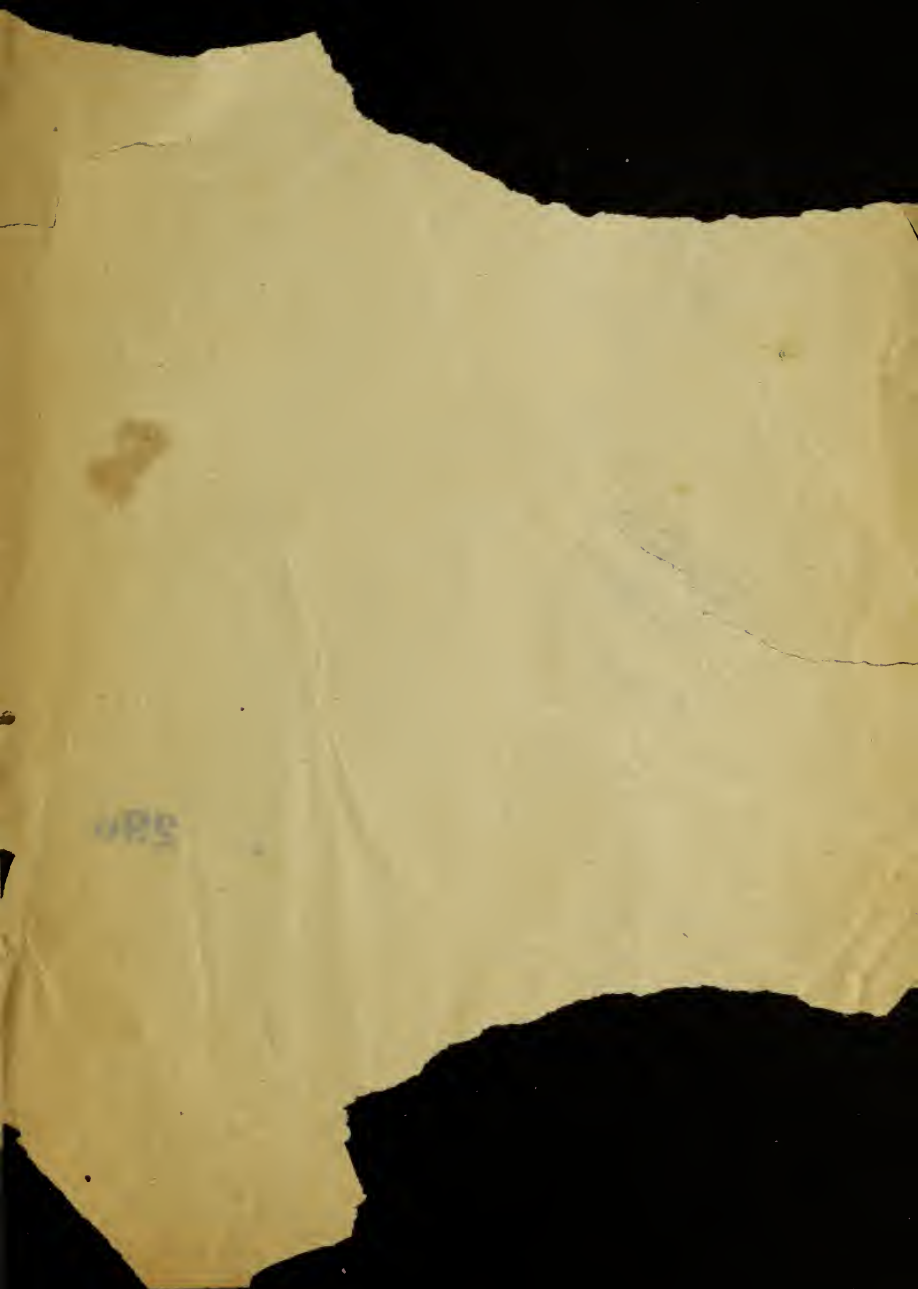

296

קיצור מסעות בנימין השלישי

ראם הייסט

דיא נסיעה אָדער אַ רייזע־בעשרייבונג פון בנימין
דעם דריטען :

וואס ער איז אויף זיינע נסיעות פערנאנגען העט ווייט אַזש
אונטער דיא הרי חושך , אונ האט זיך גענוג אָנגעזעהען
אונ אָנגעהערט חידושים שיינע זאכען , וואס זיין זיינען
ארויס געגעבען געווארן אין אלע שטעט לשונות אונ היינט
אויך אין אונזער לשון .

ארויס געגעבען בהשתדלות

מענדעלי מוכר ספרים

ספר ראשון

ווילנא

כרפוס האלמנה והאחים ראם

שנת תרס"ה לפ"ק

КИЦУРЪ МАСОУТЪ ВИНЯМИНЪ ГАШЛИШИ,
т. е. краткое описание путешествія Бенямина Ш.

Книга I.

Сочинение С. Абрамовича.

Съ Виленскаго изданія 1878 г.

ВІЛНА. Типографія „Вдова и братья Ромм“.

Уголѣ Духовскаго и Глухого пер. соб. домъ № 1/2.

1904.

Дозволено цензурою 11 Сентября 1904 г. Вильна.

קיצור

מסעות בנימין השלישי

דאס הייסט

דיא נסיעה אדער אריינעכעשרייבונג פון בנימין דעם דריטען.

וואס ער איז אויף זיינע נסיעות פארגאנגען העט ווייט אונז
אונטער דיא הרי הושך און האט זיך גענוג אנגעזעהן און
אנגעהערט חידושים שיינע זאכען, וואס זיין זענין ארויס
געגעבען געווארען אין אלע שטעט לשונות און היינט אויך
אין אונזער לשון.

פון

מענדעלי מוכר ספרים.

א.

הקדמת מענדעלי מוכר ספרים.

אמר מענדעלי מוכר ספרים, זאגט מענדעלי מוכר ספרים, געלויבט
איז דער בורא וואס בעשטימט דעם גאנג פון דיא נגלים אין דיא היסטעל
אויבער און דעם גאנג פון זיינע אלע בעשעפעניש אויף דער ערד אונטערן.
אפילו א גרעזעלע קריכט גישט ארויס פון דער ערד ביז וואנען א מלאך
שלאגט עס גישט און זאגט: וואקס! קריך ארויס! מכל שכן א מענש, ער
האט אונדא א מלאך וואס שלאגט איהם און זאגט: געה, געה, קריך
ארויס! און מכל שכן נאך מעהר דיא פיינע מענשעליך, שיינע יודעליך
זיין האבען דאך בונדא לבל הפחות אמא פתות מלאכים, וואס שלאגען
אימליכען פון זיין בעזונדער און זאגען א שטייגער אזוי: חקעלע,
מהיערע נשמה, געה אנטלייא געלד וויפיל דוא קענסט! געה, געה נעהם
אן דארט זיין דיא בייטשען סחורה וויפיל דוא ווילסט! שפראך, וואקס,
חקעלע, קריך ארויס, שקאן איינער, פון דער בלאטע! געה, געה,
געה גנבה שטילערהייט ארויס דיא גאנצע סחורה דיינע פון דיין קלייט
מאקי און ענפער דערנאך דעם עולם קוממיות! . . . געה, געה איציקיל
קלבוניק, זיין זיך סתרים צו דיין פריציל, מאך גפס א מאניפארגעלע

און

אונ רייס איהם דארט איין אין אויפער עפס א פזמון אויף דעם, אויף
 יענעם אונ אויף וועמען דוא ווילקט ! . . . אדער דיא מלאכים זאגען אזוי:
 וואקסט, שפראצט קבצנים אין דער שטאדט וויא גראז, וויא קראפערע!
 געהט, געהט יודישע קינדער אונ שלעפט זיך ארום איבער דיא הייזער...
 געהט בעלי-הבתים, איהר זיצט דאך א בלייז ליידיג אונ האט נישט וואס
 צוא מאן, געהט וישע געהט בעלי-הבתים אין באד אריין ! . . . גאר
 נישט דאס אבער בין איה אויסען, איה בין אויפגען צו דערציילען דא
 אייך, רבותים, וויא איינער פון אונזערע ברידער איז פארנאנגען העט
 העט אין דיא ווייטע מקומות אונ האט דערמיט קונה שם געווען.
 אלע ענגלישע אונ דייטשע גאנצעמען זענען פאר א יאהרען פול
 געוועזען מיט דער וואונדערליכער נסיעה, וואס בנמיין, א פוילעש יודעל,
 האט געמאכט אין דיא ארצות המזרח ערניין. ווי שטייטש, שטייטש,
 האבען זייא זיך געהיידשט, א יוד, א פוילעשער יוד, אהן בלי זון,
 אהן מאשינעס גאר מיט א מארבע אויף דיא פלייצעס אונ מיט א מלית
 אונ תפילין נאך אונטערין אדם זאל אנטפארען אין אזעלכע ערטער וואו
 גרוישע בעריקטע ענגלישע ריזענדע האבען אהין נישט געקענט צו
 קומען, נישט אנדערש אז דאס איז געשעהן נישט מיט קיין מעגליכען
 כח עפס גאר מיט אזא כח, וועלכען דער שכל קען כלל נישט משיג זיין,
 דאס הייבט, דער שכל איז פונקט נישט אזוי גלח אזוי וויא דער דאזיגער
 כח איז ניט בשכל. גאר בכל האופנים, וויא דיא מעשה איז שוין דארט
 געווען, בנמיין האט דיא וועלט צוראנגען פאר דיא חידושים גרויסע
 זאכען, וואס זענען דורך איהם ענטפלעקט געווארען אונ פון איצט אן וועט
 דיא מפה אדער דיא לאנדקארטע בעקומען גאר איין אנדער פנים. בנמיין
 פארדינט מיט רעכט דעם מעדיאל, וואס דיא געאגראפישע געזעלשאפט
 אין לאנדאן האט איהם געגעבען. . . . דיא יודישע גאנצעמען האבען דיא
 דאזיגע רייד אויפגעחאפט מיט בייזע הענד אונ געהאט דערמיט צוזינגען
 אונ צוזאגען דעם גאנצען פאר-אזא-הרדיגען זומער, אזוי וויא אימליכען,
 וואס לייזנט די דאזיגע גאנצעמען, איז בעקאנט. זיי האבען אויסגעבענגט
 אלע חכמים, וואס זענען בייא יודען געווען פון אדם הראשון אן ביז
 אצונד, בכדי צוגעווייזען, וואס פאר א קלוג פאלק יודין זענען. האבען
 אויך אויסגעשטעלט א צעטייל פון דיא נוסעים (ריזענדע) אין אלע צייטען
 פון בנמיין דעם ערשטעם. מיט א זיכענהונדערט יאהר צוריק, אונ בנמיין
 דעם צווייטען מיט דער גאנצער חברה נוסעים וואס וואנדערענען היינט
 בייא אונז ארום. אונ בכדי ספליג צו זיין דיא נסיעה פון אונזער איצטיגען
 בנמיין האבען זייא, וויא דער שטייגער איז פון יודען, דערזייל פון יענע
 בלאטע געמאכט אונ געזאגט, אז דיא גאנצע בנמיין היינטיגע נוסעים
 זענען

זענן טאקי נאר פראקטע שלעפערס, וויסען נישט פון זייער היות, דיא
גאנצע נסיעות זייערע, מיטגעהעס געזאגט, בעשטעהט נאר דרינען,
ארום-צושלעפן זיך, וויא מקבלים. איבער דיא היינער, זייא האבען אלע
א פנים וויא מאלפעס אקענען איצטיגען בננים, אקענען בננים דעם
דריטען, דעם עקטען אמת'ן נאמע. זייא האבען אויף איהם אונ אויף דיא
ספרים, וואס מען האט געמאכט פון זיין נסיעה. געזאגט וויא געוויינטליך
דעם געוויסען פסוק: לא בא פבושם הוה, דאס מיינט: ס'איז נאך
אזעלכע פשמים, אזעלכע שמעקענדיגע געווייזן ביא יידען קיינמאל נישט
געווען, געבענשט אונ איינגעווינקעלט מיט די מענטשן זאל ווערען דער
דאזיגער, האבען זייא אלע פה אהר געזאגט, וועלכער עס וועט דעם
טהייערען אוצר פון בננים נסיעה, וואס געפינט זיך אין אלע פרעמדע
לשונות. איבערטראגען אויך אין לשון הקודש, נתייא לאזען יודען געבייך
אויך פארזוכען דיא פאטיקע וואס רינט פון יודישען פינשטאק אונ זאל זיי
דערפון ליכטיג ווערען אין דיא אויגען.

נאך מענדעלי, אונ איך מענדעלי, וואס מין בונדה איז תמיד
ניממען צובריינגען אונזערע יודעליך פפי מין מעגליכקייט, האב איך מיר
נישט געקענט איינהאלטען אונ געזאגט: איידער דיא יודישע מחברים,
וואס זייער מינדסטער פינגער איז גרעכער פון מיינע לענדען, איידער
זייא וועלען זיך אויסשלאפען ארויסגעפן דיא ספרים פון בננים נסיעה
אין לשון קודש וועל איך דערווייל מיר פרייען האמט א קיצור פון זייא
ארויסגעפן אויף פראקט יודיש. איך האב אנגענומען מיינע לענדען וויא
א גביר, אונ וויא אלט אונ שלאף איך בין, לא עליכם, האב איך מיר
פארט שטארקע מיה געגעבען ארויסצופעקומען פונם גרויסען אוצר
אזעלכע ענינים, וואס טויגען פאר דיא קינדער ישראל אונ צודערציילען
זייא פרייא פפי מין שטייגער. איך האב געפירט וויא מען שלאגט
מיר פון אויפן מיט דיא ווערטער: תקיפה מענדעלי, חאפ זיך אויף
מענדעלי אונ קריך ארויס פון אונזער אויטוען ונעה געהס אן פולע היפענס
געווייזן פון בננים אוצר אונ פאך דערפון פאטראנעס צו זיינע ברידער
אזוי וויא זייא האבען ליב. איך בין מיט גאטס הילף ארויסגעקראכען
אונ צוגעברייט דיא געשמאקע שפייז. וואס איך שטעל איצט דא פאר
איך אנדער. עסט רבותים, לאז אייך וואיל בעקומען! ונזכות דער
נסיעה לאמיר גיך אין אלע זייטען זיך ווענדען אונ קעהרען, איטליכער
פפי זיין גאנג אונ פפי זיין בעגערען, אונ ווען חלילה איינער בעגעהט
גפוס א פעחלער, לאז ער זיך אויסדרעהן גלאט וויא אויף א טעלער אונ
בלייבען תמיד נוט אונ פרום אי גרעכט, אזוי וויא עס וויינטט אייך איינער
געטרייער קנעכט, הקטן מענדעלי מ'ס.

ב. א

ווער דער בנִימין איז, פון וואָנען ער איז און וויא
דיא נסיעה האט פֿלוצלִים צו איהם זיך גענומען.

יכל ימי, אזו זאגט בנִימין דער דריטער אליין, פֿל ימי נתגדלתי
בטונעיאדעווקע, מיין גאנץ לעבן, דאס הייסט ביז מיין גרויסער נסיעה,
בין איד נתגדל געווארען אין טונעיאדעווקע, דארט בין איד געבוירען
געווארען, דארט בין איד דערצויגען געווארען, און דארט האב איד למזל
התונה געהאט עם אשתי מיט מיין פֿלוציתטע הצנועה מרת זעלדע תהיה,
טונעיאדעווקע דאס קליינע שטעטל איז א פארווארפען ווינקעל,
אנדערזייט פונם פאטשטאווען טראקט, במעט אפגעריסען פון דער
וועלט אזוי, אז ווען אמאל מאכט זיך, איינער קומט אהין צופאהרען
עפענט מען דיא פענסטער, דיא טהירען און מען קוקט פֿערוואונדערט
אן דעם פֿרישען פארשוין, שכינים פֿרעגען איינער ביים אנדערען,
ארויס קוקענדיג פון דיא אפענע פענסטער, א סך מער וויא פיער
קשיות: הא, ווער זאל עם אזוינס זיין? פון וואָנען האט ער פֿלוצלִים פון
דער העלער הויט אהער זיך גענומען? וואס קען אזעלכער בעדארפען?
האט ער עפֿים נישט א מיין? עפֿים אזוי גלאט קען עם גיט זיין, גלאט
אזו דען געהקט מען און מען קומט! מסתמא ליגט דאך דא עפֿים, וואס
מען מוז עם דערנעהן: . . דערפֿייר וויל אימליכער ארויסווייזען זיין חכמה,
זיין געניטשאפט, און בויך-סברות פאלען וויא מיסט. אלטע לייט
דערצעהלען פֿעשיות און בריינגען מִשְׁלִים פון אורחים, וואס זענען אין
דעם און אין דעם יאהר גיקומען אהער צופאהרען, בעלי המצאות זאנען
מכח דעם ווערטליך, אביסיל עפעס נישט קיין שיינע, מאנסביל האלטען
זיך בייא דיא בערדליך און שמיכלען, אלטע ווייפער זידלען אפ דיא
בעלי המצאות אויף קאטאוועס, מיט א בייזער אי מיט א לאבען אין
איינעם, יונגע ווייבליך דערלאנגען פון דיא אראפגעלאזענע אויגען
א געפֿיינענעם קוק פון אונטען ארויף, האלטען דיא האנד אויפן מויל און
שטיקען זיך לאבענדיג אין קילאק. דער שמיס מכח דעם דאווענען ענגן
קוקעלט זיך פון שטוב צו שטוב וויא אקויל פון שנייא און ווערד
קוקלענדיג זיך אלץ גרעסער גרעסער ביז ער קוקעלט זיך אריין אין בית
המדרש סאמע אונטערן אויווען, אין דעם ארט, וואס אהין פארקוקלען
זיך אלע שמיסין פון אלערלייא ענגים, הן סודות פון שטובזאכען, הן
פאליטיקע מכח סטאמבול, מכח דעם תוגר ומכח קיהרין, הן געלד
געשעפטען, מכח ראטהשילדס פארמעגען אין פארגלייך מיט דיא גרויסע
פריצים און דיא אנדערע געוויסע גידיים, ווען פאמִשטען מכח דיא גורות

וּמִכֶּנֶּה דִּיא רױטע יודלײַך וּבְדוּמָה אונ וואס דאָרט ראַזביראַנעט זײַא כּסדר
 אַ בעװונדער באַמײַטעט פון שײַנע בעטאָנטע יודען, וואס זײַנען שטענדיג
 אַ באַנענען מאַג בײַז שפּעט אין דער נאַכט, זענען מִפְּקִיר נױב אי קינדער
 אונ גיבען זיך מיט דיא אלע געשעפטען טאָק אַמֵּת געטרייא אַפּ, מַהוּען
 זײַער נאָך בַּשְׁלִימוֹת גלאט אזוי לשם שמים, נישט צונעקסטען פאר זײַער
 מַיָּה, פאר זײַער פראַצע אַפּילו אַ צופראַכענעם העלער, פון דעם דאָזיגען
 באַמײַטעט געהן אַפּט דיא ענינים אַנוועק אין פאר אויף דער אויבערשטער
 באַנק אונ אין אַפּאלנער סאבראַניע פון שטאט בעלי־בתיים ווערען זײַא
 דאָרט אומטוערדעט, וְחַפֵּל שְׂרִיר וְקוֹם, אז דערנאָך זאלען אַפּילו קומען
 קל מלכי מִזְרַח אונ מערב, זיך שטעלען מיט דעם קאפ אראפ אונ מיט
 דיא פיס ארויף וועלען זײַא גארנישט פועלען. דער תּוֹרָה איז שײַער איין
 טאל נישט אומגליקליך געווארען אין אַזא סאבראַניע אויף דער
 אויבערשטער באַנק, ווען עטליכע יוסטע בעלי בתיים זאלען נישט געווען
 האלטען מיט איהם בלאט, ווער ווייסט וואָסער וואלט איצט אָנגעשפּאַרט,
 ראטקעשילד געפירט האט שײַער נישט פארלירען דאָרט עפּים אַ צעהען
 פּונדזעהען מיליאן, דערפאר האט אים נאט געהאלפּען אין אַ פאר וואָנען
 ארום, דער עולם איז געווען, וויא בען זאגט, בגילופין, אויף דער
 אויבערשטער באַנק איז גראד געווען אַביסיל לעבליך, דיא בעזעסליך
 האָבען זיך געהייבען אונ מען האט איהם מיט אַ טאל צונעלאָזט ריין
 פארדונקט אַקעגען אַקין מיליאן קערבליך! דיא איינוואוינער אליין אין
 טונעלאדעווקע זענען געפאד פּעט אלע לא עליכם גרויסע אַביזנים שטארקע
 דלפנים, נאר דעם אַמֵּת טוז מען זאָנען, זײַא זענען פּריליכע אַביזנים,
 לוסטיגע קנעצנים, ווילדע בעלי־בְּתוּחוֹם, אז מען זאל אַ שטיינער פּלוצלים
 אַ פרעג געבען אַ טונעלאדעווקע יודען פון וואָנען אונ וויא אזוי ער איז
 זיך ספּרגס? בלייבט ער תּהִילת שטעקען וויא צומישט, ווייסט געפירט
 נישט וואס צונענטפערען, נאר שפּעטער אַביסיל אָבער קומט ער צו זיך
 אונ גענטפערט בתימכות: איך, וויא ארום איך לעב, איך? עט, סײַא
 דא אַ גאט, זאג איך אייך אַמֵּיָא, וואס פארלאָזט נישט אלע זײַנע
 בעשעפעניש, ער שיקט צו אונ וועט מכתבא ווייטער צושיקען, זאג איך
 אייך אַמֵּיָא. — פארט וואס מַהוּמ איהר אזוינס? האט איהר האטש געפּים
 וואס סײַא פאר אַ מלאכה אָדער אַ פּרנסה אין דער האַנד? — געלייבט
 איז השׁמִיט־גֶּדֶד. איך האב גרוד השׁם, אזו וויא איהר קוקט מיד אַן
 אַמֵּיָא, אַ מתנה פון זיין ליבען נאָמען, אַ פּלי, אַ קול גנינה אונ דאווען
 מוספים ימים נוראים אין דער סביבה, איך בין אַ מוהל אונ אַ כּזֶּה
 רעדלער איינער אין דער וועלט, איך פיהר אַ מאל אויס אַ שידוך, פיהר
 איך אויס: איך האב אַ שטאט, אזו וויא איהר קוקט מיד אַן אַמֵּיָא,

אין דער שול. היינט האלט איה אויף, צווישן אונז זאל עס פלייבען, א שיינקעל, וואס מעלקט זיך צו ביסלאך, איה האב אציג וואס מעלקט זיך אן עין-הרע זעהר גוט אונ האב נישט ווייט פון דאזען א רייכען קרוב אטא. וואס לאזט זיך אונטער א שלעכטער צייט אויף אביסל מעלקען. היינט חוץ דא אלע זאכען, זאג איה אייך אטא, איז גאט א מאטע אונ דא ישראל זענן רחמנים גני רחמנים, זאג איה אייך אטא, נישט צופארזינדען! . . . אויך מוז מען דא מונעיאדענקער איינזאזען דעם שבת נאכזאנען, אז וויא זענן צופרידען מיט וואס גאט גיט אונ קלויבען חליקה אין דער הלפשה אונ אין דעם עסען שטארק נישט איבער. אז דא שבתדיגע קאפאטע א שטיינער איז צוהאקט צופאלען, צוריסען אביסל פארשלוספערט אונ גפס נישט אזוי ריין, מאכט אויך גיט אויס, אפי ויא איז פארט פון אטלעס אונ גלאנצט, אי ערטרעווייס קוקט וויא פון א רעשעטע ארויס דאס הוילע לייב, מיילא וואס ארט עס וועמען, ווער וועט זיך דא אזוי שטעלען צוקוקען? למאי פיאטעס, מיט וואס איז דאס ערגער פון אויסנערסענע פיאטעס? פיאטעס איז דען נישט קיין לייב, קיין מענשענפלייש? . . . א שטיקעל פרויט מיט אקאליש, אפי מ'איז נאר דא איז זעהר א גוטער מיטאנ. ווער שמיעסט א בולקע מיט אראסעלפלייש פרייטאג, ווער עס האט נאר, דאס איז טאקי אמאכל מלכים, קיין בעסערס דערפון איז שוין, דאכט זיך, אויף דער וועלט נישטא. לאז מען זיין דער ציילן א שטיינער פון אנדערע מיני פאטראוועס חוץ פיש יוד, געבראטענס אונ א מעהרען אדער א פאסטערנאק ציטעס קומט זיין דאס אויס גפס מ'שנה ווילד אונ זאנען דארויף אפ פארשידענע ווערטליך מיט דעם גרעסטען געלעכטער גלייך וויא דער וואס זאגט עס איז נארעש, מ'שנע, אונ וויל זיין אויך מאכען מ'שנע, איינריידען זיין אקניד אין בויך, א קוה איז געפלינען איבערין דאך אונ געליינט איין איי, א שטיקעל באקקאר אין חמשה-עשר דאס איז אזא פרי וואס מ'חיה גפשות, קוקענדיג דארויף דערמאהנט מען זיך אין ארץ ישראל, נישט איין מאל פארנלאצט מען דערפייא דא אוינען מיט אקנעכין: אך, ותולכנו קוממיות, זאלסט אונז הארצעדיגער פאטער פיהרען קוממיות, טאקי וואס קוממיות הייסט, לארצנו צו אונזער לאנד, וואס ציגען עסען דארט באקסארען! . . . על פי מקרה האט איינער א מאל אין דעם שטעטל נראד געבראכט א מייטעל, האט איהר בעדארפט זעהן וויא אזוי מען איז דאס געלויפען אנקוקען אויף חידושים, מען האט אויפגעמישט א חומש אונ געווינען אז תמר, דער מייטעל שטעהט אין חומש! סטייט דער מייטעל, אט דער מייטעל וואקסט דאך פון ארץ ישראל! . . .

קוקענדיג אויפן טייטעל האט זיך אויסגעדראכט, אַרץ ישראל איז פאר דיא
אויגען, אט געהט מען איפער דעם ירדן, אט איז דיא מערת המכפלה,
דער מוטער רחלים קבר, דאס פותל מערכי, אט באדט מען זיך אין מי
טבריא, מען קריכט ארויף אויפן הר הזיתים, מען עסט זיך אן מיט
פאקקארען, מיט טייטלען אונ מען לייגט אן פולע קעשענעס מיט אַרץ
ישראל ערד. אד, האט מען געקרבצעט, אונ אין דיא אויגען האפען
איטליכען זיך געשטעלט טרעהרין, יענע צייט, אזו זאגט בנמן, איז
גאנץ טונעיאדעווקע, וויא גרויס זיא איז, געווען אין אַרץ ישראל. מען
האט געשפאק גערעדט פון משיח, אט אט איז שוין גאטס פרייטאג
נאך האלבען טאג. דער נייער פריסטאנו. וואס איז נישט לאנג
אנגעקומען האט גראד ביד רמה דענסמאל געפיחרט דאס שטעמיל,
בייא אפאר יודען האט ער אראפגעריסען דיא יארמעלקעס, אייגעס
אפגעשניטען א פאה, עטליכע געביד געחאפט שפעט בייא דער נאכט
אין א געסיל אהן פאספארטען, בייא נאך אייגעס פארנומען א ציג, וואס
האט אויפגעגעסען א נייעס שטרויענעס דאך אונ ער איז דערמיט אויך
געווען דיא סבה דערפון, וואס דער קאמיטעט אויטעקן אויטוען האט זיך
שטארק געדורעט מיט דעם תוהר, עד מתי וועט דער שר של ישמעאל
אזוי שולט ווין? מען האט אויפגעמישט דעם געוויינטליכען שמיעס ספח
דיא עשרת השבטים וויא גליקליך זייא לעבען דאכט אין יענע ווייטע
מקומות, אין גדולה עושר אונ כבוד, מען האט אפיר גענומען דיא
רויטע יודליך, דיא בני משה מיט גומאזות מעשיות פון זייערע גבורות
וכדומה, אלדר הדני, עס פערשטעהט זיך, האט אויך געמאנצט אין
דערמיט. יענער צייט צוט מייסטען, האב איך צופארדאנקען דיא גסעה
מיינע וואס איך האב דערנאך געמאכט.

פריהער, איז בנמן געווען וויא א הינדעלע, וואס ליגט אין איי,
אדער וויא א ווארעס וואס ליגט אין חרין, ער האט געמיינט אז אויף
יענער ניט טונעיאדעווקע עקט זיך דיא וועלט, קיין ויסער, קיין בעסער
לעבען וויא דא איז גאר נישטא. איך האב געמיינט, זאגט בנמן
ערניץ אין איין ארט, אז רייכער פון אונזער ארעגדאר בעדארף מען
שוין נישט ווין, א גלייניקייט עפס אזא שטוב מיט בעלהבתישקייט,
פיער פאר מעשענע לייכטער, א זעקסדערהנדער הייגליכטער אויבען
מיט איין אדלער, צווייא קופערנע פארעווע טעפ מיט א פינג קופערנע
פענדליך, אפאלעצע צינערנע טעלער אונ אוודאי, אקענען א טוין
טעמבעקאנווע לעפעל, צווייא זילבערנע בעכערליך, אהדסיל, א חנוכה
לעמפל, אציבעלע-זינער אין צווייא קופערטעס מיט א גראב קייטעל
פון זאמפאטשערקעס, צווייא קיה מיט אמאל אונ א טעלעצע אויף

דער צייט, צוויי שבתדיגע קאפאטעס וברוכה נאך אונ נאך אונ נאך, איך האב געמיינט, אַהם איז טאקע נאך איין רב אייניק דור רב אהרן יוסילס שרה זלאטעס, אקאמאדעס, מען זאגט, אז ער האט א מאל אין דער יוגענד געהאט א ידיעה אין תשובה. ער האט געשענט זיין מיניקטער ווען דאס שטאקעלע מול זאל איהם נאך דינען. ווער האט נאך, האב איך געמיינט, און הדרת פנים, און בנעימות די שטיקעס וויא אונזער חקיל, זאגיקע, אדער ווער איז און מוסחה און דאקטאר, וואס באכט פון מיט לעבעדיג וויא אונזער רופא, וואס ער האט כפי השמיעה דא חכמת הדאקטאריע געלעכענט ביא א צייגער פון דיא חרטומי מצרים. יתפלל דאס לעבען אין זיין שטעטל האט פנימליך זיך אויסגעוויזען זעהר שיין, זעהר נוס, ער האט אפילו געלעכט אין דחקות, ער מיט זיין ווייב אונ קינדער זענען געגאנגען קריעה-פליאה, נאר האט דען אהם הראשון אונ זיין ווייב בשעת וויא זיינען געווען אין בן עזן פארשטאנען זיך צושעמען, וואס זייא זענען נאקעט אונ בארפוס? דיא וואונדערליכע מעשיות אבער פון דיא רויטע יודליך אונ דיא עשרת השבטים זענען איהם אריין טיף אין הארץ אונפון יענער צייט אן איז איהם עפס וויא איינגעווארען אין זיין שטעטל, עס האט איהם עפס געצויגען אלץ אהין, אהין דארט אין דיא ווייטע מקומות אריין, דאס הארץ האט אין איהם זיך געצויגען אזוי וויא קליינע קינדער ציהען זיך מיט דיא הענטליך אקעגען דער לבנה. דאכט זיך אין פלוס וואס איז אזוינס אטייטעל, א פריסטאוו. א יארטעלעקע, א פאך, איור געביד וואס ווערד נלכד אין אגעסיל שפעט ביא דער נאכט. א ציג אונ א שטרויגער באך? נאר דאס אלסדינג האט אונגעבאכט אין איהם א גרויסע פארענדערונג, עס האט געפיהרט דערצי, אז ער זאל בעגליקען דיא וועלט מיט זיין בעריהסטער נסיעה. אין דער וועלט זעהט מען גיטט איינמאל ווא פון קליינע סיבות קומען ארויס גרויסע, זעהר גרויסע זאכען, דערפון וואס דער מוזשיק האט געזייעט ווייץ אונ קארען, וואס דער מיהלנער האט עס געמאהלען, וואס דערפון איז א טהייל אריין אין דער גאראלע אונ געווארען פראנפין אונ אביסיל פונם מעהל איז אריין אין ניטעל דער שייגערענס הענט, וואס זיא האט עס געראשטשינעט, געקאמפיעט אונ געמאכט קנישעס, מצורף לזה, וואס דיא פעניציר האפען מיט מויענטער יאהר צוריק געמדרעקט דיא הספאה וויא מען פאכט גלאז אונ דורכדעם איז ארויסגעקומען פוסות אי קע' שטקעס, אט פון דיא דאזיגע אלע קליינע סיבות זענען ביא אונז אין א סאך שטעטט ארויסגעשפונגן? יענע ווילדע קהלס לייט, יענע משונה בעריהסטע פיינע פדיות... מעגליך איז, אין פנימליך איז געלעגען

א ניצוץ פון א נופע , נאר דער ניצוץ וואלט פארלאשען געווארען , ווען
דיא סבות און דיא מעשיות פון יענער צייט וואלטען איהם נישט
אויפגעפלאזען , און ווען אפילו דער ניצוץ וואלט נישט פארלאשען
געווארען אין גאנצען , וואלט ער , ווען נישט דיא דאזיגע סבות אין
יענער צייט , געהאט אזא קליינעם פח , אז פון בנמינין וואלט מיט דער
צייט אויסגעוואקסען א וואסערפיהרער אדער ווען פיל א פעל העגלה .
איה האב אין מיין לעבען בענגעגענט זעהר פיל בעלי העגלות און
שמיסערס , וואס זיין זענען מסוגל געווען צוויין אזעלכע נוסעים גלייך
הלעבין וויא יענע . וואס וואנדערטען חיינט ארום צווישן יודען
נישט דאס אבער בין איה אויסגען :

פון יענער צייט אן פלעגט בנמיין מיט גרויס חשק זיך פארמיפען
אין רבה בר בר חנה'ס גביעות אויפן רס און אין דער כדבר . ער האט
אויף דערטאפט שפעטער דעם ספר "אלהך הדני" דעם ספר מסעות
בנמיין . וואס ער האט מיט א זיפען הונדערט יאהר צוריק גערייזט ביז עק
וועלט , דעם ספר "שכתי ירושלים" מיט חוספות און דעם ספר "צל עולם"
וואס אין זיפען קליינע פלעטליך איז ער כולל אלע שבע הקמות און
דערציילט הרושים ונפלאות פון דער גאנצער וועלט און פון איהרע משונה
ווילדע פעטעפעניש . דיא דאזיגע ספרים האבען איהם געעפענט דיא
אויגען און איהם איבערגעקערט פשוט נאר פאר איין אנדער סענשען .
"פון דיא וואונדער זיינע מעשיות דארט , דריקט זיך אז בנמיין אויס אין
זיין ספר , פלעג איה שטארק נתפעל ווערען . אי , אי ! פלעג איה נישט
איין מאל פאר גרויס התפעלות א געשריין טאן , וויא העלפט מיר גאט
האטש א הונדערטיל דערפון צוועהן סיי מיינע אויגען ! דער קאפ
מיינער האט געטראגען ווייט , ווייט פון דענסטקאל אן איז איהם
טונעיאדעווקע שוין טאקי געווארען צו איינע , ער האט בייא זיך נומד
געווען ארויסצוהאפען זיך פון דארט מיט אלע כחות , גלייך וויא
איהנדעלע , וואס חייבט זיך אן אויסצופיקען און ארויסקריבען פונם איי
אויף דער ליכטיגער וועלט .

ג.

וויא בנמיין ווערד א קדוש און זעלדע איין ענונה .
בטבע איז אונזער בנמיין דער נופע גיווען א ווילדער פעל פחדן ,
היינו בייא דער גאכט פלעגט ער כווא האבען צונעהן אויף דער גאס ,
שלאפען איינער אלזין אין א שטוב וואלט ער נישט געוואלט מען זאל איהם
אפגליטען . ארויסצונעהן אפסייל ווייט פון דער שטאדט האט בייא איהם
געהייסענ

געחייסען פֿשוט ויך איינשטעלען דאס לעבען, מאלע וואס קען חלילה
 געשעען. פאר א לאד הינטעל האט ער געציטערט אימות פֿור. יאין
 מאל, אזוי דערצעהלט בנמין, איין מאל, איך געדינק עס וויא חיינט,
 דאס איז געווען תמוז אין א שרעקליך הייסען טאג, איז אונזער רב מיט
 איינעם פון זיינע לייט געגאנגען ויך אָפּטובלען אין דעם טייכעל, וואס
 אונזער דער שטאט. איך מיט א פאר יונגליך, מיינע הברים, זענען מיט
 גרויס דרך ארץ נאכגעגאנגען פון הינטען אונז געווען ביא ויך זעהר זיכער,
 אז מיר וועלען נישט האפען קיין שום שלעכטע פֿעגנענעניש אונז אסירצה
 השם קומען צוריק פֿשלוס א היים געדויעט אויף דעם רב. עפֿים
 א באטאוועס א רב, וואס פאר איהם האט דרך ארץ א וועלט, וואס קיין
 עלטערס פאר איהם איז שוין גאר נישטא! וואס דער טיטעל זיינער פאר
 געקומט א בלעטיל פאפיר... דער רב, אונזער פֿעשיטצער איז מיט
 ברייטקייט געגאנגען היבֿט פֿריהער פאר אונז אונז אז ער האט געהאלטען
 אין אויסטאן ויך איז אין מיטען דרינען אָנגעקומען עפֿים אַשיינען אונז
 אויף איהם אָנגערייזט זיין הונד. אונזער פֿעשיטצער איז נישט מויל
 לעפֿעדיג אנטלויפֿען צוגעהאלטען מחילה דיא אָפּגעשפּילעטע פֿתחונים
 מיט איין האנד אונז מיט דער אנדערער דאס באלעבדיגע געסעפֿטע
 פֿעלפֿענע היטעל. מיר יונגליך זענען אונדא סבולבל געווארען, דען אז
 דער לויטן ווערד אויף דער ווענטקע געהאפט וואס זשע נעביד זאלען שוין
 טאן דיא בלאטקעס אין דער בלאטע? מיר האבען אָנגעגורט אונזערע
 לעגערען אונז געשווינד וויא דיא הידשען געלאפען פֿאראויס מיט א גוואלד
 מיט א ביטער געשריאי ביז מיר זענען אזוי הענדוס פֿענדוס אָהן א נשמה
 אין איינעם מיט אונזער גבור אַריינגעלאפען אין דער שטאט ס'איז
 געווארען א מהומה, א צוזיפֿלויפֿענעש א לארעם: 'עס פֿרענט! מען
 הרגעט, מען שלאגט! איינער פונם אנדערען האט נישט געוואוסט'.
 אז בנמין האט פֿירגענוסען דיא נביעה אין דיא ווייטע קקוסות איז
 ביא איהם געפֿליפען קודם־כֿל ויך צושטארקען אונזעקצווארפען דעם פֿחד
 ער האט ויך געצוואונגען, דווקא געהן אליין שפֿעט ביא דער נאכט.
 דווקא שלאפען איינער אליין אין א חדר אונז דווקא ארויסנעקן אָפּט
 אונזער דער שטאט, האמטשע דאס האט אים געקאסט געוונט אונז איז
 פאר שרעק געפֿירד פונם פֿנים אראפ, דיא נייע הנקה זיינע אין דער
 היים אונז אין בית־המדרש, זיין פארטראכט־בלייך פֿנימיל אונז זיין
 פארפאלען־ווערען אָפּט אויף עטליכע שעה פון דער שטאדט, איז
 איטליכען געווארען עפֿים א פליאה. מען האט איהם גענומען אין מויל
 אריין אונז פון איהם געשמאק גערעדט. א טהייל האבען געזאגט. נישט
 אנדערש ער איז משוגע, הבר דעה. איין מאל, אזוי האבען זייא
 געדונגען, איז בנמין טאקי געווען תמיד אפֿיסיל שוטהנאטע, עס האט

איהם געפעהלט אין קאפ א קלעפּקע, צווייטענס איז שוין טאקי אין
מוגעניאדעווקע לערד עטליכע יאהר נישט געווען קיין משונענער און וויא
שיקט זיך עס עפּים? מיר האבען דאך א קוקאלן, הא וויא זאגט מען
עפּים, עיר ועיר וחקמיה עיר ועיר ומשונעיה, איטליכע שטאדט מיט
איהר חכם אי מיט איהר משונענעס. בפרט נאך היינט אין אועלכע
גרויסע היטצען. פשוט איז פשוט בנמין איז משונע, ווידער א טהייל,
און בראט פון וויא רב אייזיק דוד רב אהרן יוסילים שרה זלאטעס,
האבען געמאכט: עט, עט!... טאקי נאך אכאל עט! אמת טאקי
בנמין איז שוטהוואטע, טאקי שטארק שוטהוואטע, נאר דערפון איז נאך
כלל נישט געדרונגען, אז ער מוז ווערען אי משונע, ווארים זעלטעס
אנדערש זיין אזוי, איז דאך דיא קשיא פאר וואס גראד אצינד און נישט
פריהער? אדרכה ואדרכה, דערצו האט ער געהאט צייט אי פאר צוויי
יאהרען אי פאר א יאהרען ווער. וואס דיא היטצען זענען דענסטאל
געווען א נומא גרעסער. אי וואס איהר זאגט, מוגעניאדעווקע איז וועדליג
דעם קוקאלן נישט ערנער פון אנדערע שטעט, סילא בלייבט דאך
טאקי אלץ דיא קשיא, פאר וואס איז עטליכע יאהר לערד נישט געווען
דיא קיין משונענער? אי וואס טהוט מען ווידער צוריק מיט דעם קוקאל
לוי דער תירוץ איז אבער אונזער טייד. דער טייד אונזערער, האבען
מיר דאך א קוקאלן, געהאט זיכער צו פון אייביג אן אכענשען אלע
יאהר, און פון דעסמווענען האט ער שוין א פאר יאהר קיינעם נישט
צוגענומען! פארקעהרט, ער אליין איז אין דיא פאר יאהר אפגעפאלען,
אז ערשטעווייס קען מען מ'ט איהם איבערזעהן? טרוקען-פוס... אי
בנמין? וואס טהוט מען מיט בנמין? תיקי, בלייבט א קשיא. דער
גרעסטער טהייל אבער, און צווישען וויא דיא ווייבער, האבען געזאגט:
ער מוז האבען צו טאן מיט וויא.... ער פארעמט זיך אונדא מיט איהם....
מיט דעם בעל דבר... וואס דען זשע בראדזעט ער אליין ביא נאכט
אין דער פינגסטער? וואס דען זשע ווערד ער א מאל פארפאלען אויף
עטליכע שעה? וואס דען זשע שלאפט ער איינער אליין אין ספּיזשארנע?
זעלדע זיין איינען ווייב דערציילט אויך, אז זיא הארנט ביא דער נאכט
וויא מען קלאפט ביא איהם אין ספּיזשארנע, זיא הארנט א קלאפערייא
וויא מען געהט דארט מיט פיס... דער דאזיגער שטימעס מכת דעם
ענין האט, וויא געוועהנטליך, זיך אנוועק געקוקעלט אהין אונטערען
אויטען, פון דארט אין דער מאבראניע אויף דער אויבערשטער באנק.
מען איז איבער בנמין דארט צווישן זיך נאך נישט פארטיג געווארען.
נאר דערנוייל איז געפליבען מוסקס ביא אלע, מען זאל צונדאפשמעלען
א קוקפאניע פון א פאר שיינע יודען מיט דעם סופר, וואס זיא אין
איינעם

איינעם זאלען ארוםנען אין אלע הייזער פסדן נאכין צעטיל און אומטום
 בורק זיין, רעוירירען דיא מוזות. און ווייל דיא סאבראניע האט אויף
 דעם עגן געקוקט וויא אויף א קהלשער זאך, א פ א ל ו ע פאר דער
 שטאדט, לבן איז געבליבן, אז בכדי אויסצושטען דיא הוצאות,
 וואס אזא קומפאניע פערדארף קאסטען זאל מען ארויפציהען דעם מקח פון
 פלייש... אין טונעלאדענקע איז דא א נוערמיל: פון וואס מען זאל נישט
 גיט שטיעקען מוז ארויסקוטען אויפן טויט און פון וואס מען זאל נישט
 היידען אויף איין אסופה מוז מען אויסלאזען מיט דער טאקסע פון פלייש.
 און באמת איז עס מאקי על פי דרך הטבע, אנדערש קען עס מאקי נאר
 נישט זיין דער שכל איז אויף אזוי מתחייב, ווארים סוף כל אדם למות
 וסוף יהודי למאקסע, דאס מיינט: דער סוף פון א מענשען איז צוא
 שטארבען און דער סוף פון א יודען צוצאהלען טאקסע. דער טויט און
 דיא טאקסע דאס זעגן פטבע אזעלכע צווייא זאכען, וואס מען קען פון
 זיין בשום אופן נישט פטור נוערען. אזוי האט דער אויפערשטער
 בעשאפען דיא וועלט און וויא ער האט ויא בעשאפען, אזוי איז נאך,
 אזוי געהר עס זיכער צו זיין. קשיות פרעגן נאר אפיקורסים...
 שפעטער אביסיל האט מיט בנמין זיך פארלויפען א מעשה,
 וואס ער האט מיט איהר קונה שם געווען. ארויסגענדג איינקאל פון
 דער שטאדט, תמוז אין א הייסען טאג צוועלף א זיגער אין דער פריא.
 סאמע ווען דיא ווהן האט געבראטען, איז ער פארנאנגען טיפליך אין
 א וואלד, אקעגען א דרייא תחום-שבתין פון דער שטאדט. מיט זיך אין
 דער קעשענע האט ער געהאט זיינע ספרים, וואס אהן וויא פלעגט ער
 נישט געהן קיין מרים. ער איז גיזעסען אין וואלד אונטערגעלעהענט
 אונטער א בום און האט געשפאק געטראכט. צומראכטען האט ער
 געהאט זעהר פיל. באלד איז איהם דער קאפ פארפלויען ווייט אהין אין
 זענע לעגדער איין עק וועלט ער איז גענאנגען איבער פערן איבער
 טהאלען, איבער סדבריות און אלע ערטער, וואס שטעהט אין זיינע
 ספרים, ער האט גינאנדערעוועט פוס מרים נאך אלכסנדר מוקדון, נאך
 אלדר הדני וכדומה, ער האט געזעהן דעם שרעקליכען פיפערנאטער,
 דעם לינדעגווארעם, שלאנגען, עקרישען און אלע מיני שלעק אי
 משלחתין. ער האט זיך צוגעשלאנגען צו דיא רויטע יודליך און גערעדט
 מיט דיא בני משה. דעקנאך איז ער בשלום צוריקגעקומען צו זיך און האט
 געטראכט, וויא אזוי און ווען וועט זאל ער שוין מאקי טאכען דיא
 גסיעה. אין מחשבותין איז דערטויל צוגעפאלען דיא נאכט ער איז
 אויפגעשטאנען אויסגעגלייכט דיא פיינער און זיך געלאזט געהן א היים,
 ער געהט, און געהט, נאך אלץ נישט פונם וואלד ארויס. ער געהט
 אשעה

א שעה, צווייט, דרייט, פיער שעה, ס'איז קיין סוף ביין עק, ער האט
 נאך טיפער אין וואלד זיך פארשלאנגען און דא איז פונדשער האמטש איין
 און ארויסצונעקסען, פלוצליס איז נאך געווארען א שטורמזינד מיט
 א שלאקערענען, עס האט געבליצט געדונערט און דיא בייטער האבען
 געווישט א שרעק! בנזמין איז געבליבן שטעהן, דער רעגען האט
 איהם געוואשען, א צאהן און א צאהן האט איהם געקלאפט פאר קעלט,
 פאר נעמץ און פאר גרויס פחד. עס האט איהם זיך געדאכט אט פאלט
 אויף איהם און א בער, אט פארצוקט איהם א לייב, א לעמפערט, אט
 געהט דער סאטול, וואס בפי עס שטעהט אין יצל עולם. איז ער
 א גרויסער א לאנגער סין בעשעפעניש מיט צווייט לאנגע הענד מיט וועלכע
 ער ווארפט אנדער א העלפאנד, אנגסטען האבען איהם בעשלאנגען
 געפיר און דא איז ער נאך טויט הונגערניג, חוץ א רעטשען קיכעל איז
 דעם גאנצען טאג אין ניין טויל נישט געקומען. ער האט פאר אלע צרות
 זיך גענומען דאוונען פערב און געדאווענט מיט התלהבות פונם גאנצען
 הארץ, גאט האט געהאלפען ס'איז מאג געווארען, אונזער בנזמין געהט
 זיך ווייטער צום געהן אויף גאמט בעראטה, ער געהט, ער געהט, ביז ער
 שלאגט זיך צום סוף ארויף אויף עפיים א שטאלע וועג. מיט דעם וועג איז ער
 געגאנגען אקעגען א שעה צווייט און פלוצליס דער הערט ער פון דער
 ווייטענס א קויל פון א מענטשען. אנשטאט ער זאל מיט דעם קול זיך דער
 פרייען איז ער, שונא ציין, פארצאפעלט געווארען. איהם האט זיך
 נישט אנדערש געדאכט אז דאס איז אונדא א גולן. בחמת שרעק האט
 ער זיך געלאזט לויפען צוריק אהן אמתעס אקיראט וויא ער איז א מאל,
 נישט פאר אונז געדאכט געלאפען פארן רב. באלד אבער האט ער זיך
 בעטראכט: פע בנזמין! דוא ווילסט וואנדערעווען אזוי ווייט איבער ימים
 און מדבריות, וואס דארט שוויבעלט און גריבעלט פון עקנעשען, פון
 חיות רעות און ווילדע אומות, און דא האסט דוא מורא פארן געדאנק,
 סאמיר בעגעגענסטדא א גולן. אי, פע, מענסט, הלעבין, זיך שעהמען
 בנזמין. איז דען אלכסנדר מוקדון אויך אנגלויפען אזוי וויא דוא? האט
 דען אלכסנדר מוקדון אויך אזוי וויא דוא זיך מיאש געווען, בשעת ער
 איז געפלויען רייטענדיג אויף זיין אדלער און ס'איז אויסגעגאנגען דאס
 פלייש פונם שפיטץ שפיז, וואס דער אדלער פלעגט עס פיקען און פליהען
 דורך דעם אלץ העכער? ניין, אלכסנדר מוקדון איז נישט אנגלויפען,
 אלכסנדר מוקדון האט בייא זיך אליין אויסגעשניטען א שטיק פלייש און
 ארויפגעשטאכען אויפן שפיז! אדרבה שטארק זיך בנזמין, דאס וויל
 גאט דערמיט דיר נאר אויספרייטען. האלטסט דוא אויס דיא פראבע אז
 וואויל און גוט איז דיר דענסמאל! דענסמאל בנזמין ביסט דוא א מענטש

און וועסט מאקי ווערט זיין צוהאבען דיא זכיה פון השי"ת צודער גרייכען זיין וואונדזש וועגען דיא בני משה און מיט זייא איבערשטעסין כבוד דעם כלל ישראל אין אונזער ווינקעל, דערציילען זייא גאנץ פארדאכט דיא חנהנות פון אונזערע יודעליך דא, וואס זייא מווען און וואס זייא מאכען. וועסטדוא איצט אויסשטעהן נאך אי דיא דאזיגע פראכע. און געהן צוריק אקעגען דעם קול, דענסמאל ביסטדוא סגנצח אלע פחדים און שרעקענישען. וועסט ווערען א פליי-שלמה, א ברכה, א בענטשונג צווישן דיא קינדער ישראל און אנטאן פבור גאנץ טונענדעווקע. טונענדעווקע און מוקדון דאס וועלען זיין צווייא ערטער גלייך בעקאנט אין דער גאנצער וועלט דורך אלפסנדר טונענדעווקער און בננימן מוקדון! ... אינזער בננימן האט זיך אויסגעקערט מאקי צוריק און איז געגאנגען בעהארצט וויא א גבור מיט גרויס בטהון ביז ער האט פאר זיך דערזעהן דעם גולן. דאס איז געווען א מוזשיק, וואס איז געפאהרען אויף א פאר אקסען מיט אונגעלאכענע זעק אין וואגען.

— דאבריינען! האט בננימן צוגעהערדיג א זאג געמאן ראפטאס אויף א טשונה קול, וואס ער האט אין זיך געהאט אלע טעמים: אי געשרייא, אי געבעט, אי וויא איינער זאגט: גא, גא מווא מיט מיר וואס דוא ווילסט! אי עפס וויא א בקשה: גוואלד, האב רהטנות אויף מיר, אויף מיין ווייב און קינדער געביד! ...

אפונאנענדיג, אדער אפ שרייענדיג אי אפזויגענדיג דעם דאבריי-רען. איז בננימן געפלענע אהן לשון וויא דערנווארגען. דער קאפ האט איהם זיך פארדרעהט, אין דיא אויגען איז איהם געווארען פינצטער, דיא פיס האבען איהם אויפגעהערט צוידנען אונזער איז מוויט אנידער געפאלען אויפן ארט.

אז ער האט אויפגעפענט דיא אויגען און צו זיך געקומען האט ער זיך גיפונען ליגענדיג אין וואגען אויף א גרויסען זאק קארטאפלעס, איבער געדעקט מיט א גראבער טויטע. צוקאפענס איז איהם געלעגען א געבונדענער האהן, וואס האט אויף איהם געקוקט אין דער זייט מיט איין אייגעל און איהם געגראבעלט מיט דיא זענעל, צופיסען איז געשטאנען אונגעשטעלט קארטאפלעליך מיט יונגען קנאבעל אי ציבעלעס און שאר ירקות. אייער א פנים איז דארט אויך געלעגען, ווארים פאלאווע וענין געפלויען און איהם פארשאטען דיא אויגען. דער מוזשיק איז געזעסען, גערייכערט גאנץ רוהיג דאס ליולקעלע און איטליכע רבע אויף דיא אקסען אונטערנעשרינען: סאפ, הייטא, סאפ! דיא אקסען קוים וואס זייא האבען זיך געריהרט, און דיא רעדליך פונם וואגען האבען טשונה געקריפעט איטליכעס אויף איין אנדער קול, אין איינעם איז אויסגעקומען

אויסגעקומען עפֿים אַ סקרופֿענדיגער קאנצערט, וואס האט געגרינצט אין דיא אויערען. דעם האבן אַפֿנים, וויא עס האט אויסגעזעהן, איז אזא סקרופֿערייא אויך נישט געווען לרצון, ווארים איטליכס מאל בשעת דיא רעדליך פֿלענען. אין גאנצען זיך אומדערען און אויסלאזען אויף אַ סווישטש מיט אַ שלשלת, פֿלענט ער בנִימין אַ שטארקען גראפֿעל מאן מיט דיא נענעל און אַ קרעה נעפֿען קוקוריקא מיט פֿעס, מיט איספעט. אז עטליכע רנע דערנאך פֿלענט בייא איהם האַרדלען פֿאר דוקשען אינעווייניג אין האַלז. בנִימין האט אין זיך נישט געפֿיהלט קיין גאנץ אַכר און איז געלענען אַ היבשע צייט שטארק פֿארדולט: אַ שפּאס וואס ער איז אויסגעשטאנען: שרעק, הונגער, נעמץ און קעלט! עס האט איהם זיך געדאכט, אז אַ טערק האט איהם געפֿאנגען אין דער מדבר און פֿיהרט אים פֿארקויפֿען ערגיין פֿאר אַ קנעכט. נִיחיא, האט ער געטראכט, נִיחיא זאל ער מיך האַמט פֿארקויפֿען צו אַ יודען וואלט איד נאך געקענט פֿארט עפֿים אויפֿגעריכט ווערען, און פֿאם אַפֿער, ער נועט מיך פֿארקויפֿען צו אַ פֿרינץ אדער חלילה גאר צו אַ פֿרינצעסין פון דיא אומות העולם בין איד דאך פֿארלויבען, פֿארלויבען אויף אייביג. דערצו נאך האט ער זיך גראד דערמאנעט דיא מעשה פון יוסף הצדיק מיט זליכה'ן און האט סתמת יסורים אַ שטארקען קרעכץ געמאן. דער מוזשיק האט זיך אומגעקוקט אז ער האט דערקערט בנִימין'ס קרעכץ, זיך צוגעריקט געקענטער און איהם אַ פֿרעג געמאן:

— נוא זשידקא, אַ שמשא, טראשקע ליפֿשע?

דער קאפ איז בנִימין געווארען אפֿיסיל פֿרייער און ער האט זיך דערמאנעט אין גאנצען וואס מיט איהם איז פֿארגעגאנגען. ער האט אפֿער זיך געפֿיהלט אין זעהר אַ שלעכטער לאַגע: גויעש קען ער פֿעט נישט קיין ווארט, היינט וואס זשעטהוט מען דא? וויא ענטפֿערט מען דעם ערל און וויא מענהט מען מיט אים זיך דא אים צו וויסען אקוראט וואהין ער פֿירט מיך? בנִימין האט געפֿרייט זיך אויפֿגעטצען, גאר אומזיסט. דיא פֿיס האפֿען איהם שטארק געבראכען.

— טראשקע טעבע ליפֿשע? האט איהם דער מוזשיק ווייטער אַ מאל געפֿרעגט און טאקי בנִימין אַחת אַ מאך גיטאן סאפ, הייטא, סאפ! — ליפֿשע. בק ריבי מאי אי, אי, אי! האט בנִימין גענטפֿערט וויא ער האט געפֿיר געקענט און איהם געוויזען אויף דיא פֿיס.

— איזוידקי מי זשידקא?

— איזוידקי מי זשיטקע? האט בנִימין געמאכט מיט אנגיין וויא אמהפֿד פֿשטא, נא גיאמקא. בנִימין אוב טונעיאדעווקא!

— מי איז טונעיאדעווקא? קאזשי-זשע שמשא מי וויטאראשמשיל וַא מעני

אמש

אָמשי אי גליאניש יאק שילאני. אלע מאנשע מי טאקי אי שילאני.
טראקצא טוואי מאטערי. סאפ, היימא, סאפ!

— יא, סטייטש, יא טעבי לכתחלה קאנאטע, יא נאמקע סאם אוב
טונענדעווקא! האט בנמין גענטפערט, געמאכט דערבייא א רחמנות
פנים, אויז געטאן מיט דער האנד אונ געבעטען רחמים: גוואלד אוב
טונענדעווקי זשינגא טעבי דאם מ'שארקע שליט אי שאבאשקאווע
בולקע, אי דאברע דאנקוועט טעבי.

דער מוזשיק אפנים האט זיך אנגעשמויסען וואס בנמין מיינט,
דאפרי זשידקא! האט ער געזאגט, זיך געזעצט אויף זיין ארט מיט דעם
פנים צו דיא אקסען אונ געמאכט סאפ, היימא!

אקענען אפאר שעה ארום איז דער וואנען ארויפגעפארען גלייך
אויפן מארק אין טונענדעווקע, ווייפער אונ סאנסביל האבען זיך אשטא
געגעבען אקענען מיט פארשידענע שאלות: דער שרייעט: מ'שויעט
סקילקע האטשעס ווא פיווע? ווא ציבולי? יענער פרעגט: מאנשע פאנעט
קאמאפלי, יאצי? בתוך הפאים קומט איינער מיט אשאלה: מ'שויעט
מאנשע מי פאמטיל גא דאראני זשידקא? אונ גאס יעדן זשידקא,
בניאמקא, ווטשארא פראפאל יאק אוב וואדי, אונ איידער דער מוזשיק
האט אוספייגט איטליכען צו ענטפערען דעם וואנען, האבען אויפגעדעקט דיא
דיא הייטערעקען איבערגעפאלען דעם וואנען, האבען אויפגעדעקט דיא
סוויטקע אונ אין איין קול ארויסגעלאזט א געשרייע: בנמין!... ער
איז דא! ציפע קרוינע! בת-שבע פריינדיל, לויפט גיכער צו זעלדען מיט
דער נומער בשורה, אז איהר שאדען האט זיך אפגעזוכט! ווא וועט שוין
גישט זיין קיין וויסטע ענונה.

סאיז געווארען א העש, א צונויפלייפעניש. נאגן טונענדעווקע
האט זיך געוויגט, קינד אונ קיט זענען געלויפען אנקוקען בנמין'ן מען
האט איהם פארווארפען מיט רייד, מיט שאלות מיט ווערטליך, מען
האט דערציילט, אז דעם גאנצען געכטיגען טאג מיט דער נאכט האט
מען איהם געזוכט, געאקערט, מען האט אים שוין געהאלטען פאר
א קדוש אונ זיין ווייב פאר א וויסטע ענונה, פלוצלים אין מיטען
געמיטעל איז דאס ווייב זיינס צוגעלויפען מיט א גענוין, ווא האט
געפראכען דיא הענד אנקוקענדיג איהר פ'עשעהרמען וויא ער ליגט בלייך
אונ טויט אונ קען קיין ריהר זיך גישט טאן, ווא האט געפירד אליין
גישט געוואוסט וואס צו טאן, צי זאל ווא איהם זעלעטען אויסלאזען צו
איהם איהר שווער ביטער געמיטה, צי זאל ווא ארויסווייזען איהר פרייד,
איהר שטיחה, וואס גאט האט ווא, וויסטע ענונה, אויפגעריכט.

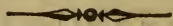
אין עטליכע מינוט ארום האט מען בנמין'ן אזוי טאקי וויא ער איז

געלענען

געלענען אויפן ואק בארטאפלעס, געפיהרט צו זיך א היים אויפער דעם מארק מיט אנרויסער פארטאדע, דער גאנצער טונעלאדעווקער עולם פון קליין ביז גרויס האט איהם אפגעגעבען פֿבור, קיינער האט זיך נישט געלאזט בעטען, אונז אים בעלייט מיט א רעש, מיט א געשרי: קדוש! קדוש! קדוש!

דער גאסען קדוש איז בנמינן פון דענסטמאל אן מאקי אויף המיד געבליבען, ער האט געהייסען בנמינן דער קדוש אונז ווין ווייב זעלדע דיא ענונה.

דער טונעלאדעווקער סומחה איז נאך דעם טאג מאקי צו בנמינן געקומען אונז האט איהם געגעבען ראטונק מיט אלע תחבולות, וואס איז נאר סעגליך געווען. ער האט איהם געשטעלט באנקעס אי פֿאווקעס, אויך אין גאנצען אים אפגעמאלט אונז געזאגט פארן אונעקנאנג, אז נאך דיא אלע מיטעל וועט ער אסירצהיהשם גענעזען ווערען אונז וועט נאך מארגען קענען, אויב ער וועט פֿת האבען, געהן גומל בענטשען אין בית מדרש אריין.

וויא בנמינן סקאמפאנייעט זיך מיט סעגעריל דער יודענע.

דיא דאזיגע מעשה, וואס מיט בנמינן האט זיך געטראפען, וואס האט אָנגעמאכט אזוי פיל יסורים ווין ווייב, אזוי פיל לייטעשע רייד איז אין דער שטאדט אי דארט אונטערען אויווען אי אויף דער אויפערשטער באנק האט אין פלונק, דאכט זיך, בעדארפט אויף אייביג פון איהם ארויסשלאגען דעם געדאנק פון ווין נסיעה אין דיא ווייטע מקומות, נאר אפער א טעות, פארקעהרט עס האט נאך אין איהם דעם דאזיגען געדאנק ערשט בעסער אריינגעשלאגען. ער האט פון דענסטמאל אן אויף זיך געקוקט מיט דרך ארץ וויא אויף אטענשען, אגענישען, וואס איז גענוג אין ווין לעבן אויסגעשטאנען, ער איז בייא זיך געווען צעהן מאל סתיערער פאר ווין בעהארצקייט, פאר ווין שטארקייט, מיט וועלכער ער איז אויסגעשטאנען אזוי פיל שווערע פראבעס אונז נוצר געווען אין גאנצען דיא טבע וינעס. ער האט אָנגעהויבען זיך צוהאלטען פאר א גבור, פאר א חקרוף, וואס האט א ידעה אין אלע שבע חכמות, וועלכע עס געפינען זיך נאר אין דעם יצל עולם. וואס האט זיך אָנגעלייגט וויא אפויק אין אזעלכע מיג ספרים אונז ווייסט וואס אויף דער גאנצער וועלט מהוט זיך, ער האט אָנגעהויבען אליין אויף זיך א מכין צו ווערען אונז זיך אליין צופעדויערין וואס ער, אזא מעגש וויא

ער, געפינט זיך געבידן פשוטשנה בין החוחים, וויא ארויז צווישין דערנער, וואו? אין טונעלאדעווקע, אין אזא העק, צווישין פראקטע טענשען, וואס פארשטעקן נישט אונ ווייסען נישט פון זייער לעבען צוזאגען! דיא ליטעשע רייד אונ דיא ווערטליך, וואס זענן איבער איהם געפאלען, זייא האבן אדרבא איהם ערשט געטריבען אין וועג אריין. עס האט איהם זיך געגלוקט וויא צום גיכטען אנוועק פון טונעלאדעווקע. וויא דערלעב איה שוין, פלעגט ער אלץ טראכטען, זיך אנועקצולאזען אהין ווייט, אונ קומען פשוט צוריק מיט ישועות אונ גחמות אויף יודען, מיט פבד אונ מיט א גוטען נאמען אין דער וועלט, אונ דענסטאטאל וועט גאנץ טונעלאדעווקע וויסען, פון קליין ביז גרויס, וואס איה גנזימן בין, וואס איה גנזימן בעמיט. . . .

גנזימן האט לעת-עתה אפגעהאלטען פון דער גסיעה גאר דיא ראזנע קליינע מניעות: ערשטענס וואו געמט מען אויף הוצאות? בייא איהם אליין האט קיינמאל זיך נישט געפונען קיין גראשען אין קעשעניע. ער פלעגט תמיד זיטצן לידיג אין בית-המדרש אונ זיין פלוגיתאע איז געווען דיא אשת חיל, דיא פרנסה געבערען פון א גאס אפטייקעל, וואס זיא האט זיך געמאכט פאלד גאכן קעסט אראפגעהענדיג, אונ מיטשטעהענס געזאגט, וואס דאס גאנצע קלייטעל האט אונגעמאפען. ווען זיא זאל דערבייא נישט געווען ארבייטען זאקען, נישט פליקען ווינטער ביז שפעט אין דער גאכט פערערען, נישט פרעגלין אויף-צופארקויפן פסחדיג שטאלץ, נישט איינהאנדלען אסאל אין אמארק טאג בייא איהרע געקאנטע מוושקעס קיין מצאאות, וואלט נישט געווען מיט וואס דיא גשמה צודערהאלטען. פארקויפען עפס פון שטוב-זאכען? גאר וואס אבער האט דארט זיך געפונען? א פאר מעשענע ליכטער, וואס זיינען זעלדען געבליבען ירושה פון איהרע עלטערען, אין וועלכע זיא געמישט ליכט, שייערט עס תמיד אונ זיך דערמיט שטארק מנהג. קיין ציהרונג האט זיא נישט חוץ א זילבערען רייפעלע מיט אפעריל פון איהר מאמעס שטערענטיכעל, וואס דאס ליגט בייא איהר פארשלאפען אונ טהוט עס אן גאר א מאל בשעת אנרויסע שמוחה אדער בשעת א מליטוב אפגעבען. פארקויפען זשע עפס פון זיינע חפצים? גאר אין גאנצען האט ער געהאט אשבתדיגע אמלעסענע קאפאטע גאד פון דער חתונה אן, צוהאקט צופאלען פארענט אי הינטען אונ דער געלער אונטערשלאק האט ארויסגעקוקט. ער האט געהאט פראוודע אי א מולעפיל, גאר אונטען איז ער געווען אין גאנצען אפגעפארעט, דער קאלנער מיט גארנישט בעלייגט. בשעת זיין חתונה האט דער טאטע זייער, איהם צו לאנגע יאהר, געהייסען נישט זשאלעווען, אדרבה מאכען אלאננע

א לאנגען קאלגער פון דער פולער האנד און אפסטעפען איהם לעת-עתה פון אויפן מיט א שטיק אונטערשלאק, וואס איז געבליבען יתור פון זיין קאפאטע און האט דערפריי זיך סתחייב געווען צו בעלייגען דעם קאלגער מיט פייא איה'ש שפעטער ביים סילוק'ן דעם מותר פונם גבן. דעם גבן אפער האט ער נישט געסיליקט און דער קאלגער איז געבליבען אזוי וויא, ער איז געווען ביז דעם היינטיגען טאג. . . צווייטענס, האט בנמינן נישט געוואקסט וויא מען רייכט זיך ארויס פון דער היים. איבערשמיטעסין ספח דער נסיעה מיט זיין פלוגיתמע און ארויסזאגען איהר דיא גאנצע וואך בפירוש ו חלילה וחס! עס וואלט געווארען א ליאכעס, א געפילדער, וואלט איהם אפגעוויינט מיט טרעהרין אום איהם געהאלטען זיכער פאר ביין משוגע, ווארים וויא האט אידענע שכל אנעלכע ענגינס כשני צוויין ו א יודענע, אז ויא איז שוין אפילו גאר דיא אשת חיל. איז ויא דאך פארט נישט סעהר וויא אידענע. וואס דער מינדסטער מאנספיל האט אין גאנעל, האט עס נישט, און קען עס גאר נישט האבען, דיא פיינסטע און דיא קלינסטע יודענע אפילו אין איהר קאפ. . . אונעקנעהן זשע בשתיקה און דעם זייאגעזונט פארנעסען ו איז עפס אויך פריקנע, דאס איז אפיסיל מעשה ליטוואק, ווידער זשע בלייבען זיטצען אין דער היים און אפזאגען זיך פון דער גאנצער נסיעה ו דאס איז ביין אונטעגליך. עס הייסט אזוי פיל וויא אפזאגען זיך צולעבען, דיא נסיעה איז בנמינן געווארען דיא צווייטע גאטור, וויא א יוד מוז דרייא קאל אין טאג דאוונען אזוי האט ער געמוזט איטליכע רגע אין דער נסיעה טראכטען. אפילו אין שלאף איז ויא איהם פון זיגען נישט ארויס און האט איהם זיך שטענדיג געהלוסט, ויא האט טיף זיך איינגעווארצעלט איהם אין הארץ און זיך בעשעפטמיגט געכאכט מיט זיינע אויגען און אויערען אזוי, אז ער האט אויפגעהערט צוזהען אי צוזהערען דאס אלסדינג, וואס פאר איהם, ער האט גאר געזעהן אי געהערט דאס וואס טוהט זיך דארט, דארט העט ווייט אין יענע מקומות, נישט איינסטאל פלעגט ער אין א שמיעס מיט עפעצין פלוצלים אריינמישען: הינדיא, ספטיין, אנטיקו-דא, פיפערנאטער, לינדענווארעס, אייזעל, סולאייזעל, באקסאר, כצפיהית, טערק, מאטער, גולן וקדומה גאך אנעלכע ווערטער. דיא נסיעה האט געמוזט געכאכט ווערען, גאר וואס טוהט מען מיט דיא פניעות, דאס האט ער זיך קיין געה נישט געקענט געבען. ער האט געפיהלט אז ער בעכארק האבען איינעם, מיט וועמען ער זאל קענען ספח דעם זיך מיטש ויין.

איש אחר היה בטונעיאדעווקע. איין מענש איז געווען אין טונעיאדעווקע ושמו סענדעריל און ער האט געהייסן סענדעריל, גאך זיין

זיין עלטער זיידען רב סענדעריל, זה הסענדעריל דער סענדעריל היה
איש פשוט איז געווען אפשוט מענטשעל, דאס הייסט א פראסטער אהן
הכמות, אין בית המדרש האט ער געהאט א שטאט אונטער דעם
בעלמער, און דאס אליין איז שוין דער בעסטער סימן, אז ער איז נים
געווען פון דיא טונעלאדעווקער פייגע בריות, פונם דארטיגען צימס און
דער גילדענער פאן. דיא שטיקסין אין בית המדרש אדער ערניץ
אנדערש פלעגט ער דאס רוב צוהערען שטיל, וויא א זייטיגער פרשין
אדער א וואלניע סלושאטעל. נאר פלעגט ער א מאל זיך אנהווען
א ווארט האט עס אנגעמאכט אנדריס געלעכטער, גישט סתחת דרינען
איז געלעגען עפס אווילדע חכמה אדער א גרויסע חכמה, גיין, נאר
גלאט זיינס א ווארט האט עפס געמאכט לאכענדיג, האטשע ער האט
עס געפיר געזאגט נאנץ פשוט בתמימות און האט פלל נאר גישט געטייגט
גענעם דערמיט לאכענדיג צומאכען, אדרכא, אז מען פלעגט לאכען.
פלעגט ער אזוישטעלען א פאר אויגען און אנקוקען פאר וואס מען לאכט,
פאר איבעל האבען דערפאר פלעגט ער קיינמאל גישט, ווארים ער איז
בטבע געווען א נוסער, א פאקאדנער, וויא עס נים זיך א מאל אויס
א פאקאדנע קיה, ער האט נאר גישט געוואוסט אז מען בעדארף
פאר איבעל האבען. יענער לאכט, נוא מילא לאז ער זיך לאכען, מסתא
האט ער דאך הנאה, דאך מוז מען מודה זיין, אז אין סענדערליס
א ווארט איז א מאל געלעגען מאקי איין אמת גלייכער איינפאל האטש
ער אליין האט עס נאר אזוי ווייט גישט געטייגט און דאס געזאגט גלאט
בתמימות, מיט איהם פלעגט מען ליב האבען קאמאועס צוגרייבען.
דער גרעסטער טהייל בערליך אין תשעה באב זענן אין זינע פאות
איינגעפלאגטעט געווען. דער בעסטער חלק קישעליך, וועלכע מען
ווארפט הושענא רפה בייא דער נאכט ביים אויפזיין, איז איהם
אנגעקומען, אקעגען וישע דער קליינסטער חלק רעטשען קיכעל און פראנפין
פון תיקון אדער גלאט אזוי בראנפין איז ווידער מאקי אין איהם
אנגעקומען. הכלל סענדעריל איז תמיד און אומסום געווען דאס פפרה
הינדעל, און סתחת דעם האט ער מאקי בעקומען א צונעמעניש:
סענדעריל דאס פפרה הינדעל, סענדעריל איז בטבע גישט געווען, וויא
אנדערע, קיין עקשן, האט אייגער געזאגט אזוי פון זייטענען רעכט
געווען אזוי. סענדעריל האט געמאן יענעם רצון, גישט סתחת בביטל
צו זיין זיין רצון כדי יענער זאל דערפאר בביטל זיין רצון פאר זיין רצון,
נאר גלאט פראסטע איז כאסטע ער האט געמאן יענעם רצון. וואס ארט
עס מיד א זיין שטייגער געווען צונאנען, וואס פאר א דאנה איד האבן דוא
וויילסט דווקא אזוי נוא זאל זיין אזוי. צווישן וויילד איז סענדעריל געווען
איוועק

אינגעל, ער פלעגט עפנטערס געהן, זשמיטעסין, זיך שפילען מיט זיין אין
 איינעם אונד האבען דערפון גענוג צווישן זיין איין סענדעריל באַסח געווען
 וויא אפאקארגע בַּהמָה וואס לאזט צו זיך צו קנעדער, זיין וואלען אויף איהר
 רייטען אונד איהר קראמבען דיא מאַרדע, קונדסיס פלענען איהם קריגען
 אויפן קאפ אונד צופען איהם ביים אפערדיל, אנדערע פלעגט עס אַ מאל אַרען
 אונד פלענען אנשרייען: תרפית שקצים פאר איין עלטערין פאר א יודען
 מיט אַמאָרד! וואס צופט איהר איהם דאס בערדיל? גיטקשה,
 גיטקשה, פלעגט סענדעריל זיך אנרופען, וואס אַרט עס סוף? וואס
 פאר א דאָה איד האב? וואלען זיין סוף אַבסיל קראמבען, בייא זיך
 אין דער היים האט סענדעריל געפירד קיין האנגי נישט געלעקט. זיין
 ווייב איז געגאנגען אין ספאדיק אונד ער האט בייא איהר געהאט
 א וויכטע, ביטערע דלע, זיא פלעגט איהם האלטען אין דער מורא,
 אַ מאל דערלאנגען אַ זעטן אונד ער געפירד האט עס געמוזט מקבל באַהמָה
 זיין. אונטער א יום טוב פלעגט זיא איהם אנדערשטעלען אויסווייטען
 דיא שטוב אונד אונטערפונדען איהם דאס בערדיל מיט אַ מיכעל, ער
 פלעגט איהר שיינען קארטאפלעס, קאמפישען אונד בראקען לאקשען,
 אנפילען פיש, אַנטראנען אי אריינלייגען אין אזויען האלץ אונד
 אונטערטייען. אקוראט וויא איורענע, דערפער האט מען איהם טאקי
 אויך גערופען סענדעריל דיא יודענע.

אט דעם סענדעריל דיא יודענע האט אונזער בננים אויסגעקליבען
 איהם צוגעפגען דאס הארץ אונד מיט איהם זיך שוואל בעצה זיין וואס
 ער זאל טאן. דער מעס דערפון, פאר וואס גראד סענדעריל? איז דער:
 ווייל בננים האט תמיד געפיהלט צו איהם עפס אַ שטיקעל ליבשאפט.
 סענדעריל איז אין פיל זאכען איהם געהר געפעהלען, ער האט אין אַ סך
 ענינים זיך מיט איהם אויסגעלייכט אונד פלעגט אַמאל אין אַ שמיטעס מיט
 איהם זיך פשוט מחיה זיין. סענליך אפּשער נאך אי צוליב דעם אויך
 וואס בננים האט גערעכענט דארויף וואס סענדעריל איז קיין עקשן
 נישט. ער סענדעריל, וועט זיין פלאן אַנגעהמען אונד איהם נאכגעפן
 אלסדינג, וואס ער וועט איהם זאנען. אונד אויב סענדעריל וועט אפּשער
 אין עטליכע פונקטען זיך איינשפארען, וועט ער איהם מיט נאטש הילף
 אונד מיט זיין חלקת הלשון נזכר זיין. . .

נהי כבוא בננים לסענדעריל אונד אז בננים איז געקומען צוא
 סענדערילין האט ער איהם געטראפען בשהוא יושב על ספסל החלב וקולף
 קארטאפלעס, וויא ער זימט אויף דעם מילכדיגער באַנק אונד שיינע
 קארטאפלעס. איין באַק האט איהם שטארק געפלאמט אונד אונטערין
 אזוי איז איהם געווען בלויא מיט אַ גראפּעל, עפס וויא מען דערלאנגט
 אַרעל

א קרעל מיט א נאגל. ער איז געזעסען וויא א נעכטיגער, בעטריבט אונ
פאר אונטערט וויא א יוגענד, וואס דער מאן איז דער האט זי אונטערקנווארפען
אונ איז אונטערגענאנגען למדינת הים, אדער וויא איין אשה, וואס דער
מאן האט איהר דערלאנגט א פאמזש.... סענדעריל'ס ווייב איז נישט
געווען אין דער היים.

— גוט מארגען סענדעריל! וואס ביסט דוא שערדצע אזוי בעטריבט?
האט בנזמין געזאגט אריינקוקענדיג אונ געוויזען סענדעריל'ן מיט א פינגער
אויף דער באק. הא, ווייטער זי? וואו איז זי, דיא ברוקטע?
— אין מארק.

— גאנץ גוט! האט בנזמין כמעט א געשכריי געמאן פאר גרויס
שטחה. לייג אונעק, נשמה מיינע, דייע קארטאפלעס אונ קום מיט מיר
אין אלקיר אריין. דארט איז קיינער נישטא? קיין שומר מיט דיר בעדארף
איד איצט נישט האפען, איד וויל דיר ענטפלעקן מיין הארץ. איד
קען מיר שוין נישט איינהאלטען, עס קאכען אין מיר דיא געבליטען, אד
ניכער סערדצע ניכער, זיא קען נאך אנקוקען אונ אונז שטערען איידער
מיר וועלען פארטיג ווערען.

— וואס ארט עס מיר? דוא ווילסט מאקי גיד זאל זיין גיד, וואס
פאר א דאגה איד האב? האט סענדעריל זיך אנגערופען אונ איז אריין
אין אלקיר.

— סענדעריל! האט בנזמין אנגעהויבען מיט אזא שמעס, זאג
מיר, דוא ווייסט וואס אויף יענער ווייט מונעיאדעווקע איז?
— איד ווייס. דארט איז דיא פריטשעפע וואו מען בעקוקט א מאל
א גוט ביסעל בראנקין.

— דוא ביסט א גאר, איד מיין ווייטער, א סך ווייטער.
— נאך ווייטער פון דר פריטשעפע? האט סענדעריל פארוואונדערט
זיך אנגערופען, ניין, ווייטער דער פון ווייס איד נישט. אונ דוא
בנזמין ווייס?

— אויב איד ווייס? א שאלה אביסיל אויב איד ווייס? דא איז ערשט
דא א וועלט? האט בנזמין א זאג געמאן מיט הרגלכות גלייך וויא
קאלאמבוס בשעת ער האט ענדעקט אטעריקא.

— וואס וועט איז אזוינס דארטען?
— דארטען, דארטען. האט בנזמין זיך צופלאקערט. פיפערקאטער?
לינדענווארעס!....

— דער לינדענווארעס, מיט וועלכען שלמה המלך האט געשניטע
דיא שטיינער צום בית המקדש? האט סענדעריל אריינגערוקט זיין
ווארט בתמימות.

— יא, נשמה מיינע, יא. דארט איז ארץ ישראל, דארט איז
נענע סקומות... הא, דוא וואלסט געוואלט זיין דארט ?
— און דוא וואלסט געוואלט ?

— א שאלה אביסל! האיד וויל סענדעריל, איד וויל און וועל מאקי
דארט באלד זיין.

— איד בין דיר מכנא בנמין. דוא וועסט עס דארט זיך אן עסען
אביסל מיט באקסארען און מיט מייטלען. הא הא !
— דוא סענדעריל קענסט עס אויך עסען וויא איד. דוא האסט אין
ארץ ישראל אזא חלק וויא איד.

— חלק האב איד מאקי. נאר וויא קומט מען אפער אהין ? דארט
איז דאך דער תורג.

— דערצו סענדעריל איז דא א תרופה, זאג מיר, סערצע, דוא
ווייסט עפס פון דיא רויטע יודליך ?

— איד האב זיך אנגעהערט גענוג מעשיות איפער וויא אונטערען
אוינען, נאר וויסען אקראט וואו זיין זיצען און וויא מען קומט צו זיין,
דאס ווייס איד נישט. איד זאל וויסען סתמא וואלט איד דיר מדיע
גענוען. פאר וואס גיט ? וואס ארט עס מיד ?

— העהע ! זעהסט דוא און איד ווייס, האט בנמין געזאגט מיט
גדלות און ארויסקערטאפט פון געשעניע דעם 'שבחי ירושלים'. זעהסטו
אט וואס דא שטעהט. איד וועל דיר עס לייענען.

— אז איד בין געקומען קיין ברוטי, אזוי שטעהט געשריבען, האב
איד געפונען פיער יודען פון בכל. האב איד גערעדט מיט איינעם פון זיין
וואס האט פארשטאנען לשון קודש און האט געהייסען ר' משה, האט
ער מיר דערציילט גאנץ אסתע זאכען פונם מייד סמבטיון אז ער האט
געהארקט פון ישמעאלים וואס האבען איהם געזעהן און אז דארט זענען
דא דיא בני משה. 'אויך זאגט ער ווייטער: 'אז דער גגיד האט מיר
דערציילט, אז א יאהר דרייסיג אין דעם איז פריא איהם איינגעשטאנען
איינער וואס ער איז געווען פון שבת שקען, און ער האט געזאגט אז אין
זיין סקום זענען דא פיער שבטים, איינער פון זיין איז דער שבט יששכר,
וואס איז זיך עוסק אין תורה און פון דעם שבט איז דא א מלך איפער
זיין. חוץ דעם שטעהט נאך בפירוש אי אין דעם דאווענען ספר 'מבעות
בנמין'. אט דיא ווערטער: פון דארט איז א מלך פון צוואנציג טעג צו
דיא פערג ניסבון, וואס אויף דער מיד גוין. אין דיא פערג ניסבון
זענען דא פיער שבטים: דער שבט דן, דער שבט זבולון, דער שבט
אשר און דער שבט נפתלי, זיין האבען מדינות און ברכים און דיא
פערג. פון איין זייט געהקט זיין ארום דער מיד גוון, זיין האבען גיט
אויף

אויף זיך קיין יאך פון דיא אומות, נאר איין מלך איז דא איבער זיין אונ
ער הייסט ר' יוסף אמרבלא הלוי. אונ זיין האבען א ברית, א בונד מיט
דעם כופר אליתורף. יא חוץ דעם שטעקט נאך אונ נאך זאכען ווענען
דיא בני רבב אין דעם לאנד פיקטא, וואס זיין האבען איבער זיך
א יודישען מלך אונ פאסטען אונ בעטען גאט תמיד אויפן גלות ישוראל,
נוא, וואס דיינקסט דוא, סערדצע, אז זיין וואלטען א שטייגער פלוצליס
דערנעקן מיד, מיד זייער ברודער בנימין פון טונעלאדעווקע קוסט צו זיין
צו גאסט? הא, וואס דיינקסט דוא סענדעריל? אדרבה זאג, איך בעט
דיך, וואס זאגסט-דוא דערצו?

— זיי וועלען פשוט זיך מחית זיין, זאג איך דיר בנימין, אקאטאנעס
אזא גאסט, אזא מתייערער גאסט! אימליכער וועט דיר פארבעטען צו זיך
אויף א מאהלצייט. דער מלך אמרבלא מסתמא אויך. לאז זיין דארט
האטש פון מיר גאר פריינטליך געריסען. איך זאל קענען וואלט איך
חלעפין אויך מיט דיר אחין געגאנגען.

— הא! האט בנימין א מאך געטאן פארפלאמט פון א נייעס געדאנק,
וואס איז איהם איינגעפאלען. הא! טאמיר באמת טאקי סענדעריל.
סערדצע, וואלסט-דוא מיט מיר אין איינעם געמאכט דיא נסיעה.
נארעלע. אצינד חלעפין האסט-דוא זעהר א נוטע געלעגענהייט. איך
געח אפלייז אחין וועל איך דיר מיטגעהען. נארעלע איינער, אין צווייגען
איז היימליכער. טאמיר וועל איך דארט, א קשניא אויף א מעשה, ווערען
מלך וועל איך דיר מאכען, חלעפין, פרא משנה למלך. נא דיר מיין
האנד תקיעת-רבא! וואס וועסט דוא, נארעלע, דא זיטצען אונ ליידען
גלות געביד פון דיין פלוניתמע, דיא רשע'שע. קוק אן וואס פאר א באק
געביד דוא האסט. דוא האסט דאך בייא איהר א וויסעט, פינצטערע
דאליע. חלעפין סענדעריל קום. וועסט גישקשה קיין חרטה גישט האבען.

— טא. האט געזאגט סענדעריל, אויב דוא ווילסט דוקא אזוי,
זאל זיין אזוי. אי זיא? וואס פאר א דאגה איך האב? א נאר וואלט איך
בעדארפט זיין איר זאגן וואהין איך לאז מיד אוועק.

— גשקשה מינע, לאמיר דיר א קיש טאן! האט בנימין ארויסגעלאזט
מיט גרויס שמחה אונ פאר ליבשאפט ארוימגענוטען סענדעריל דיא
יודענע. דוא האסט מיר סערדצע מיט איין ווארט פארענטפערט
א קשניא, א קלאמץ-קשניא. איך זאג איצט אויך אזוי וויא דוא: אי
זיא? מינע, מיין איך, וואס פאר א דאגה איך האב? ס'איז אבער דא
נאך א קשניא וואו געהסט מען אויף חוצאות.

— אויף חוצאות? דוא ווילסט דען זיך אויסקליידען, בנימין,
אדער איבערגיטצענען דיין באפאטע. העקסט-דוא, אונ איך וואלט

געזאגט, מ'ן בעדארף חלעב'ן נישט. אין וועג איז אדרכה גלייכער אלטע קליידער. דארט וועלען מיר מסתמא בעקומען נייע שיינע קאפאטעס.

— יא מאקי אַכט, דארט האב איך שוין קיין דאָגה נישט. מען בעדארף דאך אַדער לעת-עתה ביז דארט האָבען עפּיס געלד פּראָסט אויף צועסען?

— וואס הייסט, בננים, אויף-צועסען? דוא האסט דען זיכער מיטפיהרען מיט זיך אַ קעד? צו וואס? נישטא דען אויפן וועג קיין קרעטשטעס, קיין הייזער?

— איך פאלטשטעך דיר, סענדערלי, נישט וואס דוא מיינסט, האט בננים פארוואונדערט זיך אָפּערופען.

— איך מיין, האט סענדערלי גענטפערט בתמימות, אבי ס'איז דא נאר הייזער, קען מען אין איין וועג מאקי געהן איבער דיא הייזער. וואס טוהווען דען אלע אנדערע יודען? היינט געהן אַ טהייל צו יענע אין די הייזער דערנאך געהן יענע פון זייער זייט צו אנדערע אין דיא הייזער. ס'איז דאך א יודישע זאך, נאר א גמילות חסד. . . .

— דוא ביסט חלעב'ן גערעכט! האט בננים א זאג געטאן בשמחה. אצונד איז מיר ליכטיג געווארען אין דיא אויגען. אויב אזוי, בין איך ברוך חשם אין גאנצען פארטיג אונ פארזארגט מיט אלסדינג. נאך מארגען מאקי, גאנץ פריה אז דער עולם וועט נאך שלאפען קענען מיר אנועקנעהן. פארליהרען צייט איז חלעב'ן איין עברה. דוא ביסט מוסבס?!

— דוא ווילסט מארגען, זאל זיין מארגען, וואס פאר א דאָגה איך האב? — מארגען גאנץ פריה, הערסטו סענדערלי?, וועל איך שטילערהייט ארויסנעהן פון דער היים. לעבין דער פוסטער ווינטמיהל דארט וועל איך אויף דיר ווארטען. געבייגק זשע סענדערלי, מארגען גאנץ פריה זאלסט דוא אהין ארויסקומען. געבייגק זשע, האט בננים זאך א קאל אונדערנעחאזערט אונ שוין געוואלט אנועקנעהן.

— ווארט נאר בננים, ווארט אביסיל! האט סענדערלי געזאגט, זיך געפארעמט איבער דער בוזעס-קעשעניג פונם לייביל אונ ארויסקער-מאסט פון דארט עפּיס איין אלט פארשוויצט שטיקעל יערקע, ארומגע-וויקעלט מיט בענדליך עטליכע מאל היין אונ צוריק אונ פארקניפט אונדאי מיט א צוואנציג קניפליך. זעהסט-דוא בננים, אט דאס קניפעל האב איך אויפגעט אַנזאמלען אונטער מיין ווייב פאר דער גאנצער צייט, וואס איך האב פאר איהר חתונה געהאט. עס וועט אונז אין דער התחלה צונגיטן קומען, הא?

— אצונד, סערדזע, ביסט דוא ווערט מען זאל דיר אויסקישען איטליכס

אימליכס אבר, אימליכס גליד פֿעזונדער, האט בנִימין געזאגט הויך, לעבעדיג און ארומגעחאפט סענדעריל דיא יודענע.

— א פארחאפט זאלסט דוא ווערען! קוקט נאר אן, איך בעט אייך, דאס גרויסקע ליבשאפט וויא מען געהקט זיך אזוי ארום, און דא אין שטוב שטעהט א ציג און עקט דיא קארטאפאלעס! האט זיך פלוצליס געהערט א געשרייא:

— דאס געשרייא איז געווען פון סענדערילס פלוצותקע, זיא איז געשטאנען אנגעצונדען אין איין פייער, מיט איין האנד געוויזען אויף דער ציג און מיט דער אנדערער גערופען צו זיך סענדערלין, סענדעריל האט מיט איין אראפגעלאזטען קאפ זיך געלאזט פאמעליך פאמעליך אריינגעהן אין שטוב גלייך וויא א פארזינדגט קינד וואס מען וויל איהם מקנים פסק זיין.

— שטארק זיך, נשמה מיינע, דאס איז איהר שוין דאס לעצטע מאל, געדיינק זשע בארנען. . . האט בנִימין שטילערהייט איינגערייכט סענדערלין אין אווער און וויא א קעטצעלע זיך ארויסגערקט פונם שטוב.

ה.

וויא בנִימין מיט סענדערלין פארלאזען טונגעיאדעווקע.

אויף מארגען גאנגן פריה איידער דער פאסטוף האט נאך פארנומען דיא פהמות אין דער משעךעדע ארביין איז אונזער בנִימין שוין געשטאנען גרייט לעפין דער ווינטמיהל מיט א פעקיל אונטערן ארם. אינגעוועניג אין דעם פעקיל איז געלעגען אלע זאכען, וואס זענן גייטיג געווען צו דער נסיעה היינו: מלית און תפילין, א סידור דרך החיים, א חוקיל, א תהלים און יענע אלע כפרים, אהן וועלכע ער האט זיך גישט געקענט ריהרען אזוי וויא א בעל מלאכה אהן זיין געצייג. דיא שבתדיגע קאפאטע זיינע איז אויך דארט געלעגען מען מוז דאך פאר דער וועלט א פנים האבען און יוצא זיין פאר לייט. אין קעשענע האט ער געהאט א פופצעהער טהאלבען גראשען, וואס ער האט פארן אוועקגאנג ארויסגעקומען בייא זיין פלוצותקע אונטער דער קישען. הכלל ער איז געווען גרויך השם פאר זארגט מיט אלסדיג און שוין געקענט זיך לאזען אין וועג אריין.

דיא זון איז דערווייל אויפגעגאנגען זעהר טיין און האט אראפגעקוקט מיט איהר ליכטיגען פנים אויף דער וועלט. איין קוק איהרער האט צוא געגעבען א שטיק געוונט, סתיה געווען אימליכע זאך פֿעזונדער. ביימער און גראז האבען עפס וויא זיס געשטייכעלט איידער דיא גרויסקע סרעהרין מייא פון בייא נאכט זענן זייא נאך גישט אויסגעטריקענט, אקוראט וויא

קליינע מינדער צולאכען זיך פלוצליך פֿרעהליך אין מיטען געוויין פון א בלישטשעדיג טשאטשקעלע, פֿשעת טרעהרען וויא דיא באפען שטעהן זייא נאך אין דיא אויגען. דיא פֿעלדפיינעליך האבען געשווינד זיך געטראגען אין דער לופט, געשפילט אונ געוונגען ארום בנמינן. גלייך וויא זייא וואלטען געזאגט: קומט, לאמיר זינגען אי שאלען אונ דערפרייען דעם פיינעם פארשוין לעבין דער ווינטמיהל! דאס איז בנמין אליין, דאס איז בנמין דער טונענאדעווקער, דער אלפסנדר מוקדון פון זיין צייט, וואס ער פארלאזט זיין פאטער לאנד, ווארפט אונעם ווייב אונ קינדער אונ געהט אין גאטס שליחות וואהין דיא אויגען טראגען! אט שטעהט דער גרויסער בנמין, וואס ער איז וויא דיא זון ארויס פון זיין געצעלט אונ פרייט זיך וויא א גבור צילופען אין וועג מיט זיין פעקיל אין דער האנד! ער איז שטארק וויא א לעמפערט אונ גרינג וויא איין אדלער צוטאן דעם רצון פון אינגער פאטער אין הימעל! זינגט שפילט: טרילילילי, טרריל, טריל! שאלט זינגט אונ דערפרייעט זיין הארץ!.. בנמינן איז טאקי באמת פרייליך געווען אויפן הארץ, ער האט בייא זיך געטראכט: איך בין דאך דער גליקליכסטער מענש אויף דער וועלט, וואס פעהלט מיר אהן עין-הרע? וואס געהט מיר אפ? מין ווייב האפ איך, געלויבט איז השי"ת, פארזאגט. ויא האט א שטיקעל פרנסה. איך אליין בין א פרייער פויגעל, גלייך וויא דיא אלע פֿעלדפיינעליך דא. דיא גאנצע וועלט איז פאר מיר אפען. מיט מין געניטשאפט, מיט מין געהארצקייט אונ מיט מין שטיקעל ידיעה אין די שבע חכמות וועל איך נישקשה ערגין נישט פארפאלען ווערען. היינט דערבייא בין איך דאך עפּים א יוד, א שטיקעל בעל בטחון, אונעקגעלייגט שוין אלע מעלות אין דער ניט לעפען דאך יודען אפ א וועלט מיט בטחון אליין אונ גאט פיהרט זייא אויס.

בנמין איז עפּים זעהר גוט געווען אויפן הארץ אזוי, אז דיא לעפען זיינע האבען זיך געפענט אונ ער האט געניסותדיג אויפן בייא-קול אונטערנעוונגען א מארש פונם מלך עליין. זיין מארש האט זיך פארמישט מיט דעם געזאנג פון דיא פיינעליך, מיט דעם זושען פון דיא פליגלען. מיט דעם שמוטצערען פון דיא גרילען אונ האבען אין א גאנצערט זיך דערהייבען ביז צום פסא הכבוד פון זיין ליפען נאמען הויך הויך אויף דעם אויפערשטען הימעל!

דערנייל איז א וועק א היבשע צייט אונ סענדעריל איז נאך נישטא דאס האט אנגעהויבען בנמינן אפּיסיל צוארען אונ צושטערט זיין שמחה ער האט געקוקט אין אלע זייטען, זיך ארויסגענומען דיא אויגען קוקענדיג גאר אומזיכט דיא מיה מען הערט נישט מען זעהט נישט, ניטא סענדעריל

סענדעריל! האט איהם אפֿשר דען דיא רשעטע זיינע מכבד געווען מיט
 עפֿים א מלאכה? נאר דערצו איז נאך אפֿער איצט נישט דיא צייט,
 נאנץ טונעלאדעווקע שלאפט נאך אצונד געשלאפֿן. קארטאפֿלעס הייבט
 מען אן צו שיילען העט שפעטער, יודענס געהמען זיך צום ווארעמס ערשט
 נאכן אפֿקריגען אונ אפֿשעלטען זיך מיט דיא מאנען, ערשט דערנאך
 ווען מען שטייט שוין אפֿ קינדער אונ מען היינט ארויס מריקענען דיא
 בעביקעס. . . אונזער בנזין האט ניט געוואוסט וואס צומאן אונ איהם איז
 געווארען נישט פֿרייליך שטארק ניט פֿרייליך. אומקעהרען זיך א היים?
 פֿע, דאס איז מיאוס! אלכסנדר טוקדון האט צובראכען דיא פֿריק איבער
 וועלכער ער איז אריבער קיין הינדיא, בכדי ער זאל נישט קענען צוריק געהן.
 לאזען וישע זיך אליין אהן סענדערלין? גיין, דאס איז פֿריקע זעהר פֿריקע!
 סענדעריל איז איהם געווען שטארק גיימיג, זינט ער האט מיט איהם זיך
 סקאמפעניעט איז איהם עפֿים ליכטיג געווארען אין דיא אויגען. אהן
 סענדערלין זיך אונעקצולאזען וואלט אויסגעקומען עפֿים משונה ווילד,
 עס וואלט נאר א פֿנים געהאט וויא א שיף אן א רודער, אדער וויא
 א מלוכה אהן א מיניסטער. פֿלוצליס האט זיך געלאזט זעהן פֿון דער
 ווייטענס עפֿים וויא א מענשענגעשטאלט, דאכט זיך סענדעריל אונ
 פֿארט נישט סענדעריל, דאכט זיך נאר איינע אין א ציצען קליידעל אונ
 מיט א טיכעל אויפֿן קאפֿ. בנזינ'ן האט א טראכע געגעבען דאס הארץ
 אונ איז געווארען טויט, בלייב וויא דיא וואנד. איהם האט זיך געדאכט
 אז דאס געהט זיין ווייב. גיין זיא געהט נישט, זיא לויפט, זיא יאגט,
 אט קומט זיא צולויפען, האפט זיך אויף איהם ארויף מיט גרויס פֿעס,
 לאזט צו איהם אויס איהר שווער ביטער הארץ אונ שלעפט איהם א היים
 מיט א יאסער, א קלאג. "איין נאט נאר ווייסט. אזוי דערצעהלט בנזין
 אליין וויא איהן בין דענסטמאל געשטאנען אין איינע צרות, אין געהאקטע
 וואונדען, הונדערט פיפערנאטערען וואלט מיר דענסטמאל ליבער געווען
 צוגעגעבען וויא מיין ווייב; ווארים א פיפערנאטער בייסט נאר דאס
 לייב, דעם נוף, אונ א ווייב פֿשעת פֿעס גריזעט אונ בייסט דיא גשמה.
 השי"ת אפֿער האט מיר געשטארקט, איהן בין פאלד טאקי בעהארצט
 אנטלויפען זיך פארבארנען הינטער דער ווינטמיהל אונ געלונגט דארט וויא
 א לייב ליגט אויף זיין פארצוקונג. — אין עטליכע מינוט ארום איז בנזין
 ארויסגעשפרונגען פֿון זיין פארבארנעניש מיט א שרעקליכען שפרונג אונ
 מיט א געשרייא וויא א ריינער משוגענער:

הא סענדעריל!

סענדעריל איז געגאנגען אונגעטאן אין א ציצען חאלאמיל.
 אונטערנעבונדען ביידע באקען מיט א פארשטאלצענע טיכעל, אונטער
 ביידע

ביידע אויגען בלויז, צוגראפעלט, א שטעקען אין דער האנד און אויף דיא פלייצעס א היפש פֿעקיל. ער האט אין בנִימִינִם אויגען געהאט דענסטמאל דעם זיפֿעטען חן וויא א שיינע אויסגעפּוּצטע בלח אין דיא אויגען פֿונם חתן. בנִימִין שילדערט זיין שטחֶה דענסטמאל מיט דיא ווערטער: וויא א אינד וואס גילוסט אויף קוואלען וואסער, וויא א קארשטיגער אין דער סדֶבֶר, וואס געפינט לעבעדיגע, קוועלענדיגע וואסער, וואס רינט אראפ פֿון א שפיץ סקאלע אזו האט מיין גלוסטיגע לייב זיך גיטאן טאן דערפֿרייען אויף סענדערלין מיין פֿעשעהרטען מיין געטרייען געזעלען.

— וואס איז דיא מעשה סענדעריל? וואס האסטווא געלאזט אויף זיך אזוי לאנג ווארטען?

— שטייטס איך זיין דאך געגאנגען צו דיר א היים, האט סענדעריל בתיבות געענטפֿערט, ביז וואנען איך בין דערגאנגען און ביז וואנען איך האב אויפגעוועקט דיין זעלדען איז דערווייל אוועק א היבשע צייט. — אויפגעוועקט זעלדען! האט בנִימִין א געשרייא געגעבען משונה ווילד נישט מיט זיין קול. סענדעריל. למאי משוגענער, האסטו דא אזוינס געטאן?

— וואס סטייטש למאי? האט סענדעריל פֿארוואונדערט זיך אָנגערופֿען. למאי, אז איך האב דיר פֿריהער אָנגעקלאפֿט אין דער ספֿיזשארנע און דא האסט זיך נישט אָנגערופֿען האב איך מיד גענומען קלאפען אין דער שטובֿטהיר סטוק, סטוק, סטוק נוא איז זעלדע, נישט טויט נישט לעבעדיג, אויפגעשטאנען, און איך האב זיא גיפֿרעקט מכח דיר.

— סענדעריל, מיר זענען פֿערבייא! דא האסט פֿארקאכט א גוטע קאשע סטייטש זעלדע וועט נאך לויפֿען, זעלדע און וועט. . .

— אי, שרעק זיך נישט בנִימִין! זיא האט מיד אפֿגעשיקט צו אלדע שווארצע זאחר מיט אזא פֿעס גלייך וויא איך וואלט איהר געקוילעט דיא קאפֿאטע. יגעה מיט פֿינעם אין איינעם, אין דער ערד אריין ביידע! האט זיא געזאגט און צוגעטאכט דיא טהיר. איך בין א היבשע צייט געבלעבן שטעהן אין דרויסען וויא צומישט. דערנאך ערסט האב איך מיד דערטאגט אן דער ווינטמיל און זיך געשטויסען, דא מוזט שוין א פֿנים זיין דא, און דעריבער מאקי האט א פֿנים דיגע געזאגט: יגעה מיט פֿינעם אין איינעם, אין דער ערד אריין ביידע! זיא האט א פֿנים, מוז געדרונגען זיין, געזעהען וויא דא ביסט אנועקעגאנגען.

— וואס, וואס סענדעריל! זיא האט געזעהען? אפֿשר געהט זיא. געהט זיא אפֿשר?

— חלילה, בנימין! זיא האט גאר פארקייטעלט דיא טהיר. אז איך האב פארן אוועקגעהן ווידער אונגעקלאפט און געפרעגט: זעלדע וואס זאגסט-דוא עפּים אָן צו דיין מאן זעלדע? אָדער האסט דא אַפּשער, אַ קשנא אויף אַ מעשה, וואס איהם מיט צונעבען, זעלדע? האט זיא גישט געענטפערט קיין גוט ווארט. א פנים זיא האט זעהר אַ הארטען שלאף, און שלאפט געשטאק אָהן עין-הרע. נוא האב איך געזאגט: זעלדע דוא שלאפט, שלאף זשע שלאף געזונטערהייט! זיין מיר געזונט זעלדע! האב איך געזאגט און בין מיר אוועקגעגאנגען. סענדערילס לעצטע ווערטער האבען אזוי וויא טראפענס אפגעמינטערט בנימין. ער האט אונגעהויבען פרייא צואטהען און געסאפעט, גלייך וויא א שטיין איז איהם פונם הארץ אראפ. דאס פנים האט איהם געשיינט און זיינע אויגען האבן געפלאקערט פאר גרויס פרייד. — אצינד סענדעריל! האט ער עפּים ווילד א קוויטש געגעבען, אצינד מיט דער רעכטער פוס!

אין דער צייט האט פון אלוזשע אין דער זייט זיך ארויסגעלאזט א קול פון זשאפעס, גלייך וויא זיין האפין זיך געזענענט מיט אויגעזע פארשויןען און זיין צוגעקוואקעט א מארש, טונעלאדעווקער זשאפעס שרייען משונה שטארק אין זייערע פארשיטעלטע בלאטעס, זיין זעניו בעריהסט אין דער וועלט גלייך מיט דניעפראוויצער וואנצען און מאראקאנעס...

ו.

וואס מיט אונזערע פארשויןען פאסירט זיך
באלד ביים ערשטין ארויספארד:

אונזערע פארשויןען האבען זיך אלאז געמאן ראפטאם און געגאנגען געשטאק גיך, גלייך וויא זיין וואלטען זיך אפגעריסען פון א קייט אָדער גלייך וויא איינער וואלט זיין פון הינטען געטריבען מיט אַ בייטש. מיט זייערע ברייטע פאלעס, וואס האבען געשוועבט אויפן ווינד האבען זיין זיך געטעגט גלייכען צו אַ שיף, וואס געהט געשווינד אויף איהרע אויסגעשפרייטע זעגלען. דיא קאנדוקטערעס פון געוויסע דילעזשאנסען אין אונזער ווינקעל וואלטען זיך חלעבין געמעגט ווינזשען: חלונאי דער נאנג פון אונזערע וואנדערער אויף זייערע פערד געזאגט געווארען! סאראקעס און וואראנעס וואס האבען ארומגעשפאצירט אויף דער ערד האבען מיט דרך ארץ אפגעטרעטען דעם וועג און זענען שרייגענדיג זיך צופלייגען אין אלע זייטען מחשבת גרויס

פחד פאר דיא צווייא-פריינד מיני געשעפעניש, וואס האבען זיך געיאנט מיט גרויס השק און התלהבות. קיין פען איז נישט ביכולת צופעשרייבען וויא גליקליך, איבער גליקליך זיין זענן דענסמאל געווען, עס האט זיין עפס משונה הנאה געטאן און זענן געווען שטארק צופרידען — צופרידען פון זיך אליין, צופרידען איינער פונם אנדערען און צופרידען פון דער גאנצער וועלט. סענדעריל, וויא עס האט אויסגעזעהן, איז זיך פרייליך געווען, וואס ער האט זיך ארויסגעחאפט פון זיין ווייבס הענט און איז פטור געווארען און שווערען, ביטערען וואלד, געכטיגער טאג בעזאנדערענס איז פאר איהם געפיר געווען זעהר א שווערער, א ביטערער, א טאג פון צרות און יסורים, וואס האט איבערגעלאזט א קלער פון סיגנאקעס אויף זיין לייב, וואס האט מיט שטורעם אויסגעווארצעלט א סך האר פון זיין בערדיל און וואס האט גאנץ פרייא פאר דער גאנצער וועלט זיך געהתמעט מיט ברזין-בלויז צייכענס אונטער זיינע ביידע אויגען. נישט פאר אייך פאנטאפעלמענער געזאגט געווארען און וויסמען פינצטערען פעטשאטאק, וועלכען סענדעריל געביר האט געכמין פריה געחאפט פון זיין גהורטע!

א היבשע צייט זענן אונזערע פארשוניגען געלויפטען במעט אהן א נשמה שא שטיל, נישט צו ריידען איינער מיט דעם אנדערע; אונזער. זיין האבען זיך שטארק דערוואקעמט און גרויסע טראפען שווייס האבען זיין ארויסגעטרעטען אויפן פנים. סענדעריל האט אנגעהויבען ביסליכקייט זיך אפצושטעלען און געסאפעט וויא אגאנז. ניקער, ניקער סענדעריל! האטמגנימן אים אלץ אונטערגעגעבען קוראזש און איז געלויפטען מיט אימפענט פאראויס, וויא אגבור וואס גורט אן זיינע לענדען און לויפט מיט פיל-אויג-בויגען אין דער מלחמה.

— גוואלד, בננים, האב רחמנות אויף מיין נשמה! האט סענדעריל געבעטען רחמים, איך האב סעהר קיין פח נישט דיר נאך-צולויפטען. דא לויפט אהן עין-הרע וויא א הירש אויף דיא בערג און וויא א צאפ פאר דער טשערעדע.

— ניקער, ניקער סענדעריל! האט בננים איהם אלץ געשרייגען און געלויפטען פאראויס מיט גולות אויף זיין גריהשקייט. זעהסט דא סענדעריל, איך וואלט אזו געלויפטען, געלויפטען ביז עק וועלט!

— נאר צו וואס בננים, איך בעט דיר, לויפטסט דא אזוי? האט סענדעריל געפרעגט. מיר וועלען חלעפין גארנישט פארזאמען. אז מיר וועלען אנקומען אהין שפעטער מיט אטאג אדער אפילו מיט עטליכע טעג איז אויך חלעפין קיין סגנה נישט. דיא וועלט וועט נאך אזוי גיך

נישט

נישט אונטערזעהן, ווא האט נאך צושטעהן, כפי איד האב געהארקט, ביו דעם אלף השביעי, שטארקע עטליכע הונדערט יאהר.

— גיכער סענדערלי, גיכער, איין עברה דיא צייט! וואס גיכער ארויסרייסען זיך פון האנען איז אלץ בעסער. הארענע סענדערלי, קנעל אביסיל צו, נישקשה! דערפאר קומענדיג אהין וועסט דוא אויסגלייכען דיר דיא ביינער, וועסט עטהעמן אונ לעפען וויא אשורה.

— דוא ביסט, בנמין, זעהר גערעכט. דוא ווילסט גיכער, וואס פאר א דאגה איד האב זאל זיין גיכער, ביא מיר האסט דוא געפועלט, נאר וואס טהוט מען מיט דיא פיס, מיט מינע פיס?

אין ברירה בנמין האט געמוזט צוליב טאן סענדערלין אונ איינהאלטען אביסיל דעם גאנג, אז דיא זון איז ארויס פון איהר פוטערפאס אונ האט געשטאק געווארעמט, געבראטען מיט איהרע ליכטיגע שטראהלען זענן אונזערע וואנדערער אנהערגעפאלען לעבין א וועלדעלע ביא דער זייט פונם וועג. זייא זענן געלענען אין איין שווייס אונ האפען שטארק געפאפעט, געמאכט מיט דיא זייטען, דיא פרישע סינאקעס האפען ביא סענדערלין זיך צופריעט אונ ער האט געפיהלט א וועהמיג וויא מען שטעכט מיט שפילקעס. נאכדעם אז זייא האפען אביסיל אפגעהוהט איז דיא ערשטע זאך זייערע געווען ארויסצונעהמען מלית אונ הפילן אונ דאוונען, בנמין האט זיך צושאקעלט, געדאווענט לעבעדיג. מיט א ברען, ער איז ווערטה געווען דערנאך אביסיל בראנפין, נאר וויא האט ער עס אפער געקענט דא אויספיהרען? ער וואלט גערען געווענען ער זאל האפען האטש א שטיקעל פרויט. דאס הארץ האט איהם געחאלעשט, דער אפעמיט זייער איז געווען זעהר גרויס נאך אזא געשטאקען גאנג, ער וואלט געקענט אויפגעסען אנוועלט אונ דא האט ביא איהם, מעשה שמן, זיך גישט געפונען אפילו א ברעקיל פרויט וויא אפנות. ער האט געווארפן מיט דיא אויגען אהין אונ אהער, אויסגעקנאקט דיא פינגער, גענענעצט, זיך געקראצט פאסטמאקעוועט, געמאכט אלץ טא, טא, גענלעט געצויגען דיא פאות דאס בערדיל, נאך א טאל א קראטץ אונ נאך א טאל טא, ביו ער האט זיך מישב געווען אונ ארויסדערטאפט פונם קלומיקיל עפיס א פערטעלדיגן ספר וויא א סחוריל, אין וועלכען ער האט אריינגעקוקט אונ אונטער-געברוסט מיט איין אקדמות-ניגונדיל.

— סענדערלי! האט בנמין: אין דערמיט מפסיק געווען, דוא ווייסט וואס איד זאג דא איצט אזוינס? דוא ווייסט פאר וואס איד זאג עס איצט מיט דעם ניגונדיל?

— דוא טונט אונדזאי הונדעריג זיין, האט סענדעריל געקומען
בתימנות.

— גראם שטראם, האט בננימין זיך אנגערופען, אונ אז איך בין
הונדעריג מילא ? !

— מילא, מילא, דעריבער זינקט דוא, האט סענדעריל געקומען,
ס'איז דאך דא א בפרוש ווערטיל: קאלי ושיד ספיוואיע, קאלי ווין
גאלאדני. דוא, בננימין, סענסט דיר זינגען, זינג דיר, זינג, אונ איך
וועל מיר דער ווייל עפס אנדערש טאן.

אינדעם וויא סענדעריל האט גערעדט האט ער טאקי אריינגעשטעקט
די האנד זיינע צוויך אין פעקיל אונ ארויסגעקושען פון דארט א טארבע.
— עט, דוא ווייטט נישט, דוא פארשטעהט נישט אקעגען וואס
איך טהוא עס. האט בננימין געזאגט. סענדעריל, גארעלע, איך וועל דיר
כפודט זיין דעם טעם דערפון.

גאר סענדעריל אבער האט דער ווייל זיך זיינס געטאן אונ פאמעליך
פאמעליך אויפגעבונדען דיא טארבע. אז בננימין האט א קוק געטאן איז
אים ליכטיג געווארען אין אלע רמח אברים. אין טארבע איז געלעגען פון כל
טוב, ברויט שטיקליך קוילעמטש, וואס איז איבערגעבליבען פון שבת,
אונערקעס, רעטעקליך, ציבעלעס אונ קנאפעל! סענדעריל האט אין זינגען
געהאט אלסדינג, אנצוגרייטען וויא א גומע בעל הבית'טע אונ ער איז
בייא בננימין דערפאר געהויבט געקרוינט געווארען נאך א סך סעחר וויא
פריהער. בננימין האט אין הארץ זיך שטארק געפרייעט וואס השי"ת האט
איהם געשעקלט אזא טהייערען חבר אויף דער גסיעה, סענדערילין האט
מיר גאט צוגעטיקט, אזוי האט ער געטראכט, וויא דיא קינדער ישוראל
מן אין דער מדבר.

גאכדעם אז וויא האבען אונטערנעלעהנט זייער הארץ האט
סענדעריל איינגעוויקעלט דאס ביסיל שפייו וואס איז איבערגעבליבען צוריק
אין טארבעלע מיט דיא ווערטער:

— דאס ביסיל שפייו וועט אונז צונמיטן קושען גאך אויף א מאל
אונ דאס טארבעלע אויף טויזענד מאל, אויף אונזער גאנצען לעבען.
דערמיט וועלען מיר איה"ש איבער דיא הייזער ארומגעהן. גיטקטע, גאט
ברוך-הוא וועט אונז העלפען !

דאס וואונדערליכע מיטטיכעל, אין דיא מעשה-ביקליך, וואס
מען זאגט: מיטטיכעל, מיטטיכעל, גיב מיר עסען! גיב מיר דאס, גיב
מיר לענן! אונ דאס מיטטיכעל גיט. אט דאס דאזיגע הידושים
וואונדערליכע מיטטיכעל איז בייא אונז יודען דיא טארבע. פיל נפשות,
זעהר פיל, שפייען זיך הידושליך-גרינג זייער גאנץ לעבען גאר פון דער

טארבע און לאזען ווא איבער בירושע קינדס-קינדס קינדער . דא טארבע
איז אין תוך אריין אלץ איינע , נאר בייא פארשידענע קלאסען מענשען
קעקסט ווא איין אנדער מין פארטע און איין אנדער מין נאמען .
ביים פראקטען עולם איז ווא פשוט א טארבע , א פראקטע ליינווענטע
טארבע , ביים געהייפענעם עולם אבער געהסט ווא אן אלעקלייא מיני
געשטאלטען ווא א שטייגער : א קעסטעלע , א קארפאקעלע , א פלי-
קורשיל , א חברהלע , א פישקעלע , א קהלש ביימעלע , א גמילות חסד
פאנקעלע , א סחפרישער פלוידערעקעלע וכדומה , דא אלע זענען באקט
טאקי נאר טארבעס , טארבעס , עכטע יודישע טארבעס ! . . .

— סענדעריל ! האט בנמינ זיך אנגערופען , געשטארקט פון
סענדערילס ווערמער , מיר ביידע זענען א זיווג מן השמים , מיר ביידע
זענען ווא א גוף מיט דער נשמה . ווען דא זארגסט אין נשמות סכת
עסען און טרינקען אויף אויגער נסיעה אקענען זשע זארג איך אין
רוחניות זאכען . נאך א סאל פרעג איך זיך סענדעריל , דא וויסט פאר
וואס איך זאג אקדמות ? איך האב דערמיט א גרויסען פיוון . איך זארג
מיד איצט , אז השי"ת וועט אונז פאלום בריינגען אהין , צוא דא בנ
משה זאהלען מיר קענען א מויל געפענען און מיט זיין אויסמענהן .
זיין ריידען עפ"ס האלב תרגום , צום מייסטען ריידען זיין דארט אקדמות-
לשון . אלדד הדני , וואס איז פונם יענעם ווינקעל צו אונז געקיסען ער
האט דאך דאס דעם אקדמות געמאכט , ושכרות שותא סענדעריל , איז
דער מייטש , איך הייב אן צושפראכען געדיינק זשע סענדעריל ! דא אין
חוץ לארץ קען מען זיך בענעהען מיט אונזער לשון , מיט דייטש , אבער
דארט , דארט מוזען זיין קיין דייטש אונדא נישט קענען .

— איך פארלאז מיר אין דא זאכען אין גאנצען אויף דיר , האט
סענדעריל געזאגט פאקנעה . דא ביסט א געלערענטער מענטש און קוקסט
אריין אין דינע ספרים , מסכתא וויסט דא וואס דא מהוסט , וואהין
דא געהסט , א סיקן איך האב זיך אפילו נישט איבערגעפראכט צו געהן
מיר מיט דעם גלייכען וועג . דא געהסט , וואס פאר א דאגה איך האב ,
געה , איך געה דיר נאך ווא א קיה גאך א קעלפיל .

בנמינ'ן האט מ'שונה הנאה געטאן סענדערילס גרויסער פאחון
אויף זיין חכמה . ער האט בייא זיך אין דא אויגען אויסגעזעהן ווא
א שיפבאפיטאן וואס ער אליין פיהרט דא שיף אויפן ים . דאס פון
דעםמווענען , האט איהם נישט אפגעהאלטען זיך פאלד טאקי
צופעטראכטען , אז ער וויסט באקט נישט וואו ער געפינט זיך , מעגליך
אפשר פלאנדזעט ער און איז נאר אראפ פונם וועג . דערנווייל ווא ער

האט געמאכט האט נאט אונגעטראגען א מוזשיק, וואס ער איז געפאהרען פארביי אויף א פולען, אונגעטאכעוועטען וואגען מיט היי.

— סענדעריל, האט בנטיין געזאגט, עס שאדט כלל נישט א פרעג צוגעפן דעם ערל מלח דעם וועג. געה אויף ציקאנעשטש גיב א פרעג. דא אין הויז לארץ וועסט דוא בעסער פון מיר זיך קענען אויסגענהן מיט דיא מוזשיקעס אויף ווייטער גראפען לשון. דיין פלוגרמטע פלעגט דאך עפטערס דיר מיטגעהען מיט זיך אויפן מארק.

סענדעריל האט זיך אויפגעהויבען פון זיין ארט צוגעגאנגען מיט גרויס דרך ארץ צום מוזשיק און געזאגט פהאי ליטשא:

— דאבר דיען! קאזשי. גאט שטעלאוויטשע קודי דאראגי אויף ארץ ישראל!

— שטשא? ! האט דער מוזשיק פארוואנדערט געמאכט און אויס-געשטעלט א פאר אויגען. יאקי סרול? גיא באמטשיל יא סרוליא?

— גיא, גיא! האט בנטיין זיך נישט געקענט איינהאלטען און זיך אריינגעמישט פון דערווייטען. עטא וויא סרול, א ווין להבדיל ארץ ישראל באמטע ווין, סענדעריל. זאג איהם נאך א מאל בפירוש ארויס. ער האט א פויערש קעפעלע. שארפער שארפער סענדעריל!

— אויף אהרנץ-אישראל קודי דאראגי? האט סענדעריל נאך אמאל שארק איבער געחזרט.

— א פיעס וואס זשידקי זאנעט, שטשא וויא מאראטשעטע סעני גאלאטי, עטא דאראגי דא פנעוויק א חויני עלעכסלאל! עלעכסלאל! האט דער מוזשיק זיך נאכגעקרימט, א שפיא געטאן און אוועק געפאהרען ווייטער.

אונזערע פארשוידענע האפען זיך געלאזט ווייטער אין וועג. בנטיין האט געפיהלט א וועהטיג אין דיא ליטקעס, דיא פיס זעגן איהם געווען. לא עליכם, וויא אפגעשניטען. דאך האט ער געביד זיך נישט וויסענדיג געמאכט, זיך געמאכט הארץ, אלץ אונטערנעגעפען קוראזש. און סחמת איהם איז, נישט פאר קיין יודען געדאכט, זעהר שווער געווען צוגעהן גלייך און געשווינד, האט ער געמוזט אלץ אונטערשפרינגען. אונדזאי איז דאס נישטגעווען אזא גאנג וויא פריהער. עס איז געווען געמוטשעט נאר פון דעסמווענען האט ער געטאן זינס און איז געגאנגען, ווארים דיא קשיא איז דאך, וואס האט ער דען געקענט מאכען? אנדערלייגען זיך, שונא ציין, אויפן וועג? סילא, וואס וואלט דערפון דער תכלית געווען? היינט וויא ליינט עס זיך א יוד אין מיטען וועג גלאט אנדער? ער וואלט נאר סצער געווען סענדערליין, און דיא גסעיה וואלט הלילה אויפגעהאלטען געווארען. הכלל וויא זעגן געגאנגען, געגאנגען אזוי אנאנצען

א גאנצען טאג ביז נאט האט זיין פֿשלוס געבראכט קיין פֿיעווקי אויף נאכטלענער .

אריינקומענדיג אין פֿיעווקער קרעטשטע איז בנֿימין געשטע זאך געווען , זיך א וואָרף צוטאן וויא גרויס ער איז אין א ווינקעלע אויסצורוהען דיא פֿיס און האפֿען דעם אָמֿתֿעם . סענדערלי איז וויא איין אלטע בעל־הפֿיתטע געגאנגען צופֿעשעפֿטיגען זיך אין דעם בעל־הפֿאטֿישקייט און שמיטעסין מֿפֿת וועטשערע . דער אַרענדאָר האט אנגעקוקט סענדערלין פֿון קאפֿ ביז דיא פֿיס און האט פֿון זיין גאנצען הילד ארויסגעזעהן , אז דאס איז עפֿים נישט גלאט אזא פֿארשין וויא אנדערע , וואס פֿאָהרען געוויינליך דורך . ער האט איהם אפֿגעשטעקט א שלום עליכם , און אויף דער שאלה : מה שמכם ? פֿון וואנען איז א יוד ? האט סענדערלי געענטפֿערט בתמימות , ער הייבט סענדערלי , ער איז א שטיקעל אָרץ וישראל יוד , ער איז א משמש בייא רב בנֿימין , וואס ליגט איצט מיט זיין פֿבוד דא אין א ווינקעל . דער אַרענדאָר האט געמאכט א פֿרום־גנֿימיל , זיך אפֿיסיל פֿארטראכט און געבעטען סענדערלין ויטצען .

לאמיר לאזען דיא בת מלכה , דאס הייבט סענדערלין , שמיטעסין מיט דעם אַרענדאָר און זיך אומקעהרען צום בן מלך , צו בנֿימין זעהן וואס ער מאכט און וואס ער טהוט .

אונזער בנֿימין אז ער האט זיך א וואָרף געטאן אין ווינקעל איז געבליבען ליגען וויא א שטיין און נישט געוואוסט אויף וועלכען עולם ער איז . דיא אַדערען פֿון דיא פֿיס זענן געווען שטארק אנגעקוואלען דאס פֿלוט האט אין זיין צושפֿילט , געזעמזט און געטשיפעט , גלייך וויא מורעשקעס וואלטען דאָרט הויפֿענס ווייס ארויסגעלויפֿן און געביסען . געשטאכען . דיא שליפֿען האבֿען געהאקט , געקלאפֿט וויא האמערס . אין דיא אויערען האט פֿאָרדוספֿען גערוישט און דאס רוישען פֿלעגט זיך אלץ אויסלאזען צום סוף מיט א הילכעדיגען לאנגען קלונג וויא א תקיעה גדולה , אָדער מיט א שאַרפֿען שום , וויא פֿשעת מען לאזט ראקעטען . בייא איטליקען ארויספֿליהענדיגען ראקעט פֿונם קאפֿ האט מיט א מאל איהם א בלישטשע געגעבען אין דיא אויגען טויזענטערלייא פייערנוערק : געלע , גרינע , בלויזע , העלע , רויסע , פֿאסענע , נאך אי נאך קאלירין אָהן איין עק אָהן א סוף . אין א מינוט ארום ווערען דיא פייערנוערק אויסגעלאשען , הוישע פינגסטער ווערד איהם אין דיא אויגען און אין דיא אויערען רוישט ווידער וויא אין א מיהל , ליגענדיג פֿארטראגען אזוי א היבשע צייט הערט בנֿימין א קול פֿון גלעקליך קלינגען אין דרויסען פֿון דערנווייטען , מיט איטליכער מינוט קומט דער קול צו אלץ געהענטער , געהענטער

געהענטער ווערד אלץ העלער אי שטארקער און פלוצלים גיט א סקריפ וויא
 אוןאגען האט זיך אפגעשטעלט לעבין טויער. פונם וואגען לאזען זיך הערען.
 אלערלייא מיני קולות: ביאדקעלבליד, פיסבליד, געמבעס, דייוועריגע,
 הארהלענדיגע אי צוגעלענערטע שטימעס, גלייך וויא א גאנצע שטערטיל
 האט דארט זיך פארקליבען אויף א וויכטיגער, וואזשנער אסיפה, אלע
 ביידען שרייען מיט א מאל אונטערן הערט נישט איין ווארט. פון קעמין,
 וואס פארזאמלען זיך, צייטענטייט אויף דיא דעקער, הערט מען האמט א
 מיוקען, דאס הייסט, ווען אפילו באמבען-לשון איז נישט צום פאר-
 שטעהן, דאך אויסהערענדיג א סאבראנע קעמין. קען מען נויינגסטענס
 זאגען גאנץ בעשטימט: דא דיא קעמין מיוקען. נאר דא אבער איז ביין
 אונטערנליך צוגעשטימען אי דאס אויך, וואס פאר א מין איז דאס
 געשרייד פון דיא פארשויען, ווייל דרינען איז אויסגעמישט אי גלעכטער
 אי א געקרבצערלייא, געוויכצערלייא, אי א שושקערייא אי א קוויטשערלייא,
 אי א טאן פון א שייגען אי דאס זיסע הניפה-קולכער, אי א הונטערלייא
 אי א גאנצונייצערלייא, א געקלאפערייא און א געפאטשערלייא. היינט געה
 פארשטעה וואס דאס אלסדרינג אין איינעם איז. וואס דאס בעמייט ?
 באלד דארויף געפנט זיך דיא טהיר און א האפטע מענטשען שטייען זיך
 אריין אין שטוב מיט אייפפעס. בגומין ריקט זיך נויטער נויטער אין
 ווינקעל און נורעט זיך שטארק איין. דערנוייל ווערד אין שטוב געהר
 ליכטיג פון א סך ליכט, וואס פרענען אין שבתדיגע מעשענע לייכטער,
 א טהייל זענען פארשטאפט מיט שנויצען און דיא ליכט שטעהן אויף זייא
 צוגעשטאלצען, נאר אויף משקלות, א טהייל זענען מיט צוגרויסע פרייטע
 נישט ביין טיפע לעכער און דיא ליכט שטעהן אין זייא קרום אין דער
 זייט פארשטעקט פון אונטערן מיט א קויל. ביים עק פון א לאנגען
 דעםצענעם טיש זיצט א חברה קלעזסער און סטראיען שטעלען אן
 זייערע כלים, דער פידלער פארעט זיך מיט דער פידל, קיצעלט זיא מיט
 פינגער און איטליכע סטרונע רופט זיך אפ זיס, זיס, זיס אויף איהר
 קול, גלייך וויא זייא ביידען: נישקשעה מענטש אונז קומעלען, פון אונטערט
 ווענען זענען מיר פארטיג, אבי פון ביין סמיטשיק זאל גאר קיין סניעה
 נישט זיין, ער האפט זיך צום כביטשיק, גלעט איהם און האלט איהם
 נרייט צום שפיל, דער פלייטער שטייעט איבער שטיל מיט דער פלייט,
 זיא פייפט איהם שטילערהייט אן, און דער ציפבלער לויפט זיך דורך
 איבער דעם צימבעל און קלאפט זיא פאמעליך מיט דיא העסערליך, נאר
 דער בלינדער פויקער זיטצט אנגערוקט מיט דער קוטשטע איבער דיא
 אויגען און חאפט א דרעטיל. לעבין דיא קלעזסער שטעהט אויף א פינגקעל
 געפיס א בין פארשוין, וואס קוים דעמט ער אויס א ווארט שטיקט מען

זיך פאר גלעכטער אפילו קינדער וואס שטעהן אָנגעשטופט און קוקען אריין פון דיא פענסטער לאכען משונה און קרימען זיך גאך. דער פארשוין גיט דערנאך א געשרייא: הרי! לכבוד דיא כחותנים ולכבוד דעם פעל הבית ולכבוד כל המסובים בבאן שפילט אפ א לעבעדיגעס א פריילעכס! און דיא קלענסער צולאזען זיך באד אויף דיא כלים, פרייליך לעבעדיג, ווייפער מיט מאנזבילין נעמען זיך צונויף און טאנצען אראד האין האין, אלכדינג האט זיך בעוועגט אפילו וואנצען אי מאראקאנעס זענן ארויס פון דיא שפאלטען. און זיך צוקראכען איפער דיא וועג. טאנצענדיג פאלט איינער ארויף אויף בנזימין אין ווינקעל. דער טענצער קוקט איהם אין פנים אריין און לאזט ארויס א געשרייא: א בנזימין! איה האב איהם דערמאפט חלעפין, דיא בשרה מציאה, עראיז דא, ער איז דא! אויף דעם געשרייא לויפען צו גאך מענשען. בנזימין דערקענט צווישן זיי טונעיאדעווקע פייגע ברויות און דעם דארטיגען רביל. איין קול איין געשרייא: בנזימין קום טאנצען! בנזימין קום טאנצען! איה קען אסור גיט, בעט זיך בנזימין רחמים, איה קען זיך גישט ריהרען פונם ארט. — גישקשה, גישקשה! ענטפערט מען איהם קום, זאגט מען דיר דוא וועסט קענען, וואס האט מען דא צוקענען? אדם אפענש, קאמטשקע ריק זיך! ריהר זיך בהמה, מיר וועלען גישקשה דערציילען. — זעלדען! גיט בנזימין א געשרייא אין איין אמהם, איה בעט אייך דערצעהלט גישט זעלדען! — ריהר זיך זשע בהמה! שרייעט מען איהם, ריהר זיך בהמה, שטעל זיך שוין אויף דיא פיס! — דערבארעסט זיך יודישע קינדער! בעט זיך בנזימין, איה קען חלעפין זיך איצט גישט ריהרען, איה האב א מעס פאר וואס איה קען גישט, ס'איז א סוד, וואס איה וועל איהם מנלה זיין דעם רב. און וויא ער האפט ארום דעם רב פעסט מיט ביידע הענד איינצוריימען איהם אין אויער א סוד פיהלט ער פלוצליך א שרעקליכען זעמץ אין דער ניט אדזש ס'איז איהם פארנאנגען אין דער גאז וויא פון חרין, ער גיט זיך פאר וועטהיג א ווארף, רייבט דיא אויגען און זעהט, אין שטוב איז גאר טונקעל, דיא לבנה שיינט אריין פון דיא פענסטער ער ליגט לעפין א קעלביל און האלט זיא ארוםגענומען שטייף מיט ביידע הענד.

וואס טהוט זיך דא אזוינס? פון וואנען געהט זיך דא פלוצליך א קעלביל? האט זיך דען בנזימין געקעלט? גאר וויא שיקט זיך עס? אָנגענומען דיא סברה בנזימין איז א בהמה, צעהן קאל הונדערט קאל א בהמה. גאר ער איז דאך אפער א צווייאפיסיגע בהמה און וואו איז דאס געהערט אי געזעהן געווארען אז א צווייאפיסיגע בהמה זאל האבען א קעלבעל? אמת ביא אויז איז דא א סך קעלבעל און דאס רוב

דווקא אין לייטשע הייזער, אפער דאס זענין נאך פאקרט נישט סעקר וויא קעלבליה אין אפענשענס געשטאלט. זיין זענין נאך דאס רוב גראד זעהר שיין מיט א שיין פנימיל און מיט חן גריפעליך, אפער דאס קעלבעל, וועלכער פנימין האלט דא און געהט ויא שטארק ארום איז דאך טאקי פשוט איין אמת קעלבעל. היינט פון וואנען, איז דיא קשיא האט זיך אהער גענומען? א חידוש נפלא. נישט אנדערש זי איז פונם היסעל אראפגעפאלען! . . .

ניין רבותי! גלויבט נישט אין היסעלשע קעלבליה, צווישן אלע אונזערע קעלבער איז אפילו נישט אי איין קעלבל פונם היסעל אראפגעשיקט געווארען, עס איז גאר נישט אזא חידוש נפלא וויא איהר סינט, איהר האט זיך אויף דעם קעלבל גאר נישט אזוי צו וואונדערן און פון איהם אזא פירוש צובאקען. פראסטע איז מאסטע יגאר אהן קונצען, דיא מעשה דערפון איז אזוי געשעהן.

אז פנימין איז נישט טויט ניט לעבעדיג אנדערגעפאלען אין ווינקעל האט ער פאר גרויס מידיגקייט נישט פעטערקט אז דארט ליגט א קעלבל. פשעת איהם האפען זיך צושפילט דיא געבליטען איז ער אנשלאפען געווארען און איהם האט זיך פארנעשטעלט אין הלום דיא גאנצע חתונה מיט דיא סחותנים און מיט דיא קלעמער. ער איז געווען שרעקליך אומרוהיג, זיך אלץ גערוקט גערוקט אין ווינקעל, און פשעת ער האט אין הלום ארומגענומען דעם טונעלאדעווקער רביל האט ער גאר ארומגעהאפט פעסט דעם פיקעווער ארענדארס קעלבעל, און איהם אייג גערייכט אין איהר דעם סוד פון זיין גסיעה. דאס קעלבל אפער האט עס נישט גורם געווען. נישט געוואלט ליידען מען זאל איהם אזוי האלען אי שטיקען. עס האט אויסגעשטרעקט דאס פיסעל אנגעהיהרט פנימין אין דער דין און פנימין האט זיך אויפגעהאפט.

אז פנימין האט זיך אויפגעהאפט האט ער נאך אלץ געהאלטען ארומגענומען דאס קעלבל מיט פיידע הענד זעהר פארדולט און צומישט. ערשט אין א רגע שפעטער האט ער פון זיך א שטופ געמאן דאס קעלבל, זיך אויפגעהויבען דערשראקען און זיך געלאזט געהן געשווינד. דאס קעלבעל פון ניין נייט וויא באלד עס איז לייז געווארען פון פרעמדע הענד איז אויך אויפגעשטאנען געשווינד און זיך געלאזט סאכען א פליטה איז לויפענדיג ארויף באפאטאם אויף פנימינן און פיידע זענין געפאלען אפער א גרויסען צעפער וואסער, טראך מיט א שרעקליכען קלאפ!

שטארק דערשראקען פון אזא טראך איז סענדעריל און דר ארענדאר מיט א לויכטיל אין האנד ארויסגעלויפען פונם אנדערען חדר אין שטוב אריין. זיין גיבען א בליק. איווא. א שרעק! פנימין מיט דעם קעלבל ליגען

לינען ביידע אויפגעצויגען אויף דער ערד און שווימען פשוט אין א לוזשע
וואסער, עפס נישט אזוי פריש שמעקענדיג! ווען א לינדעלמאכער זאל
געווען דענסמאל וויא ביידען אָנקען וואלט ער אזוי געמאכט:
ליבעהארצעדיגע און זיסע, אי אין ווינקעל אי אין דער לוזשע זענען וויא
ניט צושיידט געווארען! נאר דער ארענדאר און סענדעריל זענען געווען
פראכטע פשוט ורם, נישט קיין לינדעלמאכער און האבען די ליבהארצעדיקע
אי זיסע פאלד צושיידט. דאס קעלפיל האט מען אפגעשיקט צו דער
מוטער מיט שמעקונערליך פאר איהר שלעכטער אויפפיהרונג, און בנמיטן
האט מען פון דער טבילה אריינגעפיהרט אין א בעוונדערען אלקיר און
בעלייגט אויף עטליכע קוליקליך שטרויא מיט א קישען צוקאפען.

ז.

וויא אינגערע פארשוניגען פארשליענע זיך קיין מעטעריאנקע און
בנמיטן חאפט א פאשש.

בנמיטן אברים זענען אפסיל אפגענאגען אין דער ליל טבילה גאד
דעם אפשווינקען זיך מיט א גאנצען צעפער קאלטע וואסער, און
אויפשמעקענדיג אין דער פריה האט ער זיך געפיהלט פרישער אינגעזינטער.
ער האט בעשיינפערליך ארויסגעזעהן א פינגער פון וואונדער אין געכטיגער
מעשה מיט דעם קעלפיל, וואס דורך איהם גראד איז געקומען דיא רפואה
צו זיינע וועטהינען, ער האט בעוויזען סענדערלין דערמיט, וויא
אומגערעכט דער זינדער מענטש איז, וואס בעקלאנט זיך בשעת עפס איין
אונגליק און פארשטעהט נישט אז דאס אונגליק קען זיין, פיהרט נאר
צום גליק און פון דער רעה קיט ארויס א מוכה; וויא דער אויבערשטער
מאכט פאר א שליח אלע זיינע בעשעפעניש, אפילו א בהמה; וויא
א דאקטאר קען א מאל נאר זיין א קעלפיל; וויא א סיק אפילו קען א כאל פקן
אין קאפ, שטארק דאקומשען אונשמעקן אין דער נרנח, פאר א ראיה דערצו
דינט דיא סיק מיט מיטום הרשע אין דיא אלטע, אלטע צייטען. דאס געכטיגע
בעגענעניש איז איהם איצט געווען א נומער סמן, אז דיא גסעה זיינע איז
אין א נומער מולדיגער שעה און ער וועט איה'ש מצליח זיין צודערנרייכען
וואס ער ווינט. — וואסערברענער וואס געהט איבער מיט פולען איז
פון אייביג אן א נומער סמן, א פשיטא שוין א גרויסער א פולער צעפער!
האט סענדעריל זיך אנגערופען און צוגעפאסענועט מיט דיא רייד.

נאר סתחת דעם וועהטיג, וואס בנמיטן האט נאך געפיהלט אין דיא
פיס און כחבת דיא קוליקליך שטרויא, וואס דארויף איז איהם ווייך
געווען

געווען צולענען איז בנמיין פארבליבען דעם גאנצען טאג אין פיעווקע.
ער איז געגליכען געווען צו א שיף אין ים, וואס האט זיך געזעצט אויף
א נאכד אונ קיין גוטער ווינד איז נישטא אראפצוברייבען פון דארט.
אויף מארגען גאנץ פריה האט בנמיין זיך אויפגעהייבען פון זיין געלעגער
און זיך געלאזט ווייטער אין וועג אריין.

א היבשע צייט איז בנמיין געגאנגען עפּים וויא מרה-שחורדיג,
שמיל פארטראכט, נישט צוהייבן קיין ווארט דער נאך האט ער
א פאטש געגעבען זיך אין שטערען און געבליבען שטעהן שטארק
בעטריבט. ערשט אין אפאר מינוט שפעטער האט ער געעפענט א מויל
און ארויסגעלאזט מיט א קרעכץ דיא ווערטער:

— אף, סענדעריל, איך האב פארגעסען!

— וואו פארגעסען? וואס פארגעסען האט סענדעריל זיך אָנגערופען

און זיך א האפ געטאן צו דער מאַרבע.

— אין דער היים, סענדעריל, אין דער היים האב איך פארגעסען!

— אי, בנמיין, וואס פאלט דיר איין? האט סענדעריל געפאכט.

מיר האבען, דאכט זיך, מיטגענומען אלסדינג, וואס גייט איז סענשען
אין וועג אריין: א מאַרבע, נישט צופארזינדיגען, איז דא, מלית און
תפילין מיט סידורים איז אויך דא, שבתדיגע קאפאטעס אויך דא, דאכט
זיך אלסדינג ברוך השם איז דא, אלסדינג האבען מיר פארגעסען. וואס
געקומט אונז דען אפ? און וואס האבען מיר אזוינס געקענט פארגעסען?

— דיא נאך וואס איך האב פארגעסען, סענדעריל, איז זעהר

וויכטיג, גייט איין לעבען אריין, הלואי אלסדינג זאל אפלויען בשלום
גאר באם הלילה, לא יעלה ולא יבוא, גאט זאל שומר ומציל זיין, אויפן
וועג וועט עפּים מעשה שטן געשעהן, דענקמאל וועלען מיר ערשט
דערפיהלען דעם גרויסען ווערט פון דער טהייערער זאך, וואס איך האב
פארגעסען, ארויסגעהענדיג פון דער היים האב איך אין איילעניש
פארגעסען צוזאגען א שפּרוך, וואס שטעהט געשריבען אין א ספר,
ארויסגענומען פון א גאנץ אלטען כתב יד, דער שפּרוך מוז גאנץ ווערען
פאר א נסיעה ארויסגעהענדיג פון דער היים, בייא דער ראגאדקע, און
סען איז ערב, אז ער איז א זיכערע שמירה אין וועג פאר כל א מיני סכנות
און שלעכטע בעגעגעניס, אט וואס איך האב פארגעסען!

— אפּשר איז דיין גוטער ווילען זיך אויסקעהרען א היים? האט

סענדעריל געזאגט בתמימות.

— דוא ביסט משונע צי הסר דעה! האט בנמיין א געשרייא געטאן

און דאס גאנצע בלוט איז איהם אין פנים אריין סטייטש, וואס הייסט,
זיך אויסקעהרען א היים? נאך אזוי פיל מיה און אָנגעהען זיך אזא וועג

פּוֹלֶצְלִים אומקערען זיך ! ס׳מיינט אונ דיא וועלט ? וואס וועט זאגן
דיא וועלט ?

— וואס הערען מיר, בנ׳מין, דיא וועלט ? האט ס׳ענדעריל זיך
אנגערופען, דיא וועלט האט דען זיך געפֿעטען מאכען אזא נסיעה ? האט
זיא דען מיט דיר א קאנטראקט געמאכט אונ דיר אויף הוצאות געגעבען
דוא זאלסט געהן, וואנדערענען ?

— גאנץ שולדיג ! האט בנ׳מין זיך גאנגעקריקט, אונ אלכסנדר
מוקדון איהם האט דען דיא וועלט געפֿעטען ער זאל געהן קיין הינדיא
אונ סלחקה האלטן דארט ? אונ דיא אלע וואנדערער פייא אונז יודען
האט דען דיא וועלט געפֿעטען ארום צוואנדערענען פון שטאדט
צו שטאדט ?

— ווייס איך ? האט ס׳ענדעריל געמאכט מיט א שמייעלע, פון
פיינעטונענען האבען זייא אלע געמענט חלעפין זימזען אין דער היים, עס
וואלט, דאכט זיך, בעסר אונ גלייכער געווען פאר איטליכען. אד גארעלע.
גארעלע דוא אלכסנדריל מוקדון, דוא האסט אין דער היים פון כל טוב,
זימץ, לעב דיר צו פרידען אונ גלעט דיר דאס פייכל, צו וואס טויג דיר
גאד גארעלע הינדען ? ס׳דיר דאמא דא ני ריפאקא, איז דא א עולמים
ווערטייל, אונ דער עולם זאגט: א עולמים ווערטייל איז להבדיל א גמרא,
ס׳הער חידוש איז אויף אונזערע יודעליך זייא האבען דאך טאקע יא געמאנט
האלטען פון דער גמרא, זימזען אויף זייער ארט אונ בעשעפטיגען זיך
איטליכער מיט זיין זאך, צו וואס טויג דאס ארוםוואנדערענען, דאס
ארוםבלאנקען זיך וויא א דולער הוא-הא-הא גישט צו וויסן אליין פונם
געזונד פונם לעבען אונ נאר אוסזיסט אונגיגט רייסען שטיוועל ? וויא
איך בין א יוד, בנ׳מין ! איך זאל אזא פארשוין בעגעגענען וואלט איך
איהם גלייך אויפן ארט אפ גזאגט דעם עולמים ווערטייל, להבדיל דיא
גמרא מיין איך

א היבשע צייט האבין אונזערע פארשויען זיך אנועקנעהאמפערט.
ס׳ענדעריל האט געפֿרענט קשיות אונ בנ׳מין האט אים אלץ אויס געוויזען
אז ער איז א נאר אונ האט קיין פֿימזעל ידעיה גישט אין אזעלכע זאכען.
ס׳ענדעריל איז דענסמאל געגליכען גיווען צו א פֿערדיל, וואס תמיד דינט
עס זיין האר געמרייא אונ פאלנט איהם אין פֿייער אין וואסער אריין,
פּוֹלֶצְלִים מאכט זיך אמאל פאלט אויף איהם אן פון דער העלער הויט
עפֿים א מאנקאלע, עס שפארט זיך איין, שטעלט זיך דיבאם אונ וויל
זיך גישט ריהרען פונם ארט, האמט טהוא זיך דא, שונא ציין, א מעשה
אן, אונ ווען בנ׳מין האט דענסמאל גיט געשקיסען דעם איינגעשפארטען
ס׳ענדערלין מיט א ביימזש, דערפאר האט ער איהם דורכגעביקערט מיט

זיין זיס צינגעל אונג איךס אפגעשטאמען מיט רייד, ביז סענדערל איז געווארען ווייך וויא א טייג, א גוט פערדיל וויא פריהער ער האט אויפגעשטעלט דיא אויערן הערענדיג בנמינס רייד, וואס האבען געבראכען דעם טוח, אונג לסוף האט ער זיך! אפגערויפן, וויא זיין שטיינער איז געוועהנטליך, מיט דיא ווערטער:

— אויב דוא ווילסט דוקא אזו, זאל זיין אזו. וואס פאר א דאגה

איך האב?

אז בנמינס איז ופארטיג געווארען מיט סענדערלין האבין וויא זיך ווייטער געלאזט אין וועג אריין אונג נאכדעם אז זייא זענין זיך אפגענאנגען אויף וועגען אונג ווייטענווענעליך זענין זייא גישט טויט גישט לעבעדיג אפגעקומען קיין טעטערייווקע.

טעטערייווקע איז דיא ערשטע גרויסע שטאדט, וואס אונזערע וואנדערער האבען געזעהן אין זייער לעבן, דריבער איז קיין וואונדער גישט וואס זייא האבען געקוקט אויף דיא גלייכע אויסגעדרוקטע גאסען אי אויף דיא גרויסע הויכע בויגערין אונג גישט געקאנט זיך נאט אנקוקען. כמעט אויף דיא שפיצען פינגער זענין זייא גענאנגען אויף דיא טרעטווארען אונג געהויבען דיא פיס עפס טשוה, גלייך וויא זייא וואלטן זיך געהיט צושטארק גישט צופעריהרען דיא גלאסע שטיינער אונג גישט אנמאכען חלילה קיין שאדען, פיס, וואס האבען גישט עפס אזא גוטע דאלע זייא זייערע בעליחפתיים אין דיא קליינע שטענדליך אונג וואס מען מאכט דארט פאר זייא גישט עפס גרויסע צערעמאניעס! קליינשטעטלידיגע פיס, וואס ווייסען געביד גישט פון קיין פאללאגע צוואנגען אפילו אין שטוב, וואס קריכען געביד וויא דיא חזירים אין בלאסע, וואס זייערע בעליחפתיים שטעקען זייא געהענדיג טיף אהינצו אריין אונג דראלען מיט זייא פארקסטעמאסטע נאר אהן שום מלאכות, אנעלכע פיס טונען באסת סכולבל ווערען וויא דיא שיכורע אז זייא דערפיהלען פלוצלים אונטער זיך א בריק פון שטיינער אונג טונען פאר גרויס פבור טאקי אביסיל אטטערשפרויגען אונג גישט ווייסען א צייט זיך וואהין צוקאן, פרישע ערשט אנגעקומענע קליינשטעטלידיגע פיס וועט איהר פאלד דערקענען אויף דיא אויסגעברייטערטע גאסען אין דיא גרויסע שטעט, אונזערע טונענאדעווקער פארשוניגען זענין גענאנגען וויא מיט א פארקלעהמט הארץ אונג בהכנעה אפ געטרעטען פאר איטליכען דעם וועג, סענדערל פלעגט אין אזא פאל אנגעהקען בנמינס בייא דער פאלע אונג איךס א שלעפ טאן אין דער זייט, א מאל איז דוהכדעם סענדערלין אויס געקומען צוהאפען א שטיל טענציל מיט עמיצין וואס איז געקומען אקעגען, יענער איז זיך גענאנגען גלייך זיין וועג אונג האט זיך אנגעשלאגען מיט סענדערלין, וואס סחבת דעם אפטרעטען

אָפּטרעטען האט ער איהם פונקט גאר פארשטעלט דעם וועג, יענער האפט זיך רעכטס, אָפּער אונזער סענדעריל האט אים מקדים געווען און שטעהט שוין גרייט, ביידע ווארפען זיך לינקס און ווייטער רעכטס ביז יענעם געראט לסוף אויסצומיידען זיך. איינער, וואס איז גראד נישט אויפגעלייגט געווען צומאנצען מיט סענדערלין, האט איהם פראסט אנגענומען און א ווארק געטאן אין דער זייט אז דיא ציין זיינין איהם שיער נישט ארויסגעפאלען. אלקדינג זיינין פאר אונזערע פארשוויגען געווען זיין, אלקדינג, האט זיך זיין אויסגעוויזען, מייט אויף זיין מיט דיא פינגער, דיא דאזשקעס שרייען, דיא פאעטאנען פילדערען, דיא מויערען שטעהן האפעדיג, קוקען שטאלץ מיט זייערע גרויסע גלעזערנע טאפלעס און דיא מענשען קרימען זיך, אלקדינג שרייעט זיין גאד: תרבות קבצנימליך! תרבות קליינשטעטילדיגע יודעליך! תרבות תרבות!...

— הערסט-דוא, בנזמין! האט סענדעריל געזאגט, נאכדעם אז ער האט פארריסען דעם קאפ און געקוקט אויף דיא מויערען מיט דער ארץ, איך מין בנזמין, דאס איז סטאמבול!

— געה שוין, געה נארעלע, וויא קומט עס צו סטאמבול? האט בנזמין געמאכט מיט אונא מינע גלייך וויא ער איז א סטאמבולער א געבירדיגער, סטאמבול נארעלע, האט ת"ק מאל ת"ק גאסען, אימליכע נאם האט ת"ק מאל ת"ק פופצען צוואנציג אדער אפער דרייסיג נארענדיגע הייזער און אין אימליכס הויז וואוינען ת"ק מאל ת"ק מענשען! דוא מיינסט אז דוא ביקט שוין פארמיט? זיין, ווארט גאר ווארט נארעלע איינער, היינט איז גאד קליינע גאסען, יורדקעס, קאמפשעניוקעס, קאמפשעניוקעס, פובקעס יארען און פאדוילען בחול היום!

אי, אי, אי! האט סענדעריל געמאכט פאר גרויס וואונדער, ס'איז דאך עפס גאר א שרעק חלעבין אונא גרויסע שטאדט! גאר איך בעט דיר, בנזמין, פון וואנען קומט עס אט דיא אלע גרויסע שטעט? מענשען זאלען זיך צונויפשיקען אין איין ארט און לינען איינער איינער דעם אנדערען, גלייך וויא דיא וועלט איז ווייניג און נישטא מעהר קיין ערד! עס מוז דאך אונדא דרינען עפס זיין וואס מענשען דערווייטערען זיך פון דער ערד און ווילען אלץ פליהען אין הימעל, אין דיא הויכע הויכע פענסטער זאל עס אפער זיין דעריפער, וואס דעם מענשענס נשמה וואקסט פון הימעל און סהמת דעם ציהט עס איהם געביד אלץ ארויף ארויף, און ער האט זעהר שטארק חשק אויסצושפרייטען דיא פליגעליך און זיין אלץ פון אויפגען? וואס זאנען דערצו עפס דינע חקרגים, בנזמין? האסט דוא נישט בענעגענט מכת דעם עפס א שמיעס ערגיץ אין דינע חקריהספרים?

— על פי הקירח, האט בנגבין געמאכט מיט א קנייטשיל, איז
ווענען דעם ענין דא א נאנץ ווייטער שטייט, איך האב שוין דערפון
אפילו געהאט א טאל צוטאן ביא אונז אין בית-המדרש אונטערן אויזען
אונ דורכדעם איז פארענטפערט געווארען דיא גברא פון דיא צעהן טעפ
ארעמקייט, וואס זענען אראפגעשיקט געווארען אויף דער וועלט, וויא
אויך דער פסוק, כי מלאה הארץ חסם, די וועלט איז פול געווארען מיט
רויב. גארנאך וועל עס דיר אביסל מסביר זיין על פי אונזער תורה.
הוכט האסט-דוא דאך געלערענט, סענדערלי! לויט וויא עס שטעהט אין
הוכט האבען אונזערע עלטערען גאר תחלת אין דיא פריהערדיגע דורות,
געוואוינט אין געצעלטען, גאר פשעט דעם דור הפלגה האבען אלע
סענשען זיך פארקליפען אין איין ארט, זיך גענוסען מאכען ציגעל אונ
אויסבויען אשטאדט מיט הויכע מויערען אין היסעל, אין דערמיט ארבייט
מאקי איז שוין אויף וויא אנגעפאלען א ביזע מהומה א געמיטעל, איינער
האט נישט פארשטאנען דעם אנדערען אונ דיא גאנצע פיהרונג דארט
איז עפס אויסגעקומען קאפיר, א נס וואס גאט האט זיין פאלד צוגריפען
האבען סענשען ווידער אנגעהייבען צולעבען, עטהעסען פרייער אונ דיא
וועלט איז ווייטער אויפגערעכט געווארען, גאר דער חסא פונם דור הפלגה
האט נאך אין גאנצען נישט אויפגעהערט, פון יענער צייט אן ציהט זיך
גאך אלץ, בעזונותינו הרבים, דיא תאנה ביא סענשען צושטיקען אונ
צונויפשוטיקען זיך, אויסצומויערען זיך הויך, צומאכען זיך א שם אונ
פליהען אין היסעל, וואס האסט דוא אין ביר זיך אנגעטשעפעט וויא
אזולדיגע? זאגט אברהם צו לוטין, לכאי זאלען דייע סענשען זיך
קריגען מיט מייע איבער א שפאן ערד, דיא גאנצע וועלט שטעהט דאך
פאר דיר פרייא, געה דיר וואהין דוא ווילסט אונ לאז מיך געמאך!
גאר איידער נאך בנגבין האט געענדיגט דעם שטימעס האט זיך
געלאזט הערען א שטארקער געשורייא פון א פארמטיש, וואס איז אונזערע
פארשוניגען אנגעפאהרען פון הינטען אונ האט זיין שיער גיט מויד געווען
מיט דעם דישעל, אוהגיאקעס! האט דער פארמטיש געשריגען אין איין
אטהעם אונ געמאכט אויף זיין מיט דער בייטש, וואס קריכט איהר,
צוא אלדע שווארצע יאהר, וויא דיא ראקעס אונ פארשטעלט דעם וועג!
הייא, הייא יאלדען! הייא, הייא פלאכטען!

אונזערע פארשוניגען געפיר האבען געווייבען פיס אונ געלאפען פאר
שניק וויא דיא פארמאסטע מיין, נדער אהין אונ דער אהער, לויכענדיג
האט סענדערלי זיך א זעמן געמאן אין א שטוב אונ זיך אויסגעצויגען
געפיר, וויא גרויס ער איז, אויף דער ערד, בנגבין האט אין איילענדיג
זיך אנגעשלאנען אין א קויש מיט אייער, וואס א קורעלאפנישקע האט
געטראנע:

געטראגן, דיא איינער האפן זיך צובראכען און אויף איהם האט זיך געעפנט א גיהנם, א פיסק, א פייער, א געשרייאנענע פון דיא צובראכענע איינער געפירט האט איהם אפגעשאדען מיט מויטע קללות, זיא האט איהם געוואלט אפשיטעקען אדער זיא האט איהם שוין מאקי אפגעשטעקט א פאטש און שטארק השק געהאט איינצופלאנמען זיך אין זיינע האר, קורץ, בנזמין האט גענוג געלייזט ביז ער איז קוים מיט צרות לעבעדיג ארויס פון איהרע הענדראונ געמאכט א פליטה אין א הינטערנעסיל, וואס א הינצו איז אויך סענדעריל פאלד צוגעקומען.

אט האסט דוא דיר א גרויסע שטאדט! האט סענדעריל געזאגט און אפגעווישט מיט דער פאלע דעם שווייס פון זיין פנים. דא נעה נישט, דא שטעה נישט, דא רוח נישט. ווייסט זיא אלע דער שווארץ-יאהר!

— דאס ציהט זיך נאך אלץ פונם דור הפלגה, האט געענטפערט בנזמין, וואס האט געשאפעט וויא א גאנז, דאס אלסדינג וואס דוא זעהסט דא, איז אלץ דור הפלגה, מיט זיין בייזער מוזקה. מיט זיין געמיטעל, גנבה, גנבה און רציחה!

— א, אין דער ערד אריין מיטן קאפ! האט סענדעריל א מאך געטאן, קום בנזמין, לאמיר זיך אויסרוהען! דוא זעהסט עפס שרעקליך אויס, עס פיערט דיר עפס א פאק, א רוח אין דער חצופה'ס מאטען אריין! וויש נאר אפ זיא מוחל, דעם פנים, דיא חצופה האט א פנים בשעת מעשה. דיר אויסגעשטירט מיט געלכען פון איינער!

ח.

וויא צוליב בנזמין ווערד איין איבערקעהרעניש אין דער פאליטיקע.

אין איינעם פון דיא טעטעריונקער קלייזליך האט שטארק געקאכט פון דער דענסמאלגער קרימער מלחמה, דער אונטערזאיווען איז צופאלען אויף פארשידענע פתות, אימליכע פתה מיט איהר פרעזידענט און מיט איהר גאנג אין דער פאליטיקע, חייקיל בעל-מוה און זיין קוקפאנגע איז זעהר בעשעפטיגט געווען מיט דער מוחמע וויטען, פלעגט זיא צולייגען אויף טעלעקליך און בעווייזען דיא הסברות אי דיא שפיטצליך וואס אין איהר שטעקט, חייקיל איז געווען א מאל א שטיקעל זיינערמאכער, ער האט געהאט א גרינגע האנד צו מצה רעדלען, ביינער האט נישט געקענט אזוי וויא ער א סבה מאכען, דאס לאקשענברעט, דיא לאפעטע, דיא מילכעדיגע פאנק, דאס משאלענמברעטיל און דיא צובראכענע שטייג

פון

פון עופות זענען אין קיינעם סופה נישט געווען אזוי גוט צוגעפאסט וויא
 אין וויינער, דעריבער ווען עס פלעגט נאר אויסקומען עפס א רייד אין
 מאשינען נאכען פלעגט דער עולם האבען פאר איהם אפשטייט און זאגען:
 דאס געהער זיך אן מיט הייכלין, הייכל ווייסט, הייכל פלעגט אליין
 דערצעהלען וואונדערליכע נאכען פון משונה ווילדע געגעלשע מאשינעס,
 אזוי דיא האר פלעגען זיך שטעלען פשוט קאפזיר הערענדיג, און אז
 איינער האט איהם א מאל מפסיק געווען דיא רייד מיט עפס א קשיא און
 איהם געפרעגט דעם שכל דער פון, פלעגט הייכל דערקלעהרען דאס אין
 גאנצען קורץ און פראסט מיט עפס אזא מין שפרינזשינקעלע און דערפרייט
 מאכען אזא מינע מיט א זיס שטייבעלע גלייך וויא ער וואלט פארענטפערט
 א קלאמץ קשיא און יענעם געעפענט דיא אויגען, הכלל מיט
 א שפרינזשיגע האט הייכל דערקלעהרט אלסדינג, אי דעם וויינער, אי
 דעם טעלעגראף אי א שפילפישקעלע און אלע אנדערע מיני הסצאות
 אויף דער וועלט. איציק פשטן אבער איז קיינמאל נישט צופרידען געווען
 מיט הייכל'ס שפרינזשינקעס ער פלעגט קוקען דארויף עפס וויא אויף
 אפיקרסות און מאכען מיט א געשעפט: באלד וועט שוין הייכל זאגען
 אז א גולם וכדומה אזעלכע כופתים זענען אויף דורך א שפרינזשינקעלע...
 פע, פע חלעבין! וויינע אלע זאכענישען זיינען פשוט איז פשוט, איך בעט
 אייך איבער, גארנישט. טאקע אפטרעט נארעשקייטען, און ווייל הייכל
 בעל מוח איז געווען פארקאכט אין ווייטען, דריבער האט איציק פשטן,
 הייכל'ס בעשטענדיגער מתנגד אין אלע זאכען, זיך אנגעשטעפט אין
 דער מוהמ'ע ראקע און זיך ארוינגעשטעלט פאר איהר מיט אלע קרעפטען,
 אימליכער פון ביידע צדדים האט שטארק געארבייט צווייגען אויף זיין
 זייט דיא איבעריגע קומפאניעס, איז הייכל שוין געשטאנען אויף א שטיקעל
 שטייגער מיט שמואליק באקבאר, דער פרעזידענט פונם פעטער ושמעאלס
 כנופיה, און האט שוין פמט וויא האלב זיך אויסקענלייכט מיט בעריל
 פראנצויז, נאפאלעאנאס א הייסער חסיד, האט איציק אנגעמאכט
 א הארמידער און צוגעצויגען צוא זיך טוביה מאק, קירחס מענש,
 פאטשטען זענען געפלינגען פון אלע זייטען. אימליכער האט געלאזט
 זיינע ראצעס, דיא וועלט האט זיך געקעהרט און דאס קליינעל האט
 זיך פשוט געוויגט! אט איין דער דאזיגער צייט בשעת דער גרויכער
 מהומה זענען אנגערע פארשוונען אנגעקומען קיין טעטעריוקע און זיך
 אפגעשטעלט אין דעם דאזיגען קליינעל אויף סטאנציע.

סענדעריל מיט זיין באראקטער אימליכען נאכצוגעבען האט איין די
 עניני הפאליטיקע אויך זיך נישט איינגעשפארט און אימליכען צוליב
 געטאן אזוי וויא ער וויל, דוא ווילסט אזוי, פלעגט ער זאגען, וואס פאר

אראנה

א דאָנה איה האב זאל זיין אזו, אונ דריבער מאקי האט ער שטארק
 נושא חן געווען אונ איז פאלד איטליכען געפעלען, ביים ערשטען שלום-
 עליכם איז בייא דעם עולם געבליבען, אז סענדריל איז אהן א גאל, א יוד
 אהן חכמות, וואס האט אין זיך נישט דיא מדה פון עקשנות. אונ ווען
 סענדריל איז געווען אויפגעטראגען מיט אלע גלייך גאר אהן א שום
 חלוק, אקעגען-זשע איז בנזמין געווען איין איבערקלייבער אונ גאר צום
 ערשטען איז איהם מעהר פון אלע עפיים געפעלען שמואליק פאקסאר, צו
 וועלכען ער האט פיסליכעווייס זיך צוגעלאזט ביז ער איז מיט איהם געווארען
 שטארק חבר, בנזמין האט איהם מגלה געווען דעם נאנצען פלאן פון זיין
 נסיעה אונ שמואליקין איז דיא נאך זעהר שטארק געפעלען, ער האט מכה
 דעם איבערגעשטעסט מיט חייקל'ן, חייקיל האט דאס גענומען אויף זיין
 מוח, אונ הנם דיא נאך איז איהם אויסגעקומען אפיסיל שווערליך, דאך
 איז דאס איהם געגאנגען אין קאפ, ער האט פאלד מאקי אין א סעסיע
 מיט בעריל פראנצויז אונ טוביה מאק אפירגענומען דעם דאזיגען ענין אונ
 זיין האבען זיך דארזיף שטארק פארטוהושט. בנזמין, האבען זיין
 געזאגט, זעהט מאקי עפיים נים אזויס וויא א געוויינטליכער מענש, ער איז
 עפיים וויא צוטראגען נישט אויף דעם עולם, אז ער רעדט איז שווער
 צופארשטעהן וואס ער מיינט, ער פארטראכט זיך א מאל, שטעלט אזויס
 א פאר גלעזערנע אויגען אונ שמייעלט, זיין הילוף אונ זיינע אלע
 פאסטעמקעס זענען עפיים משונה, דאס אלסדינג געווייזט, אז ער איז
 העט העט גאר פון איין אנדערער מדרגה, נישט גלאט א מענש,
 אין איהם מוז בונדאי עפיים שטעקען, גלאט פשוט קען עס לגמרי נישט
 זיין, ווער ווייסט, אפשר איז דער בנזמין גאר נישט קיין בנזמין, א קשיא
 אויף א מעשה! . . .

אז בנזמין אונ סענדריל זענען פארשאפעט אריינגקומען אין קלייזעל
 נאך דער מעשה מיט דער יודינע פון דיא אייער איז דארט געווען
 א שרעקליכער געפילדער, דיא סעסיע פון אונזערע פאליטיקער האט
 שטארק זיך מפלפל געווען מיט איציק פשמן, וואס ער האט זיך געריסען
 אויפן גארעל אונ איטליכען אריבערגעשריגען.

— נאט זעהט, וואס שטעהט אין יוסיפון, האט איציק געשריגען
 אין איין אטעהס אונ געמייט מיטן פינגער אין א ספריל, אין יוסיפון
 שטעהט. אז אלסבנדר מוקדון האט געוואלט געהן צו דיא קינדער יונגב
 בן רבב איז ער דערנאנגען ביז צו דיא הרי חושף אונ ער מיט זיינע
 גבורים האבען דארט נישט געקענט לחלוטין געהן, זייערע פיס זענען
 געזונקען אין גלאטע ביז איבער דיא קניע, מחמת דיא זון שיינט דארט
 נישט איז דיא ערד אין יענעם ארט שטארק זוכפני, היינט פארשטעהט

איהר

איהר שוין, אלכסנדר מוקרון, דער גרויסער אלכסנדר מוקרון, וואס איז געפלוויגען אויף איין אדלער אונ וואס איז שוין גענוען בייא דיא טיהרען פונם גויערן ער האט גישט געקענט אריבער דיא הרי חושך, מכל-שכן אייער פארשוין, אזא נפש וויא ער! עס וועט איהם גישט העלפען דערצו אפילו חייקיל מיט אלע זיינע שפרינזשינקעס.

— דוא גראפע קאפ איינער! האט חייקיל זיך צולאזט אויף א קול אונ געטימטעט איציקין מיטן גראפען פינגער, וואו זיינען ביינע אייגען? אדרבה זעהע טאקי וואס דא שטעט ווייטער, ער זאגט: אז אלכסנדר מוקרון האט דארט געהערט עזופות, פיינליך, ביינען יוגית, איין פויגעל האט איהם געזאגט בזה הלשון דיין מיה איז אומזוכט, ווייל דוא ווילכט קומען אין גאטס הויז אונ אין דעם הויז פון זיינע קנעכט, דיא בני אברהם יצחק ויעקב, היינט פארשטעהט-דוא שוין, גראפע קאפ איינער, פאר וואס אלכסנדר מוקרון האט אהינצו גישט געקענט געהן?

— מילא וואס וועסט-דוא אבער טאן, מיין גרויסער בעל מוח, אויפ עס קומט גאר אויס וויא דיא יש אומרים דארט, אז דיא עשרת השבטים מיט דיא רויטע יודליך אדער די בני משה וואוינען גאר דארט ערגיין לעבין דעם לאנד פונם פריסטער יאן? נוא, היינט לאז דיין נפש מוחל זיין געפינען דאס לאנד פונם פריסטער יאן! מארגען גאדען קאלטען קינעל!

— עט נארעשקייטען, איציק! חלעפין נארעשקייטען.

— ווארט גאר, ווארט מיין בעל מוח! עס איז עפס נאך דא א סמבטיון אויף! וואס וועט ער טאן מיט דעם סמבטיון, וואס ער שלידערט א גאנצע וואך שטיינער? לאמיר שוין אנגעהקען אין דער קברא, אז ער איז שוין אריבער דיא הרי חושך, ער האט שוין געפונען דאס לאנד פונם פריסטער יאן. נוא קומט ער צו צום סמבטיון, טפרורא! עס רענגענט מיט שטיינער אומגענליך צושטעלען וואפס דאס דא וועט דאך איהם גישט העלפען אפילו דיין וויטע, זיא זאל זיך אפילו שטעלען מיטן קאפ אראפ אונ מיט דיא פיס ארויף.

— הע, הע, דוא משעפעשט שוין זיך אין וויטען! אט וואהין דוא פיסט פארגראכען.

— וואס איז דאס אין אקתין פאר א גאנץ איציק. אומזוכט אומזוכט שפעטען פון דיא מלכות, האט געריל פראנצויז זיך אריינגעמישט מיט פארדראס, מיר רעדען דאך איצט פון גנזמנין, זינדיל דיר גנזמנין אונ מיט ניש אריין דיא מלכות, איך בעט דיר!

— פאר וואס זינדלען גנזמנין? האט זיך אנגערופען מוכיה סאס,

בְּנִימִין זַעֲהֵם דֹּאכְט זיך אויף אַ דרך, דורך איהם קען נאָכט ווערען יידען אַ יִשׁוּעָה.

— אי מאַק, מאַק! האט איציק געמאכט מיט פרעמוות אונ געשאַקעלט מיטן קאפּ, אויף דיר מאַקונווא האב איך מיך חלעבין נישט געריכט, אז דוא זאלסט האלטען מיט ניא אונ מאַכען אזא פירוש פון בְּנִימִין, וואס האסט־דוא אין איהם אזונס דערזעהן?

הערט נאָר, איך בעט אייך, א גאנג פון א מענשען: וואס האסט־דוא אין איהם אזונס דערזעהן? ! האט שמואליק פאקסאר זיך נאכגעקריסט מיט א געשפּעט, משוגע ביסט־דוא היינט, איציק, צי וואס? זיין אפגעלאזענקייט, זיין צומארגענקייט, זיין קוקען, זיין ריידען מיט זיין גאָץ בענעהמען בעווייזען דאכט זיך זעהר גוט ווער ער איז אזונס, דאס פנים איז דער בעסטער שפיגעל אויב דאס אלסדינג איז ביא דיר קיין בעווייז נישט, וויס איך שוין גיט וואס הייסט ביא דיר אזונס א מענטש, אדרבה איך בעט דיר, אט איז ער איצט אליין אָנגעקומען. קוק איהם זיין מוחל אן אונ נאג אויב דוא ביסט נישט משוגע מאַקי ריין חסר־דעה... איהר זעהט, עפּיס פלאסט איהם דארט אַ באַק אונ דרייא געלע פאקעליך ציהען זיך איהם וויא אַ שין אויפן פנים! נוא איציק וואס פאר א פנים האסט־דוא איצט?

איציק איז צוגעגאנגען געהענטער צו בְּנִימִין, האט איהם אָנגעקוקט פון קאפּ ביז דיא פיס, איהם אַ שפּייא געטאן כמעט אין פנים אריין אונ איז אַוועקגעגאנגען אין איין פעס, פון דעם דאזיגען שטיגעס אן ווענען בְּנִימִין האט בעקומען דיא פאליטיקע איין אנדער פנים, שמואליק פאקסאר מיט בעריל פראנצויז האבען געשלאסען פלאט מיט חייקלין, וויטע האט ארויסגעשיקט אין ים טויזענט גרויסע אָקצענטען מיט שרעקליך ווילדע מאשינעס, דער פעטער ישמעאל איז אריבער דעם פרוט אונ גאפאלעאן האט געשאסען מיט פאמפעס אויף סעוואסטאפעל, טוביה כאק איז געשטאנען אויף משקולת נישט אהין נישט אהער, געדרעהט מיט דער צונג נישט צווייטען מיטטעהנעס געזאגט אויף וועלכער וועלט ער איז אונ איציק פשטן איז געבליבען איינער אליין וויא אויפן וואסער, ער האט געביד געארבייט אויף אלע פלים אונ שיער נישט געשפרונגען ארויס פון דער הויט, א קאטאנועס איינער אקענען אזא הברה! דערפאר האט ער זיך פארעסען אויף בְּנִימִין, ער־האט פון יענער צייט אן זיך אליין צו איהם געווכט אונ איהם געטאן אין דער גאל אריין, גאט איז מיין עדות, דערצעהלט בְּנִימִין אין איין אָרט, אז איך האב מיך נישט געמישט אין דער פאליטיקע, ווארום איינמאל צו וואס טויגעס? צווייטענס וואס געהר זיך עס מיט א יידען אן? פון מייגעטווענען האט געמעגט זיין

אזוי אָדער אזוי, אַלץ גלייך, סענדעריל פייגער האט אין אַזעלכע זאכענישען זיך אויך אסור נישט געמישט און פון דעסמטוענען האט מיר איציק נישט געלאזט רוהען, איך האב פון איהם נישט געהאט קיין טאג און קיין נאכט. א מאל פלעגט ער מיר ארוםשטעקען הינטען מיט פעהערין, אָדער ווארפען אויף מיר שטילערהייט א קישעלע, אָדער פארשליידענען ערניץ מיינס א שוה, אז איך האב מיר דעם קאפ פארדריעהט וזענדיג, בין איך בייא דער נאכט אַנשלאפען געווארען אויף מיין געלעגער פלעגט ער מיט א שטרייפלעך מיר קיטצלען דיא פיאטעס אז איך פלעג אַזש אונטערשפרינגען, אָדער ער פלעגט מיר לאזען א פאמפע אונטער דער נאז, איך פלעג זיך אויפחאפען נישט טויט נישט לעבעדיג און קיינען הוסטען מחבת דעם רויף אפשר א שעה פסדר, גלייך וויא איך בין שולדיג געווען אין דעם וואס דיא דרייא קומפאניעס האפען געמאכט יד אחת. דעם גרעסטען טהייל טאג זענען אונזערע פארשוניגען פירוד געווען מיט דער פֿרנסה, זייא האפען געמאכט ווייזטען אין דיא טעטערינקער הייזער און האפען אין א קורצער צייט קונה שם געווען אזוי אז מען פלעגט אויף זייא נאכטייטען מיט דיא פינגער און בענענענען זייא דער מיט א גלייך ווערטיל, דער מיט א שטייבעלע. איין אנדערער אויף זייערער אָרט וואלט זיך שטארק איבערגענומען פון אזא פבוד און צופויקט אומעטום פון זיין גרויסקייט, אהן עין הרע, אין דער וועלט, וויא מען האט זיך געשטאלצען פשוט אנקוקענדיג איהם, וויא מען האט זיך געלאפט מיט אימליך וינים א ווארט און מיט וואס פאר א שטייבעלע מען פלעגט איהם אויפנעהמען און ארויסבעלייטען פון דער טהיר, נאר אונזערע פארשוניגען אפער זענען בייא זיך געווען פראסטע מענטשליך און האפען פון אזא פבוד זיך נאר נישט געמאכט, פֿגיסין איז געווען פארטראגען אין זיינע זאכען און סענדערלין איז געלעגען אין זינען דיא טארבע זאל זיין פול און אין דער קעשעניגע זאל זיין עטליכע גראשען אויף הוצאות, צי גיסט-דוא מיט א שטייבעלע צי מיט א קרים וואס מאכט עס א יודען אויס, אבי גיב.

היינט איז פורים פארנען איז אויס

גיב מיר א גראשען און טרייב מיר ארויס!

אָט דאס איז דאס פאקאנטע יודישע ליידעל, וואס שילדערט זעהר גוט זייער פראסטקייט, זייער עניוונות און וואס סענדעריל פלעגט עס געהענדיג אויפן וועג זעהר אפט שטילערהייט אונטערזינגען.

א-גוט מארגען, גאט העלף! פלעגט סענדעריל זאגען ביים אריינקומען ערניץ אין א שטוב נאכשלעפענדיג הינטער זיך פֿגיסנין פאר דער פאלע, דער נאך פלעגט ער איהם דערלאנגען א שטוב פאראויס, איהם איינגריימען

אין אויער ער זאל זיך ניט שעקען און אליין אנדערשטעלען זיך אין דער זייט מיט גרויס דרך ארץ .

ארוםגעהענדיג אויף אזא שטייגער זענן אונזערע פארשוונען איינמאל אריין אין א שטוב , אין וועלכער זיין האפען געטראפען עפס א יונגען מאן טענהנדיג מיט דעם בעל-הבית , עס האט אויסגעזעהן פון דיא הייד וויא דער יונגער מאן ניט דעם בעל הבית צופארשטעהן דיא וויכטיגקייט פון עפס איין ענין , וואס דורכדעם קלינגט מיט איהם איינמאל דיא וועלט , וויא ער לויפט זיך פאר איהם אפ , ווייזט פאפירען און פארלאנגט פון איהם עפס א זאך , נאר דער בעל-הבית קרימט זיך אבער , טענעקט וויא ער קען און צאפעלט פשוט זיך אויסצודרעהן פונם יונגען-מאנס הענד . דער בעל הבית האט זיך אנגעהאפט אין אונזערע פארשוונען אזו וויא א דערטרונקענער אין א שטראס . ער האט געשווינד זיך צוגעלאזט צו זיין אין דער האפנונג אפער האפען זיין צו איהם א גייטיג געשעפט און וועלען איהם דערנוייל בעפרייען פון דער גויט . נאר קוים אבער האט ער דערהערט ווער זיין זענן און וואס זיין ווילען איז ער-געפליבען שטעהן צומישט , שטארק פארוואונדערט , וויא איינער בשעת דאס אנשיקעניש טרעט איהם פלוצלים צו פון אלע זייטען .

— אט האט איהר נאך נוסעים ! האט דער בעל-הבית זיך אנגערופען נאכדעם אז ער איז צו זיך געקומען און זיך געווענדט צו דעם יונגען מאן . די דאזיגע יודען , זעהט איהר , זענן אויך נוסעים ! נאט אייך גייט , נוסעים אויך אינזער קאפ !

דער יונגער מאן מיט אונזערע פארשוונען האפען איינער דעם אנדערען זיך אנגעקוקט .

— הערסט-דוא , האט סענדעריל א ציה געמאן בגימנין פאר דער פאלע און איהם איינגערוימט אין אויער, מעגליך אז דער דאזיגער יונגער מאן וואנדערעטעט אויך אהינגע . . . ער קען נאך חלילה פארלויפען פריהער און אונז אפמאן אויף מערקיש .

— אפער זענט איהר מאקי אלע איין קופפאניע ? האט דער בעל-הבית זיך ווייטער אנגערופען .

— חלילה , חלילה ! האט בגימניומיט סענדערלין ביידע אין אייןקול געשריגען , מיר געהען בעזונדער , געהן מיר !

— געהט אייך געוונטער-הייט בעזונדער , ביין מיר אבער היימט איהר איין קאמפאניע . האט דער בעל הבית געזאגט און ארויסגענומען א מטבע פון דער געשעניע .

— גיט , זייט מוחל , אונזאונז גיט , האט סענדעריל געפעטען און אויס געשטרעקט די האנד , מיר וועלען שוין דעם יונגען מאן ארויסגעפען זיין

חלק, קומט יונגער-מאן, מיר וועלען אייד ארויס געבען, איך האב מיניג.
 אין מיטען דרינגען האט זיך געעפענט דיא מידה פון דער קיך אונ
 א טרעקליכער קול האט זיך געלאזט פון דארט הערען משונה ווילד:
 דאס איז ער, ער! אט דער, וואס שטעהט לעבין דעם קליינעם
 דארען יודעל, זייא האבען דענסקאל אויך ביידע זיך ארוםגעשטעלט.
 איך האב איהם דערקענט, דעם שיינעם נפש, אין זיין פענימיל, אין זיין
 געל בערדיל, אויסגעצופט ואל עס איהם ווערען! אין זיין צוהראשטעט
 הערצעלע, א פארחאפט רבונז של עולם לאזער ווערען, לאז עס מיט
 איהם קוקלען, מארדעווען אונ אויסרינגען דאס מארד פון זיינע טרפהגע
 ביינער אויסרינגען!

קום בנמיין אוועק! האט סענדעריל געזאגט שלעפענדיג בנמינין
 פאר דער פאלע, א רוח אין דער חצופה'ס טאטען אריין, זיא האט נאך
 אלץ צוטאן מיט דיא צובראכענע אייער!

מ.

וויא זכות אבות האבען פאר אונזערע פארשוונגען זיך געלייגט.
 זיפצען אונ קרעכצען טוז מען אז מען לייגט דיא געשיכטען פון די
 גרויסע בעריהמטע קאפ-מענשען וויא זייא האבען געביד געליטען שטארק
 זייער נאנג לעבען פון דער וועלט, פאר וועלכער זייא האבען מריב געווען
 זייערע טעג אונ יאהרען אונ זיא געגליקט מיט זעהר ניטצליכע זאכען,
 וואס זייא האבען מיט זייער שכל דערנאנען. דיא וועלט איז בומבע
 א קינד וואס האט ליב זיך צו האלטען נאר אין דער מאמעס פארטוד,
 נישט אפצוטערעטען פון איהר אויף א האר, וואס האט ליב אלץ דיא
 אלטע נארישע מעשיות, וועלכע דיא גיאנקעס אונ אלטע באפעס חזרען
 זייא איהם איבער הונדערט מאל אין טאג, וואס מיינט, אז בעסערס פון
 זיינע שפילקליד איז מאקע גאר נישטא, אין דרינגען שטעקט דיא נאנצע
 חכמות וואס קען גאר זיין, אונ אז דער בעהעלפער קומט איהם געהען
 אין הדר אריין, אויסצולעהרנען איהם עפס, שרייעט ער גוואלד גלייך
 וויא מען וואלט איהם געקילעט, דיא וועלט האט ליב צולעבען אזו וויא
 זיא איז געוועהנט, עפס א ניס קומט איהר אויס משונה ווילד, זיא
 שרייעט הארויף מעשים אונ זידעלט, מאכט מיט דער בלאמע גלייך דעם,
 וואס טראכט אזוינס אויס, ערשט דער נאך אז דאס ניס איז שוין נולד
 געווארען, עס האט זיך איינגעלעבט אונ ווייזט בעשיינפערליך ארויס
 דעם גרויסען ניטצען וואס אין איהם ליגט, ערשט דענסקאל האפט מען

ויד אין דעם שטארק אן , מען האט דר פון גרויס הנאה און פארנעמט
 פלל יענעם נעפיד וואס האט עס מיט בויטשנייט. ממציא געווען , נאך
 זעהר שיין פון דער וועלט אז נא האט ויד זיינער דערקאהנט איהם
 צומאכען האטשע א מלא און צושטעלען איהם א מצבה, מיליאנען מענטשען
 לעפען היינט גליקליך און עטקסטען פרייא אין אטעריקא , און קאלומבוס
 פשעת איהם איז אריין דער געדאנק צוגעטדעקען אטעריקא האט נעפיד
 שטארק געליטען . דיא וועלט האט איהם געהאלטען פאר משונע און אויס
 אים הויזק געמאכט, דעסגלייכען איז אויך געווען מיט אוינזער בנימינין פון
 טונציאדעונקע , נאר אנקוקענדיג איהם האט מען איהם געהאלטען פאר
 א משונענעם און הערענדיג זיינע רייד איבער דער גסעה האט מען ויד
 געשטיקט פאר געלעכטער , מען האט מיט איהם געטריבען קאטאוועס ,
 איטליכער האט מיט איהם געהאט ציטאן און אויס איהם געמאכט
 א קאטער , א גס וואס בנימין האט עס אזו פיל גישט פארשטאנען , זיסט
 וואלט ער ויד פארעסען , חס ושלום קראנק געווארען און א שפייא געטאן
 אויף דער גאנצער גסעה ! מיר היפענען איבער א סך זאכען פון דעם
 עולם'ס המצאות'ליך איבער בנימינין בדי דאס זאל אויף אונז אלע גישט
 פאלען פאר קיין אייביגען פלעק און דאס זאל אונז גישט זיין צו קיין חרפה
 צו קיין בושא אין דער געשיכטע פאר דיא שפעטערדיגע דורות . מיר
 מאכען ויד גישט וויסענדיג פון דיא אלע זאכען , האטע פאקערשקע ,
 און געהטען ויד ווייטער צוא אוינזער דערצעהלונג .

אין מעטעריאנקע , זאגט בנימין , איז דא א גרויסע קהלה יודען ,
 זאלען ויד פרוכפערען און סעהרען , ווער זיין זענין , וואס פאר א מיני
 מענטשען זיין זענין און פון וואנען זיין האפען ויד גענומען , דאס , פרענט
 זיין בחרם , ווייסען זיין אליין גישט , זיין האפען נאר בקבולה פון מאטעס ,
 זיידעס און עלטער-עלטער זיידעס , אז זיין וואקסען פון יודען , און ויין
 עס זעהט אויס פון א מטייל זייערע מנהגים , פון זייער הלבשה , פון זייער
 לשון און פון זייער האנדעל וכדומה זענין זיין אפנים טאקי מחויב צו זיין
 יודען , נאר צונופנעלאפענע , אפגעריסענע פון פארשידענע שכתים ,
 ווארום איינער מיט דעם אנדערען געהר ויד כמעט גישט אן , לאז
 א שטיינער איינער פאלען וועט דער אנדערער זאיהם גישט אויפהייבען
 האטש ער זאל שונא ציין דיא פפדה ווערען , דיא מיתה משינה איינגעהקען
 דא אויפן ארט ... צווישן זיין איז דא א מטייל , וואס פארשטעהען
 זעהר גוט באניפארנע לשון . מאניפארנע איז פון דעם שורש מאני-
 פארגיסימז , דאס הייסט מאני לשון , פארגי ציגינעריש , באניפארנע-
 יודען קענען חכמת חיד , קוקען יענעם אין דער האנד אריין און ציהען
 געוויינליך דערפון זייער פרנסה, דער צו נאך קענען זיין אנדערע מלאכות.
 דעמפליכמאכערס

לעקסליקטאבערס אונ טאקערס זענן וויא טאקי איינע אין דער וועלט '
 חידושין נאר מוז מען זיך וויא זיין מאכען א מאל יענעם א לעקספעל אונ
 טאקען אפ זאכען עפס נאר שלא פדרך הטבע, אויך האפען וויא א מתנה
 פון זיין ליבען נאמען אפצונאמען א מאל א פומון, אונ דווקא שטיילער
 הייט, מיט אזעלכע מיני תנועות, אזט טרעהרען שטעלען זיך דורכדעם
 אין דיא אויגען אונ וויא נעהמען דערמיט ביא יענעם פשוט צו דאס
 חיות... מען זאגט נאכגי וויא שטאמען פון דיא ערב רב פון דער גזע
 בפתרים, בכלל, זאגט בנמיסן, זענן די אייגנוואינער דארט עהרליכע לייט,
 נומע מענשען, וויא פלענען מיד, אויפנעהמען תמיד מיט א שטייכעלע אונ
 משונה הנאה האבען מיט מיר זיך אפצונעמען, מען האט געזעהן
 בעשיינפערליך, אז וויא זענן מיט מיר שטארק צופרידען. אויך ווינמיט
 וויא פונם גאנצען הארץ, אז גאט אונ לייט זאלען פון וויא אייביג אויך
 אזוי צופרידען זיין, אמן. *

א חידוש נפלא, דערצעהלט ווייטער בנמיסן, דארט אין דער כביה
 בענענענט מען א מאל פארשויען וואס זענן אפיסיל וויא חורעוואטע,
 מען דערקענט עס וויא באלד אין דעם אנבליק. א טהייל זאנען אז דאס
 איז אזא פאראדע, ווידער אטהייל ווילען האפען אז דער ארט איז דער צו
 מכוול. בנמיסן וויל דרינגן נישט מכריע זיין, דאס געהר זיך אן מיט דיא
 געלערענטע, וויא זאלען דיא נאך פארשען אונ אונז דערקלערען אקוראט
 וואס דאס בעמייט. נאר וויא די מעשה איז, זאגט בנמיסן, אזוי צי אזוי,
 דיא נאך אליין איז קיין גייס נישט אויף דער וועלט, נאך דער אלטער
 מתתיהו דעלעקארטי. העט העט אין דיא פריהערדיגע יאהרען בריינגט אין
 זיין ספר יצל עולם בנה הלשון: אין פרימאניה איז דא א פאלק מיט
 איין עק פון הינטען וויא ביא בהמות, אויך זענן נאך דא ווייבער,
 הויכע גרויסע וויא דיא רינען אונ וויא זענן בעוואקסען מיט שטייטיגעס
 (חור-האר) וויא דיא חזירים. גאין צרפת האט זיך געווינען א פאלק מיט
 הערנער, אויף יענע בערג זענן דא קרוסע ווייבער אונ דיא וואס איז מעהר
 קרום איז אלץ שעהנער: טאקי מכש וויא מען בענענענט נאך ביא אונז,
 היינטיגע צייטען, געהר פיל ווייבער, וואס קומען אויס קרום, שטארק
 בזלט מחילה פון הינטען, מיט א לאנגען עק, וואס באמבעלט זיך אונ
 שלעפט זיך וויא גאך אויף דער ערד, דאס וואס איז געווען, זאגט דער
 פסוק, דאס וועט אויך זיין אונ ס'איז נישטא קיין גייס אונטער דער זון !
 מעטעריאליקע, זאגט בנמיסן, איז גרויס מיט שיינע מויערען. אונ
 לאנגע גאסען, אנקוקענדיג ווא ביים ערשטען מאל דאכט זיך אויס, ווא
 לעפט, עס קאכט דארט אונ רוישט, נאר דערנאך אז מען ווערד אפיסיל
 איינגעוועהנט זעהט מען, אז ווא איז אין תוך אריין א מין גרויסע
 טונעלאדעוויקע

טונענאדעווקע , דיא איינוואוינער דארט עסען , ליינען זיך שלאפען ,
 שטעהן אויף וויא געוויינטליך אלע מאן אין איין צייט , דיא צייט ווערד
 געקענט דארט גאך דעם עסען , פונם אנפייסען א שטייגער ביו ווארמעס
 און פון ווארמעס ביו וועטשערע , מחמת אנפייסען , ווארמעס און
 וועטשערע זענן דרייא קרעטשעס אין זייער לעבען וואס אהינצו גארט
 מען זיך צודערשלאפען אויף א פאפאס און עפס מאן גאכדעם אז מען
 האט פארבראכט א שטיק צייט מיט גארנישט אין א פוסטען סטעפ , מען
 זאגט יאקבי טעטערייווקער לופט מאכט בטבע פויל , אפהענדיג און
 שלאפענדיג , ווען עס פאלט אהינצו אריין עפיש א מענשט מיט קוראזש ,
 מיט א חשק עפס צו ווירקען , געהט עס אין א קורצער צייט בייא איהם
 צו אי דעם קוראזש , אי דעם חשק, און עס בלייבט אים מעהר נישט איבער
 וויא דער חשק צועסען . צושלאפען און אויפצושטעהן בכדי ווייטער צועסען
 און צושלאפען . בנמינן האט דארט געזעהן די שטאנציעס פון דיא קליין
 שטעטעלעך ספארשטשוקעס און פארווערענעס , אנוועקצאהרענדיג פון
 דער הייס האפען זייא ארויסגעוויזען קוראזש און שטארקייט גאך פיל
 מעהר וויא מען בעדארף . מען מוז באהרען , האפען זייא אלץ געדוונגען
 און אייגענשטימעט דעם עולם , מען מוז באהרען זיך סטארען ארבייטען און
 איינלאדעווען מכה דעם געלד אויף געוויסע קהלשע הצטרכות און מכה
 גאך אנדערע שטעטישע זאכען , האטש זייער סטארען זיך , ארבייטען
 און מאן ווענען דעם איז אין גאנצען איין איבעריגע זאך , מאקי גאר וויא
 א פינפטע ראד צום וואנען , ווייל דארויף איז דא א סקעטע , און אלסדינג
 וועט געמאכט ווערען גאר אהן זייער הילף , גאר זייא האפען אבער פארט
 בעקוסען שטארק חשק , עס האט זיך זייא משונה פאר געלוקט, האפען
 זייא גענומען ביים עולם געלד פאר זייערע ווייבער און קינדער אי פאר זיך
 אויף הוצאות און מארש אין ווען אריין אין א נוסטער אין א מזלדיגער שעה.
 אין טעטערייווקע קוסענדיג איז וויא , מעשה שטן , באלד פארגאנגען דער
 חשק , וואו בריהשקייט , ווען בריהשקייט ! האפען זיך אנדערנענעצט אויף
 דער סטאנציע פויל , אפהענדיג , גאר גענעסען געפיד , געטרונקען און
 געשלאפען , גלייך מען האט זייא א בשוף אנגעטאן , אין דעם צושטאנד
 פארבריינגען זייא געפיד דארט זייערע טעג און יאהרען , דער עולם שיקט
 זייא אלץ צו , אויף זייער בקשה , געלד און ווייטער געלד און זייא הינען
 טאקע אלץ , געניצין , עסען , שלאפען געפיד וויא דיא פארצויבערטע
 פרינצען און ס'איז פשוט אוממעגליך זייא פון דארט ארויסצורייסען ,
 אפילו ביו בעל שם און קיין מאטער קענען דערצו אויף נישט העלפען . —
 בנמינן האט אנגענומען א יצר הרע זיך צובעקענען מיט דיא בעריהמטע
 געלערנטע און שריפטענשטעלער וואס אין טעטערייווקע , עפס איז ער

דאך אויף א שטיקעל קענער, א חקקן, וואס קוקט אריין אין דיא קליינע
 אוהיותליך אונ ווייכט, וואס איז אזוינס אידישער חקירהספער, פון
 וואנען דיא דאזיגע לייט האבען געשעפט נייער תורה, זייער ידיעה אין דיא
 שבע חכמות, היינט וויא שיקט זיך עס, קומען אהער אונ זיך נישט
 זעהן מיט זיין סארט בענשען? ! חוץ דעם האט זיך איהם געוואלט טאקי
 איבערשמיטען מיט זיין וועגען זיין נסיעה, אזעלכע לייט וועלען איהם
 דאך פארשטעהן אונ קענען אפשאטצען דעם ווערטא וויינעם, ער האט
 געהאפט, זיין וועלען איהם נאך געבען חכמות אונ איהם הייבען וויא
 אויף דרוקעס, זיין האבען דאך ליב ארויסצוגען מיט זייערע חכמות
 אויף קלייניגקייטען, שטאקטעלייגען, בפרט נאך אויף אזא נאך, אויף
 אזא וויכטיגע נאך, דא וועט דאך דיא פֿען זייערע זיך צולאזען גאלאפ, גאלאפ
 וויא א פֿערד, נאר צו וועלכען פון זיין בנזמין איז געקוקען האט
 ער איהם אלץ געטראפען, אדער ער עסט אדער ער שלאפט! איינמאל
 איז איהם געראטען צומערפען איינעם פון דיא לייט — א ווילדער שרייבער
 משונה א פֿעריהמער בריה — וויא ער איז געזעסען אונגעלעהענט אויף
 א פאנקעטעל אין איין אפגעזונדערט חדרילו, נומט אראפן! — נומט
 יאהר וואס וויל א יוד? — עט, אזוי, א ביסל שמיטען! — אזוי אהער
 עפֿים פלאטשיק דער עסק. דער בריה איז עפֿים וויא צוקראכען, קיים
 וואס ער ריהרט מיט דיא ליפען, די נשמה ליגט איהם אויף דעם שפיטן
 נאז אונ עס קלעפען זיך איהם די אויגען. בנזמין מינטערט איהם, רעדט
 איבער איהם וויא ער קען, נאר אומזיסט דיא מיה, ער איז קאלט וויא
 אייז. ערשט דערנאך האט ער זיך אביסל אויסגעשטוקעט, א שטארקען
 געניץ געטאן אונ אריינגערופען דאס ווייב, ווען וועט מען שוין געהן עסען?
 האט ער זיא אפגעגעבען אונ אויסגעקנאקט די ביינער מיט א געשמאקען
 געניץ. לאז מען שוין געבען עסען, ווארום איך וויל האט ער גיזאמט, איך וויל
 אביסל צו לייען סוף שלאפען... הכלל טעטעריוקע איז א נומט ספאלניגע
 אלסדינג שלאפט דארט רוחיניאי דאס געלערענטקייט, אי דערהאנדעל, אי די
 ביינק, אי דיא פראצעסען (לאדענישען) אונ אלע מיני געשעפטען. וויא
 מען ואל זיין נישט פֿרווען וועקען קען מען זיין אלץ נישט דערנעקען.
 אפילו ווען עטליכע בענשען פארקלייבען זיך א סאל אין איינעם געהסט
 זיין באלד אפ דאס לשון, זימפען, געניצן אונ קוקען איינעם דעם אנדערען
 אן וויא די גולס, אונ די נאנצע געזעלשאפט ווערען אנשלאפען, ערשט
 ווען מען דערלאנגט דיא וועטשערע ריהרט זיך אין זיין איין אבר, זיין
 ווערען לעבעדיג, געהמען זיך געשמאק צו דער אכילה, עסען אפ — אז
 א נומט נאכט! זיין זייען א היים שלאפען... אונזער בנזמין האט עס
 געפיהלט שפעטער אויף זיך אליין, ער האט דערנאך אין טעטעריוקע
 נישט

נישט מער געמאן וויא גענעסען אונ געשלאפען אונ דער חשק פון דער
נסיעה איז איהם עפס וויא פארנאנגען. ער איז געווען אין א נרויסער
באנה פארפאלען צו ווערען דארט, אזוי וויא א שף, וואס האפט זיך
אריין אין דעם שטילען ים, אונ אפגלאפען דארט זיין לעבען ביז איצונד
ווען מיט איהם זאל זיך נישט געווען מאכען א מעשה, וואס האט וויא
א שטערמניג, אויף זיין גליק אונ אויף דער וועלטס גליק, איהם מיט
נימאלד ארויסגעטריבען פון דאנען ווייטער צו זיין נסיעה.

דיא שנאה פון איציק פשטן צו בנמין האט וואס א טאג אלץ
מעהר געוואקסען. ער האט דיא לעצטע צייט וויא א זלונגע זיך
איינגעגעסען אין בנמין אונ זיך גענומען שטארק מפלפל צו זיין מיט
איהם איבער זיין נסיעה, איהם ליינען שטייגער אויפן הארץ. אז דענקמאל
ווען דא אויף דער באלאנגע וועט וואקסען האר, וועט ער קומען צום
במבטיון, אונ זעהן דיא רויטע יודליך וויא ער זעהט זיין אויער. בנמין
אבער האט זיך נישט געלאזט שפיען אין דער קאשע אונ אויסגעדורגען,
אז ס'איז דא אין דער וועלט א בורא, וואס פארלאזט נישט דיא, וואס
האפען אין איהם א בטהון, נישקשה ער וועט אס ירצה השם מיט גאטס
בח דערנעקן אהינצו, שונאים אויף צושפרינגעניש, אונ אז בנמין
פלעגט טענהנדיג זיך צושפילען דיא געבליטען, פלעגט ער ווערען פלאס-
פייער אונ אין דערמיט שמיעס אריינגווארפען אויף א קול. פופערנאטער,
לינדענווארס, אייזעל, בוליאייזעל וכדומה! דאס האט געהייסען אזוי פיל
וויא: בילט אויף דיא ציין, אט בין איך זיין העט ווייט, אט בין
איך זיין דארט אין דער מדבר אונ געה אונ געה אונ געה. . .
איציק פלעגט דרייא מאל אויסשפיען אונ זאנען: ער איז פשוט משוגע
הסר דעה, מען בעדארף איהם פיהרען צום טאטער. אונ האט צום
סוף אזוי ווייט געבראכט, אז קוים האט בנמין זיך געווינען אויף דער
נאם, זענן אים ווייסע חברה גאכעלאפען וויא נאך א משוגענעם מיט
שטיינער, איהם געמאכט א אורא אונ געשריגען: פופערנאטער
לינדענווארס! איינמאל אז בנמין מיט סענדערלין זענן פאר גאכט
געגאנגען ביידע אין נאם איז חברה זייא בעפאלען וויא דיא היישרעקען
אונ זייא שטארק דעקומשעט, אזוי אז זייא האבן געמוזט אנמלויפן
מיט הינטערגעסליך. אין איינעם פון דיא איינגע געסליך, האפען זייא
לויפענדיג באהן אראפ איבער א לאנגער, שטאלער קלאמקע זיך בעגעגענט
דארט סאמע אויף דערמיט מיט א מענשען, וואס איז זייא געקומען
אקעגען, אויפביידען זיך דארט איז נישט געווען קיין שום מעגליכקייט
מידען אראפשפרינגען אונ צושלאגען דעם קאפ, אדער ווייניגסטענס
זיך אויפברעכען א פוס. דיא ביידע זאכען אפער האפען אונזערע

פארשוניגן בערארפט האבען גייטיג אין לעבען אריין, אהן אקאפ אדער אהן א פוס וואלט דאך קיין סכרא נישט גיווען צומאכען זייער נסיעה. און בנמיסן מיט סענדערלין זענן געבליבען שטעהן מיט אראפגעלאזענע געזער.

— איהן שלום עליכם בנמיסן! האט זענער פארשוין, וואס איז געקומען אקעגען, א זאג געגעבען מיט א פארדראס אי מיט א געלעבטער אין איינעם. א נוסע געגעבענש חלעבין, אזוי וויא געוואונשען!
— שלום עליכם, עליכם שלום רב אייזיק דוד! האט בנמיסן געגעבטערט נישט מיט זיין קול שטארק צומישט.

דער דאזיגער פארשוין איז געווען רב אייזיק דוד רב אהרן יוסלים שורה זלאטעס, דער חכם פון טונעיאדעווקע.

— שיינע מענשען! האט רב אייזיק דוד געמאכט מיט פרעומות. מען פארט אונזעך פון דער היים בננבה גלאט אונזעך, פאר וואס, פאר ווען? ווייס איך? אלסדינג מוז דאך זיין עפס מיט א גאנג, מיט א דרך הטבע. וואס הייסט גלאט אונזעך און מאכען ווייפער געביד. אהן א שום גאנג, פאר וויססע ענוגות מאכען ווייפער! ווייס איך? שטייטש אדרבה, שוין אונזעקגעשטעלט אלסדינג אין דער זייט, פרעג איך איך נישט מער, נאך אמאל מאקי אדרבה סטייטש סטייטש? פארקעהרט זאגט וואס מ'הוט איהר דא? איך מ'יין מאקי דך אזיך סענדערלי, נישקשה איך זע דך וויא דא שטעקט פון הינטען. ביין ווייב סענדערלי וועט דיר נישקשה געבען, גוט מבדד זיין וועט זי דך דיין ווייב, וויא א הערינג אזוי אין פעס איז זי וואלט זי דך צוריסען דיין ווייב, דאס הארץ אפער האט איר געזאגט אז דא מוזט איהר אונדא זיין האט איהר געזאגט דאס הארץ דיין ווייב, און זי האט געוואלט נישט אנדערש פארהערן גאר אהער האט זי געוואלט גאר מיט סיר דיין ווייב.
— הא ער איז דא! האט א געשרייא געטאן א יודענע, וואס איז אונטערגעקומען פון הינטען צו רב אייזיק דוד'ן.

סענדערלי האט אין קול דערקענט זיין פהורטע, ער איז געווארען מויט וויא דא וואנד און געבליבען אהן א נשמה פאר שרעק. ער האט מיט ביידע הענד זיך אנגעחאפט אין בנמיסן פאלע. ער זאל נישט אראפפאלען פון דער קלאמקע, וואזוי האט איהם זיך דער קאפ פארדרעט. עס האט איהם זיך געדאכט, אט געהט איהם שוין אן זיין ווייב און פעטש שייטען זיך איהם וויא האלץ.

— קוקט גאר אן דיא נפשות, דיא שיינע נפשות. א דיא פפרה זאלין זיין ביידע ווערען! הא וואו איז ער דארט ערגיץ מין זמחמוניק? לאט מ'ך גאר צו איהם צו אפסייל, לאזט מ'ך, איך וועל איהם ווייזען וואס

פאר א נאט מיר האבען ! אזוי האט אין איין אמהעם געשריגען
סענדערילס ווייב און געשטופט רב אייזיק דוד'ן .

— נאר אהן געשרייא , אן רעש . האט רב אייזיק דוד זיא געבעטען .
האט נאר צייט . אז איהר האט אזוי פיל געווארט , ווארט נישט נאך
אפסיל . קיין ענונה מיט נאמס הילף וועט איהר דאך שוין קיין ענונה
נישט זיין . און ווייטער וויא וואגט מען עפס הא ? אויך דיא אייגענע
מעשה , א יודענע בלייבט טאקי א יודענע . דאכט זיך א קלוגע און פארט
א יודענע . לאמיר שטייבען דיא אייגענע זאך פארקעהרט , מילא מה
רעש ? ס'איז נישט סעהר גלאט פארדראכט : גלאט אנועק , פאר וואס ,
פאר ווען ? אלסדינג מוז דאך זיין עפס מיט א נאנג , פארשטעהט איהר
מיד ? נאר אז ס'איז שוין אזוי , איז דאך שוין טאקי אזוי , היינט וויא
פאלד ס'איז אזוי איז דאך טאקי דיא קשטא : צי וואס נאך שרייען ? דער
תירוץ איז אפער , איר בעט אייך איבער וויא איין אייגענע מופער ; א
יודענע מחילה בלייבט טאקי א יודענע .

רב אייזיק דוד האט זיך ערשט צו וויגט און געוואלט , וויא זיין
שטייגער איז , דעם שטייגער זיינעם איבערשטייגער ווידער פארקעהרט ,
דער נאך ווייטער א מאל פארקעהרט און אריינגעבען דרייען א
פיסיל פעפער מיט ציבעלע , נאר פון ביידע זייטען קלאמקע זיינן
געשטאנען א סך מענשען , וואס זענען דערנוייל אונגעקומען . זיין האבען
פון דערנויטען זיך שטארק געבייזען דארזיף , וואס יודען האבען
זיך אנדערעשטעלט דא שטייגער . גלייך וויא עס געט זיין נישט אן
דיא באנצע וועלט , און לאזען קיינעם נישט אריבערגעהן , דיא קלאמקע
איז אזוי שטאל געווען , אז צווייטע מענשען האבען דארט זיך נישט
געקענט מיידען . דיא וואס פון איין זייט האבען תמיד געמוזט ווארטען
ביז יענע פון דער אנדערער זייט וועלען פריהער אריבער . דריבער האט
סענדערילס ווייב מיט רב אייזיק דוד געמוזט צו ריק געהן צו יענער זייט
קלאמקע פון וואגען זיין זיינן אונגעקומען , דעסגלייכען סענדעריל מיט
בנומין האבען אויך צוריקגעקעהרט זיך צו דער אנדערער זייט און
ערשט דערנאך האט , פון דער דאזיגער זייט טאקי , דער עולם אונגעהייסען
איבערצוגעהן דיא קלאמקע .

— איך בעט דיר סענדעריל , וואס שטעהן מיר דא אזוי , און
ווארטען ? האט זיך אונגערופען בנומין , וואס איז פריהער צוזיך געקומען .
עפס שטעהן מיר דא , אזוי גלייך וויא מען ביגט צו א יונגעל מיט איין
עק פאדים אין מויל און מיט דעם אנדערען צום פיסיל פון מיט . נארעלע ,
איצט האבען מיר צייט ניצול צו ווערען .

— גערעכט , וויא איך בין א יוד ! האט סענדעריל א נאג געטאן
פרעהליך

פֿרעה'ליך וויא איינער וואס רייסט זיך ארויס פון דער קלעדהם. גיכער, גיכער, בנמין! אויב דוא ווילסט איה זאל נישט אריינפאלען אין איהרע הענד. דאס איז נישט קיין קלאטקע, נאר זכות אבות האפען דא פאר אונז זיך געלייגט. . . .

אונזערע פארשוויגען האפען געמאכט געשווינד א פליטה אונ אין עטליכע מינוט זענען זייא שוין געווען ווייט ערגיין אין איין אנדער עק שטאט. זייא האפען נישט געמאכט לאנג שיהות, פארנומען פאלד זייערע פעקליך איז זיך געזענעם מיט טעטעריווקע.

י

אורא רויטע יודליך!

הייל, וויא, וויא! האט אויף דער קעלניע פון א בויד היינערין געשריגען א שטייכער אונ איז שיער מיטן רישעל נישט אריינגעפאהרען אויף צוויי ווייבליך, וואס זענען געשטאנען אין דערמיט גאס, כאטע דיא לעבעדיגסטע פון גלופסקער גאסען, ביידע מיט טארפעליך שפייז: פלייש, דעטעבליך, ציפעלע, קנאפעל, אונטערען ארם, אונ האפען איינער דער אנדערער איינגערייכט כוודות אי אויסגעגאסען דאס הארץ שרייענדיג אויף א קולכיל, אז מען האט איהם געקענט הערען ווייט פאר א מייל, דיא ווייבליך זינגען אין מיטן שטימעס זיך צולויפען, איטליכע אין איין אנדער ווייט גאס, אונ זיך געשטעלט פון דערווייטענס צוענדיגען זייער שטימעס אריבערשרייגענדיג מיט א ניגון איבער בוידען, דראושיקעס, טעליגעס אונ פוהרליך האלין, וואס האפען זיך געצויגען איינע הינטער דער אנדערער אין א גאנג לאנגער שורה, אזוי אז א היפשע צייט איז קיין אומקעגליך געווען דיא גאס איבערצוגעהן.

— חסא ביילע! נוא וועסטווא היינט ביא דער גאכט קומען אהינצו — צו דער קארטענווארפערען? איה וועל דארט זיין מיט מיינעם. . . . דינער וועט אויך אהינצו קומען, ער האט מיר געגעטען איה זאל דיר זאגען, עס וועט דארט זיין פֿרעה'ליך. קום נארעלע, וועסט חלעבין הנאה האפען! נוא חסא ביילע, וועסט דוא קומען?

מיין בעלי-חביתמע, ברענען זאל זיא, וויל מיר היינט מכבד זיין מיט ראשמשניען פרויט אונ איבערייבען גרייפליך. איה וועל מיר אפער אויסדרעקען אונ קומען. נאר איה בעט דיר דאפריש, לאז עס זיין פכוד, זאג נישט קיינעם!

— ווארט נאר חסא ביילע ווארט! דער רוח וועט דיין בעלי-חביתמע

נישט

נישט געהקען אז דער ווארמעס וועט שפעטער מיט א שעה ארויסקומען.
זיא וויל פרעסען? ניא לאז זיא עסען ווערעם, קריינק! איך האב נאר
פארגעסען חסידא ביילע! זיפ נישט איבער אזוי דיא מעהל. דיא
מיטשניטשקע איז ניט צופרידען פון דינע קלייען. וויפיל איז דיר
געבליבען היינט פונם אנקויפען?

— שיינען, שיינען! האפט איהם נאר דעם שיינען! וואס איז עס
פאר א מאדע האפען? א פארהאפט זאל ער ווערען!

— וואס איז דארט חסידא ביילע? וואס שרייעסטו דא אזוי?

— א קארמאשטיק דאבריש! ער האט בייא מיר שיער שיער
נישט ארויסגעשלאפעט דאס מארבעלע שפייו פון אונטערן ארם. א מערקה
וואס איך האב בעצייטען מיר ארויסקוקט.

— זעה נאר זעה חסידא ביילע! וואס איז דארט אזא צונויפלויפעניש?
עס מוז שוין ווייטער ערגיין פרענען, ס'איז שוין היינט דיא צווייטע שרפה.
ביז נאכט קען זיין נאך עטליכע שרפות.

— מען הערט נישט גלינקען, דאבריש, א שרפה וואלט מען
דאך געגלונקען.

— שא, אט געהט דיא מעקלערין. איך וועל זיא א פרעג טאן.

סימע דוואסיע! סימע דוואסיע! וואס לויפט מען דארט עפס אזוי?

— איך ווייס נישט, קיין צער! אפשר ווייסט נחמע נחמע. נחמע

ניסע! וואס איז דארט פאר א רעדיל, סענדדע? אייערע קאמשיקעס

שריייען עפס, אז מען הערט נישט וואס מען רעדט. האדיל איז היינט

געלעגען געווארען, זיא וועט בייא אייך צונעהמען דיא קאמשיקעס.

הינהער האט איהר אויך? זעהר פעטע קאמשיקעס, אייער איז היינט נישט

גענוען זיך צודערקויפען. וואס איז דארט אזא סהוסה?

— ווייס איך? עפס רויטע יודליך. עפס האב איך געהערט

שרייענדיג רויטע יודליך.

— וואס, עס זענען אנגעקומען רויטע יודליך! איי-איי! מען מוז

דאך געהן אנקוקען אויף חידושים. האפען אלע מיט א מאל א געשרייא

געבאן אונ זיך געלאזט לויפען הענדרום פענדרום צום רעדיל מענשען.

— אורא פיערנאטער, לינדענווארם! אורא רויטע יודליך! האפען

צווישין דעם רעדעל מענשען געשריען א גאנצע האפטע ווייסע חברה.

דיא דאזיגע רויטע יודליך, דאס זענען גענוען אינגערע פארשווונען,

בנומין מיט סענדערלין, וואס אין א קורצער צייט נאך גענער מעשה,

וועלכע עס האט מיט זייא זיך געמראפען אויף דער קלאמקע, זענען

זייא אנגעקומען קיין גלופסק אונ האפען דארט במשך פון אפאר וואכען

שטארק קונה שם גענוען. עס האפען זיך געפונען א סך עהרליכע יודען,

וואס

וואס האבען פון זיין פשוט אנגעקוואלען, ס'מ'ס אזוי וויא פון דעם שוּסמערל, וואס ער איז אין יענער צייט דורך זיינע סופ'תים אין גלופסק פלוצליך נתנלה געווארען. טאלצע און טריינע, צוויי געוויסע אלטע יודענעס, פ'שרה נ'שמות, וואס פלעגען, וויא איטליכען איז בעקאנט, אלע טאג פאר נאכט שבתדיג זיך אנטאן מיט דער י'פע אי מיט דעם שטערענטיכעל און ארויסגעהן אונטער דער שטאט פ'ענענענען מ'שיח'ן, אט זיין זענין דאס גענוען דיא גליקליכע אין איין פארנאכט צווייטערענציען אויף יענער ניט ראגארקע אונזערע פארשוניגען ביים אנקויסען זייערען פון טעטערייזקע און אין א גוטע שעה אריינצופיהרען זיין אין גלופסק. פאלד מאקי בייא דעם ערשטען פ'ענענענעם האבען שוין דיא ביידע י'פעס זיך דערוואקט אלסדינג, וועמען גאט האט זיין דא פ'עשעהרט. טאלצע מיט טריינען האבען פארוואונדערט זיך אונגעקוקט, איינע דיא אנדערע זיך געשטארבעט. נוא טריינע? — נוא טאלצע? האבען זיין זיך געשושקעט, דאס הארץ אפער האט אויף גלייך געזאגט, אז דאס זענין עפ'ים ניט גלאט קיין טענשען. טאלצע און טריינע האבען זיך געשטאלצען אין אונזערע פארשוניגען, זיין זיינען עפ'ים וויא יונגער געווארען, עס האט זיין זיך געפרייעט דאס הארץ הערענדיג פון דער נסיעה, זיין האבען געקוקט אויף זייערע פ'עשעהרטע און זיך אלץ געשטורקעט מיט א שמייעלע: נוא טריינע? — נוא טאלצע? טאלצע האט זיין אונטערנעארבייט זאקען, טריינע האט זיין פארלאטעט העסדער, צוגעגעהט פ'ענדליך און זענין גענוען גליקליך, איבערגליקליך, אקוראט וויא פל'ה'ווייס, א טאל אין דיא יונגע יאהרען, הפ'לל אונזערע פארשוניגען האבען אין גלופסק אויף זיך געפונען מבינים. אזעלכע לייט וויא זיין קען מאקי נאר איין גלופסק שאטצען און פארשטעהן זייער טהייערען ווערט. אהין, אין גלופסק אריין איהר יודישע קינדער! וואס וואלגערט איהר זיך נפשות שיינע מענשען און ווערד וויא פ'טלנים פארפאלען אין דיא קליינע שטעטליך אונטערן אויווען? ! אין גלופסק אריין צו אלדע שווארצע יאהר! דארט וועט איהר געפינען אייער גלייכען, דארט ווארטען אויף אייך אייערע טאלצעס, אייערע טריינעס און טויזענטער עהרליכע יודען, פ'שרה נ'שמות, דארט קענט איהר וואקסען, דארט איהר אויפגעריכט ווערען, דארט קענט איהר געפעהלען, שטארק גילטען, א פנים האבען און ערשט לעבען!

אין גלופסק א רוח אין אייער מאטען אריין!

אט וויא אזוי אונזער פ'נימין שילדערט דיא שטאדט גלופסק:

אז איהר קוקט אן קיין גלופסק דורך דער טעטערייזקער גאס זאלט איהר מוחל זיין איבערשפרינגען דארט איין בלאטע, ווייטער אביסל דיא

צווייטע, גאך ווייטער אפיסיל דיא דריטע, סאמע דיא גרעסטע, וואס
 אהינצו לויפען אריין סחילה הינשמעקליך אי פֿעלי פֿתשע פאמיניצעס
 און פֿריינגען מיט זיך אן פֿון פֿל טוב, אימליכען טאג עפֿים איין אנדער
 מין סחורה אנדערע קאנטען חפצים פֿון אלערלייא קאלירין און פארשידענע
 מיני ריחות, וויא עס פאסט צום ענין, און דורכדעם איז זעהר גרינג
 צומערפען דעם טאג. גיסען זיך אהין א שטייגער געלע לוזשקעליך פֿון
 זאמר, מיט וועלכען מען וואשט דיא פאלען, און טראגען מיט זיך אן
 ליטשקעס פֿון פֿיש, דרויב פֿיסליך, קעפֿליך פֿון היינער, אפיסיל האר
 מיט פארברענטע שטיקליך קאפיטעס, זאלט איהר האפען א סימן היינט
 איז פֿרייטאג, נעהמט א בענעס מיט א ראשקע און לויפט, זייט מוחל,
 אין מרחץ אריין. טראגען זיך אהינצו אן שאלעכץ פֿון אייער, פֿון
 ציבעלעס, פֿון רעטיה, סוכעזשילעס פֿון לעפער מיט עקין פֿון הערינג
 און גרויסע אויסגעהוילטע מארחפיינער, אהא, נוט שבת אייך יודישע
 קינדער! זאל אייך וואויל בעקומען נאבין קינעל, זעהט איהר אפער דיא
 ריטשטעקליך קוים קוים וואס זייא ריהרען זיך, עס שלעפען זיך דארט
 פארברענטע שטיקליך קאשע, פארדארטע שטיקליך מייג, א צעריסענע
 שמאטע מיט א צופאלענס וויכעטש איז א סימן דאס איז היינט וונטאג,
 דער וואסערפיהרער האט גאך גישט געבראכט קיין וואסער, קוים וואס
 מען האט אויסגעזיגען אפיסיל פֿון דער פאס אויף אויסצוואשען וויא
 סאיז חאטש דיא משאלענטעפ מיט דיא מאקערטעס. און אזוי אין אלע
 איבעריגע טעג פֿון דער וואך האט אימליכע לוזשע איהר בעזונדער פֿנים,
 איהר בעזונדער געשטאלט מיט איהר בעזונדער ריח. און אז איהר זענט
 בשלום איבערגעקומען אי דיא דאזיגע בלאטע אויך וועט איהר, רבותיב,
 געהן פארבייא א היבשען בערגיל מיסט, דאס איז א איבערגעבליבען זכר
 פֿון איין אפגעברענט הייזיל, וואס אויפֿען שטייט געוויינטליך א ביהמה,
 גלייך וויא א קעלכעקער בוגד, איז גאנץ רוהיג זיך מעלה גרה, מאכט
 מיט דעם מויל און קוקט תאמאנואטע אויף דעם גאנצען עולם יודען,
 וואס לויפען אונטען וויא דיא פארסאמטע מיט אלערתאנד שטעקענס,
 שטעקליך אי פאראסגען. טהוט דערבייא א מאל א סאפע, אדער א
 קיהישען זיפֿן, טאקי נאר גלייך וויא זיא וואלט געזיפֿצט און געקרעכצט
 מיטשטעהענס געזאגט אויף דעם דאזיגען עולם אויך אויף איהר,
 שלימסל, וואס זיא איז נעביך אריינגעפאלען אין יודישע הענד...
 איבערקומענדיג אי דעם בערגיל, וועט איהר געהן גלייך, גלייך, אלץ
 גלייך. אפשר וועט איהר, לא געלה ולא יבוא, זיך א זעטן געפען
 אין דיא שפיטעכדיגע שטייגער פֿונם ברוק, וואס ליגען צווייטע,
 צושפרייטע משונה ווילד, און חס ושלום פאלען זאלט איהר מוחל זיך
 אויפשמעהען

אויפֿשטעהן, אויב זיךר וועט קענען, און אלץ טאקי געהן, געהן, פאם
 איךר האט נאר נישט אויסגעבראכען קיין פום הלילך, ביז איךר וועט
 קומען אויף עפּים אַ מין פלאץ. דאָרט אויף דעם פלאץ וועט איךר
 געפינען דעם תּמציז פון גלופסק. און ווען ס'איז נאר אַ סבּרא
 טעטעריונקער נאם אַנצורופן דעם מאַגען פון גלופסק קען מען נאכדעם
 שוין מיט רעכט זאגען, אז דער דאזיגער פלאץ איז איךר הארץ, וואס
 דאָרט קלאפט זיך תּמיד טאג און נאכט און וואס דאָרט איז איךר היות, דאס
 גאנצע לעבען. דאָרט שטעהן קלייטען. קלייטעליך שאפּקעס און דיא
 בעקאנטע גנבה־שאפּקעליך, וואו בעלי מלאכות זענען דאָרט אפּ דעם
 יתור: שטיקליך מאטערע, מאסמעס, בענדליך, סאמעט און שטיקליך
 פעליץ. דאָרט ריכענעט זיך זעהר שטארק, עס שוויבעלט און גריבעלט,
 א געדריכטער עולם אהן עין הרע: יודען שטופען זיך און האפען געביד
 פון איטליכער זייט די שלעס פון טעליגעס און פארקעס. דאקטוירים
 זאגען, פאפּיר אז מען פאלמעסט א גלופסקער יודען געפינט מען דאס רוב
 פייא אייזם אין לייב שטעקט א דישעל. נאר אויף גלופסקער דאקטוירים
 קען מען זיך נאך נישט כּוכך זיין, דיא רופאים שפּילען דאָרט א סך א
 גרעסערע ראלע. דאָרט הערט מען תּמיד א קול: הייסע באפּקעס
 יודעליך! אהער, הייסע רעטשאנקעס, קנאבעל, ציפּעלעס יודישע
 קינדער! פון אפּגעריסענע יונגליך, וואס געהן ארום און שרייען מיט
 עפּיז א משונהם ניגון. דאָרט האפט מען אַ מאל פארנאכט א דאווען,
 מען איז סתּדש גאנץ הויך, דיא לבנה און מען שרייעט דערפּייא צו
 איטליכען, וואס געהט נאר פארפייא: שלום עליכם פעטער! דאָרט
 שטעהן טרענערס ארוםגעזאמטעלט מיט גראבע שטריק, אסאטאווע
 סאלדאטען מיט אלטע האלאנעס און אויסגעריבענע שענעלען,
 טאנדעמאנקעס מיט אלטע תּחתונים, קאפּטענס, לייבליך און נאך
 אלערליי שטאמעס, אין מיטען שטעהט דער פאנז סטאראזש און עסט
 געשטאק א שטיק יודישען קוילעמט, וואס ער בעקוסט שבת פאר
 דיא ליכט אפּשנייצען און היט זיך, להבדיל וויא א שטורחניק,
 בשעת ער גיט א בים, עס זאל חלילה קיין פרעקיל נישט אראפּפאלען.
 קארמאנשטיקעס דרעהן זיך דאָרט ארום צומאכען דיא קונץ, עפּים א
 פארשטיקט מיינעל מיט צושייבערשע, צופאטעלטע האר שפּרינגט
 פלוצלים פון דער העלער הויט ארויס רעוועט, בעט א גנבה אויף א
 צורפעטען קול, האפט אן פאר דער פאלע און שרייעט, הארחהלט
 וויינענדיג גלייך וויא איר וואלט זיא געקוילעט און צוגענומען פייא איךר
 געלד. א פעקיל ווייסע חברה לויפט דאָרט מיט אַ אוראגנאך עפּים א
 כּשונענעס, וואס זינגט מרזערדיגע לידליך, האלב יודיש האלב פּוילעש,

און טראנט אויפן קאפ א צוקנייטשט קאפעלישעל דארט שטעהט
א כהור מיט עפּים א מין קעסטעלע, יודען קוקען אהינצו אין לאך און ער
רעדט דערפֿייא מיט פֿיסקעס זיין געוויינטליכען פֿומון: דאס איז לאנדאן,
דער פֿייפּס פֿאָהרט דא רייטענדיג אין רויטע הויזען און אלע שטעהן
פאר איהם אָהן א היטעל! איצט זעהט איהר, וויא נאפֿאלעאן מיט
זיינע פֿראנצויזליך שלאנען זיך מיט דעם פֿרייס און דיא פֿרייטען צולויפֿען
זיך וויא דיא טאראקאנעס! אט אצונד קומט פֿיר, וויא איינע פֿאָהרט אין
איינעם מיט דעם תּוֹנֶר אין איין קארעטע, דער גראפֿע ציר האלט דיא
פֿייטש און טרייבט אן. דיא פֿערד האפֿן זיך ראספֿאלאשעט,
אויסגעקערט דיא קארעטע, דער תּוֹנֶר נעפֿיך איז געפֿאלען. זיך
א גוטען זעמץ געמאן, און זיא זוכט אין איילעניש וויא זיך
אויסצודרעהען! נוא א סוף, גענוג שוין צוקוקען פאר א הארטען
גראשען. דארט ויטצען שורות-ווייס אויסגעזעצט יודענעס מיט מולטערס,
פול אָנגעלייגט מיט פינדליך קנאפֿעל, מיט אויגעקעס, קארשען,
אנגרעסען, ווייטפֿערליך, אַרץ ישׂראל עפֿעליך, פֿל נדרי פֿארליך און מיט
נאך אַנדערע זאכען, אין דער זייט שטעהט אויף היהנערשע פֿיסליר
איין אלטע איינגעהייקערטע בודקע, אָהן טהיד און פֿענסטער. וואס
פֿפי אלטע גרייז גרויע יודען דערצעהלען איז א מאל דארט געשטאנען
א בודאטשניק און דיא גאנצע שטאדט איז דענסמאל געלויפֿן אָנקוקען
דיא בודקע מיט דעם סאלדאט אויף הידושים. לעפֿין דער אלטער
בודקע, מיט וועלכער נאנץ גלופֿסק איז זיך מידס וויא מיט עפּים איין
אלטען קרעפֿאסט, דארט אונטער עפּים א מין דעכיל בעדעקט מיט
עטליכע פֿארשימעלטע ברעטליך, מיט איבערגעפֿוילטע שטרויא און
דאנאזשעס, אָנגעשפֿארט אויף פֿיער קרומע אויסגעפֿויגענע כּלופֿעס
זיטצט הוואסיע דיא סעדעכע, אַרומגערינגעלט פון אלע זיימען מיט
מולטערס. בייא איר געפֿינט זיך תּמיד איהר גרויסער פֿייערקאפ, וואס
ווינטער זיצט זיא אויף איהם, וויא א קוואטשקע אויף דיא אייער, דעם
גאנצען טאג פֿסדר, גאר וואס זיא האפט איהם א מאל פון אונטער איהר
ארויס אונטערצובלאזען דיא קוילען און ארויסצוגעהטען פֿונם אש
געבראמענע קארטאפֿלעס.

פון יענע יודען, אזוי געהט ארום צווישין עולם א גאנץ אלטע
אגדא, פון יענע יודען, וואס שלמה המלך האט געשיקט אויף שיעפֿן
קין אפֿיר נאך גאלד און אַנדערע מיני אויסלעגדישע כּחזרות זענין א פֿך,
מחמת כּמה טעמים, איבערגעבליבען דארט. זיא האבען מיט דער צייט
געשפֿענט אין איגדען זעהר מטייערע קלייטען אי גרויסע קאנטאיען,
האבען געהייבען בייא דיא דארטיגע רייטשען שטארקע הקפות און
אלערלייא

אלערלייא קאמפיקעס אונ דאס מול האט זייא א לאנגע צייט שטארק
געדינט. דער נאך אפער האט זיך איבערגעדריעהט דאס רעדיל אונ
אונזערע סוחרים האבען זיך געשטעלט אונ געמוזט ערקויפן. א טהייל פון
זייא זענען פארפאלען געווארען אין דער מדבר, א טהייל זענען בשלום
אריבער דיא גרעניץ, האפן זיך געזעצט אין אקרגענטען אונ געזענעלט אויף
דער פראטיגנליעווקע, וואס איז אין יענער צייט אריינגעפאלען גלייך אין ים
אריין, אזוי האבען זיי געזענעלט געזענעלט ביז פלוצלים איז אויפגעשטאנען
א שרעקליכער שטורמטוינד, דיא חוואלעס האבען זיך אויפגעהייבען
ביז דעם הימל, האבען צושלאגען דיא אקרגענטען אונ ארויפגעווארפען
דיא סענזשען אויפן ברעג. דארט האבען זייא אויסגעבויעט א שטאט אונ
זייא א נאכען געגעבען גלופק. דיא חוקרי קדמוניות, וואס קענען מיט
זייער גרויס חכמה מאכען פון א נארגישט א מושקאטקויל, האפן פון דער
דאזיגער אנדאט געמאכט א גאנצען פירוש אונ אויסגעדרונגען מיט
מוינגענטער שארפע שפיטצליך, וויא זייער שטייגער איז, אז דרינען ליגט
א שטיק אכט. דיא באזיות, וואס זייא פריינגען דארזיף זענען :
ערשטענס, דער פאסאן פון דיא הייזער, וואס איז עפס משונה ווילד
נאר אויף דעם אלטען שניט, וויא מיט מויערענטער יאהר צוריק, אז
סענזשען זענען נאך געזעסען אין געזעלטען אונ זיך געוואלנערט אין
לעכער. פיל הייזער זענען דא אין גלופק וואס זעהן פאקט אויס נאר
וויא לעכער אונ א סך האבען א פנים וויא דיא געזעלטען פונם מאטער.
פון זייער אנפליק אונ פון זייער שטעהן זעהט אויס וויא זייא זענען
איינער מיט דעם אנדערען עפס נישט שוה פשוה. דוא שטעהקט
אריינגערקט וויל איך מיר שטעהן, דיר אויף צולהכעים, ארויפגערקט,
דוא שטעהקט פאפערעק אונ איך וויל מיר שטעהן קאפויר, דוא ווילקט
אין דריסען א טרעפיל אונ איך דוקא א לייטעריל, ווער עס בעדארף
וועט נישט קראנק זיין קלעטערען, אונ אז דוא האסט שוין יא עפס
משונה הויך פארריסען ביין פארלאטעט דעכעל נוא האלט איך מיר ביין
דעכעל דוקא אראפגערקט. געשמאיע דיר פארפול ! וועמען עס געפעהלט
נישט, לאז זיך צומאכען דיא אויגען. . . קורץ דאס אלסדינג איז מרמז
אויף אלטע גאנץ אלטע צייטען. צווייטענס דיא סנהנים פון דיא
איינוואוינער, צווישן זייא זעהט סען נאך עד היום אנעלכע סנהנים,
וואס קומען ארויס פון דיא היידען, צווישן וועלכע זייא האבען אין
פריהערדיגע צייטען זיך אויפגעהאלטען. דער כתב אונ חכמת החשבון איז
דארט נישט שכים אזוי אז אלע עניני הקהלה אונ אלע חכמות דארט
ווערען געפיהרט אהן פיקער אונ דיא פיהרער ניפען קיינעם נישט
אפ קיין השבון. דריטענס, דיא פתות, דיא סענזשען טהיילען זיך דא איך

אין פארשידענע כחות וויא א טאל בייא דיא אינדיאנער ; וויא א שטייגער
דיא כחה האפלאפער , באמער דער צימערס , וואס געוועלטלינגען ביר רמה ;
דיא כחה בלאטהאלטער , זאמטשטימניקעס , וואס האלטען שטאל אונ
איינען , קרינען אונ שלאנגען זיך פאר דיא האפלאפער מיט דעם שונא אונ
געקענען דערפאר בייא זייא געוויסע זשאלאוואניעס אונ אומויסט פלייש ;
דיא כחה נחלקלקער , ארויפזיכער אויף א גליטש אונ וואס אליין
דרעקען זייא זיך אויס גלאט וויא אויף א טעלער . דיא דאזיגע לייט
צופאלען אויף וקומטיותאנער , וועלטליכע מענשען וואס האבען
צוזאנגען אין ענגי הססער , אונ אויף צובעקאנער , כלי קודש , וואס
האבען צוזאנגען אין ענגי האמונה ; דיא כחה גלופא-טרוסא-געוואניקא
קאפצאנער , דער פראקטער ארמער עולם , וואס איז שטארק נכנע דיא
עלע איבעריגע כחות אונ בעקומט פאר זייא דאס נייגעריגע קדחת .
היינט פערטענס דיא כטבע , וואס מען האט א מאל בשעת גראבענדיג
דיא גרעביגע , דארט געפונען . פון איין זייט איז זיא געווען שטארק
אפגעריבען קוים קוים וואס מען האט ארויסגעזעהן עפס וויא א שטיקעל
פארטוד צוגעשטעפט צו א שטעקען , אונטען עפס פארהאנשע אויף
א מולטעריל פון וואנען עס האבען ארויסגעשטעקט שטיקליך קעפ . פון
דער אנדערער זייט איז דיא כטבע געווען פכעט גלאט , נאר אז מען האט
זיך גוט צוגעקוקט האט מען דערקענט אלטמאדישע פתיכהטע אותיות
יאשג ווענפ . דיא געלערענטע האבען אויף דער דאזיגער אויפשריפט
זיך געבראכען דיא קעפ אונ אריינגעלייגט דרינען פשטים , איטליכער
אויף זיין גאנג א מיהיל האבען געהאלטען אין דער כברה , אז דיא
י אונ דיא ג' ביים אנהייב אונ סוף ווארט יא ש'ג זענין גאר נישט קיין
אותיות גאר שטיקליך פון משהשקעליך , וואס זענין פון דער צייט
אפגעריבען געווארען , בכון מאכט עס א ט'ל א בוים ו'ע'פ אונ
א צווייג אונ דאס איז דער שטעקען מיט דעם פארטוד . ווידער א מיהיל
האבען עס דערקלעהרט גאר אנדערש אונ דיא געלערענטע האבען
דערמיט פרעיש עולם געווען , ביז דער גאנץ איז געקומען איינער מיט
אפגענע אויגען , אונ האט דרינען דערזעהען גאר ראשי תיבות וואס זייא
מאכען יהודי אופיר (אדער אינדיאה) שפאו לבאן (אדער לזק) גלופסק
ונתישבו על נהר פראמינגילעווקע . דער שטעקען מיט דעם פארטוד אונ
מולטעריל מיט דיא קעפ , דאס בעשטייט איין אקצענטן מיטן זענעל אונ
מיט פארשוניגען , דער דאזיגער געלעהרנטער האט איבער דעם געמאכט
זעהר א דיקען ספר אונ ווענדעט זיך דארט צום עולם מיט א בקשה , אז
מען זאל רייניגען דעם טייך וועט מען דארט זיכער געפינען אסאך אלטע
זאכען , וואס וואלטען געעפענט דיא אויגען אין דער הקירה סכח
נלוצסער

גלופסקער יודען נאר דיא דארטיגע אייגנאווינער שיינען זיך אפער אויסצורייניגען דיא בלאטע אונ זאגען, דאס וואס מען האט פון אלטע צייטען אנגעמאכט דאס מוז בלייבען, קיין מענטשענס אויף מאהר אין דעם פארבארגניש נישט אריינקוקען

אין דער שטאט אליין געפינען זיך אקעגען א דרייסיג פערציג לוזשעש, שוין מיט לעוואדעס אין איינעם, זיין פארצייניגען זיך הויך היילען מיט דיא אפגרונטען פון דער פיאטינגילעווקע אונ אין געוויסע צייטען, בפרט גאך פאר א פארפסח, צושפילען זיין זיך שרעקליך שטארק אונ פארבלייבען דיא גאסען מיט אזא טיפער, שיטערער בלאטע, אז בייא דיא הויך געוואקסענע מענטשען אפילו ווערד געהענדיג פארשלוספערט דאס היטעל. גלופסק ווערד אין דיא פינצטערע געכט בעלייכט פון איין קליינער לאסטערנע, זיא ווערד אויך בענואכט פון א פאר בודאטיגיקעס. פון דעסטוועגען פאלט מען דארטען פארט בייא דער נאכט אונ טען ברעכט האלז אי לייב, אונ גנבות מרעפען זיך דארט אויך ועהר אפט, האטש ס'איז דא אזא שמירה. דערפון איז טאקי געדרונגען, אז מען קען זיך כלל נישט איינהיטען, מען קען זיך נישט בעוואהרענען, וואס ס'איז בעשעהרט דאס איז בעוועהרט, עס העלפען נאר נישט דעם מענטשענס חקמות מיט זיינע אלע מחבולות. דרום, זאגט פנמיין, בעדארפען מיר צומאכען דיא אויגען אונ געהן תמיד אויף גאטס בעראמה מיט דעם בטחון, מסתמא וועט ער זיינע בלאכים געביטען אונ צוהיטען אונ אויף דיא הענד אונ צומראגען. עס פאלט נישט דער שפאן ביז ס'איז עפס דראן. בעדארף מען מעהר, זאגט ער, וויא איך האב בעוואהרענט מין מלית אונ תפילין ואק, איך האב איהם אנהענגעלייגט אין בית המדרש אויף דער פאלעצע, וואס קען שוין ראכט זיך זיין מעהר א זיכערער ארט וויא דא? פון דעסטוועגען אונ זאגט האט נישט געוואלט אפהיטען האט מען איהם אין איינעם מיט דיא איבעריגע אונטערע זאכען פון דאנען אויך אנועקענגיגקייט!

יא.

חידושי ם ונפלאות אויף דער פיאטינגילעווקע.

אויף דעם טייך פיאטינגילעווקע אז אנערע פארשויען האפען דאס געזשעט מאל א קוק געגעבען זענען זיין גבול ומשתומם געווארען. זיין האפען אזא מין טייך גאך מיינקמאל אין דיא אויגען נישט געזעהן. בענדערלי האט געזאגט, דאס מוז אונדאי זיין דער גרעסטער טייך אין

דער נאנצער וועלט. ווארים אנדערש האט אים נאר אין קאפ זיך נישט געלייגט, א קאמאטועס אזא טייד וואס איז אפשר א הונדערט מאל גרעסער פון טונעלאדעווקער, נאר סענדעריל איז געווען א פראסט מענשיל, מעהר פון טונעלאדעווקע האט ער נישט געוואוסט, אין דיא קליינע אוהיותליך אריינקוקען האט ער נישט געקענט, דריבער איז אלסדינג, וואס נאר עפס נישט אזוי וויא אין טונעלאדעווקע, ביא איהם געווען א חידוש נפלא אונ פלענט מיינען אז דערמיט עקט זיך שוין מאקי דיא וועלט. בנמיא אפער וואס פיל געלערענטער פון איהם, וואס האט אין זיינע מיני תורה ספרים ליד שוין געחאפט, וויא מען זאגט, א לעק פון דיא שבע חכמות, וואס האט געוואוסט אביכיל דיא בעשריפונג פון דעם גורען התחתון, פון דיא משונה ווילדע בעשעפעניש אין הינדיא'ה וכדומה נאך אזעלכע מיני זאכען הנם ער פלענט ביים ערשטען מאל אנקוקענדיג עפס נים זיך אויך שטארק חידושין אין הארץ נאר ער פלענט דערבייא כאכען אזא מינע מיט א שטייכעלע, גלייך וויא איינער רעט: עט, נארעשקייטען, דאס איז נאך נארנישט אקענען זענן וואס איז נאך דא... ער האט סענדערלין געוויזען, אז דיא פראטיגילעווקע איז פשוט בלאטע. איך בעט אייך איבער מינוף אקענען דעם גרדן, וואס איז פיל מאל גרעסער פון איהר, זיא וואלט דעם שור חבר נישט געקלעקט אפילו אויף איין צאהן, אונ פונם נאמען גרדן מאקי איז אויך אזוי דיא משמעות, ווארים, גרדן איז דאך דער מייטש: א גוזמא, א סך, א גרדן!

— ווייסטווא סענדעריל, וואס מיר איז איינגעפאלען? האט בנמיא געזאגט נאכדעם אז ער איז געשטאנען איינמאל שטארק פארטראקט לעבין דער פראטיגילעווקע. מיר איז איינגעפאלען צולאזען זיך פון דאנען מיט דעם וואסער.

— נאט איז מיט דיר! האט סענדעריל זיך א חאפ געמאן פאר גרויס שרעק. דערמאן זיך נאר בנמיא, אז אונזער טייד געהט אלע יאהר צו א מענשען היינט מי יודע וויפיל מענשען מוז דער דאזיגער טייד א יאהר צוגעהטען. האב רחמנות אויף אונזער לעבען, אויף דיין ווייב אונ קינדער בנמיא!

— בטחון, בטחון, סענדעריל! בטחון איז א יודישע נאך, מיט בטחון איז יעלב אבינו מיט זיין שטעקיל דעם גרדן איבערגעגאנגען. מיט בטחון, זעהטווא, געפענען דא אידישע קינדער אויף גרויסע געוועלבען. אלסדינג וואס דא זעהט דא איז אלץ לויטער בטחון. אפילו כרעפ אונ סטעליעס וויא אויך פיל גרויסע הייזער האלטען זיך דא נאר אויף בטחון...

— נאר פאר וואס ווילקסטווא בונקא מיט דעם וואסער , האט
סענדערלי געפרעגט , אז מיר קענען דאס אייגענע אויף מיט דער יבשה ?

— איך האב דארט א כף טעמים , האט בנמין געענטפערט .
איינמאל וועט , וויא מיר דאכט זיך , דיא נכונה מיט דעם וואסער זיין
אי געהענטער אי נכער . מיר געדארפען זעהן אנקומען אהין וויא צום
ניכסטען . וואס פריערער איז אלץ בעסער . פאר וואס ? דאס ווייס איך
שוין , דאס איז שוין סיין זאך . מיר קוועטשט , סענדערלי , מיר
קוועטשט זעהר שטארק , עס פיקט מיר אט דא , דא אין קאפ . איך
וואלט שוין געוואלט דארט זיין מיט לייב אונ לעבען . ווען עס זאל
געזליך זיין וואלט איך וויא א פייגער אין דער לופט אהינצו געפליגען . . .
צווייטענס , אז בנמין פון טו דע לא האט בנמין זיך געלאזט אויף זיין
נסיעה , איז ער תחלת אויך געפאהרען מיט דעם טייך געפרא , אזוי
שטעהט בפירוש געשריבען אין ויין ספר . מסתמא אז ער איז פארצייטען
געפאהרען מיט דעם טייך אונ נישט מיט דער יבשה , בעדארף דאך מאקי
זיין בונקא אזוי אונ נישט אנדערש , מסתמא האט ער געוואוסט וואס
ער טהוט אונ איז אזוי פיל קלוג געווען וויא מיר אלע הלעבין . רב בנמין
איז א קדמון , א פריהערדיגער פאר אונ , מוזען מיר איהם הערען
נאר אהן קשיות . . .

— אזוי אזוי , האט סענדערלי געמאכט , איז שוין מאקי רעכט .
בייא מיין יודעשקייט , בנמין ! נישט נאר אויפן טייך אפילו ווען רב
בנמין וואלט פארצייטען געפאהרען רייטענדיק אויף א קאמשישערע
וואלטען מיר דא נישט בעדארפט לאנג טראכטען . זיך גענומען אויפגעזעצט
אונ אויך געפארען אויף א קאמשישערע .

— אונ דריטענס , איז בנמין אריינגעפאלען סענדערלין אין דיא
רייד , שאדט מאקי פלל נישט מיר זאלען זיך געוועהנען צופאהרען מיט
דעם וואסער איידער נאך עס וועט אונ שפעטער אויסקומען צופאהרען
אויפן ים אנקנינס . איך וואלט נאך אפילו געזאגט , אז איידער מיר
וועלען זיך אפפארטיגען דא אין גלופסק וואלט אסור נאר נישט קרום
געווען צופרייען קלאט אזוי דורכצופאהרען זיך אביסיל אויפן טייך .
דארטען , דארטען , זעהסטווא , שטעהט אייגער מיט א לאמקע , אט
הלעבין לאמיר צונעהן אונ איהם עפס געבען וועט ער מיט אונ
אביסיל פאהרען .

אין עטליכע מינוט ארום זענען אונזערע וואנדערענער בעהארצט
אריין אין א לאמקע אונ האבען זיך געשיפט איפער דיא פיאטיגליעווקע ,
תחלת האפען זייא אפילו זיך געשראקען , סענדערלין האט זיך פארדרעט

דער קאפ און ער האט געצאפעלט מיט הענד און פיס, אָט אָט. האט ער געמיינט, קעהרט ניד דיא לאַמקע אום און ער פאלט אריין אין דיא טיפע אָפגרונטען פונם טייך, ס'איז איין עק פון ניין לעבען און זיין ווייב בלייבט איין אייביגע ענגנה, נאר דערנאך איז איהם געווארען אביסיל בעסער.

— נישקשה סענדעריל, האט בנמיין איהם געמרייכט, אז וויא זענין ארויס אויפן פֿרעג. זאל דיד נישט אָרען וואס דער קאפ דרעהט זיך און עס ווערד עפּים נישט גוט. דאס איז דיא ים־קראנקייט, וואס אימליכער מוז זיא ליידען אז ער פאהרט דעם ערשטען מאל אויפן ים, דעם צווייטען מאל, וועסט דוא זעהן, וועט ניין בעסער און דוא וועסט שוין גארנישט פיהלען.

פון יענער צייט אָן פלענען אונזערע־פארשוניגען זעהר אָפט פאהרען אויפן טייך און דערפון גרויס תענוג געהאט, זיין זענין בייא זיך געווארען אזוי שמארק, אז איבערשיפען זיך דעם ים. האט זיך זיין געדאכט איז א שפיל. בנמיין פלעגט דורך סענדערליון זיך אריינלאזען אין א שמישעס מיט דעם לאמאמטשניק און איהם פארנווארפען מיט שאלות, וויא א שמייער: פֿרעג נאר סענדעריל דעם קאפיטאן וויפיל מייל האבען מיר פון דאנען ביז דעם ים? פֿרעג איהם. אויב ס'איז דא עפּים היסקעס? וואס פאר א מיני לייט וואוינען דארט? צי וואוינען צווישן זיין יודען? וועסען צאהלען זיין מם און צי ווייסען זיין פון א גלות? אדער א שמייער אזוי: פֿרעג סענדעריל אויף א ציקאוועשטש דעם ערל ווענען דיא בערג ניספון און דעם בופר אל טורף? צי ווייסט ער עפּים ספח דיא עשרת השבטים? א קשיא אויף א סעשה אפּשר האט ער עפּים געהערט. וכדומה נאך און נאך אזעלכע שאלות פלעגט אלץ בנמיין הייסען פֿרענען. נאר דאס ביסעל גויעט, וואס סענדעריל האט זיך אויסגעלערענט ריידען געהענדיג מיט זיין ווייב תמיד אויפן מארק, איז בארג געווען פאר אזעלכע הויכע ענגנים. דינגען זיך פאר אייער ציבעלעס בארטאפעל, דאס האט ער נאך וויא ס'איז געקענט, אפער אויסמענהן זיך מיט א קאפיטאן איבער געלערענטע זאכען, דאס האט ער לחלוטין נישט געקענט. ס'איז געווען א צער בעלי חיים וויא סענדעריל געבייך פלעגט זיך מוששען אין אזא שמישעס, ער פלעגט ריידען מיט הענד און מיט פיס, ארבייטען אויף אלע בליס און אפּהענען מיט שווייס. אז איין גאט האט געשענט אויף איהם רחמנות האבען. זיין קאפיטאן פלעגט שפייצען, טענהן אנקוקען איהם בייו פון איין זייט, און בנמיין פלעגט איהם דורען א קריזש, שטורבען און קוקען איהם אין בויל אריין פון דער אנדערער זייט.

— ווין מ'שערנוואני זשידקי ווין פ'טאיע . פלעגט סעגדעריל ארויסגעהן מיט אזא שפראכע א שטיינער .

— איז מ'שערנוואני זשידקאוו יא זנא לייבקי , שמולקי באגאמיע זשידקי . אזא תשובה פלעגט סעגדעריל בעקומען פון זיין קאפיטאן .

— נ' לייבא , נ' נ' ! ווין מ'שערנוואני זשידקי פ'טאיע , מאמאמ'שקא וויא זאגט מען עפ'ס , גיא מאמאמ'שקא לעבין בערנעלע ג'סבון .

— נ'סבאנא , זשידקא נ'סבאנא ?

— זאג איהם סעגדעריל פלעגט בנ'מין שרייען , זאגען זאלסט דוא איהם א בארג ! מאהל איהם אזיס וויא דוא קענסט .

סעגדעריל פלעגט צונויפ'שטעלען הויף ד'א העגד , אויסצוקהלען דערמיט א בערנעלע אונ שרייען דערבייא : העט , העט וויסאקא ! — טפוא ! פלעגט דער ערל אויסשפיען . אויסבטלן אויף סעגדערלין חלומות אונ איהם אפשיקען צו אלדע שווארצע יאהר .

פון זיינע גסיעות אויף דער פ'אמיגנילעוועקע דערצעהלט בנ'מין הידושים וואונדערליכע זאכען , וואס האפען אין דער וועלט א רעש אנגעמאכט . מיר וועלען דער פון דא גאר א מקצת ארויסשטעלען .

שיפענדיג זיך איינקאל אויף דער פ'אמיגנילעוועקע האט בנ'מין דארט דערזעהן אין דערמיט מייד א גאנץ גרויסען ארט , וואס איז געווען גרין בעוואקסען אונ מיט זיין גרינקייט ד'א אויגען פארנומען . ער האט געמיינט דאס איז א וויספע בעוואקסען מיט גראז אי מיט ש'מעקענדיגע קרייטעכצער , אז ער האט ארויסגעשטעלט א פוס אונ שוין געוואלט א שפרונג געבען אויף דער וויספע האט דער קאפיטאן פון דער לאדקע איהם פלוצליס א חאפ געטאן פון הינטען מיט א געשרייא אונ א שלידער געגעבען איהם צוריק אין דעם שיפעלע מיט דעם גאנצען פת אזוי , אז ער איז א היבשע צייט געפליבען ליגען שטארק פאררולט , ער האט סעהר גישט געהערט וויא ארום דעם שיפעלע קאכט , רעשט זיך , גלייך וויא עס היינגעלט זיך מיט עפ'ס , אונ עס געהט מיט גרויס מיה זיין וועג , אונ אז ער איז שפעטער צוויי געקומען האט איהם דער ערל געזאגט , ער איז געווען אין א גרויסר פגנה דערטרונקען צו ווערען אין דעם גרינקייט , ווארים דאס גרינקייט איז גישט קיין וויספע וויא ער האט געמיינט , גאר דאס איז גאר דער צווייט , וואס ד'א פ'אמיגנילעוועקע , צוויטעט אלע יאהר . איך אבער , אזוי שרייבט בנ'מין , האב מיר גישט געקענט לאזען איינריידען , אז דאס זאל זיין צווייט . אמת מאקי א ריה עפ'ס האט עס געהאט , גאר זינט איך לעב האב איך גישט געהערט אונ אויך אין

מיינע ספרים נישט בענענענט, אז וואסער זאל צווייטען. ווען עס זאל צווייטען וואלט דאך דארויף בעדארפט וואקסען דער נאך עפּים א מין פרי. איך האלט גאר אין דער סבּרא אז דאס איז דער משונה גרויסער ים-פיש כלי יג"א, פון וועלכען ס'איז דא זעהר א שיינער שטיק אין דעם ספר צל עולם מיט דיא דאזיגע ווערטער: "דער שרעקליך גרויסער פיש בעדעקט זיך מיט גראז און מיט ערד ביז ער זעהט אויס וויא א גרויסע וויספע און א מאל מיינען דיא וואס זענלען אין ים, אז דאס איז א שיינער בארג, וויא שטעלען זיך דארויף, טהוען וואס וויא בעדארפען. קאכען מאכלים און אז דעם פיש ווערט ווארם פונם פייער טוקט ער זיך אונטער אין דיא אפגונטען און אלע וואס האפען אויף איהם געלאנגערט ווערען דערטרונקן". דער מיט מאקי איז א שטארקע אייזערנע ראיה צו יענע ווילדע חקרנים, וואס האלטען, אז דיא גלופסקער אייגוואוינער וואקסען פון הינדרא"ה, זענלענדיג פון דארט איבער דער פיאטינגלעווקא אין דיא אלטע יאהרען האפען וויא מיט זיך פארשלעפט דעם כלי יג"א, וואס האלט זיך אויף באַטת אין אינדרא"ה און וואס זיין טבע איז נאכצולויפען נאך דיא שיפּען.

אז בנזימן האט איינגמאל אריינגעקוקט אין מייד האט ער דארט דערזעהן טיף אין וואסער עפּים מיני בעשעפעניש, אקוראט גלייך צו דיא געשטאלטען פון ווייבער. נאך גאנץ לאנג, זאגט בנזימן, האב איך געלייגענט אין ספרים אז אין וואסער זענען דא ים-מענשען, פון אלטע אמתע מענשען, וואס מען מען וויא גלויבען אויפן ווארט, האב איך אויך געהערט דערזעהלענדיג, אז וויא האפען אליין געזעהן אזעלכע ים-מענשען בייא קאסעדראנטען, וואס פלענען געוויינטליך נאך דער קאסעדריע וויא ווייזען געדערען פאר עמליכע גראשען, גאר היינט האב איך עס דערלעבט צוזעהן מיט מיינע אייגענע אויגען. איך האב מיט גרויס וואונדער געוויזען דארויף דעם ערל און ער האט מיר געוויזען אויף עפּים פראמשיקעס, וואס זענען געשטאנען ביים ברעג מייד און געוואשען גרעט. איך ווייז איהם אונטען אין וואסער, און ער ווייזט מיר אויבען אויפן ברעג. און ווייל מיר האפען איינער דעם אנדערענס לשון נישט פארשטאנען. האט ער גיט געוואוסט וואס איך ווייז איהם און איך האב גיט געוואוסט וואס ער ווייזט מיר, און איך האב פון איהם מבח דעם גארנישט געקענט דערנעהן.

נישט ווייט פונם ברעג לעפין דער שטאדט האט בנזימן געזעהן אזא ארט אין מייד, וואו דאס וואסער איז משונה געדיכט, ערשטעווייט איז עס פארנליוערט עפּים גאר וויא דרילעס און ערשטעווייט איז דאס וואסער נאך געדיכטער. פון דעם דאזיגען וואסער פיררען דיא וואסער-פיהרער

פיהרער צו דיא בעלי תפתיים אין דיא הייוער . דארט ווערען דיא
געדיכטע דהילעס צופירט מיט פראקט וואסער אין דער פאס און מען
קאכט דער מיט אלע כאכלים . איך אליין , זאגט בננימין , האב דאס
געקעקטס פון אזא וואסער געגעסען , איך זאל אזוי עסען פון דער סעודה
של לוייתן , עס האט געהאט דעם זיבעטען טעם . א ראכעל פלייש
דער פון אזוי א מאכל מלכים , איך האב אנגעלייגט מיט דעם וואסער פולע
קעשענעס און געהייסען סענדערלין מאכען דער פון א פעקיל מחמה
אויף אונזער ווייטער נסיעה אין ימים און אין מדבריות קען עס זעהר
גוט צוניטץ קומען .

לוקסיג און פרעהליך זענען איינקאל גאך מיטאג אונזערע
פארשוינען געבאנענע נישט ווייט פון דער שטאדט , האבען געלאכט ,
געשפאכט , געקוקט איינער דעם אנדערען אין דיא אויגען אריין און
עפיש זעהר שטארק הנאה געהאט . עס האט אויסגעזעהן גאר וויא
א פארליבט פאר פאלק פאלד נאך דער חתונה , וואס שפאצירט זיך פרייא
אויף דעם גרינעם גראז און קוויקט זיך מיט איטליכס ווארט מיט
איטליכען קוק . גאר וואס זשע אזוי מיט אונזערע פארשוינען עפיש אזוי
דיא שטחה געווען ? פארט וואס האט זייא עפיש אזוינס משונה הנאה
געטאן אזש זייא האבען געשפרונגען אונטערנעוונגען און געמאכט
אנשטעלען וויא דיא ריינע משונענע ? אט וואס רבותים , פלי גדר כארגען
איז בייא זייא ביידע געבליבען צופארלאזען גלופסק און אין א גוטער
שעה צוענטלען העט אהין . . . און וויא זייא געהן זיך דא אזוי לעבעדיג
פרעהליך קומט זייא אונטער פליצלים א פוהריל . אויפן וואנען זיטצען
צווייא יודליך , איינער מרייבט אן און דער אנדערער זיטצט
אנגעפויגען אויף דער זייט , דאס היטעל איז איהם פארריקט און האלט
אין מויל א שטרייעלע , זעהר גוטע סימנים , אז דאס יודיש קעפיל
טראכט דענסמאל עפיש איין אויבער-הסברהלע און דעהט זיך משונה
שטארק . דיא צווייא יודען האבען אנגעקוקט אונזערע לוקסיגע
פארשוינען , זייא בעמראכט פון קאפ ביז דיא פיס און זיך אריינגעלאזט
דענהאך מיט זייא אין א שמעס . דיא ערשטע שאלה איז וויא דער שטיינער
איז געווען : פון וואנען זענען עס יודען ? דענהאך מה שמכס ? און
דענהאך דאס איבעריגע צעטיל שאלות . וואס יודען פרעגען גענייטליך
איינער דעם אנדערען ביים ערשטען בעגעגעניש . מעהר האבען אונזערע
פארשוינען נישט בעדארפט . זייא האבען געעפענט א מויל און זיך
גענומען דערצעהלען אלסדינג וויא מען זאגט וואס אויף דער לונג דאס
אויף דער צונג . דיא יודען האבען זיך אנגעקוקט מיט א שטיינעלע , זיך
געשושקעט אפיקיל און דער יוד מיטן פארריקט היטעל אי מיט דעם
שטרייעלע

שטרייגעלע אין מזל האט דערבייא געמאכט : עט , נישקטא עס וועט אפלופען , נאר אין ערנסטען פאל איז נאך עטליכע במתקים . . .

— ווייסט איהר וואס ? האבן דיא יודען צום סוף זיך אנגערופען אונזער שטאדט מעג העלפן אויך דיא זכרה האפען צוועהן בייא זיך אזעלכע צווייא פייגע מענטשען , מיר בעמען אייך זעהר שיין , אט העלפן טהוט אונז אן דעם גבול אונ זעמאט זיך זייט מוהל , באלד מאקי מיט אונז אויף נישט לאנג געמענהט . מיר זענן אייך ערב אז מען וועט אייך בייא אונז זעהר שיין צוועהקען מיט עסען מיט טרינקען אונ מיט וואס נאר מעגליך .

— מיר וואלטען עס אייך גנאמנות צוליב געמאן , האט בגומין געענטפערט , נאר בייא אונז איז געבליבען מארגען גלי נדר פון האגען זיך צולאזען מיט דעם וואסער .

— האט נישט קיין פאראיבעל , האפען דיא יודען געזאגט , איהר רעדט העלפן נארעשקייטען , אויך מיר א וואסער דיא פראמינגעלעווקע ! זיא איז מחילה א פישנרבעל , א טינג , א פארשטונקענע בלאשע , א פארצוויטעטע פארשיימעלטע לוזשע . בייא אונז האט איהר דעם דגעפער , וואס פאלט גלייך אין ים אריין . פון אונז וועט איהר מאקי אס ירצה השם גיך אונ געשווינד קומען אהין אין אייער רוהע אריין . עקשנט זיך נישט העלפן , הייבט ארויף אויפן וואגען .

וואס זאנקט-דוא סענדעריל ? האט בגומין זיך אנגערופען , לאמיר אפשר טאקי דיא יודען צוליב טאן אונ פאהרען .

וואס פאר א דאגה איך האב , האט סענדעריל געענטפערט , אז דוא ווילסט פאהרען זאל זיין פארען .

עס האט נישט געדויערט לאנג זענן אונזערע פארשוניגען שוין געזעסען אין וואגען שטארק צופרידען אויף דעם גבול , וואס מען פארפעט זייא צונאכט אונ האפען זיך פירגעשטעלט גרולות . א וועג האפען זייא געהאט זעהר א פרעהליכען . דיא יודען האפען אויף זייא געהאט זיין אויג אונ פשוט געהיט זייער מריט , האפען זייא צונעפילעוועט מיט עסען אונ טרינקען אזוי וויא א קינפעטעריין . אונזערע פארשוניגען האט זיך אזויגס אין זייער לעפען נישט געחלוקט . אויף דעם צווייטען טאג פארנאכט זענן זייא אנגעקומען בשלום קיין דגעפראוויץ . דיא יודען זענן מיט זייא פארפאהרען אויף א סמאנציע אונ געמאכט פאר זייא א גוטע וועטשערע .

— היינט זענט איהר פון א וועג מיר , שלעפעדיג , האפען דיא יודען געזאגט , גבן איז גלייכער איהר זאלט זיך ליגען פאר פריה אויכרוהען

אויסרוהען . מאַרנען אַם ירצה השם , אז איך וועט אויפֿשטעהן געזונט , פֿריש און שטארק וועלען מיר אייך פֿיהרען צו עטליכע גרויסע לייט , פֿארטואַרבען פֿאר אייך אַ גוט וואַרט , און אז זייא וועלען אייך אויפֿגעהאָסען זענט איך שוין פֿארזאָרגט מיט אלע אייערע הצמרכות און וועט קענען גיך און באלד מאַכען אייער ווייטע גאָעה . אַ גוטע נאכט !

— אַ גוטע נאכט , אַ גוט יאָהר ! האָבען אונזערע פֿארשוויגען געענטפֿערט , באלד מאַקי האָבען זייא אָפֿגעלייגענט קריאת־שבע , זיך געקלעט אַביסיל דעם פֿייכעל . געגענצט , געקראצט זיך וויא דער שטייגער איז און זיך געלייגט מיט אַ פֿרעהליך געמיטה שלאָפֿען .

יב.

וויא מען פֿיהרט אונזערע פֿארשוויגען אין באַד .

— גוואַלד וידוי , האַטש אָפּזאָגען וידוי ! האַט סענדעריל פֿונם שלאָף נישט מיט זיין קול געשריגען און אויפֿגעוועקט מיט זיין געשריאי בנגינין .

בנגימן איז נישט טויט גיט לעבעדיג אַראָפֿגעשפּרונגען פֿון זיין געלעגער , האַט אין דער גיך אָפֿגענאָסען גענעלואַסער און איז צוגעלויפֿען צו סענדערלין זעהן וואָס טהוט זיך מיט איהם אַזויגס . אין דרויסען האַט אָנגעהייבען צושרייען אויף טאג און אומעטום איז געווען שטיל . מען האַט נאָר געהערט אַ חראָפֿען פֿון שלאָפֿעדיגע מענשען אין דעם גאנצען שטוב , איטליכער האַט געחראָפֿעט אויף זיין שטייגער : דער אויף אַ קול פֿון אַ באַנדורע , יענער אויף טרומיט , אייגער האַט עס געמאכט שטיל פֿקיצור , דער אַנדערער האַט עס געצויגען העכער העכער אויף דרייאַ גארען , דערנאָך אויסגעלאָזט מיט אַ דרעה , מיט אַ פֿיזער , וויא אייגער פֿרעגט אַ שטארקע קשיא , און צוגעפויקט מיט דיא באַקען . אין אייגעס איז עס געווען אַ גאָענקאָנצערט , אין וועלכען דיא געזער האָבען געטרייאַ געאַרפֿייט אויף אלע פֿלים און צוגעשפּילט לַכבוד דיא פֿעריהמטע דעפֿראַוועצער וואַנצען קישעת זייא האָבען געשפּאק גענעסען דיא שלאָפֿענדיגע און געטרונקען זייער פֿלומ — יודיש פֿלומ ! דעפֿראַוויץ האַט אַ לאַנגע צייט געפֿאסעט איהרע וואַנצען , איהרע מענשענפֿרעסער דאָרט אין דער שרעקליכער פֿאדווערע , אין דער וויסער אָפֿגעזונדערטער יודישער אַכסניא , וואו אַ וואַנץ אין עפֿים אַ קוואַרטאל איז אַלץ אַהינצו געקראָן און געוויגן געצאפֿט יודיש פֿלומ . . . קוסענדיג קיין דעפֿראַוויץ איז שוין איזר מוכן ומוזמן געווען אז וועט איהם

איהם קאסען אביסיל פלומט און אהן אזא חאפאר איז גאר קיין סכרא
נישט זיך אויסצודרייען. ביים שוין ביים דוא ידענעפראוועק, שטינק
שוין שטינק דוא ווענעלע, שרייב שוין שרייב דינע פלומטע צייכענס
און טראג זיך געה דיך צו אלדע שווארצע יאהר! —

— וואס שרייבט דוא אזוי סענדעריל? האט בנמין אים געפרעגט
צוגעהנדיג צו זיין געלעגער, אונדאי א וואנץ האט דיך געמוזט שטארק
א בים מאן? א שרעק וויפיל דא איז וואנצען, וויא האפען א גאנצע
נאכט מיך נישט געלאזט איין אויג צוטאן ערשט נישט לאנג וואס איך
בין אנשלאפען געווארען.

— אי—אי גיכער, לאמיר גיכער אנמלויפען! האט סענדעריל
געשריגען נאך אלץ פארדולט.

— גאט איז מיט דיר סענדעריל! וואס רעדסט-דוא? מילא מה
רעש אז א וואנץ גיט א בים? דארף איז זיא דאך א וואנץ און דוא
ביסט א מענש...

סענדעריל האט אקעגען א פאר מינוט אנגעקוקט בנמין וויא
צוטישט, הערנאך זיך אויסגעריפען דיא אויגען און געזאגט מיט
א זיפן.

— אזוי עס האט מיר זיך געהלומט זעהר א שרעקליכער חלום!
הלואי דערפון זאל זיך גארנישט אויסלאזען.

— עט, מאלע וואס א מענשען חלומט זיך א מאל. האט בנמין
געמאכט. מיר האט זיך היינט אויך געהלומט עפס א פיפערנאטער
קומט צו מיר געשווינד צו, קוקט מיך שטארק אן און זאגט צו מיר:
איהר זענט עס רב בנמין פון טונעלאדעווקע? קומט, זייט מוחל, מיט
זיר אהין, אהין, אלפסנדר מוקדון שטעהט דארט מיט זיין חיל און
חלשט מיט אייך זיך צוגעקענען. איך גיב מיך א לאז, דער פיפערנאטער
לויפט פאראויס, איך נאך איהם. איהר לויפט, אהן עין חרע, געשווינד
וויא א פיל אויסען בויגען, איך קען אייך גאר נישט אנגיגען! הער איך
עמיצן שרייגענדיג הינטער מיר, איך קעהר מיך אום און דערזעה אלפסנדר
מוקדון. אדוני סלך! שרייא איך, חאפ איהם בייא דער האנד, קוועטש
און קוועטש, עס פארנעהט מיר אבער פלוצלים אין דער גאז עפס
א מין שרעקליכער געשטאנק מאקי גאר צום חלשען. איך חאפ מיך אויף
און פיהל אין דער האנד א צוקוועטשטע וואנץ... טפוא, זאל עס
ווערען! אט שפייא חלעבין דרייא מאל אויס סענדעריל און פארגעס דיין
חלום. וואס האט דיר אנעלכט זיך געהלומט?

טפוא, טפוא, טפוא! האט סענדעריל בתמימות דרייא מאל
אויסגעשפיגען און דערזעהלט זיין חלום:

סיר האט זיך געחלוקט וויא איך געה סיר גלאט אזוי אויף דער
נאם און פארנעה סיר העט ווייט . פלוצליס גיט מען סיר פון הינטען
א חאפ און מען ווארפט סיר אין א זאק אריין , מען טראגט סיר אזוי אין
דעם זאק . מען טראגט סיר פונעם מען האט סיר ערגיין עפס
פארטראגען . איך פיהל וויא עמיציר בינד דעם זאק אויף און דערלאנגט
סיר א פאטש , מאקי וואס א פאטש הייסט אז צוויי ציין זענען סיר
ארויסגעפאלען . דאס האסט-דוא דיר ערשט איין אנדארויף , דער איך
וויא מען זאגט , אין גאנצען וועל איך דיר סיליקן שפעטער . איך גיב
א בליק , ביין ווייב אין א ספאדיק שטעהט סיר אקעגען שטארק אין פעם
דיא אויגען ברענגען איהר וויא א העליש פייער און פונעם טויל זעטצט איהר
ארויס א שוים . ווארט גאר אפטייל ווארט , תכשית מינער , זאגט זיא מיט
א ביזען געלעכטער, איך וועל געהן געמען דיא קאמפערע און דיר ווייזען
וואס פאר א גאט סיר האבען. וויא זיא געהט געהען דיא קאמפערע אז
מינער האפט דיא פיס אויף דיא פלייצעס איין אנוועק , אנוועק , אנוועק ,
איך לויף , איך לויף און קום צוליפען אין עפס א קרעטשע . אין דער
קרעטשע איז פינצטער , גליטשיק , נישטא קיין נפש . איך לייג סיר
אין א ווינקעל , מאך צו דיא אויגען און שלאף . וויא איך שלאף קומט
דער נידע רב סענדערלי עליו השלום צו סיר צונגען , זעהר אויסעטיג ,
מיט פארטוינטע אויגען און זאגט : סענדערלי מיין קינד שלאף נישט !
וויא גאט איז דיר ליב סענדערלי שטעה אויף ! שטעה אויף סענדערלי ,
סענדערלי און לויף פון דאנען אנוועק ! אנוועק סענדערלי וואהן דיא אויגען
טראגען , דוא ביסט אין א סכנה ! איך וויל אויפשמעקן אפער איך קען
סיר נישט ריהרען , גלייך וויא מען האלט סיר צוא . איך געהס סיר צום
קאפ און טאפ אויף סיר אן עפס א קאפאקע . הע-הע , איך בין גאר
נישט סענדערלי , איך בין כחילה גאר א יודענע , אהן א ביסן בארד ,
טראג עפס א סין יפע און מיין בויד , ביין בויד , נישט פאר קיין יודען
געדאכט , טהוט סיר שרעקליך וועה ! נישטקשה , רופט איינער עפס זיך
אן , בייא איין ערשטלינג געהט עס תמיד אפטייל שווער צו . אוי פעטער ,
פעטער ! שרייא איך אין איין אטעם , ס'איז גאר גיט פאר מינע כחות ,
אט , אט פאל איך חלשות , א קילאק אין דער פאטליציע איז דער צו
זעהר א נוסע סגולה , דער מיט קען איך דיר מיטערען , זאגט דער
פעטער, און לאזט סיר מאקי אראפ עטליכע קולאקעס, נא דיר פאר פריהער,
פאר איצונד , אי פאר שפעטער , כאכט ער דערבייא , דרייעט זיך אויס
און ווערד פארשווינדען . איך ליג אין איינע צרות ליג און ליג ביז גאט
העלפט סיר איך גיב סיר א ריס מיט גוואלד און שטעה אויף . איך לויף צו
ג'ך צו דער טהיר , זיא איז פארשפארט , איך קלאפ , קלאפ און קלאפ ,

אומקסט דיא מיה . פלוצליס שפרינגט דיא מיהר זיך אויף אונ וויא איך
שטעל ארויס א פוט האפען מיך גולנים אונ פיהרען מיך אנוועק עפס אין
אחייל , דארט געהסטען וויא ארויס א תלף אונ ווילען מיך קוילען , וויא
זיין האלטען דעם תלף מיר אויפן האלד שרייא איך גוואלד ! לאזט מיך
האטש אפאנגען וודוי ! אט דאס האכט-דוא דיר , בנגמין , מיין הלום .
הלואי ער זאל זיין צו נוסטען .

— שפייא אויס , סענדערלי , נאך דרייא מאל , האט בנגמין איהם
איין עצה געגעבען , אונ שלאג דיר זיין הלום פונם קאפ ארויס .
איבעריגעס אויב דוא ווילסט שטעה אויף ס'איז שוין מאג אונ זאג
עטליכע באפייטעל תהלים .

סענדערלי איז מיט א זיפן אראפ פון זיין געלעגער , האט
אפגעזאכען געגעלואסער , אונגעמאן זיין האלאטעל אונ ארויסגעקוסען
זיין תהלים עברי טייטש . עס האט זיך אויפגעמישט דאס צעהנטע
באפייטעל פייא וועלכס ער האט געהאלטען אונ ער האט מיט איין
אומטיגען ניגון אנגעהייבען :

וואס שטייעסט-דוא גאט פון ווייטען ,
פארבארנסט-זיך אין שלעכטע צייטען ?

זיין ניגונדיל איז געווארען טרויעריגער אונ ריהרענדיגער ווייטער אפיסיל
פייא דיא דאזיגע פסוקים :

ער זיצט אין ערגיץ א פארמאעט ארט ,
אין שטילען טייטש ער דעם עהרליכען דארט .
דיא אויגען דרעהען איהם זיך היין אי צוריק ,
אויפן ארמען האפען זיין אשטארקען קיק .
וויא א לייב אין זיין גארע לויגערט אויך ער ,
ער לויגערט צוהאפען דעם ארמען אהער .
דערלאנגט דעם ארמען שוין מאקי א חאפ ,
אפי מיט זיין געץ א ציה נאר א קלאפ :

אז סענדערלי האט אפגעזאגט תהלים איז שוין געווארען רעכט
טאג , אלע מענטשען אין שטוב זענען שוין אויפגעשטאנען . א גרויסער
סאמאנאר וויא א בעסיל האט שטארק געקאכט אויפן טייטש אונ דער
עולם האט געטרונקען טהע , בנגמין אונ סענדערלי האט סען אויך
געגעבען צו גלעזליך ווארעס , זיין האבען אפיסיל זיך דערפרישט

און פרייליכער געווארען . דיא שטוב וואס פריהער אפיסיל איז זא געווען
א ספאלגנע , דער נאך א טשאנע איז פלוצלים געווארען א קליינעל .
עס האבען זיך פארקאמפשעט ארבעט , זיך ענטפלעקט נאקעמע יודישע
ארעם : רויבונג , גלאטע , דארע , פעטע , שווארצע , ווייסע , טונקעלע
פון אלערלייא קאלירען און געשטאלטען . איטליכער איז אריין אין טלית
און תפילין און געגעבען א דאווען , אונזערע צווייא יודען האבען
געדאווענט געשטאק , זיך געפיעסטעט , געקריסט , געמאכט חנדליך און
פיסקעליך וויא אמת צובראכענע יודען , זייא האבען אוועקגעטענעט
סימן רבונזי של עולם אלץ : מאטעניוא ! פאטערניוא ! און שיהות
געמאכט אין האונגען סעדר פון אלע אנדערע . נאבען דאווענען האבען
זייא גענומען צו קעלעשקעליך שליש , א זופ געטאן פריהער , זיך
פאסטאקעוועט און אויף דער נאז זענען ארויסגעטרעטען רויטגלאנצענדיגע
ווייסקערליך , דערנאך האבען זייא געסאכט צום נאנצען עולם לחיים ,
לחיים און צוגעווינטשעוועט : דער אויפערשטער זאל שוין רחמנות
האבען אויפן נאנצען כלל ישראל געביך ! האבען פארגלאזט דערבייא
דיא אויגען , געטאן א שטילען זיפץ און אריינגעקאסען אין זיך דאס
קעלעשקיל . א סימן , דאס זענען געווען גישט קיין פראקטע יודען ,
נאר פרומע , כשרע , שיינע יודען .

איינער פון דיא דאווענע שיינע יודען איז דער ווייל אוועקגעגאנגען
אין דער שטאט און האט זיך דארט פארזאמט אקענען א פאר שעה .
אז ער איז צוריק געקומען האט דער חבר זיינער איהם אריינגעקוקט
אין פנים , וואס האט פשטיינפערליך געלויבט , און ביידע זיינען געווען
זעהר צופרידען . זייא האבען געהייסען גרייטען צום טיש זיך געגאנגען
וואשן און אויפערנעקוקט פריהער דיא קווארט וויא דער שטיינער איז פון
שיינע יודען , האבען געפעטען אונזערע פארשיינען זאלען אויף זיך
וואשען און מוחל זיין זעטצען זיך מיט זייא אין אייגעם עפס
אויפערצופייסען . ביים טיש זענען זייא געווען לוכטיג , האבען געלויבט
דיא בעל הביתמעפאר איהרע גוטע כאכלים און כישונה פון איהר הגאח
געהאט . זייא האבען זיך אריינגעלאזט אין א שטימע , גערעדט סבב דעם
כלל יודען וויא ס'איז שוין מאקי צייט זייא זאלען געביך אויפערריכט
ווערען , פאר וואס קוקט אזא פאלק , אזא טהייער פאלק זאל געביך אזוי
פארשווארצט ווערען ? זייא האבען זיך צולאזט אין דיא שבתים פון
דיא פנסת ישראל , געלויבט אין טאג אריין דאס יודיש קעפיל , וואס
קענען דען יודען גישט ? אלע חכמות פון דער מעלט , וויא דער
טעלעגראף , אייזענבאנד און נאך אזעלכע נאכגעגישען געפינט מען נאך
גאנץ לאנג בייא יודען , נאר דאס אלסדינג אפער איז נאך פון דיא
קלייניקייטען

קלייניגקייטען דער עיקר איז גאר עפּים אנדערש, דאס פּינטעלע דאס פּינטעלע אַט וואס דר עיקר איז... וויא האבן זיך ארויפֿגעהאפט אויף דיא אפיקורסים, אויף דיא היינטיגע מאדנע געלערענטע, פארשאלטען וויא דאס געפיין, געשפּיגען קלעק אויף וויא אין גאנצען אונ אויף דיא שטאלעס, וואס מען לערענט דארט טרפה-פסול אהן א הימל. באלד וועט טאקי ווין א פרק טשניז א רעגדיל אונ א פראשעניע: אַנשטייבען א גילדען. אוי איז היינט א וועלט, א שיינע וועלט חלעפין!... אזוי האבען וויא אלץ גערעדט אונ זענן איבערגעגאנגען דער פון אויף א שטעס ספּה דער נסיעה פון אונזערע פארשווינען. סיר ווינשען אייך, האבען וויא געזאגט, השם-יתברך זאל חסד טאן אונ ספּלא ווין דאס אלקדינג, וואס סיר בעגערען אין אייך צוועהען, בנזיין איז געווען אויף דעם זיבעטען הימל פון אזא ברכה, דער צו איז ער נאך געווען, וויא זאגט מען עפּים, אביסיל פארלעקט, ער האט געעפענט א בול אונ גערעדט פאר פייער אי פאר וואסער.

— ווייסט אייך וואס רב בנזיין, רב סענדעריל? האבען דיא יודען געזאגט צוצווינען, נאכדעם אז וויא האבען זיך אויפֿגעהייבען פונם טיש, סיר וועלען זיך נוהג ווין בפשטות וויא פראסטע יודען, אזוי וויא אונזערע עלטערען האבען זיך נוהג געווען נאך א וועג וועלען סיר זיך אלע געהן אין כרחץ אריין, צופארען דיא פיינער. אייך וועט זיך מענען דארט אפשטערען אדער אפגאלען, אייך וועט חלעפין ווערען גאר אנדערע בענשען, אונ נאכן כרחץ וועלען סיר זיך געהטען צו אונזערע עסקים, אזוי טאקי בנזאכנות, אזוי וועט בפשטות טאקי ווין גוט. ס'איז אפשר אביסיל נישט היינטמאדעט, וויא דיא אפיקורסים מען זיך א כרחץ אויסקושען עפּים גוט שוין, גאר סיר זענן אבער נישט קיין געבולבעטע, אַט לאסיר זיך נוהג ווין וויא אונזערע זיידעס פארצייען!

פון א כרחץ זאגט זיך א יוד קיינמאל נישט אפ. דאס וואס א שיינק פאר דיא פויערען, א טייכעל פאר גענו אונ באשטעקעס, דאס איז אין הונדערט גראדען נאך סעהר דיא באד פאר א יודען. דעם טעם וואס א יוד פיהלט אין א באד קען עס קיין אומה זלשון גאר נישט פיהלען. דיא באד האט בייא איהם א גרויס שייכות מיט ווין רעליגיע, מיט זיינע אינווענדירטע געפיהלען אונ מיט ווין סעפיינעס לעבען. קיין יודישע נשמה ריהרט זיך נישט פונעם הימל אריינצוקריבען ערגיץ אין א בויך, מען קען זיא נישט געהטען, איינבעטען דורך קיין שום זאך, סיינען גאר דורך א באד. דא איז דיא גלאוונע אגענסטוא, דיא צענטראלע באנטאר צווישן דעם הימל מיט דער ערד, איידער א יוד ווערד נאך געבוירען, איידער נאך גס מאכט זיך אין איהם איין אבר, ווייסט מען שוין פון

— עם קוקט פיר איצט פיר, האט סענדעריל געזאגט, וואס דער
וידע רב סענדעריל עליו השלום האט מיר געוואהרענט אין חלום, שטעה
אויף סענדעריל, האט ער געזאגט, און לויף פון דאנען אוועק וואו היין
דיא אויגען טראגען! הלואי ויין זכות זאל אונז איצונד ביישטעהן, ער
איז געווען טאקיי מיטן פולען כויל א יוד, נאר אהן שום סלאכות, דיא
באפע עליה השלום פלעגט אלץ דערצעהלען....

נאר איידער סענדעריל האט זיך גענומען צו דערצעהלען וואס ויין
באפע פלעגט אלץ דערצעהלען פון ויין וידען, האט זיך געלאזט הערען
א קול פון א זעלנער, וואס איז דארט אין דער ווייט געשטאנן אויף דער
וואך. אונזערע פארשוויגען האבען זיך צוגעטולעט צום פלייט,
איינגעהאלטען דעם אטחעם, געלעגען שטיל ביין ריהר זיך נישט צוטאן
און אויסגעזעהן ווי צוויי גרויסע אלטע שטאמעס. שפעטער אפיסיל, אז ס'איז
וידער געווארן רוהיג שטיל, האבען דיא דאזיגע שטאמעס ארויסגעווינען
א סימן פון לעבען און פאמעליך זיך אראפגעלאזט פונם פלייט. וויא
זענין געקראכען אויף דיא הענד און דיא פיס און זיך געריקט פאמעליך
אלץ ווייטער ווייטער, ביז גאט האט וויא געהאלפען אויס צושיידען דעם
זעלנער וואס אויף דער וואך און ארויסצוקריכען אין א געסיל. אונזערע
פארשוויגען האבען זיך אויפגעשטעלט אויף דיא פיס, געשטאנען אפיסיל
צוזאמען דעם אטחעם און זיך אנגעקוקט ברייליך מיט פייערדיגע אויגען.

— דיא באפע עליה השלום פלעגט אלץ דערצעהלען, האט
סענדעריל אנגעהייבען צוויידען, וויא דער וידע רב סענדעריל עליו השלום
פלעגט בחייו אלץ דינגקען פאדערען ביין ארץ ישראל, פארן כויל האט
ער זיך אויפגעזעצט און געזאגט מיט דיא ווערטער: אויב איך האב
נישט זוכה געווען בייא גאט פאדערען ביין ארץ ישראל בין איך בטוח
אז איינער פון מינע קינדער וועט דארט ויין. דאס הארץ מינע זאגט
פיר איצט, אז דאס האט ער געבייגט מיר. הלואי פון ביין כויל אין
גאטס אויערן אריין!

נאר פון סענדערילס כויל אפער איז גאר אין אנדערע אויערען אריין! קוים
וואס סענדעריל האט ארויסגעקענדט דעם-וואונדש ווינעם האט פלוצלימ
איינער אויף באסקוויטערש וויא א פרעג גענעפען: ווער איז דא? און
אז ער האט נישט געקוקטען ביין גענאכער איז ער געשווינד צוגעגאנגען
און ווייטער געקענדט.

דיא לבנה האט צום שליססיל, ארויסגעשטעקט דעם קאפ פון
אונטער א פינגערען ישימק קאכער און געלויקטען אונזערע בינדע
פארשוויגען, וואס זענין געשטאנען אהן לשון, טויט וויא דיא וואנד,
און

אונ דעם עלטסטען זייערען, וואס האט זיך שרעקליך געפיינערט, געמאכט מיט דיא הענט אונ זייא געביד געגעבען אין טאטען אונ אין דער טאטען אריין.

אין עטליכע מינוט ארום זענן אונזערע פארשוניגען געזעסען וויא ארעכטאנטען דארט אויף דער הויפטוואכטע!

ס'איז נאר נישטא אזעלכע ווערטער צופעשרייבען דיא שרעקליכע יסורים, וואס אונזערע פארשוניגען האבען געפיהלט זיטצענדיג אין געפיינגענים. זייא זענן געביד אראפ שטארק פונם פנים אונ געווארען פשוט אויס מענטשען. סענדעריל האטש פלעגט נאך שלאפען אונ שלאפענדיג האט ער ווייניגסטענס עטליכע שעה נישט געפיהלט דיא ביטערע צרות, ער פלעגט נאך א מאל האפען א גוטען חלום, דער זיידע רב סענדעריל האט עפס אנגעהייבען עפטערס זיך צוועהן אונ געטריבען מיט איהם שפאס, ער פלעגט קיינמאל נישט קומען ליידג: א מאל איז ער געקומען מיט א פיילענבויגען, מיט א שווערדיל אדער מיט א המנד קלעפיל, פלעגט א קניפ געבען דעם אייניקעל ביים געקעלע אונ זאגען מיט א שטייכעלע: נא דיר, קונדעסיל, טשאטשעקעליך! שפיל זיך שקאין דער מיט, מאך פוי, פוף, פאף סענדעריל! . . . אונ א מאל איז ער געקומען מיט א דריידעל, זיך געזעצט שפילען מיט ניין ליבהארצעדיקגען סענדערניין. סענדעריל האט געדרכעט, געדרכעט, געדרכעט, געמאכט ג' אונ געוואונן ביים זיידען א גראשין . . . גוט איז דעם מענשן. אי א גוטער חלום, דיא וועלט אין גאנצען איז דען נישט א חלום? בלייבן אבער האט דאס אויך נישט געהאט, עס האט פון איהם זיך אפגעטאן דער שלאף ער איז געווען משונה צוטראגען אונ דאס בלוט האט אין איהם געקאכט וויא א קעסעל. ער האט געזעהן דורך דעם פענסטער, דיא זון שיינט נאר מ'היה, דאס גרינע גראז וואקסט אונ שפראצט, בייטער צוויטען וואונדער שייין, מענטשען געהן, לויפען אהין אונ אהער, אונ פייגעל פליהען פרייא אין הימעל, איצונד איז דיא רעכטע צייט צו וואנדערונען נאר ער זיטצט אבער פארשפארט אונ קען זיך נישט לאזען אויף ניין ג'מעה. ער פלעגט אלץ אונטערשפרינגען פאר גרויס עגבת נפש, זיך תאפען ביים קאפ, ארוםלויפען צו דולט אונ שרייען רעדען מיט גאל: גוואלד! וואס האב איך זייא געטאן? גוואלד, גוואלד! וואס האבען זייא צו מיר? . . .

אין דער וואינער באנצעלארניע זענן שפעטער מיט עטליכע טעג נאך דער מעשה מיט אונזערע פארשוניגען, געזעסען א סך אפיצירען אין דער פאלנער פארסט. צווישן זייא דער זענעראל מיט דעם פאלקאוויטש, אין דער זייט לעבין דער מ'היר זייגען געשטאנען צווייא זעלנער מיט אראפגעלאזענע

אראָנעלאָנענע קעפּ און האַבען אויסגעזעהן וויאָ אַ מויו וואָס מען
נעקמט אַרױס פֿון אַ לאַדעשקע ווערקמילך. דיאָ אַפֿיצירען האַבען געקוקט
אויף דיאָ זעלנער, זייאַ בעטראַכט פֿון קאפּ ביז דיאָ פֿיס, דער גאָד צווישן
זיך עפֿיס גערעדט און אַפֿיסיל אונטערנעשטייכעלט.

— העקסט־דואַ סענדערלי, האַט אײַן זעלנער שטילערהײט געזאָגט
בשעת דיאָ אַפֿיצירען האַבען צווישן זיך געשטימעט, אַיך זאַל וויסען מיין
מויט זאַל דאָ אַפֿילו זיין מוז אַיך זייאַ אַרױסזאָגען דעם גאָנצען אַמט.
אַיך פֿין שטארק אָנגעלאָדען.

— פֿון טייענטוועגען בנזימן זאָג דיר וויאָ דעם אַמט, האַט דער
גנדערער זעלנער זיך אָנגערופֿען, אויב דואַ ווילסט אַזוי זאַל זיין אַזוי,
וואָס פֿאַר אַ האַנז אַיך האָב.

— איר זענט עס דיאָ לײט וואָס האַבען שפּעט בײַא דער גאָסט זיך
אַרױס געגנבֿת פֿון דער קאָנארטע? האַט דער זענעראַל געפֿרעגט סטראָנע.
אַיהר ווײַסט וואָס קומט פֿאַר אַזאַ שולד?

— אַזױאָ, אַזױאָ! איז בנזימן אויף גאָסט בעראַטאָ אַרױס מיט
אַ שפּראַכע, האַלב יודעש פֿאלעווינע רײַכט, און אנדערענעלייגט אַ שמועסיל
אַז טיילקיל זאָאיקע דער בעל דבֿרן פֿון טונעלאַדעווקע האַט געמעגט הלעבֿען
זיך בעגראָפֿען זיין אַיילען אין דער ערד.

דער זענעראַל האַט אַוועקגעקעהרט דעם קאפּ מיט אַ געלעכצן,
אַ מאַד געגעבען מיט דער האַנד און דער פֿאלקאונזיק האַט אָנשטאַט אַיהם
אָנגעהייבען צוויידען.

— אַיהר האַט זיך שטארק פֿאַרזינדט, אַיך קומט מיאָס
צובעשטראָפֿען פֿאַר אַזאַ שולד.

-- וואָשע בלאַגאָראַדנע! האַט בנזימן אויסגעשאַסען אויף אַ קול.
האָפֿען מענשען אין מיטען העלען מאַג און פֿאַרקויפֿען זייאַ וויאָ הייזער
אויפֿן מאַרק דאָס מעג מען, און אַז זייאַ געביד ווילען ניצול ווערען דאָס
רופֿט מען אַן אַ שולד! אויב אַזוי איז דאָך טאָקי העכער אַ וועלט, און אַיך
פֿאַרשטעה שוין אַסור ניסט וואָס הייבט אַזױנס מענען און נישט מענען!
אָדער פֿאַרמיר פֿרעגען דאָ טאָקי מענשען זאָלען זייאַ זאָגען ווער איז
שולדיג. אַ שטייגער וויאָ וואָלט געווען אַז מען זאַל אַיך האָפֿען ערניין
אויפֿן וועג און מיט גוואַלד אַרײַנגשטופֿען אין זאַק אַרײַן, גואַ וואָלט אַיהר
הלילה שולדיג געווען ווען אַיהר וואָלט מיט אַמצות־כֶּח פֿונם זאַק אַרױס?
אַיך זאָג אַיך בִּפְרִיזש דאָס איז געווען לבת־חלה אַ גענייטע זאָך
אַ גענאָרערייאַ, שולדיג זענין דאָ גאָר דיאָ יודען, מי יודע וואָס זייאַ
האָבען גאָד אָנגערעט. מיר זענין אַיך מוצר מודעה — זאָג סענדערלי זאָג!
וואָס שטעקסט־דואַ וויאָ אַ גולם? געה אַרױס מיט דעם אַמט אויף גאָסט
בעראַטאָ

בעראמק, גאר אהן בורא אונ זאג מיט ביר אין אייגעס : — ביר זענען
אייך מיט בודעה אז פון טכסיס' סלחטה האבען ביר נישט געוואקסט, ביר
וויסען נישט אונ ביר ווילען נישט וויסען, ביר זענען פרוך השם געווייבטע
האבען אין זייער געפירט גאר אנדערש אונ מיט אזעלכע זאכענישען
קענען ביר לחלוקין זיך נישט אפגעבען. וויא זעהן אונ אפילו גאר אין
קאפ נישט. היינט מילא וואס טוינען ביר אייך ? ביר דאכט זיך אז איהר
בעראמק אליין וועלען אונזער פטור צו ווערען.

אונ באמט איז בנחין טאקי זעהר גערעכט געווען, מען איז נאך
לאנג טאקי גערען געווען זייערער פטור צו ווערען. אז דיא גלסטע האבען
זיך געווען צוגעקוקט צו אונזערע פרשויען, צו זייער הילוף, צו זייערע
פאסטעמקעס, צו זייער שטימע אונ צו זייערע בארשען
האבען וויא שוין זיך אנגעשטויסען מיט וועלכע נפשות וויא
האבען צוטאן אונ פלענען נישט אין כאל זיך האלטען ביא דיא וויא
לאבענדיג, דער פון פון דער איצטיגער סאבראנע אפיצירען איז געווען
צוגעהערען אונזערע פארשויען אויפן פארהער אונ פרייען זעהן מיט
וועסען וויא האבען איין עסק. בנחין מיט סענדערלין האבען דא זיך
פארהערט אונ ברוך השם שטארק אויפגענומען נאך סעהר וויא געוואקשען,
אזוי אז דיא אלע אפיצירען האבען געפירט מ'טונה הנאה געהאט פאר
געלעכטער, נוא, דאקטאר ז האט דער יענער אל געפאכט צו איין
אפיצער, וואס האט זיך אריינגעלאזט אין א שטימע אונ מיט אונזערע
פארשויען זיך שטארק אפגעגעבען. דער דאקטאר האט אנדערנעלייגט
א פינגער אויפן שטערען אונ געמאכט שאקלענדיג מיטן קאפ גלייך וויא
ער וואלט געזאגט — דא פעהרט א קלעפאקע !

דער שפיטץ איז געווען, נאכדעם אז דיא אפיצירען האבען צווישן
זיך גערעדט אונ געפירט געשריבען, האט מען געבייסען אפלאזען אונזערע
פארשויען פריא פונם דינסט.

— געהט אייך, האט מען צו וויא געזאגט, געהט אייך געוונטערטייט !

בנחין האט זיך זעהר שיין געזענענט מיט א פארבייג, אונ
זיך געלאזט אונגעקעהן. סענדערלי האט וויא א זעלנער געה גען
זיסקליך אונ געגאנגען נאך איהם מיט א בארש.

דאס קליינע מענשעלע

אדער

א לעבענסבעשרייבונג

פון

יצחק אברהם תקיף .

(נאר אין גאנצען אויף דאס ניא איבערגעמאכט).

געדרוקט בהשתדלות

מענדעלי מוכר ספרים

ווי לא

כרפוס האלמנה והאחים ראם

שנת תרס"ה לפ"ק

ДОСЪ КЛЕЙНЪ МЕНШЕЛЕ,

т. е.

Маленькій человекъ.

Сочиненіе Ш. Я. Абрамовича.

В ИЛЪНА. Типографія „Вдова и братья Роммъ“.

Уголъ Духовскаго и Глухова пер. соб. домъ № 1/2.

1904.

הַמִּשְׁכָּן הַקָּדוֹן

וְהַמִּזְבֵּחַ

וְהַמִּשְׁכָּן הַקָּדוֹן

וְהַמִּזְבֵּחַ

וְהַמִּשְׁכָּן הַקָּדוֹן

Дозволено цензурою Кіевъ. 6 Октября 1904 г.

וְהַמִּשְׁכָּן הַקָּדוֹן

וְהַמִּזְבֵּחַ

וְהַמִּשְׁכָּן הַקָּדוֹן

וְהַמִּזְבֵּחַ

וְהַמִּשְׁכָּן הַקָּדוֹן

וְהַמִּזְבֵּחַ

וְהַמִּשְׁכָּן הַקָּדוֹן

וְהַמִּזְבֵּחַ

וְהַמִּשְׁכָּן הַקָּדוֹן

וְהַמִּזְבֵּחַ

וְהַמִּשְׁכָּן הַקָּדוֹן

וְהַמִּזְבֵּחַ

ימה ש'מכם? דאס איז דיא ערשטע שאלה, וואס א יוד פרעגט דעם אנדערען, גאר א ווילד פרעמדען, וויא באלד ער פגעגענט זיך מיט אים אונ שטעקט איהם אפ א שלום עליכם. קיינעם געהט בשעת מעשה גאר אויף דער מהשבה נישט ארויף, אז מען זאל זיך קענען אנרופען א שטייגער: וואס איז אייך ר' קרוב אזוי דא געלעגען צוא וויסען וויא אייך הייס? מיר ווילען דען איינער מיט דעם אנדערען זיך מ'סדך זיין? אייך הייס וויא מען האט מיד א נאמען געגעבען אונ לאזט מיד געמאך. אדרבה, דיא שאלה ימה ש'מכם איז א גאנץ נאטירליכע זאך, עס ליגט אזוי אין דער טבע, אקוראט וויא א טאפ צוטאן יענעם נייע קאפאטע מיט א פרעג: וואס קאסט איין ארשין? וויא צו פעטען א פאפיראס בשעת יענער עפענט אויף זיין טייסטערלי מיט מיטון; וויא אריינצושטעקען דיא פינגער אין יענעם פושקעלע אונ נעמען א שטעק טאבעקע; וויא אריינצוקריכען מיט א פיס אין יענעם ביטעל, איינמונקען דארט דאס פארשטאלצעוועטע פאטשזילכען אונ רייבען דער מיט דאס לייב; וויא צוצוגעהן וואו צווייא מענשען שמועסן צווישין זיך, צולייגען איין אויער אונ הערען זייער שמייעס, אדער וויא א פרעג צו טאן איינעם פלוצליים פון דער העלער הויט מ'פ' ויינע געשעפטען אונ אטורארפען זיך אויף יענעם מיט עצות, האטש יענער האט גאר אין וויא כלל זיך נישט גענייטיגט אונ קען אהן וויא זיך אויך בענעהן. אזעלכע אונ וברובה נאך אזעלכע זאכען זענען גאנץ געוויינטליך, אזוי איז דער סדר העולם פון אייביגע צייטען אונ אנצורופען זיך אקעגען דעם וואלט אויסגעקומען עפ'ס טאקי ריין משוגע, עפ'ס משונה ווילד גאר שלא בדרך הטבע. נישט גאר אויף דער וועלט, אפילו אויך דארט אויף יענער וועלט איז בייא יודען איינגערעדט, אז תיכף ביים אריינשטעקען אהין א פוס איז דעם מלאך-הדומה'ס ערשטע שאלה: מה ש'מכם, ר' קרוב? דער מלאך, וואס האט זיך געראנגעלט מיט יעקב אבינו, ער אפילו האט נישט משנה געווען פון דעם סדר העולם אונ איהם באלד טאקי א פרעג געטאן וויא ער הייסט? היינט א פשוטא שוין א מענש א בשר ודם. אייך ווייס זעהר גוט, אז בייא מיין ערשטען ארויספאהר אין דער יודישער ליטעראטור מיט מיינע מעשיות וועט געוויס דעם עולם'ס ערשטע שאלה זיין: מה ש'מכם, פעטער?

מַעַנְדֵּל עַל־י, הַיִּים אֵיךְ! אַזוֹי רַבּוּתִים הָאֵם מֵעַן מִיךְ אַ נֶאֱמָעַן
נֶעֱבָעַעַן נֶאֱדָר מִיִּנְעַם אֵיין עֲלִמֶּר זִיִּדְעַן פֿון. דֶּער מֶאֱמָעַם צַד, רִי
מַעַנְדֵּלִי מֶאֱמָקוּעַר, זְכָרוֹנוֹ לְכָרְכָה. מֶאֱמָקוּעַר הָאֵם עַר אֵין זִינֶע צִימֶעַן
נֶעֱהִיִּסְעַן דֶּערִפֿער, ווִייל עַר אֵיז אַ מָאָל גֶּעוּעַן אֵין מֶאֱמָקוּעַר
אֵינְצוּהאַנְדֵּלְעַן דָּאָרט וּפִישֶׁע מְחֻרָה. דָּאָס הָאֵם אֵים פֶּאָרֶשֶׁאָפֶט אֵין
זֵיין ווִינְקֶעל אַ נֶאֱמָעַן אונ גְּרוֹיס פֿבּוּר, אַלֶּע הָאָפֶעַן אֵים גֶּעֱהאַלְטֶעַן
פֶּאָר אַ גֶּעֱנִיטֶעַן, וועלְטִלִּיכֶעַן מַעַנְשֶׁעַן אונ מֵעַן פֿלֶעַנְט בִּשְׁעַת עֶפֶס אַ
נוֹיט אונ בִּיִּיא אַ פֶּראַשֶׁעֲנִיעַ אַנְשְׁרִיפֶעַן מִיט אֵיהֶם פֶּרִיהֶער זִיךְ מִישֶׁב
זֵיין, נֶאָר נִיסְט דָּאָס בֵּין אֵיךְ אִויסְעַן.

דֶּער־מִיט אָפֶּער בֵּין אֵיךְ נֶאֱדָר נִישֶׁט יוֹצֵא. נֶאֱדָר דֶּער דֶּאֱוִינֶער
עֲרִשְׁמֶער שְׁאָלָה הִיבֶעַן בִּיִּיא יִדְעַן עֲרִשֶׁט אָן זִיךְ צוֹשִׁיטֶעַן נֶאֱדָר אַלֶּעֲרִלִּיא
שְׁאָלוֹת, ווִיִּיא אַ שְׁמִינְגֶער: פֿון וואַנְעַנְט אֵיז אַ יוֹד? זַעֲנִט אֵיהֶר אַ
פֶּעוֹוִיבֶּמֶער? הָאֵם אֵיהֶר קִינְדֶּער? מִיט וואַס אֵיז אֵייעַר חאַנְדֵּעַל? אונ
וואַחֲיִן פֶּאָהֶרְט אֵיהֶר? וּכְדוּמָה נֶאֱדָר אונ נֶאֱדָר אַזַּעֲלֶעַ מִינִי שְׁאָלוֹת,
וואַס אַזוֹי אֵיז שׁוֹיִן אַנְגֶּעֲנוּמֶעַן גֶּעוואַרְעַן בְּכָל תּוֹפְצוֹת יִשְׂרָאֵל ווִיִּיא
צוּפֶרְעֶנְעַן אִויב מֵעַן ווִייל אַ פֶּנִּים הָאָבִין פֶּאָר לִיִּיט אַז מֵעַן אֵיז אֵיין
אִויסְעֶרִיבֶּעַנֶער מַעַנְשֶׁ, נִישֶׁט קִיין באַנְק מְוַעֲטִשֶׁער, אונ וואַס מֵעַן מוֹז
עַל פִּי מַעַנְשֶׁלִּיכְקִיִּיט דֶּארױף עֲנִטְפֶּערֶעַן אַזוֹי ווִיִּיא אַ נוֹט יֶאֱהֶר אִויף
אֵינְעֶמַס אַ נוֹט שֶׁבֶת אֶדֶער נוֹט יוֹם טוֹב! אֵיךְ ווִייל מִיט אַ וועלְט נִישֶׁט
אֵינְרִיִּסְעַן אונ בֵּין פֶּרִיִּיט אִויף דִּיא דֶּאֱוִנֶע שְׁאָלוֹת אִויךְ צוּעֲנִטְפֶּערֶעַן
קוֹרֶץ אונ גִּיד ווִיִּיא נֶאָר מַעַגְלִיךְ.

אַלִּיין בֵּין אֵיךְ אַ נֶעֱפִירְטִיגֶער פֿון צוֹיִאֶט־שִׁיץ, אַ קֶלִּיין
שְׁמַעֲמַעֵל אֵין מַעַמֶּערִיוּקֶער גוֹבֶערֲנִיעַ, פֶּעֲרִיֶּהֶמְט מִיט אֵיהֶרֶע נוֹטֶע
בְּהִמּוֹת אונ נֶאֱדָר מַעַהֶר מִיט דֶּעם צוֹוִיאֶמֶשֶׁער לְהַבְדִּיל, וואַס מִיט אֵיהֶם
קֶלִּינְט דִּיא וועלְט. נִישֶׁט דָּאָס בֵּין אֵיךְ אִויסְעַן. אֵין מִיין פֶּאָסְפֶּאָרְט
שְׁמַעֲהֵא אֵיךְ אַלְט 52 יֶאֱהֶר, נֶאָר פֶּעֲשְׁמִימֶט ווִיפִיל אֵיךְ בֵּין אַלְט קֶעַן אֵיךְ
אֵיךְ נִישֶׁט זַאָנֶעַן. מִיין טאַטֶע מִיט דֶּער מֶאֱמָעַן עֲלִיֶּהֶם הַשְׁלוֹם זַעֲנִין
שְׁמאַרְק מְחוּלָק גֶּעוּעַן אֵין דֶּער רַעֲכֶעֲנוּג פֿון מִינֶע יֶאֱהֶרֶעַן, נֶאֱדָר ווִיִּיא
בִּידֶעַ בֵּין אֵיךְ גֶּעֱבִוִּרֶעַן גֶּעוואַרְעַן צוּם עֲרִשְׁמֶעַן לִכְטִיל בִּשְׁעַת דֶּער
גְּרוֹיסֶער שׁוּפָה פֿון דִּיא קֶלִּיִּיטֶעַן, נֶאָר נֶאֱדָר דֶּעם טאַטֶענֶם חֶשְׁבּוֹן אֵיז
דָּאָס גֶּעוּעַן בִּשְׁעַת דִּיא גְּרוֹיסֶע קֶרִירוֹת זַעֲנִין פֶּאָרֶשֶׁלֶּעֲפֶט גֶּעוואַרְעַן אֵין
אונְזֶער ווִינְקֶעל, פֿונְקֶט אֵין דֶּער צִיִּיט, וועַן דֶּער אַלְטֶער זְכָרוֹנוֹ
לְכָרְכָה אֵיז נִסְתַּלֵּק גֶּעוואַרְעַן, אונ דִּיא מֶאֱמָעַן פֿלֶעַנְט אִויסְבִּוִּינֶעַן, אַז
דָּאָס אֵיז גֶּאָר גֶּעוּעַן מִיט אַ יֶאֱהֶר צוֹוִיִּיא נֶאֱדָר דֶּער עֲרִשְׁמֶער בְּהִלָּה,
נִישֶׁט חִינְט גִּידֶאָכֶט. אַ סִּמֶּן אָפִילוֹ, דֶּעֲנִסְמַל הָאֵם זִיךְ בִּיִּיא אונ
נֶעֱקֶעֶלְבֶט דִּיא רוֹיטֶע קִיָּה אונ זֹאת הַנוֹכַח הָאֵם זִיא פֶּאָר אַ הַאֲלֵב

שְׁמַעֲמַעֵל

שטעטל געמאכט מילכיקע ווארעניקעס, וואס מען האט פון וויא געלעקט
דיא פינגער אונ ליגען ביא א טהייל אלטע יודען נאך אי היינט אין מעס.
נישט דאס אפער בין איך אויסען. דיא פרימעטעס מיינע אין מיין
פאספארט זענן אזוי: דיא וואוקס א מיטעלע; האר, ברעמען גרויא;
אויגען קארע; דיא נאז, דער מויל מיטעלמעסיג; א פארד א גרויע;
דאס פנים א ריינס; אסאפיע פרימעטעס נישטא. דאס היינט אין גאנצען
פראסט גארנישט, א מענש וויא געוויינטליך דאס רויב מענשען, נישט
קיין קאטער, קיין בהמה חלילה. אי, דיא קשיא איז, גלאט א פאספארט
גאר אהן פרימעטעס וואלט דאך אויך דאס אייגענע פעוויזען, אז מען
איז א מענש? ווארים וואו האבען דען בהמות פאספארטען? דער תירוץ
איז אפער, אז קשיות פרעגען איז קיין שכל נישט. הערסטווא, דער
גאנצער שכל איז דאך טאקו, אט נאט איך פרימעטעס אונ ווייסט פאחרט
נישט וואס פאר א פנים איך האב. . . . אונ באמת טאקו, לאמיר
זיך נישט נארען, וואס וועט איך ארויסקומען אז איהר וועט שוין וויסען
א שטייגער, אז מיין שטערען איז א הויכער מיט א סך קנייטשען, אז
מיינע נאזלעכער זענן זעהר גרויסע אונ עפס משונה, אז איך קוק מאך
איך דערפריא צו אפיסיל דיא אויגען וויא א קורצוויכטיגער, אונ אז איך
סאךציא דיא ליפען זעהט עפס אזים וויא איך שמיכעל מיט א שטעבענדיג
געלעכטעריל. גלויבט מיר, מיין ווייב אפילו פאר אונזער חתונה, האפן
אזעלכע קלייניקייטען אויך כלל נישט אינטערעסירט. מען האט איהר
געזאגט: מול טוב בלה, דוא האסט א חתן! אונ גענוג. וועמענס
עק דען איז דאס יענעמס א נאז, יענעמס א פנים? וואס מאכט עס
אזים אונ וועמען געהט עס אן? מילא ווייסט איהר דאך אנב שוין רבותי,
אז איך בין א פעווייבטער. קינדער, פארשטעהט זיך דאך ממילא אז
איך האב אונ אהן עין־הרע נאך פיל, ווארים וואו האט איהר א
פעווייבטען יודען ער זאל נישט האפען לכל הפחות א האלב טויז
קינדערליך? פפרט נאך איין ארעמבאן. האנדלען האנדעל איך מיט
רומעל, דאס הייבט מיט הומשים, מחזורים, סידורים, סליחות,
תחינות וכדומה אזעלכע מיני ספרים. דערבייא געפינט זיך ביא מיר
אלערלייא מעשיות — אונ אפיסיל פון היינטיגע מיני פיקליך. איך האב
איבערגעהאט אין מיין לעפען א סך מיני פרנסות: באלד ביים אראפגעהן
פון קעסט בין איך געווארען א חלפן דער נאך א פשמים קרעמערעל,
א שיינקער, א מזכרתבואהניק, א מעקלער אונ א מלמד, איך האב
מיד געווארפען, וויא דער שטייגער איז פון יודען, אויף אלע ניטען אונ
בין גיווען, לא עליכם, א גרויסער אכיון. וויא זאגט מען עפס, א סך
מלאכות אונ ווייניג פרכות. ביז לסוף האב איך מיד גענומען צו ספרים

און בין דער פון שוין א צייט מיט יאָהרען, ברוך השם זעהר שיין ויך
מפרנס. חוץ רופעל פיהר איך נאך מיט מיר גערשעטער מליתים,
מלית-קמנס, כפול-שמונהדיגע ציצית, רצועות, שופרות, הייעליך,
מזוזהליך, וואלפציינדליך, רמיעליך, קינדערשע בליטשקענע שיקעליך
און יארמולקעליך, און א מאל אויך מעש און קופערנארג. וויא
ארום מעש און קופער ווארג קומט צו ספרים וויס איך אליין נישט, נאר
אזוי איז שוין ביא אויז איינגעפיהרט מכמה וכמה שנים, פונקט וויא
א יודישער מחבר מוז אמאל אויך ויין אי א שדכן, א פוילישער שמש
אין א קליינעל מוז דערבייא דארט האלטען א קליין שיינקעל, וויא א
ספארשטיק מוז א מאל אויף א שמחה ביא דיא פינע-בריות קאכען
פיש און ויין א סארנוער, וויא עפס א פליי-קודש מוז דאס רוב ויך
אפגעפען מיט פאמקעס, פארקאכען א מאל א קאשע און וויא א ליאד
גביריל מוז האבן חלק אין דער טאקע. . נישט דאס בין איך
אויסען. יאהרענלאנג בין איך אונטער ווענענס. איך פאהר ארום אין
גאנץ פוילען און בין דארט פול אין אלע שטעטט און שטעטליך. מען
קען מיר ברוך השם אומעטום וויא א בייזען שלינגער. איהר וועט מיר
דארט טרעפען שטעהענדיג מיט מיין ביידעל דאס רוב לעבן בית-המדרש.
מיין פערדיל שטעהט אויסגעדרעהט מיט דעם פנים צום וואגען און
עכט, אויב ער האט נאר, סימשקע פון איין אויסגעשפרייטען לאנטויך,
וואס איז צוגעבונדען פון איין נייט צו דיא קאלעס און פון דער אנדערער
זייט צו ביידע אין דער הויך אויפגעשטעלטע האלאבלעס יודישע
קינדערליך פארגונגען ויך שטילערהייט און רייסען געשמאק סמרינעס פון
ויין עק געביך, און ער שליכטמול שטעהט ויך גאנץ רוהיג, עס זאל
דאס איהם אנהייבען צוארען, ער לאזט א מאל דערבייא אראפהייגען
דיא אונטערסטע ליפ און עס דאכט ויך גאר דענסמאל, ער לאכט
עפס מיט ציין, נאר וויא לחבדיל א מענטש. אז מאכט ויך א מאל ער
האט נישט וואס צועסען, שטעהט ער ויך פארטראכט מיט אויפגעשטעלטע
אויגערען און קוקט אין ביידעל אויף דיא ספרים עפס אזוי, אז מען
וואלט געמענט שווערען ער פארשטעהט דרינען זעהרגוט מיט ויין
פערדישען מוח און נעהמט עס אויף זיינע פליס אפשר נאך פיל געסער
וויא איין אנדער געהעלפער מחילה. נישט דאס בין איך אויסען
דאכט ויך איך האב שוין מינס יוצא געווען, אלסדנג איך
אפגעוואגט און מעג שוין אנהייבען מיין ספור המעשה. איבעריגענס
בין איך דאך נישט סעהר וויא א מענטש, אפשר האב איך עפס
פארגעסען מענט איהר מיר זיכער גלויבען, אויף מיין ווארט, אז וויא
באלד איך וועל מיר נאך דער באהענען וועל איך עס גאנץ געוויס
צושטעלען

צושטעלען אין איינע פון מיינע מעשיות, וואס איז האב פֿרעה מיט גאטס פֿון איינע נאך דער אנדערער אפצודרונקען. אונ ווייטער אויב עמיצער וועט וקין צייט ניט האבן אונ טאקי פאלד וועלען וויסען פֿל שורש דבר, אימליכס פֿיטצעלע, מעג ער זיך ממריח זיין צו מיר צושרייבען אונ וועט פֿעקומען פון מיר אין גיכען א קלאהרע השוּבה. מין אדרעס איז: מענדעליו יודעלאוויטשו מוכערז ספארעמו אוב צוויאטשיטשו. דעם מיטעל גאספאדינו יעוורעיו בעדארפט מען גישט שרייבען, מען וועט אזוי אייך וויסען.

שטאט, שטאט רבזותים! עיקר שבתתי. גוט הלעבין וואס איז האב מיד פֿעצייטענס ארומקעקומט, דער מנהג פון אונזערע יודישע מחברים איז, וויא אימליכען איז פֿעקאנט, אריינצושטעלען זייערע ווייטער דיא צניעות אין זייערע ספרים בפירוש מיט דיא געמען, אדער מיט א המצאהלע דורך ראשי תיבות אונ אפצולויבען אין טאג אריין זייער גוטסקייט אונ פֿרומקייט. פֿכן וועט איהר דאך אונדאי וועלען וויסען לִכָּל הפחות וויא מין ווייב הייסט אונ וועט טאקי זיין זעהר גערעכט. שטאט, זיא הייבט זענעם!

ב.

איצינד רבזותים, אז מיר האבען שוין אפסיל זיך פֿעקענט, זייט מוחל אונ שטעלט אייך פֿיר מיד, מענדעלי מוכר ספרים, וויא איז שטעה מיר אסיענצייט מיט מין ביידעל ערגיין אויף א וועג, שטארק פארטראכט אונ ריהר מיד גישט פינס ארט. אפֿשר וועט איהר וועלען מיינען אז מין ביידעל האט זיך איינגעגרינגעט אין פֿלאטע אונ איז מראכט דא וויא אזוי עס ארויסצושלעפֿען, גיין! דאס איז געווען טאקי היינטיגס יאהר תרמ"ז, וואס מען מעג איהם פארשרייבען אין דיא קראנקעס פאר א וואונדער מיט זיין טרוקענעם זעהר שיינעם אסען. אין דרויסען איז געווען גאר זומער, ווארעם, לויטער. פֿחמות האבן זיך געפיטערט אויף דיא פֿעלדער, פון וועלכע עס האט געדיכט ארויסגעשפראצט יונגע גרינע הבואה. דיא בייטער האבען אויף זיך געהאט א געלדריין העמדעל, ערטערווייס אפילו ביאוס אפגעפליאקעוועט, צוהאקט, צופאלען מיט אויסגעטריפעלטע לעכער, גאר דאך האבען זייא גישט געהאט גאך פֿרעה אויסצוטאן זיך אין גאנצען נאקעט אויף צושלאפען זייער געוויינטליכען הארטען שלאף דעם גאנצען ווינטער. אין דער לופט זענן אומעטום געפלויען לאנגע ווייסע פֿעדים פֿוימיגע, א סמן אויף גוטער שיינער פֿאגאדע, האמיש דער לוח האט געשריבען

אויף המארנע טעג, קאנטע רעגנעם און פלאטע. ער האט, זאל ער
 מוחל זיין, נישט געמראפען, געזאגט וויא דער שטייגער איז, א
 גרויסען ליגען. נישט דאס בין איך אויסען. אפשר וועט איהר ווייטער
 וועלען מיינען, אז איך בין געשטאנען מיט מיין פיידעל ווייל איך האב
 נישט געוואוסט דעם וועג. נאך א מאל זיין! איך האב זעהר גוט געוואוסט,
 אז דארט וואו דער וועג צומהיילט זיך געהט מען זיך רעכטס קיין גלופסק
 און לינקס ערגיין אנדערש אין א שטעטל. נאר וואס דען זשע? פשוט
 איז פשוט איך האב מיר קיין עצה נישט געקענט געבען אין וועלכער זייט
 זיך צוגעהקען. איך האב געהאט טעמים פאחרען קיין גלופסק, צומאכען
 דארט עפס א שטיקל חלוקה און אפצוזעצנען דארט סטאמשיקעס און
 וועקסענע חנוכה לעמליך, אקעגען זשע האב איך ווידער געהאט טעמים
 צופארען אויפן יריד דארט אין שטעטל, און מחמת דעם בין איך געבליבען
 שטעהן אויפן וועג נישט אהין נישט אהער, אזוי וויא אין דער קלעהם.
 טראכטענדיג האב איך מיר גראד פארקוקט אויף מיין פערדיל, וואס איז
 געשטאנען זעהר רוחיג, געקראצט דעם האלז אין דער האלאבלע און איז
 פונם שטעהן אפגיסן שטארק צופרידען געווען. איך האב געקוקט אויף
 איהם עפס מיט אזעלכע אויגען, גלייך וויא איך וואלט פארלאנגט פון
 איהם עפס איין עצה און פאלד איז מיר טאקי איינגעפאלען
 איבערצוגעבען דיא גאנצע זאך דעם פערדיל, וויא ער וועט וועלען אזוי
 זאל זיין. לאכט נישט, לאכט נישט רבותים! אז מען איז אמאל מסופק
 און מען ווייסט נישט וואס צומאן פארלאזען זיך קלוגע אפילו אויף
 משונהדיגע מיטעל. זאגט מיר, איך בעט אייך, וואס איז אזוינס א
 פאמישט מאן זיך, אין אזא פאל, אין שטערען און מאכען אויף דער
 האנט קנייטשען? אדער וואס שטעקט אזוינס נאך אין אנדערע אזעלכע
 גורלות און אלערלייא סימנים? א נאר אפילו גילט דענסמאל זעהר שטארק,
 מען פרעגט איהם און מען געהט אן זיין עצה. עס מרעפט זיך אין דער
 וועלט זעהר אפט, אז קלוגע גיבען זיך איבער נאראנים אין דיא הענד
 און לאזען זיך פון וויא פיהרען. איך קען א סך אזעלכע נאראנים, וואס
 שפילען א ראלע און דוקא בייא סוחרים, לייטשע מענשען. . . נישט
 דאס בין אין אויסען. איך האב א שמיטץ געמאן דאס פערדיל, אפגעלאזט
 דיא לייגען און איהם געלאזט געהן פרייא, פיהרען מיר וואהין ער וויל
 ער האט זיך גענומען רעכטס אויף דעם וועג קיין גלופסק. נוא, האב
 איך מיר געמראכט און א מאך געגעבען מיט דער האנד, פיהר מיר,
 פיהר מיר, אפשר ביסט דוא גערעכט. אז דיר געפעהלט גלופסק
 לאז זיין גלופסק!

דינסטאג פריא נאכן דאוונען בין איך אנגעקומען קיין גלופסק און

בין מיר, וויא מיין שטייגער איז, צוגעפארען גלייך צום בית-מדרש.
 איידער גאך איך האב אויספייט א גאז אויסשנייצען האבען זיך א לאז
 געטאן צו מיר יודען אונד בעליהביתליך, דער מיט א שלום עליכם, זענער
 א קוק אין ביידעל, איינער מיט דער שאַל, דער אנדערער מיט איין
 אנדער שאַל, דער א טאז, דער אלפ, וויא דער שטייגער איז פון
 יודען. דיא ווייסע חברה, דיא תלמוד-תורה יונגליך האבען זיך פֿרעהליך
 לעבעדיג געוויטעט מיט מיין פֿערדיל, גאר פֿריינדליך מקבל פֿנים געווען
 זייער אלטען בעקאנטען אונד שוין אפילו זיך דבינועט רייסען סטרינגעס פון
 זיין וויידיל. אויפן שולחן-האב איך געזעהן רעדליך מענטשען, עפֿים
 האמפערט מען זיך, מען האט וואס צוטאן, מען שמעסט, מען לאכט,
 מען זארגט אונד שיקעלט מיט דעם קאפ. באלד האבען עמליכע רעדליך
 זיך צונויפגענומען אין איין רעדיל, עס האט געארבעט, געקעקט,
 געפילדערט, געמאכט מיט הענד אי מיט דיא פֿיס, אונד באלד איז דאס
 צונויפגעשטיקטע רעדיל צושפרינגען געווארען, וויא א זיפ-בולבע, אויף
 קליינע רעדליך. אדפֿונס ס'איז עפֿים געשעהן. אז מען קלייגט איז א
 חגא. איך בין שטארק ציקאנוע געווען צו וויסען וואס טהוט זיך דא
 אזוינס, איך בין דאך עפֿים אויף א יוד, מיין נשמה איז, וויא זאגט
 מען עפֿים, נישט פון קלאמטשע, מען בעדארף אין דער וועלט אלסדינג
 הערען, אלסדינג שמעקען. עס קומט א מאל צוגיין. עס זענן דא זעהר
 פיל יודען, וואס ציהען זייער שטיקעל פֿרנסה דערפון, וואס זייא שמעקען
 אומעטום אריין דיא גאז אונד שמעקען, וואס וואו צווייא זענן זייא
 דריטע אונד פֿאדערען א חלק, אדער העפֿ, וויא מען רופט עס אויף זייער
 לשון. יחדו איז א יודישע זאך. נישט דאס בין איך איינען. אז איך
 האב מיך צוגעהערט צו א ניא רעדיל, וואס איז אויסגעוואקסען לעבין
 מיר, איז מיר אריין אין אויער אט דער דאזיגער שטייגער:

— אדנוא, אדנוא! פֿרוך דין אמת! גאך פֿמעט גאר א יונגער
 מאן, איך מיין ארום ארבעים. אדנוא, אדנוא! סטייטש אזא מענטש,
 אזא מענטש!

— מילא וואס זשע זארגט איהר זיך דא אזוי רב אברחמזע אונד
 קענט זיך געפֿיך נישט טריינסטען? פֿיש, א מדייערע זאך! א שיינע,
 ריינע פֿפֿרה, חלעבין! וואס איז דא אזוי מיט איהם דער יחוס? מאקי
 באמת מאקי ווער איז ער אזוינס געווען?

— ביא דיר יאסיל איז אלץ נישט קיין טייערע זאך, אלסדינג
 נישט קיין יחוס! מכתמא איז מאקי ר' אברחמזע גערעכט. סטייטש,
 סטייטש אזא מענטש, אזא רייכער א גאנץ רייכער מענטש! א רחמנות,
 וויא איך בין א יוד, א רחמנות!

— נאט אייך א נייעם בעל רחמים לייבצע טעמעס! פאסענעט
אונטער ר' אברהם'ס אונג וויינט ארויס וויא איין עהרליכער יוד, זיין
רחמנות. זאג נאר, וואס האסט דוא דארטען דארטען פריהער
געזאגט לייבצע?

— געזאגט? ! וואס יאסיל האב איך געזאגט, איך? אדרבה יאסיל
וואס, וואס אדרבה. . . .

— טאקי אדרבה ודרבה, דוא אליין לייבצע, טאקי דוא אליין
האסט אקארשט מין דיין פשר מיילען געזאגט: יאויך מיר א מענטש איציק
אברהם'ס מקור! ער איז גיווען, זאל ער מיר מוזל זיין, נישט מוזל
זיין, א גראפער יונג, א בלוטזונגער, א רבאי, איין אקור אונג דערצי
נאך אביסיל חישים.

— וואס איך, יאסעל? ! עט? עט. . . א גוטען טאג! איך האב
אסור נישט קיין צייט.

— א גוטען טאג, א גוט יאהר! הא? קומט ר' אברהם'ס אין בית-
מדרש אריין, לאמיר דארט געהמען צוביסליך בראנפין. דער שמש
האט היינט א גוט ביסעל בראנפין.

— זעהסט-דוא יאסילע אביסיל בראנפין שאדעט טאקי אפשר
נישט. הא? האסט העלפין קלוג געטאן יאסילע, וואס דוא האסט אזוי
גוט מבבד געווען דא דעם ליגנער. לאמיר זיך נישט נארען, פאמט
טאקי וואס איז ער דא אזא פארנעהם? ער איז, עליו השלום, געווען
אין עם הארץ, א קאבלעלעל, א בערייסער, א פיאנקע. ער האט
נישקשע גענוג פרעמד געלד איבערגעלאזען!

— אט דערפאר ר' אברהם'ס האב איך אייך טאקי ליב. זעהט
איהר, דערפאר טאקי וואס איהר האט תמיד ליב צוואנגען דעם
אמט. . . .

ניין, ניין! האב איך געהערט שרייענדיג נאך פון א רעדיל מענטשען,
דאס איז פאר איהר נישט קיין שידוך, איך האב פאר איהר איין אנדער
שידוך. עס וועט מיט גאטס הילף געהן ס'איז איהר איבערגעבליבען
א פארמעגען, ויא האט א געבליאטעוועטע פתובה אונג מייער וועט
זיא מיט גאטס פה געהמען, האפען מיט פיידע הענד.

יחידו, יאקיל גרונם! איך בין בארויף אויך געפאלען. יחידו!
יודען ניט עדות!

יא רוח אין דיין טאטענס טאטען אריין! האט זיך געלאזט הערען
א קול אונג דאס רעדיל איז זיך צופליגען.

איך האב אויסגעשפאנט דאס פערדיל, איהם אויסגעקערט
צווישן דא האלאבלעם מיט דעם פנים צום וואנגען, אויסגעצופאסען

עם מיט אביסל סיטשקע און דער נאך האב איך מיך גענומען צו דער ארבייט, אויסצופאקען מיין ביידעל. נאר קוים וואס איך האב געמאכט א שטיקעל סדר, ארויסגעחאנגען פון ביידע ווייטען פויד א קרענגיל קמייגליך, בליטשקענע יארמולקעליך, עטליכע פעקליך ציצית און ארויס דערטאפט א סטאטשיק א מלית-קטן וכדומה איז דער בית-דין שמש געקומען צוליפֿען הענדום פענדום אין איין אמהעם.

— אזי גוואלד ר' מענדעלי! שלום עליכם ר' מענדעלי! דער רבי זאל לעבען האט אייך געהער שוין געלאזט פעמען, איהר זאלט גיכער צו איהם זיך מטרירט זיין מיט אייער פֿבור. גיכער, טאקי גיכער ר' מענדעלי!

דאס וואס דער רב איז אזוי גיך געוואהר געווארען אז איך בין געקומען, דאס גראד איז מיר-קין חידוש נישט געווען, ווארום גלופסק איז א יודישע שטאדט, און יודען דערגעהן זיך תמיד אלסדיג געשווינד, לאז איינער בייא זיך אויסריידען געפֿים אונארט, באלד טאקי ווייכט מען עס אויף דער צעהנטער גאס וואו מען צוטראגט עס אויף טעלעליך, א סך גיכער וויא דער טעלעגראף. א חידוש איז מיר נאר געווען, וואס בעדארף מיך אזוי דער רב האפען? און צו וואס האט ער נאך מיר געשיקט דעם בית-דין שמש אין אזא איילעגיש? באלד אפער איז מיר ארויף אויפן זינען, א דין תורהלע, דא מוז עפֿים זיין א קרעטצעלע און עס האט מיר א מיאקע געגעבען אין הארצען! ווארים וואו האט איהר דען א יודען, וואס ער זאל נישט פיהלען בייא זיך אין דיא געשעפטען געפֿים א מכהלע, וואס מען זאל נישט קענען צו איהם געפֿיד זיך זוכען? נישט דאס בין איך אויסען. איך האב איבערגעמישט אין קאפ מיינע געשעפטען און מיר איז אריין אין דער מחשבה דער מחותן, אפֿשר מישאמעוועט אויף מיר דער מחותן, וויל מיך צווינגען איינצולייגען דעם גרן און וויל וויסען איין עק, א סוף. דער מחותן מיינער איז א פראסטער מענש, ער מיינט וואס עס שטעהט אין די תנאים מוז מען האלטען און וואס מען האט זיך מתחייב געווען מוז מען טאקי סיליקן. ער פארשטעהט נישט דער נאר, אז דאס אלסדיג איז לאו דווקא, עס געהט אזוי נאר אין שמייעס, גלאט אזוי פון איידעלקייט ווענען. מען בעדארף זיך ברייט שטעלען מיטן פולען מויל, עס זאל פאר דער וועלט א פנים האפען, וויא אונזערע טאטעס און ויידעס האפען זיך נוצן געווען.... נישט דאס בין איך אויסען. אדער, האב איך געטראכט, אפֿשר גאר חלילה דער מזכר ספרים! יענער מזכר ספרים, מיט וועלכען איך האב פאר א יאהריגען וומער געשטענעוועט אויף פארלעגערשע מינים, איך האב איהם אין חילוף אנגעגעבען תגדות, תיקון שבועותליך, הייעליך וואלפציינדליך

וואלפציינדליך, היינטיגע נייע מעשיות, שטאכטעס, קייא אונ שפייא, אונ ער מיר: מענה לשון, תפילה ופחים, תנה בת מזכים, מעיש, מחזורים, וכדומה נאך מיני ספרים. א קשיא אויף א מעשה אפשר האט ער זיך ארויסקוקט אז ער האט זיך גענארט אונ וויל איצט טענהן א מכה טעות, אויסצומאנטען בייא מיר עפנים! נאט זאל שומר ומציל זיין האבען צומאן מיט א הינען מוכר ספרים. עס קען צוועמאט ווערען דיא נאל פון ויערע מענהים אונ תביעות! נישט דאס בין איך אויסען. הכלל ס'איז מיר געווארען אויפן הארץ עפנים נישט פרעחליך. אהער אהין, מען מוז דאך געהן. מישב האב איך מיר געווען מיטצונגעהמען א פאר סטאטשקעס, עטליכע קלייניגקייטען, נאר א שפאנגעל נייע תחנה, אפשר וועט דאס דער רביצין מויען אונ מיר צוניטן קומען. . . . נישט דאס בין איך אויסען. אויף מיין פערדיל בין איך געווען עפנים פרזני, וואס איהם איז געפעהלען געווען גלופסק, דער פאר האב איך איהם מכות אונטערנגעשאטען מיטשקע, איהם דערלאנגט א זעמין אין דער מארדע מיט עטליכע שטעכונגעטליך אונ איבערגעפערנדיג איהם מיט דעם פיידיל אונטער דעם שמש השנהה בין איך אונטערגענאנגען אין בעס, זאלען איהם זינע גלופסקער וינגליך רייסען סטריגעס וויפיל ויער הארץ גלופט. רעכט אויף איהם, ער האט אזוי געוואלט. אז איהם איז. ניהא איז מיר אויך ניהא, וואס פאר א באגה איך האב.

וויא איך האב נאר געעפענט דא מיהר אונ אריינגעמארטען מיט א פוס צום רב אין שטוב איז ער מיר געלאפען אקענען מיט א קול: — אזי, ר' מענדעלי! אזי, שלום עליכם ר' מענדעלי! מאקי נאר איין גאט האט איך געבראכט אהער פונקט אין דער צייט וואס איהר זענט אויף גייטיג, מאקי שטארק גייטיג ליכער, הארצעדיגער ר' מענדעלי! ר' מענדעלי, דאס איז מן השמים, דאס איז בעשיינעפערליך מאקי א גס ר' מענדעלי! איהר האט געמאן א גרויסע חכמה, וואס אזינד גראד, זענט איהר אנגעקומען ר' מענדעלי!

דיא גרויסע חכמה האט געמאן נישט איך מענדעלי, נאר מיין פערדיל. אזוי האב איך דעמאל צו מיר אליין געלאכט אונ זיך איבער געעפעטען אין הארץ מיט מיין שלומאלניק, דאס פערדיל געביך. אויף דין תורות, וויא עס האט גאנץ קלאהר אויסגעזעהן, האט מען מיר דא נישט גערופען, נאר וואס דען זשע? דאס האב איך גושט געקענט מאקי פארשטעהן. איין אנדערער וואלט זיכער געמיינט, אז מען האט דא שטארק ארויסגעקוקט אויף זיין פיידעל מיט כחורה, נאר איך אפער בין נישט קיין מלופס קינד אונ ניט ערשט געכטען פונם אי ארויסגעקראכען אז איך זאל מיר נישט קענען אנשטויסען. איהר זאלט וויסען א כלל.

דיא וועלט פֿעשטעהט אויף אַפֿגאַרעכין . דער וואס פֿעדאַרף האַפֿען עפֿים
א גייטונג וואָך , מאַכט זיך קלאַמערשט געפֿיירט , אזוי וויאָ דיא וואָך
טויג אים לחלוטין נישט , פֿבֿדֿי ער זאל עס קענען קויפֿען פֿחצי חנם .
ווען למשׁל איינער געגייטונג זיך אין אַמחזור דינגט ער קלאַמערשט אַ
סליחה , אַ קינה , אַ פֿעקיל ציצית , דער ווייל טהוט ער אַ חאַפֿ אויף
קאָטאָנעס דעם מחזור , גיט קלאַמערשט אַבי אַט אַ קיק אונ לינגט עס
אַנדער מיט אַ קנייטש אונ מיט אַ שמיכעלע : אַט פֿאר אַ קלייניגקייט
וואַלט איך עס אַפֿשר אויך געקויפט . גלויבט מיר , דיא גאַנצע וועלט איז
א מאַרק , אימליכער ווכט מצואות , איינער ביים אנדערען אַפֿצורייסען ;
אימליכער וויל יענער זאל פֿארלירען אונ ער זאל געפֿינען ; אימליכער
מיינט קודם־כֿל זיך אונ ערשט דערנאָך , אז גאט האט איהם געהאלפֿען
האַפֿען מצואות , אזוי צי אזוי , אונ צומאכען אַ גליק , ערשט דענסמאַל
אז קריכט איהם שוין פֿונם האַלז , מיינט ער — טאקי נאר זיך
נישט דאס בין איך אויסען . איך האב אין דעם רבֿים פֿנים מיד
אַנגעשטויסען , אז קויפֿען וויל ער בייא מיר פֿלל גיט . זיסט , וואַלט ער
דאך נישט אַרויסגעוויזען אז ער האט אויף מיר אַרויסגעקוקט . אַמט
טאקי , דער רבֿ איז אַ פֿשרער , אַרענטליכער מענש , אזא יאהר זאל איך
האַפֿען , אַפֿער אויף דער וועלט מוז מען דאך נאָרען . אפֿילו דיא
מלאכים האַפֿען געמוזט בייא אַברָהם אַבינו נאָכטאן דעם סדר פֿון דער
וועלט , נִיאַ כֵּלֹו אונ זייא האַפֿען געטאן טאן גלייך וויא זייא האַפֿען
געעסען , נישט דאס בין איך אויסען .

דער רבֿ , זאל לעפֿען , האט מיד אַנגענומען בייא דער האַנד אונ
אריינגעפֿיהרט צו זיך אין זיין בעזונדער שטימפֿעל . דאָרט זענין געעסען
דיא רבֿנים , אויף אַ סך נגידים עפֿים אזוי וויא פֿארטראכט . נגידים
זענין אפֿילו תמיד אפֿיסל פֿארטראכט , פֿארזארגט , אונ קוקען אויף
זענעם מיט אַ מרה־שחורה פֿנים עפֿים אזוי , אז ווערד פֿארקיהלט אין
בזיך , עס גלוקט זיך אַוועקגעהן אונ זייא מעהר נישט אַנקוקען . איך
ווייס אסור נישט אז מען האט געלד וואס האט מען דא אזוי צוטראכטען ,
צוזארגען אונ צומאכען אזא ערענסט פֿנים ? דאכט זיך , צוגעלדזעחלען ,
פֿעדאַרף מען עפֿים גיט האַפֿען אַזעלכע הויכע געדאַנקען . מען קען ,
דאכט זיך , האַפֿען אין קאסמען געלד אונ קוקען אויף אַ מענשען גלייך ,
נישט מיט קיין קרום פֿנים וויא סרעדא גא פֿיאַמניצא . . . מילא גארנישט ,
נישט דאס בין איך אויסען .

— רבותי ! האט דער רבֿ זיך געווענדט צו דיא רבֿנים אונ צו
דיא נגידים בזה הלשון : איך האב איך ממרחק געווען צו מיר איכער
א דבר גדול , נאר אזוי וויא על פי גס איור , מענדעלי גראד היינט געקומען

אין אונזער קהלה, פון האב איך מיר מ'שכ געווען, צולאזען אייך
א רגע ווארטען פון איך וועל מ'רית זיין צו מיר אונזער ר' מענדעלין,
וואס ער איז שטארק גייטיג צום ענין. זיט-זשע מיר הונדערט מאל
מוהל. היינט רבתי, אז מיר אלע זענען דא וועל איך אייך דערצעהלען
א דבר פלא.

איך האב אסור גישט געקענט פארשטעהן וואס זאל דאס בעמייטען.
איך האב אפילו אנגעהויבען זיך שטארק וואונדערען וואס זאל דאס אין
אמת אריין טאקי בעמייטען? נאר איך האב מיר ווידער טאקי מ'שכ געווען
דאס איך גישט זיין אזוי גייציג, איך וועל עלטער ווערען נאך א
וויילע וועל איך דאך שוין אלסדינג וויסען. דער רב האט גישט לאנג
שיחות געמאכט, ארויסגענומען פון דער בונדעקעשענע עפס א היבש
פעקיל פאפירען און געזאגט פהאי ליזשא :

— זעהט רבתי! דעם דאזיגען פעקעלע פאפירען האט מיר היינט
פארטאג צוגעשיקט דא גייע אלמנה, יצחק אברהם'ס ווייב. ער האט
אנגעזאגט פארין טויט, אז תיכף נאך יציאת נשמה זאל מען עס מיר
איבערגעבען. קוקט זיט מוהל, רבתי, דארויף אויבען שטעהט בפירוש
אנגעשריבען מין נאמען. איך וויל לאנג גישט מאריך זיין, ליבער וועל
איך עס אייך באלד טאקי איבערלייענען. זיטצט ר' מענדעלין! לייגט,
זיט מוהל, אנדער איינער סטאטשקעס אט-אידא אויף דער פאלעצע
און זעטצט זיך געזונטערהייט דא אקעגען.

אין שטייפל איז געווארען שטיל, מען האט גישט געהערט קיין פירם.
אלע האבען אויסגעשטעלט דא אויגען, איינגעהאלטען דעם אמהעם
און שוין געגאט הערען וואס דער רב וועט לייגען. מעשה שטן אפער
האט דאס ביינקעל, אויף וועלכען דער רב האט מיר געבעטען זיטצען,
בעדארפט האבען א צופראכען פיסעל, וויא באלד נאר איך האב מיר
דארויף געזעצט בין איך געפאלען און דורכדעם איז געווארען א
שטיקעל עפוב.

ג.

אז איך האב מיר שוין גוט אנדערגעזעצט האט דער רב זאל לעבען
צונומען דא פאפירען, א גלעט געטאן עטליכע מאל דאס בערדיל מיט
אלע פינג פונגען, א מאך געגעבען מיט דא אקסלען און אנגעהויבען
פגעזמות ריין, קלאהר, לייגען אט דא דאזיגע ווערטער :

אין דא דאזיגע פאפירען מיינע, שטעהט מין גאנצע לעבענס-
בעשרייבונג מיט מין צואה, וואס איך האב געמאכט. איך בעט אייך,

רבי, איהר זאלט ממלא זיין מיין בקשה און מקנים זיין אלסדינג ביז אויף א האר, וואס איך פארלאנג דא פון איך. זייט מיר הונדערט מאל מוחל רבי, וואס איך בעמיה אייער כבוד מיט אזא לאנגער מעשה. צום סוף וועט איהר ארויסזעהן, אז דאס איז חלילה נישט קיין דברים בטלים, אדרבה דאס איז זעהר נויטצליך און איך האב עס בעדארפט מאקי שרייבען.

איך בין געבוירען געווארען אין דעם שטעטל בעזליודעוו ביזא ארעמע עלטערין. מיין טאטען געדיינק איך נישט, ווארים ער איז געשטארבען בשעת איך בין נאך געלעגען אין דיא וויקעליך. ער האט איבערגעלאזען נאכין טויט ירושה א שלאף ווייב נישט קיין געזונטע מיט א חיבש ביסקעל קינדערליך און מיר נאך א צוגאב. ווייטער נאר נישט. איך הייב אן צוגעדיינקען וואס מיט מיר האט זיך פאסירט ערשט אין דעם עלטער פון א פינף, זעקס יאהר. וועדליג וויא איך געדיינק האט מען מיר אין דער יוגענט ארפנים נישט געהאלטען פאר א גרויסען חכם. אז איך פלעג עפס זאגען אדער עפס טאן פלעגט מען זעהר לאכען. געבאלענעט האט מען מיר כלל נישט. מען האט מיר נישט געקושט, נישט געגלעט, ניט געהאלטן, וויא אנדערע קינדער, און אז איך האב אמאל געוויינט האט מען מיר נישט איינגענומען מיט לאקעמקעס, מיט צוקערקעליך, מיט שפילכעליך, נאר מיט פעטש און מיט קלעפ. דאס ווארט רחמנות האב איך קיינמאל נישט געהערט. איך האב נישט געהערט א שטייגער מען זאל זאגען: א רחמנות ער האט געפיר נישט געגעסען; א רחמנות דאס פנים איז איהם געשוואלען; א רחמנות ער האט געפיר זיך נישט אויסגערוהט, ער קוקט אפ און וואלגערט זיך געפיר; א רחמנות ער לייזט געפיר קעלט, ער געהט נאקעט, בארפס; א רחמנות עס דראזשעט איהם דיא ביינער, ער האט געפיר נישט אויף זיך קיין לויט פלייש. איך האב געהערט נאר זאגען: קוקט נאר אן דאס שיינע פנים, דיא אנגעפלאזענע פארצע, דיא רויטע פיס וויא בעריקעס; קוקט נאר אן דעם פרעסער, עס געהט איהם שוין איבער דיא בלינע; זעהט נאר דעם שיינעם נפש, ער הייבט שוין אן זיינע שטויטשקעליך — צאפלען, ציטערען און קלאפען מיט דיא ציינדליך. . . . איין ארעמאנס א קינד איז אויף דער וועלט איין איבעריגע וואך, אימליכען גרויס אין דיא אויגען, מען ווינטש איהם געפיר שטילערהייט דעם טויט נאך לגענדיג אין בויד, מען געהט איהם אויף ביים געבוירען ווערען וויא איין עקזאקוטציע, נאך איידער ער קוקט אן דיא ליכטיגע וועלט איז מען איהם געפיר שוין רב-שונאים. איז ער שוין דא האדענעט ער זיך וויא-עס-איז און דערנוועקט אפילו ביא זיינע אייגענע עלטערין נישט קיין געפיל פון רחמנות

רחמנות צו זיך. מיידען ווען ער ווערד געבויגן מסופן קראנק ערשט
דענסמאל רופט זיך אין זיין אפ דאס מענשענס הארץ, וואס איז
פארשטיינערט געווארען פון צרות אי לייד אין דער ביטערער ארעמקייט,
ערשט דענסמאל צו ניסען זיך אין זיי די אמתע ריינע עלטערענס געפיהלען
און שטענען זיך פיר דאס גאנצע אויפגליקליכע לעבען פון זייער בינדע
קינד געבויגן, וואס אזא טהייערע, פשרע נשמה איז אויסוואלדיג פארנויטט,
פארשטואנדען געווארען געבויגן, גלישט געהאט קיין נוסע, רוחינע שעה.
זיין מאהלען זיך דאס אלסדינג אויס מיט שרעקליכע פארבען און זייער
הארץ שרייגט וויינט מיט פלוטינע טרעהרען. אז א פארשטיינערט הארץ
געפונט זיך איז עס גאר א טייד בישע דאס איז לאזט און עס געהט
דיא קריעה — דאס האב איך אין דער לעצטער צייט אליין געפיהלט
— עס טראנט, קאכט, רוישט מיט א שרעקליכער קראכט! דאריבער
טאקי בענוויינען זעהר אפט ארעמע עלטערען וויערס א קינד א סך
שטארקער און ריהרענדער וויא דיא רייכע לייט.....

געהאדעוועט האב איך זיך וויא א ווילד פערד אין סטעט,
פארגרעפט פארנוילדעט און האב אין מיר געהאט דיא אלע מיואפע
קינדרייסקע זאכען מיט אלע פיישטישעווקעס. איין טבע האב איך געהאט
אריינצוקוקען אין מויל בישע עמיצער האט גערעדט און קוקען יענעס
אין דיא אויגען. דיא מאמע מינע פלעגט מיר דערפאר גישט זיין מאל
האנדענען שלאגען און אויסרייסען מיר שטיקער פלייש. א מאל אז איך
בין עפס געלעגען קראנק און דיא מאמע איז צו מיר גוט געווען, האב איך
מיר שטארק פארקוקט איהר אין דיא אויגען, און אז איך האב געזעהן
אז זיא לאזט זיך קוקען, גישט צוריינדען קיין קרום ווארט, האב איך מיר
גישט געקענט אייגהאלטען און זיא אפרעג געגעבען: איך בעט דיר
מאמע, וואס איז עס פאר א מענשעלע פייא דיר אין דיא אויגען? דיא
מאמע האט א שטייבעל געטאן און געענטפערט: גארעלע, דאס קליינע
מענשעלע איז דיא נשמה! דאס קליינע מענשעלע איז גישטא אין קיינעם
אויגען, גישט אין דיא אויגען פון חיות און בהמות גאר אין דיא יודישע
אויגען. — דער מאמעס דאווער ענטפער איז מיר אריין שטארק אין
קאפ און האט אין מיר דערוועקט א סך פרישע צאפעלדיגע געדאנקען.
אז א מאמע זאגט מסתמא ווייסט זיא דאך וואס זיא זאגט, זיא איז דאך
א מאמע, א גרויסע, אפשר צעהן מאל גרעסער פון מיר, איהר איין
פינגער איז גרעסער פון מיין גאנצער האנד. דאריבער האב איך אנגענימען
איהרע ווערטער שוין וויא א געוויסע, אויסגעמאכטע זאך און דרינגען
געלויבט פונם גאנצען הארץ. פון דענסמאל אן איז מיין פסחבוסקה
שטארק בעשעפטונג געווען מיט דעם קליינעם מענשעלע. עס איז דאך

עפֿים גאר אַ חֲדוּשׁ, זעהר אַ ציקאָנווע זאך! אין שְׁלֹאף אָפֿילו האָב איך
 גִּישָׁט פֿאַרנעסען דאָס קלִינע מענשעלע, עס האָט מיר זיך געחלומט,
 איך האָלט דאָס קלִינע מענשעלע, איך שפּיל מיט דעם קלִינעם
 מענשעלע, איך בין גאר אַלִּין אַ קלִין מענשעלע, שפּרינג אין דיא אויגען
 וויא אַ קלִין מענשעלע. הַפֿל דאָס קלִינע מענשעלע איז מיר גִּישָׁט
 אַרויס פֿונם זינען. עס האָט מיר עפֿים זיך אַזוי געחלומט אויף צו זיין אַ
 קלִין מענשעלע. אַ קאָמאָנעס אַ קלִין מענשעלע איז דאך דיא נשמה!
 אין גאַנצען גרויס וויא אַ פֿלעה, דאָרט זיך אַ גאַרנישט אונ איז דאך דאָס
 חיות, דאָס לעבען! . . . מיר איז אַרויף אַ געדאַנק וויא אַזוי דערמאָנט
 מען דאָס קלִינע מענשעלע? אונ האָב אָנגעהויבען וועגען דעם שטאַרק
 צוטראַכטען. אַיינמאל בין איך געפאלען אויף איין אויפער הספּרה.
 בשעת דיא מאַמע האָט איינגעפֿיגען דעם קאָפּ אַרויסצונעהמען אַ מעפֿיל
 פֿונם אויווען בין איך פֿלוצלים צוגעלאָפֿען וויא אַ פאַרמישטער — איך
 ווייס אַלִּין גִּישָׁט וואָס מיר איז דענסמאל געשעהן — אונ האָב איהר פֿון
 הינטען אויף גאָטס בעראַטה אַ זעמץ געטאָן מיט דעם קולאַק אין דער
 פֿאַמיליע, פֿדי דאָס מענשעלע זאל איהר פֿון דיא אויגען האַטש אויף
 אַ ווילע אַרויסשפּרינגען. איהר קענט איך מישער זיין וויפֿיל פֿעמטש אונ
 קניפֿ איך האָב דערפֿאַר געלייזט. אַ חוץ דעם האָב איך אַ גאַנצען טאָג
 גִּישָׁט געעסען, וואָרים דיא מאַמע געפֿיך האָט מיט איהר שטערען
 צופֿראַכען דאָס מעפֿיל קאַליש. איין אַנדערסמאל האָב איך געחאָפֿט נאָך
 אַ גרעסערען פֿסס. ס'איז מיר אַרײַן איין אַפֿיקורסישער געדאַנק אין מין
 גלויבען אין דער מאַמעס ווערטער, אונ איך בין ציקאָנווע געווען אַלִּין
 צופֿרױען, מיך צופֿשיקאָנען אויב אַ בַּהמָה האָט אַ מענשעלע ציגט.
 גוא איז מיינער צוגעגאַנגען אויף דער גאָס צוא אַ קיה, אונ בשעת
 איך האָב מיך גענומען אַרײַנקיקען איהר אין דיא אויגען האָט זיא מיך
 דורס געווען מיט דיא הערנער אונ שרעקליך שטאַרק קאַליטשעט, דער
 צייכען איז מיר טאַקי עד הַיּוֹם אויף דער לינקער פּאַק געפֿליבען. דיא
 אַלע קלעפּ האָפֿען גִּישָׁט גאר אַרויסגעשלאָגען, פֿאַרקערט וויא האָפֿען
 נאך מעהר אין מיר אַרײַנגעשלאָגען דעם געדאַנק פֿון אַ קלִין מענשעלע.
 געלערענט האָב איך אין דער תּלמוד תּוֹרָה. וואָס אַ תּלמוד תּוֹרָה
 איז ווייטס איהר זעהר גוט אַלִּין אונ פֿאַרשפּאַר עס איך צושילדערען.
 דאָס איז אַ קבר אויף צוגעגראָפֿען אַרעמע יודישע קינדער, צודערשלאָגן
 זייא דיא קעפּ אונ אַפּצווייטען פֿון דער וועלט; אַ פֿאַרריקע אויף
 צופֿאַריצירען מויעניכטען, לידיג־גייער, פֿיעדנע, אומגליקליכע
 גפּשות; דאָס איז אַ וויסמע גרוב, אַ לאַך, איין אומריינע הורבָה אויף
 היהנערשע פֿיסליך, וויא געוועהנטליך פֿייא אונז דיא תּלמוד־תּוֹרָה,
 וואָס

וואס איז א חרפה א בוש'ה . זיין זאלען מ'ראגן אויף זיך אזא מ'הייערען ,
 הייליגען נאמען . . . וויא מיר דאכט זיך בין איך נישט געווען א גראב
 יונגעל . פייא אכט יאהר לערך האב איך שוין געלערענט חומש מיט חפור ,
 מיט אלע אויסריידענישען פון רש"י , האמ"ש , איך בין נאך שטומפן
 געווען אויף דער עברי . אדפנים , מען קען זיך זיין א למדן און פון
 דעסמוועגען פארט א גרויסער נאר , איינס צום אנדערען האט נישט . . .
 דיא מאמע מייע פלעגט מיר רופען שליומל און איז באמת מאקי זעהר
 גערעכט געווען . אין דער תלמודיתורה בין איך שליומלדיגער געווען
 מער פון אלע אנדערע קינדער . דער רבי , וואס פארדינט אסור נישט
 אזוי צוהייסען , האט זעהר ליב געהאט דעם ענין פון שמיסען , אפער
 נאך מער פון א מונק בראנפין , ער האט פשוט גרויס הנאה געהאט
 צופייניגען , גלאט אזוי זיך , דיא פארנויסטע , פארנוואגלטע קינדערליך
 געפיר , וואס זיין זענין אהן דעם אויך גענוג אפגעקומען און קוים וואס
 דיא נשמה האט זיך געהאלטען אין זייער דארען אויסגעדיינערטען גוף .
 ער האט געבראכען דיא ציבראכענע פיינער , געצופט , געריסען דאס
 דארע שטוקעל לויב און דער בעסטער חלק קלעפ איז אין מיר אנגעקומען .
 ער האט צום סוף אויף מיר זיך שטארק פארעסען מחמת א זאך , מיר
 געהרגעט געשלאגען אזוי , אז איך בין פון זיינע הענר קוים לעפעדיג
 ארויס אין געמוזט אויפהערען צוגעהן אין דער תלמודיתורה , דיא מעשה
 איז אזוי געשעהן : דער רבי האט מיט מיר אין דער סדרא בראשית
 אויפגערעט אויף דעם פסוק , ויאמר למך לנשיו . אזוי : למך איז געווען א
 בלינדער , תובל בן האט איהם געפירט , און אז ער האט דערזעהן פון
 נויטען זיין זיידען בן האט איהם זיך אויסגעדאכט אז דאס איז א תיה
 (דער רבי האט געזאגט א פוקס , בכדי דאס בעסער מסביר צו זיין) , האט
 ער צו דעם בלינדען , צו למך , געזאגט , אז ער זאל צילען אויף דעם
 פוקס , האט ער געצילט און איהם געהרגעט . און אז למך איז געוואהר
 געווארען , אז דאס איז גאר בן זיין זיידע , האט ער געפאטשט איין האנד
 אין דער אנדערער האנד און ער האט דער נוייל זיין זיין תובל בן צוקלאפט
 אויף מיט . האבען זיינע נוייבער דערפאר פון איהם זיך פורש געווען ,
 דאס מיינט אפגעשוידט , האט ער זיין אפגענוגעטען , ויאמר און ער
 האט געזאגט לנשיו צו זיינע נוייבער עדה וצלה , עדה וצלה , שפען הערט ,
 קולי מין קול , נשי ונייבער למך , למך . . .

ויהי היום איז מיט א מאל געקומען אין דער תלמודיתורה עפ"ס
 א דויטש , א גענאלטער , דאכט זיך פון פעטערסבורג מיט איהם זענין
 געקומען אלע גבאים פארדערען דיא קינדער . צום שלום שליומל בעדארף
 ער מיר גראד הייסען פערימיטשען א שטיקעל חומש און נאך דעם גוטען
 פסוק

פסוק ויאמר למך לנשיו! ווען האב איך דען גערעדט מיט א מענשען
און בפרט נאך מיט א דייטש, א גלוח? איך האב געפלאמערט,
געציטערט אזוי וויא אפיש אין וואסער. עס האט מיר גערויטט אין דיא
אויסערען, געקלאפט אין הארץ, דיא האר האבען מיר זיך געשטעלט
קאפיר, און אין דיא אויגען איז מיר געווארען פינצטער און לעכטיג
צוגלייך, אקוראט וויא בשעת מען קוקט אין דער זון. איך האב געפיהלט
אז איך וועל נישט אין שטאנד זיין אויסצודערצעהלען אזא גרויסע, לאנגע
מעשה מיט למך'ן און דא שטעהט מען איבערען האלז, איין קויל: זאג,
זאג! וואס זאל איך טאן, מען מוז זאגען. עס האט מיר פארנומען דער
אמקעס, איך בין ארויס מיט דער שפראכע, מיך שטארק פארבאלעמוועט
און אנדערנעלייגט, מישטעהנעס געזאגט, א מין מייטש: ויאמר א פוקס,
למך א בלינדער, לנשיו האבען דיא נויבער פון איהם זיך אפגעשיידט,
תובל בין האט אים געפיהרט. עדה, עדה וצלה אונער האט אים געברענגט—
דער דייטש איז געבליבען שטעהן וויא מען קאכט אוינעם אפ מיט אקרעפ,
איז אקארשט פון דער הויט נישט ארויסגעשפרונגען פאר פערס, ער האט
צוגערופען דעם רבי און מיט א ביזער איהם געזאגט: הא, וואס ער
איך? וויא זא לעהרנען ויא איהרע תלמידים?! שאנדע אונ שפאט! ...
דער רבי האט זיך געקראצט, קאליפעט דיא גאז און געמאלעפעטשעט
מיט דער צוג: מיין הארענקע, דער קנאב האט זיך פארשטראקען, דער
קנאב וייא א גוטשקער יונגעל אויף גאמנות! נוא, האט דער דייטש
געזאגט צומיר: פירקטע ניקט מיין קינד, עס ווירד דיר ניקטס געשעהן.
זאגע מיר ויאמר, וואס מייטש ויאמר? איך אבער האב שוין נישט
געוואוסט וואס מיט מיר טוהט זיך, האב אויסגעשטעלט א פאר אויגען
וויא א ליימענער גולם און א זאג געטאן דעם דייטש גלייך אין פנים:
פוקס! ... מיין איך ויאמר, ער האט זיך געפעטען צו דיא נויבער ...
דער רבי געפיך איז געשטאנען וויא אין געהאקטע וואינדען און זיך שיער
נישט געגראבען אין דער ערד פאר גרויס ביזן. ער האט געלייזט פאר
דאס זייניגע וויפיל אין איהם איז אריין און געהאט א נויכטען, פינצטערען
טאג. זיין שווער ביטער הארץ האט ער דערנאך צו מיר אויסגעלאזען.
פון יענער צייט אן פלעגט ער תמיד צו מיר זיך משעפען און מיך שטארקען,
ממיתין אויף וואס דיא וועלט שטעהט, ביז וואגען מיר איז שוין אומגעגלייך
געווען אויסצוהאלטען. איך בין פארשלאפט געווארען און אויפגעוועקט
צוגעהן אין דער תלמוד-תורה.

וְאֵל מֵאִמֶּעַ מִיֵּנֶעַ הָאָט גַּעלֶעבט אִין דִּקְקֹת אִון גִּישְׁט גַּעהאַט פֿשוּט
 מיט וואָס אַ טאָג אַיִקערצוקומען . זײַא פֿלעגט אַרבייטען זאָקען , פֿלִקֶען
 פֿעדערען , זײַד שְׂטעלען אַ מָאָל פֿאַר אַ וואָרטערען בײַא אַ קײַנפֿערען
 און אונטער אַ פֿסח וועלנערען מַצָּה . זײַא פֿלעגט טאָג ווײַא גאַכט געפֿיך
 אַרבייטען , טאָן , און פֿון אײַהר גאַנצער אַרבייט קוים געהאַט וואָסער
 אויף באַשע . ווײַבערשע מלאכות האָבן אִין דער וועלט גִישְׁט קײַן ווערמאָ
 און ווערען ווײַער ווײַניג פֿעלזיגט . וואָרים וואָס זענען דען ווײַבער אִין
 גאַנצען ? וואָס פֿאַר אַ פֿנים , וואָס פֿאַר אַ ווערמאָ האָט מײַסטערהײַט
 געזאָגט דיא גאַנצע יודענע , אַז ווײַא אײַז שוין אַפֿילו אַ פֿרדָה ? פֿון ווײַבער ,
 אַזוי אײַז בײַם עולם שוין אײַנגערעדט , קען קײַנמאַל קײַן גוטס גִישְׁט
 אַרויסקומען , ווײַערע אלע מלאכות האָבען גִישְׁט קײַן שוים מַשְׁנוּת . עפֿים
 רעכטס אִין תּוֹדָה אַרײַן גוט אַי גִישְׁטליך , אײַז גִישְׁט פֿאַרן ווײַבערשען
 מוֹחֵ פֿונם מאַמענס ירושה אײַז געוואָרען אַ גוטער סך-הַכֹּל : צוויי
 מִידְלִיך מיט אַ ווײַנעל זענען געשטאַרבען , מען קען טאָק זאָקען , פֿשוּט
 פֿאַר הונגער , אײַן גרויסער פֿחור האָט ערנײַן זײַד אַוועקגעשלאָסן און
 פֿאַרפֿאלען בײַז אויף הײַנטיגען טאָג , מען ווײַסט גִישְׁט וואָו זײַן געפֿיך
 אײַז הײַנעקומען . לעבן דער מאַמען אײַז געפֿליבען אַ קראַנק , שְׁלֵאָה
 מײַדעל . אַן גאַנצען אַ צופֿראַבענער שטאַרבען , און אײַד , שְׁלִיממל ,
 וואָס אײַד פֿיך אײַהר גענועסען אויפֿן האַלז . אײַן אַפֿעטיט האָב אײַד געהאַט
 אָהן עין-דֶּרֶע זעהר אַ גוטען , דאָס פֿיסעל געסען , וואָס אײַד פֿלעג פֿון
 אײַהרס געפֿיך אַוועקגעקומען , האָט מיר גִישְׁט געקלעקט אויף אַ צאָהן .
 אײַד פֿלעג אלץ פֿעטען געסען , עסען ! האָטש וואָס עסדאָז , אַפֿי געסען !
 דיא מאַמע געפֿיך האָט געליטען און גִישְׁט געוואָסט וואָס מיט מיר צוטאָן .
 לײַט פֿלעגען זײַא ראַטהען מײַד אַוועקצוגעבען עפֿים צו אַ בעל מלאכה ,
 נאָר זײַא פֿלעגט פֿאַרוואָרען מיטן קאָפּ און דערבײַא רײַדען מיט האַרץ :
 אַ , דיא פֿרדָה בעסער זאָל ער ווערען אײַדער אַפֿצוגעבען אײַהם צו אַ
 בעל מלאכה , צופֿאַרשטוואַרצען מיר דאָס פֿנים און דאָס פֿנים פֿון זײַן
 טאָטען דאָרט אִין קבר ! זײַן מאַמע וועט דאָך דאָרט גִישְׁט קענען רוהיג
 ליגען . סמײַטש ר' טעביל דעם מלמֶדִים אַ ווּהן זאָל זײַן אַ בעל מלאכה ,
 אײַנגעקויפֿט אִין דער חֲבֵרָה פֿ'צ' ! כִּ'אײַז דאָך נאָר אַ וועהטיג אַזויגס
 צוהערען . אַגִישְׁט דערלעבען , גִישְׁט דערהאַרען , רבּוֹנֵי שָׁל עולם זאָלען
 עס מײַנע שוואַגים ! גאָט האָט צום סוף דער מאַמע געהאַלפֿען מײַד
 אַרײַנצוגעבען אִין אַ קלייט פֿון צעלניק . זײַא אײַז געווען אַיִקערצוקלײַד און
 האָט געמײַנט , אײַהר ווּהן אײַז שוין אַ מוֹתֵר .

נאר איהר זעהן אפער איז גאר געווארען א הונד ! איך וועל עס אייך
 באלד מאקי מפורש זיין . מיין עוכדא איז געווען אנצוהאפן אימליכען,
 וואס איז פארבייא דורכגעגאנגען מיט א ליארעס , מיט א געשריאי און
 שלעפען איהם אין קלייט אריין . איז עמיציר פארבייא געגאנגען אויף דער
 גאס פלעגט מען מיד אנהייצען אזוי וויא א הונד און איך האב פערדארפט
 ארויסלויפען , שרייען אין איין אמהעם : אהער פאני ! וועבעלנע טיכליך ,
 לינוואנד , שלינקעס , מעסערליך , קאלאשען אפערקאנישע , ים־שיימנע
 שטעקליך , מאנדעל זייף , פאמאדע ! וכדומה גאך אזעלכע זאכען . תחלת
 איז מיר דאס געווען אביסיל פריקער , וויא געהט מען עס גלאט ארויס
 שרייען אויף דער גאס און פארשטעלען יענעם דעם וועג , ס'איז דאך עפס
 משונה ווילד ! איך פלעג אביסיל אונטערפאלשעווען , מאכען דיא שפיל
 בקיצור און אריינגריינגען דארורד אין בעס מיין בעל הבית מיט דער
 בעלהבית'טע , וואס פלעגטן מיד זידלען , אויסמישען גלייך מיט דער פלאטע
 און אויסווארפען מיר , אז איך פרעס אומזיסט זייער זאלץ און פרויט .
 האמטש איך געביך האב געהארעוועט , געארבייט איפער מינע פחות און
 געטאן אלערהאנט מלאכות אין קלייט און אין שטוב , דערצו נאך בין איך
 געווען א משרת בייא דיא עלטערע משתתים , פלעג זייא פאלגען אין
 פייער , אין וואסער אריין , קריכען זייא אונטער דיא נעגל און בין נאך
 זעהר גערען געווען אז איך האב דערבייא פון זייא גישט געהאפט קיין
 פסק און טרונקען פון זייערע הענד ארויס . ווער שמעסט ווען א משתתיל
 פון דער אנדערער קלייט פלעגט א מאל ארויסרייסען א קונה בייא מיר פון
 דיא הענד , דא האב איך שוין געמעגט געזעגענען מיט דעם לעפען . אלע
 בייא אונז אין קלייט זענען אויף מיר ארויף , דער מיט דער צונג , דער
 אנדערער מיט דער האנד און מען האט מיר געגעפען וויפיל אין מיר איז
 אריין . מיין מאמע און דער טאטע , ר' מעביל דער מלמד זל , האפען
 דענסמאל אויך גוט געלייזט , מען האט אן זייא חלילה גישט פארגעסען .
 פון עסען אין אזא ביטערען שווערען טאג איז גאר קיין ריידע גישט
 געווען , איך האב געפאסט , גישט טועס טעס געווען . מען האט מיר
 אפילו מתיר געמאכט עסען ווערים , קריינק , נאר אזוי וויא עסען ווערים ,
 קריינק איז גישט פאר קיין מעגשליכען מאגען , האב איך פארבראכט דעם
 טאג פשוט אין א תענית . און אזעלכע תעניות פלעגען מיר אפט
 זיך מאכען א פאר מאל דיא וואך . אז איך האב א מוס געטאן ס'איז
 שלעכט , האב איך א געהעם געגעפען זיך צו מיין זאך בשלמות . וויא
 באלד אז עמיצער , וואס גאר פאחאזשע אויף א קונה , האט זיך א ווייז
 געגעפען פון דערווייטענס , אז מיינער איז וויא איין אפגעריסענער הונד פון
 דער קייט געשווינד צו איהם ארויס , פארשריגען איהם דעם קאפ מיט דעם

נאנצען צעטיל כחורות, איהם פארלויפן דעם וועג אונ געשלעפט ביא
דיא פאלעס. איך פלעג אפילו א מאל פון אועלכען בעקומען א קלאפ,
אדער א שפיא אין פנים, נאר איך אבער פלעג מיר טאקי טאן מיין זאך,
גלייך וויא מיר איז גארנישט געשעהן. דער נאך האב איך דרינען מיר
אזוי איינגעוועהנט, אז דאס שרייען איז ביא מיר געווען א הדנה א
פרייד, איך פלעג וועהר הנאה האבען ווען עס פלעגט מיר זיך מאכען
אריינגערטאפען עפס א פריין, איהם פארדולען דעם קאפ אונ צווישן
דעם צעטיל מיני צעלניק כחורה איהם אויך רעכענען מיט א געשריאי:
מאזשע פאני פארייזשעסקי האדצוועהטיג מייע אויף דיין קאפ! פאמאדא,
מפות, צרעת דיר פאני!

דער דאזיגער ענין המסחר מייער אויף דער גאס פלעגט מיר אפט
בריינגען אין א סנסוד מיט משרתים פון אנדערע קלייטען, וואס פלענען
אויך אנהאפען קונים אונ שרייען. מיר האבען זיך געריסען אין דרויסען,
אקוראט וויא אונזערע בעלי-הבתים האבען זיך געריסען צווישן זיך
אינטערדיג אין דיא קלייטען איבערן לייזעכטם נישט מעהר מיט דעם חילוק:
ביא וויא האט מען געווארפען דיא מקחים, אראפגעלאזען דיא פרייען,
ביא אונז האט מען געווארפען קלעפ, אראפגעלאזען פעטש. אונ אזוי
וויא איך בין געווען דער קליינטער, דער שלאפטער, איז פארעכענט
געווען פאר א מצוה, דיא אלע בעסטע קלעפ מיט דיא הייסע פייערדיגע
פעטש, על פי מענשליכקייט מיר אייגעס צו צולאזען. אועלכע מתנות
אבער זענען מיר אין קאריסט נישט גענאנגען אונ פון אועלכע מצות על
פי מענשליכקייט, בין איך אויס מענש געווארען. הגם צו אועלכע מיני
מסחרים איז א מענש נישט אזוי שטארק נייטיג, אהן דעם קען מען אויך
זיין א משרת, א מענש, נאר פח, געזונט אבער בעדארף מען דאך טאקי
האפען, אונ איך בין געווארען פשוט איז פשוט אויס מענש, דאס
הייסט אהן פח, אהן קראפט, קוים וואס איך האב מיר אויף דיא פיס
געהאלטען. א קאמאונעס וואס איך בין געפיר אויסגעשטאנען! אין שטוב
האב איך בעדארפט טאן העלפען אין דעם בעלהפאטעשקייט אין קלייט
ארבייטען, ראמען, קעהרען, אימליכען בעדיגען, אימליכען צופרידען
שטעלען, עסען פלעג איך יסורים אונ קרעפ האב איך געלייזט פון פרעמדע
אי פון אייגענע. דער גרויסער משרת אין קלייט פלעגט מיר נאך מעהר
פון אלע טאן צום מויל. איהם איז עפס נישט געפעהלען געווען וואס
איך געבטיג אין דער קעד, וואהין ער פלעגט זיך שטילערהייט אריינחאפען
ער פלעגט זוכען אלץ אויף מיר זאכען וויא מיר פון דארט משלח צו זיין...
איך בין איהם געווען עפס וויא א דארען אין דיא אויגען. פון דעסמווענען
וואלט איך עס נאך אפשר אלסדיג איבערגעמאדען ווען עס זאל נישט
געווען

געווען זיך מאכען דיא מעשה מיט א קנעפיל. איך האב אמאל דערזעהן
אין קלייט וואלגערענדיג זיך א מוטער פערלן קנעפיל, וואס האט געניקעלט,
געלויבטען מיט אלערליי קאלירען און פארשיינט דיא אויגען אזוי, אז
איך האב פערקומען צו איהם גרויס יצר-הרע. דערבייא איז מיר ארויף
אויפן זינען מיין קראנקע שוועסטער, איך וועל איהר עס געבען א בוסנה,
זיא וועט א שבת א יום טוב דערמיט זיך אויספוטצען און זיך פעריהמען
פאר איהרע חברות. דער דאזיגער געדאנק האט מיר נאך אונטערקענעבען
בעהר השק און אז איך האב גענומען דאס קנעפיל און אריינגעלייגט
עס אין קעשענע, איז דער גרויסער משרת, וואס האט עס אלסלינג
פון דער ווייטענס צוגעזעהן, פאלד צוגעלאפען צו מיר מיט א געשרייא:
"אזוי שיינען, נגב איינער, דוא לייגסט אין קעשענע ?" זעהט איהר
בעל הבית, האט ער געזאגט, יענע זאכען וואס האבען געפערקלט
איז אויך זיין מלאכה. דאס האט ער שוין געזאגט פונן ארופצור-
ווארפען אויך מיר אפנים זינע אייגענע חטאים, און איך געדיינק וויא
פון שלאף, אז ער פלעגט א מאל מאקי אונטערקענען דער דונס עפס
קלייניגקייטען. . . . קורץ מען האט מיר געמאכט א וויכמען פונקטערען
סוף, גוט אויסגעפאמטשט און ארויסגעמריבען.

דיא מאמע האט מיך ווידער פערקומען צו זיך צו זאכט אין א
גוטער, מולדיגער שעה! איך זאג נישט אומזוכט אין א מולדיגער שעה,
ווארים יענע צייט גראד איז געווען דיא צייט, וואס זיא האט ערגיין
בייא א פערקער געוועלערט מצה, און דורך איהר השיבות איז איהר
געקומען, אויסצוארבייטען דארט פאר מיר א התמנות פון א גיסער
אונטערצוגיסען מיט א קריגעל וואסער דעם קנעטער, וואס דענקמאל האט
עס בייא מיר אזוי פיל פארנומען וויא דיא גרויסע שטעלע פון א שר
המטקים. איך האב מיך מיט דער שטעלע בייא זיך אין הארץ מנהם
געווען און געקוקט אויף זיך עפס מיט דרך ארץ, וויא אויף א מענשען,
וואס מען פערדארף צו איהם אנקומען און זיין הילף איז שטארק גייטיג.
אין דער ערשטער צייט איז מיר אפילו אנגעקומען שווערליך צופאמראפען
אקוראט דיא מאס וואסער, עס זענען דורך מיר חסדיג געווארען עטליכע
מיטערס און מען האט מיר דערפאר ביאום אנגעריבען א נאז, נאר דערנאך
איז עס בייא מיר געזאנגען וויא א פוטער, איך האב מיך געהאלטען בייא
זיך פאר איין גיסער אין דער וועלט, אפילו אין פארוי קען שוין קיין
בעסערער פון מיר נישט זיין. צווישן דיא מענשען, וואס האבען ביים
פערקער זיך איבערגעווארפען מצה פאקען איז געווען אויך איינער א ברדקי
בלמד. ער איז געווען מיט מיין גיסען זעהר צופרידען און מיך אפילו א
קניף געמאן אין בעקעלע. דיא מאמע מינע האט מיט דעם בלמד עפס
אלי

אלין גערעדט, גערעדט, דערנאך האט זיך צוגעדופען אונ געזאגט:
 זעהקסטו, יצחק אברהמ'ס, ר' עזריאל געהאט דא צו פאר א
 בעהעלפער! דערביי האט זיך געמאכט צו דעם מלמד: איך חדוש
 מיר מעהר נישט וויא אזוי דאס איז מיר ביי אצינד נישט ארויף אויפן
 מוח! זיין מאמע איז געווען א מלמד, זאל דער זון ווייניגער אויך זיין א
 מלמד. נאר אויך דיא אייגענע מעשה, זאלט איהר מיר געזונד זיין, אז
 דער מוח, נישט פאר אייך געדאכט, נישט פאר קיין יודען געדאכט,
 ליגט מיר, שונא ציין, אין דער ערד. איהר, ר' עזריאל, קענט עס טאקי
 פארשטעהן. איהר האט דאך מיינעם, אייך אויף צוילאנגע יאהר, גוט
 געקענט. אויך דיא אייגענע מעשה, מסתמא איז דאך אזוי אנגעשריבען
 געווארען, דער זון זאל אויך בלייבען ביים טייטל. אז זיין ליבען נאמען
 איז נחא איז מיר אויך נחא. נאמען גערעדט זאל זיין מיטן טייטל. . . .
 ס'איז אפער נישט געווען, וויא דיא מאמע האט געזאגט, מיטן
 טייטל, ס'איז נאר געווען מיט דער וויי, מיט דער ציג וכדומה מיט
 אזעלכע זאכען! ר' עזריאל מלמד'ס ווייב האט מיר גענומען אין איהרע
 הענד אריין, מיט מיר געשמאק געקעלט אונ מיר מלמד געווען מיט
 אזעלליי מלאכות. איך בין ביא איהר געווען א פארשטעקעל, א
 קארק, מיט וועלכען זי האט פארשטופט אלע לעכער. אלע טאג אין
 דער פריה האב איך בעדארפט, וויא א יוד פארפעקלט נישט דאוונען,
 אפפיהרען דיא ציג אין דער משערעדע. ועלטען, ועלטען אז ר' עזריאל
 פלעגט זי מיט זיין פבד אלץ פיהרען פאר דיא הערנער אונ איך פלעג
 זי מיט א ריטעל פון הינטען אנטרייבען. אפגעפארטיגט זיך מיט דער
 ציג, איז געגאנגען א סדרא פון אנטראגען האלץ, צונאפלייבען אין
 הויף אויפן מיסט דארע שפערדליך, אויסגיטען דיא פאמייניצע אויסקערען
 דיא שטוב אונ האלטען אויף דיא הענד דאס קליינע קינד מיט א נא-
 פארקאמפערע העמלע, וואס האט געוויינט, זיך געריסען נאך דער
 ברוסט, געצאפעלט מיט הענטליך אי מיט פיסליך, זיך פארגאנגען,
 פארקייכט אונ מחילה פארמארקעט. איך היי עס בעדארפט
 איינגעהמען, אויסטראכטען שפילכליך, בלאזען אין קולאק וויא אויף
 א טרומיט, קנאקען מיט דער צונג, מאכען סארטאקע וואראנע,
 זינגען פיר-פיר, ציגעלע מיגעלע, אונ נאך אנדערע קינדערשע לידליך.
 חלילה אפצושטעלען זיך א רגע! דיא רביצין האט געעפענט א פיסק אונ
 אויסגעגאסען אויף מיר א תוכחה, האלטענדיג דיא קאמפערע, נאר
 אויף צופלעטען מיר דעם מוח. איבערגעקומען בשלום אי דיא דאזיגע
 מלאכות בין איך געלויפען צונאפגעקען דיא קינדער אין חדר אריין. דא
 האט זיך אנגעהויבען נאר א נייער קאמפערעל — דער מודה אני מיט אלע

תריג בעהעלפערשע מלאכות: פֿיטצען שטיוועליך. שיכליך, ארויסנעקען
נאָסע וויא אַ חלישטש פון דיא בעטליך, אויסוועקען דאס אָנטאן,
פארשפילען שפּענצערס, אַברייכען שלומפּערס, אַפּבלאזען פּעדערען פון
וואַרמעלקעליך, אַפּווישען געזליך, שלעפּען מיט גוואַלד פון דער שטוב
אונ אַרויסשטופּען אין דרויסען. אזוי בין איך געגאנגען פון שטוב צו
שטוב ביז איך האב צונויפגעוואמעלט דיא גאנצע קאמאנדע, דערנאך
האט זיך אָנגעהויבען דער משיגה ווילדער מאַרש, וואס מען האט איהם
געמאנט אויף חרושים אָנקעקען. פאַראויס אונ הינטער מיר, לויפּען,
שפּרינגען, קריכען יונגליך אין דער פּאלנע פאַרמע, מיט אַרויסנעשטעקטע
העמדיליך הינטען פונם שפּענצער. דער געהט טרויעריג מיט איין
אַראפּגעלאנגענעם קאפּ וויא צו דער שחיטה, יענער האלט אַ שטיק פרויט
מיט איין איי אונ עפּט, איינער מאכט קוקעריקו! אונ דער אַנדערער
ציגעלע מע-מע-מע! איך אליין געה וואוּשנע אין דערמיט, אָנגעלאדען
אין דיא קעשענעס, אין דעם פונעם, אין אַ קוישעל אויפן אַרס פלעמאָעליך
מיט פוטער, פרויט בעשמירט מיט שמאלץ, ריפּטליך פרויט מיט אַ
וויידעל פון אַ הערינג, מיט טעפּעליך קאשקע, ווערמליך, קעז, ציגעלעס,
קנאָבעל אי שאַר ירקות אונ פיהר פון ביידע זייטען בייא דיא הענטליך
צו האלב טויג יונגעליך, וואס אַ מיהיל חליפּען, ספּאָרען מיט דער נאז,
אַ מיהיל שפּאָרען זיך איין אונ ווילען נישט געהן, אַ מיהיל פאַררעדען
דעם קאפּ אַהינטער, רעווען שרייען: מאמע, מאמע! הויך אויף אַ
קול איבער דער גאנצער גאס. . . . אָנקומענדיג אין חדר האט דער
רבי מיט דעם עלטערען בעהעלפער איפּערגענומען דעם גאנצען עטאפּ
קליינע אַרעסטאנטליך אונ זיך גענומען שמיסען. איך האב בעדארפּט
דערלאנגען ריטער אונ האלטען פאר דיא פיסליך, אפּגעשפילעט אונ
געלייגט אויפן ביינקעל האט דער רבי מיט זיין פּבוד אליין. אז דיא
אפּגעשמיסענע קינדער האבען זיך אַ לאז געטאן שפילען אויפן פּערגיל
מיטם אין דרויסען האב איך מיך געזעצט אפּרוהען וווינען דאס קינד, ר'
עזריאל דעם מלמדס קדיש, זינגען איהם דערבייא יאונטער הייקלעס
ווינעלע שטעהט אַ טיים קלאָהר ציגעלע, אַדער אויפּבלאנגען אַ מאל אַ
מאטיק פאדים, געהן אויפּוועקען דיא הידנער, שרייען אַ קיש, אַ קיש!
אונ טרייבען דעם האדן מיט זיין פּעקעל וויינער, דיא לעפּטשיכעס, אַראפּ
פונם בוינדעס אי פונם דאך. אין אַ פאר שעה ארום האב איך מיך
איינגעשפאנט געהן בריינגען דיא יונגליך ווארמעס אין חדר אריין אונ
אזוי האב איך אהין אונ אַהער מיך געדערעמט אָנגעטופּעט ביז פאַרנאכט,
וואס דענסמאל איז געקומען דיא צייט אפּצופיהרען דיא האפּטע קינדער
אַ היים. מינע צאן קדושים זענין לוסטיג געלויפּען, געשפּרונגען, דער
מיט

מיט איין אונטערנעםלאנגען אויג, יענער מיט פלווע צייכענס אויף דער באק, איינעם האט געפלאקט איין אויגער, דעם אנדערען איז אפסיל אויפגעצופט געווען א פאח, קיינער אפער האט פאר עמחה דארום זיך גאר נישט געמאכט, אלע האבען געשטימט, געאיילט, געיאנט, לעבעדיג פֿרעהליך, אין דער צייט ווען דיא משערעדע קיה איז אויך צוריקגעגאנגען פֿונם פעלד מיט דיא פארשיימע ציגען פאראויס. איך האב אפגעלאזען מיינע צאן קדשים, געגאנגען מקבל פנים זיין ר' עזריאל דעם מלמדס ציג, זיא א חאפ געטאן בייא דיא הערנער אונ אפגעפירט א היים אין איהר רוה אריין. דער מיט האב איך זיא אפגעהאלטען פון א גרויסער מיאוסער עבירה, שפרינגען ערגיץ צו א פֿרעמדען אין גארטען אריין, אונ מיר פארשפארט א קאפֿדערהנים זיא צונוכען ביי שפעט אין דער נאכט. מכת מיון עסען איז דער מדובר געווען אזוי: ר' עזריאל האט מיר צוגעזאגט קעקט בייא זיינע בעלי הבתים, בייא איינעם אכטאג ביים אנדערן צווייא וואכען, אדער א חדש, וויא עס האט זיך געלאזט. גאר פֿאקט בין איך גאר געווען אויף קעקט נישט בייא דיא בעלי הבתים, וויא דענדזשע, בייא זייערע קעכענס, וואס זיא האבען געהאט א מגו ועהר אפֿט נישט צוהאלטען ר' עזריאלס התחייבות אונ מיד לאזען פשוט הונגערען. איך ווידער פון מיין זייט הגם אין מיינע תנאים איז נישט געשטאנען צוטאן דארט עפֿים א מלאכה, פון דעסמוועגען האב איך פֿארט נישט געקענט אזוי גראב זיין, אפֿצוזאנגען זיך ווען מען האט מיד מכת געווען מיט ארבייט. איך פֿלעג זייען חריין, שארפען מעסערס, שיינערען, רייניגען דיא שבתדיגע מעשענע זייכטער, געהן צום שוחט קוילען עופות, לויפען אין דער דינקטס שליחות נאך פעפער, אינגפער מיט צימערניג צום קונעל יכדומה נאך זאכען אין דעם בעלהבתישקייט.

ס'איז געווען ארום תשעה באב צייט. איך האב מיד שטארק מכן געווען, אנגעגרייט פֿלירזין — הילצענגע שווערדליך פאר דיא יונגליך, אפֿגעפארבט מיט שווארצע יאגדעס אי מיט אנדערע מיתהמשונה פֿאחבען אונ געהאפט דר פון צו האבען א שיינעם גראשען. גאר פֿלוצים האט אויף מיר זיך אנגעריקט א חמארע אונ צושטערט מיינע האפענונגען. ר' עזריאל האט אין דער צייט געדארבט גראד שלאגען טויט שלעק עפֿים איינעם א נגיד א יונגעל, א בן יחידיל, וואס איז געווען שטארק צימערניג בייא דיא עלטערען. דאס יונגעל איז פארשלאפט געווארען אונ געלעגען צו א פעט. דיא כאמע מיט דעם מאמען האבען געלארעמט, געטרענען אונ געזאגט: וויא מוזען דעם ר' עזריאלין גוט אנדעהרנען אונ צונעהמען בייא איהם דעם גאנצען חדר. ר' עזריאל האט זיך שטארק איבערגעטראקען, געזכט א וועג וויא זיך צורייניגען אונ ארויפגערייגט

דיא גאנצע שולד אויף מיר. דאס איז, האט ער זיך מתנגד געווען, דעם בעהעלפערס מלאכה. ער איז א גרויסער שייגען, א ווילדער עכבראש! דאס זינגעלע פון זיין זייט האט געשוויגען און שטארק מורא געהאט, וויא געוועהנליך, אויסצואנען פונם חדר. עס איז אנגענומען געווארען, אז איך בין שולדיג און בייא ביידע צדדים איז געפליבען מיך גוט אויסצופאמלען און ארויסצוברייבען פונם חדר. איך בין געווארען דאס פפּרה-היתנדעל און מען האט מיט מיר, שליממול, טאקי פאלד געשלאגען פפרות!

ה.

— טא! האט דיא מאמע מיגע זיך אנגערופען אין א שמועס מיט עפּים א יודענע. און בשעת מעשה געקוקט אויף מיר. אויך דיא אייגענע מעשה, וויא זאגט מען עפּים, אכסתר, א מענטש טראכט און גאט לאכט. איך האב פון מיין זייט יוצא געווען, זיך געלייגט, וויא זאגט מען עפּים זאלט איר מיר געזונד זיין, אין דער לייג און אין דער פרייט נישט צופארשטוארצען מיינעם דארט אין קבר דעם פנים, נאר געה צוריים זיך, שונא ציון, אז פאלט אלץ מיט דער פיטער אראפ. איך האב איהם, אזוי וויא איהר קוקט איהם אן, אכסתר, שוין געשטעלט אויף עמליכע ערטער. ער האט געקענט דארט ווערען א לייט, טאקי וואס לייט הייסט, אז גאט און לייט וואלטען מיר מקנא געווען נאר געה צוריים זיך, אכסתר, נעהם חאטש דא איין א מיתה משונה און ווער דיא פפּרה אז קוקט נאר אויס, דיר אויף צוועטצעניש שונא ציון, פונקט בויבעריק! אויך דיא אייגענע מעשה, וויא זאגט מען עפּים, אז דאס שליממול לאזט נישט אפ א מענשען מוז מען אנגייען דעם קאפ. אז מען קען נישט אריבער, זאגט דער עולם א ווערטיל, מוז מען ארונטער. יאק נימא ריבא טא אייך ריבא זאגט אפילו להבדיל אויך דער מוושיק. איהר זענט דאך א וואוילקענעוודיגע אכסתר. טא! צו א בעל מלאכה, לאז זיין צו א בעל מלאכה. מסתמא איז דאך אויפגען אזוי טאקי אנגעהתמעט געווארען, אז מעביל דעם מלמדס ווען זאל זיין א בעל מלאכה, וויא און ווינד איז מיר! אויך דיא אייגענע מעשה מה אני מה חייני, געה פרעג דעם רבוני של עולם בקשיות!

אין עמליכע מעג ארום בין איך אריינגעטרעטען פאר א לעהרענינגעל צו ליינער דעם שניידער.

ליינער דער שניידער איז געווען א קליין באר אידעל מיט א בלייך פעניצעל, זעהר ספריטע, א ריהרענדיגעס וויא קוועקולפער מיט אלע שניידערשע

שניידערשע פאסטעמקעס, א פאלגע מיט דיא ביינער . מען האט איהם געקענט רופען אי א ווייבערשער אי א מענשקער שניידער , אדער , נאך גלייכער , נישט קיין ווייבערשער נישט קיין מענשקער , ווייל ער האט זיך אונטערגענומען נייען אי ווייבערשע אי מענישע קליידער , אלסדיג אין דער וועלט , אפילו א היטעל אונ האט קיין נאך נישט רעכט געקענט, אונטער זיינע הענד פלעגט א יפע מגולגל ווערען אין א שלאפראק, א שלאפראק אין א באפאטע , א באפאטע אין א קליידעל אונ א קליידעל אין א קינדערס לייפעל, דערצו איז ער געווען א פריה , עס האט ביא איהם אויסגעגעבען תמיד מאטעריע אקוראט וויפיל מען בעדארף , אונ אים איז נאך אויך איבערגעבליבען א היבשער שטיק ויתור . אונטער זיין אסען, דיא רעכטע צייט , ווען ביא יודען אין דער פאמיליע הויבען אן קליידער איבערגעניצעוועט אונ מגולגל ווערען פון זיין מלבוש אין דעם אנדערען , דענסמאל איז ער געווען פארנווארפען מיט ארבייט . לויזער האט פון זיך הנאה געהאט אונ זיך געהאלטען פאר דעם בעסטען שניידער , ווען נישט אין דער גאנצער וועלט , על כל פנים פאר דעם בעסטען אין בעזלודעו , ווייל ער האט אליין נישט געוואוסט וואס איהם בעהלט . אז מען פלעגט איהם א מאל ווייזען עפס א גוט שמקעל ארבייט ערגיין פון דער פרעמד פלעגט ער געבען א שמייעלע אונ נישט וועלען אפילו דעם כבוד אנטאן , דערצו זיך רעכט צוקוקען אונ צופעטראכטען וויא דאס איז גענייט , וויא איז געהט דער שנייט . עס פלעגט ער שמייעלען מיט א קנייטשעלע אונ יענעם אפשלאגען דיא פליגעל, עס , וואס איז דא אזויגס פאר א חריפות ? וואס האט מען דא געפונען אזויגס וואס צונעהן ? אזעלכע ארבייטען האב איך שוין אין מיין לעבען טויענטער מאל איבערגעמאכט . מען בעדארף נאר צו אלץ האבען מול . א זינגעל האט ער געהאט א געשליפענס , זעהר א געלויפנס , אז עמיצער פלעגט וועלען איהם אויסמאחלען וויא ער זאל איהם נייען האט ער יענעם נישט געלאזט אויסריידען , פארחאפט אי גערעדט אלץ אליין : איך ווייס איך ווייס , איך ווייס ! זייט זיכער , איך וועל אייך מיט גאטס הילף מאכען נאך בעסער וויא איהר ווילט . דאס ערשטע מאל איז מיר דען צומאכען אזא ארבייט ? איך ווייס , זייט זיכער, איהר וועט צופרידען זיין . ביים אפבריינגען דיא ארבייט , אז יענער פלעגט זאגען דא קוועטשט איהם, דא קנייטשט זיך , דא ליגט נישט גוט, דא איז שמאל האט ער נישט געוואלט נאר הערען , אלץ גערעדט, גערעדט אונ פארשאמען מיט רייד : חלילה וויא פאלט איהר אויס אזויגס צוזאגען ? עס קוועטשט נישט , עס טאהר נאר נישט קוועטשען , עס הייבט נישט אן אפילו זיך צוקנייטשען . גיט נאר א ציה , זייט מוחל , אהין אפסיל . עס ליגט גוט אזוי וויא אויסגעזאסען .

נאט אייך ניס ס'איז שפאל! וואס הייסט שפאל, אז ס'איז טאהר גישט
 זיין שפאל? איהר האט ערשט אפגעגעבן. אינעם אפיסיר פול דאכט
 זיך אייך אויס אז ס'איז שפאל. איך זאל פארקריינקען אין דעם היינען
 הקדש, וואס מיר איז דערפון אראפגעפאלען, בייא מינע יודעשע
 נאמנות מען איז קוים אויסגעקומען וויא מיט קרעפליכליש. ס'איז
 איבערגעבליבען פונם אונטערשלאק א שפאל פאסעקיל פערקיל האב איך
 עס אייך אפגעבראכט. בעסער וויא איך האב אייך געמאכט קען מען
 שוין מאקי ערגיין גישט מאכען. איהר וועט זיך אפיסיל איינגעקן וועט
 איהר געוועהנט ווערען. טראגט געזונט! ביים צאהלען פלעגט זיך
 אנהייבען א דינגעניס, ער האט אונטערגערעדט א שעה מיט שבוועת מיט
 הרמות, אפגעלויבט אין טאג אריין זיין ארבייט, אויסגעריכענט אויסליכעס
 פייטצעלע בעזונדער וואס האט איהם געקראכט, געמאכט א שניידערשען
 חשבון אונ געשטעלט פאר עדות אונטער דיא אויגען דעם קרעכער,
 דעם שמוקלער אי דיא יודענע פונם שאפנקעלע אונ אפגעשאטען פשוט
 מיט ניין מאס הייד ביז מען האט איהם מוסיף געווען נאך א צעהן
 גראשען. טא פלעגט ער דער נאך מאכען גיט האמש אפיסיל בראנפין! ...
 מיט אפיסיל בראנפין האט בייא לייווערען זיך אנגעהויבען אונ אויסגעלאזען
 אלע געשעפטען. ער איז גישט געווען חלילה קיין שכוור, זיך גישט
 געוואלדענט אין דיא גאסען, נאר טרינקען האט ער געקענט. דיא
 מלאכה האט ליב דעם טרונק, איז געווען זיין ווערטיל אונ ער האט
 טאקי אמת ליב געהאט דיא משקה. צוליב דעם פלעגט ער זיין א גאנצער
 מאכער אין דעם צעהן, האבען א גרויסע התקרבות מיט דעם
 צעכמיסטר, ארויסווייזען זיך אונ שטארק ארבייטען בשעת עפס א וויפאר,
 ווייל געוועהנטליך איז מען דא גישט ווערענע אפיסיל בראנפין. לייווערס
 נשמה האט גישקשה געפיהלט וואו מען בעקומט דעם ביטערען טראפען.
 נאר זאגען, אז פאר א פוסע האט ער פארקויפט זיין הארץ, זיין
 פארשטאנד, ער האט אויפגעהערט צופיהלען צופארשטען וואס איז
 גוט אונ שלעכט, חלילה, דאס גישט. פארפוסעט האט ער עס גישט,
 ער מאקי בייא זיך געהאט זיין שכל אונ וויא אלע אנדערע זעהר גוט
 געוואוקט דעם אמת, ער האט נאר פארפוסעט. פארקויפט —
 זיין גאלקע

לייווער דער שניידער האט מיר גלייך בייא מיין אנקומען צו איהם
 שטארק גענומען אין דער ארבייט אונ מיט מיר אנגעהויבען דעם אלף-בית
 פון דער מלאכה. דער אלף-בית איז גישט בעשטאנען דרינען, וויא מען
 האלט דיא נאדעל, וויא מען בעדארף א שטאף טאן, גיין. דאס איז נאך
 געווען צופריא, דעם דאזיגען כבוד האט מען מיר נאך א לאנגע צייט
 נישט

נישט אפגעגעבען. לייזער האט מיט מיר אנגעהויבען נאר פון דער
 התהלה — פון דער פאמייניצע, האלץ טראגן וכוונות אעלע וואס
 פמעט דערנעלפער אדף בית וואס ביא דעם צעלנעקע אונז ביא עזראל
 דעם מלמד, נאר מיט אפיסיל פארענדערונגען, וויא עס פאסט צו א
 שניידער, דהיינו: גיין אין מארק נאך פשרע פאדים, אריינשטעלען
 פקעסליך ווארעמען אין אויבען, ביא לייזערין גופא אין שטוב, אדער
 א מאל ערגיין ביא א שכן, ווען א מאל צעהן אין טאג אונטערן טיש,
 אונטער דיא בייגן דעם פינגערקוט, אדער א דין געדעלע, ארויסציהען
 פארקטריגעס אונז אפטרעגען מיט דעם בעל-הבית א שטיקעל ארבייט.
 אונז אזוי וויא לייזער האט געהאט א ווייב, א בעל-הביתסע, א פריה
 א יודענע, האט זיא מיט מיר זיך שטארק אפגעגעבען, אויסגעזוכט
 ביא זיך תמיד פאר מיר ארבייט אונז מיך נישט געלאזט חלילה ליידיג
 זיממען קיין רגע. דיא מאמע מינע האט נאך לעת עתה נישט געהאט
 זיך וואס צושטענדמען פון מיין מלאכה אונז מיין טאטע ר' טעביל דער
 מלמד האט נאך דער ווייל געקענט רוהיג ליגען אין קבר. זייער ווהן
 האט זייא נאך נישט פארשווארצט דאס פנים, ביז דער נאדעל איז נאך
 געווען גאנץ ווייט. אונז מכה שלאגען — דרינען האט מען זיך נישט
 געדונגען. א מאל האט מיך געשלאגען לייזער, א מאל לייזערס ווייב
 אונז אמאל ביידע אין איינעם טאקי, אדער זייא ביידע, נאר אויף איין
 אנדער מין אויפן, דהיינו אזוי: לייזער האט פריהער אפגעשטעקט
 עטליכע פעמלש לייזעריכע אונז לייזעריכע האט זייא מיר דערנאך
 געמרייא איבערגעגעבען מיט פראצענט, מיט געשמאקע עטליכע קניפ
 דערצו, אדער פארקעהרט, לייזעריכע האט נאר א מאל צום ערשטען
 אריינגעלייגט מיט איהרע אייגענע הענד וויפיל זיא האט נאר געקענט
 אין לייזערין, אונז לייזער האט נישט געקענט אויסהאלטען, ער זאל עס
 פאלד נישט אריינארפען אין מיר לייזער מיטן ווייב האבען
 געלעבט וויא א פאר טויבען, גלייך אין אלע וואס: ביידע זעגן
 געגאנגען אין ספאדיק, ביידע האבען געהאט א גלייכע דעה, ביידע
 האבען מורא געהאט איינער פאר דעם אנדערען, ביידע האבען אויסגעלאזען
 זייער שווער ביטער געמיטה איינער צום אנדערען, זיך געהאלטן,
 ארוםגענומען אונז זיך געהיילט מיט דעם שעהנסטען בעסטען — פאמלש . . .
 קיין האנגי האב איך ביא לייזערן נישט געלעקט, איך האב געארבייט
 אין שטוב וויא איין אייזעל אונז געהאפט פון אלע ווייטען קלעפ. דענסמאל
 האב איך געמינט, אז דאס אלסדיג מוז מען איין לעהרעניגונגעל מאן אונז
 אהן דעם חלילה וועט ער נישט קענען זיין קיין בעל מלאכה, אקוראט
 וויא אהן קלעפ קען מען נישט לעהרנען אונז זיין א למדן. א פריער האב

איך פאר מיר געהאט לייזערס איין ארבייטער, א דארער, איינגעטייקערטער אויסגעבלייבטער בחור, וואס ער האט זייןע בעסטע יונגע נאכערן פארבראכט בייא לייזערען, געטאן עבודת פרך און געליטען ביז ער איז געקומען צו דער מדרגה האלטען א נאדעל און שטשאפען. דעריבער קלעג איך שליממול, געבייך מקבל באהבה זיין אלע פעטש און אפילו נישט הויך וויינען.

איין מאל אינטער א פאר פסח רופט דער בעל הבית צו מיר זיך אן: „איציק אברהמיל גיב נאר א שפרינג אין קרעמיל, חאפ, פארבראכט זאלסט טוא ווערען, פאר א גראשען פשרע פאדים און בעווארק, ווארפען זאל עס מיט דיר, אט פון דעם דאזיגען קלייד דעם פעדער חלק, דערנאך דעם אינטער חלק. ושינוי ממזר!“ איך געדיינק וויא שטארק איך האב מיך דערייטעט דענסטמאל אויף דעם פבד — זיטצען ביים מיש און האלטען א נאדעל, גלייך וויא מען וואלט מיך אויף א חתונה מכבד געווען האלטען דיא חופה-שטעקענס. הייבא! איך האב מיך איינגעזעצט ביים מיש אקעגען דעם אויסגעבלייבטען בחור, פרעהליך, לוקסיא און מיט ביידע הענד געהאלטען דעם אינטער-חלק וויא עפס א טהייערע זאך, זיין אכונטוב. דער שניידער האט אויף א בייא קולכען ציגעוונגען א שטיקעל פון פל גרדי, באלד א מלך עליון, באלד איז ער איבערגעגאנגען אין א מארש, צוגעשאקעלט מיטן קעפיל און צוגעפויקט צום טאקט מיט דיא פיסקעס, באלד האט ער געזאגט א המצאה-לע איבער מיר, איבער דעם אויסגעבלייבטען בחור און דער בייא ארויסגעשטעקט א שפיטן צינגעל, באלד האט ער געוונגען וויינענדיג וויא מען בעזעצט א פלה און באלד האט ער געזאגט, וויא דער מארשאלעך, גראמען. ושינוי איציק אברעמיל! האט ער מנהרגייה טאקי געזאגט מיט א ניגון, שנייטן אפ דאס לעבט ממזר! נעה גיכער אונגעפלאזענע פארצע! אפיסיל גיכער איציק אברהמיל, חאפ ביא מיר נישט ממזר-קיין דרעמיל! און איך, שטארך דא שטארך, שטארך דא שטארך אין דעם קלייד אין דיא פינגער וואו עס האט זיך פאפאדעט. גאר ווער הערט א שטארך בשעת אויפן הארץ איז פרעהליך? . . . פלאזלים אבער האט אויף מיר זיך אונגערוקט א חמארע אין דער גאנצער שטוב האט אנגעהויבען צושטיינקען סמאלינע. מען זוכט דא, מען זוכט דאדט און מען געפינט לסוף, אז בייא מיר שליממול סמאלעט זיך דער אונטער-חלק, יענער אונטער-חלק וואס איך האב בעווארפען ווארים בשעת איך האב אפגעשנייט דאס לעבט איז א שנייך דארויף אראפגעפאלען. א געוואלד א געשריא, א געפילדער, וואלייא פעטש, קולאקעס און קלעפ איז מידגעפאלען וויא האלין! איך האב גענוג געהאט פאר דאס מיינע. דער שניידער פריזוט זיך מאכען פונם

פונם אונטערחלק א פערדערחלק, ארבעל, עס געהט נישט! ער האט
שוין געפירט פונם באקאנטע ארויסגענומען דעם שטיק וואו פון דעם קלייד,
נאר מוטשע זיך, שווא ציון, פון היינט איבער איהר עס געהט נישט!
האטש צעבייט זיך. האטש מיהא דא פיערער אריין עס געהט נישט!
דער אינטערחלק מוז מאקי בלייבען איין אונטערחלק, פון א חורש
עקל קען מען נישט מאכען קיין שטריימעל. "הער נאר אויס אייניק
אברחמיל! האט געזאגט דער שניידער, הער אויס ממורוק, יונגאטש
איינער, א בריינג דיר אין דא ביינער! פאטשען דיר האב איך שוין
געזיין ביי פח נישט, אז דא בעלזביתקע וועט קומען פונם מארק וועט
זיין דיר מסמא אויך דערנווארטען אביסל אונ אויסטאפען דיר דא
ביינליך! זיין האט אויך אזא רעכט גלייך וויא איך אונ זיין וועט דיר
איהרם גיט שיינקען. נאר דאס אלסדינג אבער איז אלץ גארנישט, א
היינטיק אקגעגען דעם וואס דא וועסט ערשט לייזען שפעטער באס עס
וועט מיר נישט איינגעהן מיין הסברה. דער שניידער האט באלד מאקי
זיך פארטראכט איבער דעם אינטערחלק אונ גערעדט צו זיך אליין: פאר
וואס נישט מאקי א קעשענע. . . פונם לאך א קעשענע? . . . אי
וואס? . . . עט! מילא וואס מאכט עס אויס? . . . דערנאך
האט ער אויסגעשטעלט אויף מיר א פאר אייגען אונ א געשרייא
געטאן: "פאשאל וואן ממור! אלעילולע (הללוהו) פל צבאיו, הינט
זאלען מיט דיר תאנדלען! איך האב מיר ארויסגעריקט פון אונטערען
מיט וויא א קעמפלע, אונ געווארט מיט א פארקלעהמט הארץ א
וויסמען סוף.

דיא דאזיגע טרייערדיגע מעשה איז געשעקן מיטוואך תחלת
אונעם. פרייטאג, געביינג איך וויא היינט, האט דער בעל הבית מיר
געחייסען אפטרעגען נאך איהם דאס קלייד צו דעם ארעגדארס ווייב.
דיא ארעגדארקע גיט א בליק, א דונער, א שלאק, א קעשענע סאמע
אונטען! וואס איז דאס אזוינס שניידעריל לעב? האט זיין צושריגען,
סטייטש וואס איז דאס — דאס? איך וועל אסור תויר, אזא קלייד בשום
אופן נישט צוגעהקען! "אי, האט ליינער מיינער געענטפערט מיט א
זיס לעבעלע אונ איהר פארשלאגען דיא בייד, אי שרייט חלעבין נישט
פריינדעל! אזוי העלף מיר גאט וויא איך האב איך געמאכט גוט! איך
האב איך געעקט דאס קלייד נאך דער סאמע פאסלעדיגע מאדע.
סטייטש בייא אלע פריצעס זענין היינט אויפגעשפאלטען קעשענעס
אונטען. א משוגענער מאכט היינט קעשענעס פארענט! איך זאל אזוי
רבנוי של עולם פטור ווערען פון מיין מלאכה אונ נישט בעדארפען זיין
קיין שניידער (אזוי געוועהנמליך פלעגט ער זיך שווערען וויא דער שטייגער

פון אלע אנדערע יודישע בעלי מלאכות) וויא שוין דאס זעהט אויס! א
שטארקע חלעפין, וואס איהר קענט נישט אליין מיט אייערע אייגענע אויגען
אנקוקען דעם ופעמען חן וואס דאס האט. מאכט חלעפין נישט פריינדעל
ס'איז גוט! אט טראגט געזונט, פארנימט געזונט, צערייט געזונט!
גוט נאר קרישטשענע מיין לעהרעניגלעך, ער פארדינט חלעפין, ער האט
געפירט דיא אויגען זיך ארויסגענומען אונט א סך געהארעוועט אויף דער
קעשענע. מיר קומט אויך חלעפין א בוסע! לייער איז געווען פאררעכענט
אין בעזלינדעו פאר אייעם פון דיא בעסטע שניידער, וואס גייען נאך
זשורנאלען, אונ דער ארענדאר דארט איז געווען איינער פון דיא גרעסטע
נגידים, היינט אז מען האט געזעהן, זיין ווייב, דיא ארענדארקע, געהט
ארויס אונטען מיט א קעשענע זענין דער נאך אלע בעזלינדעווער מאדנע
ווייבליך ארויסגעגאנגען אונטען מיט אויפגעשפאלטענע קעשענעס. נאר
הינט מיין קעשענע איז אריין אין דער מאדע, איך אפער פין דערפון
נישט געהאלפען געווארען, לייער האט מורא געהאט, איך זאל מיט
דער צייט נישט ארויסווארפען עפיס אזוינע נייע מאדעס, וואס וועלען
איהם חלילה אנמאכען בויכנווייטיג אונט מחמת מורא נישט געוואלט געבען
מיר א שטאנד ארבייט. ער האט מיר אין גאנצען אוועקגעשיינקט זיין
ווייב במתנה גמורה זיך נאר איבערגעלאזען דאס רעכט, מיר א מאל
אפצושטעקען א פאטש. וואס טויג מיר, האט ער זיך אנגערופען,
אזא פארשלאפעטע קריינק, אזא מין קינמאלער? אונ דערביי אפגעזאגט
זיין געוועהנטליכען פסוק: אלע-לולע כל צבאי, היינט זאלען מיט איהם
האנדלען! . . . לייעריכען האב איך א מאל א שאדען אנגעטאן,
נישט ווילענדיג איהר צובראכען א טאפ מיט אייער אונט האב געמוזט
לסוף דורך דעם עזקר זיין.

מען האט מיר דערנאך אפגעגעבען צו אלערלייא אנדערע בעלי
מלאכות, וואס א וואך צו איין אנדערען. איך אפער פין געווען א
שליממול אונ ערגיין נישט געהאט קיין גליק. איטליכער בעל מלאכה
בעזונדער האט מיר דאס ערשטע געקאנט געמאכט מיט דעם
בעל הבתישקייט אונט מיר איינגעשפאנט אין דעם יאך. איין בעל-הבית
האב איך אויף מיר געהאט, עפיס א שוסטעריל, א פרעהליכער קבצן,
ער פלעגט מיר אלץ שיקען צווישען דיא אומריינע ערטער — רייסען
בייא חזירים חזיר-האר פונם ריקען. גארעלע, אזוי איז געווען תמיד
זיין ווערטיל: פון א חזיר א האר איז אויך גוט. בייא א חזיר איז א
מצוה צו רייסען. . . . בשעת ארויסטראגען א פאמיניצע פלעגט דער
דאזיגער פרעהליכער קבצן אויף שפאס אויפשמעהן אונט מאכען מיט א
ניגון: תן כבוד לאיציניא! טראג טראג איציק אברהמוניא, איך זאל
דערלעבען (קל"ח) גימל

דערלעבען טראגען דיר צו דער תרונה וויין אין א רעשעמט! טראג איצינא, טראג. אין דינע יאהרען האב איך גענוג פאמייניצעס איבערגעטראגען!... דעם דאזיגען שוסטעריל האב איך אין הארץ ליב געהאט, ער איז מיט מיר זיך גענאנגען בעסער פון אלע אנדערע. איך וואלט מיר פיא איהם געהאלטען אונ אפער עפס וואס אויסגעלערענט, נאר ער איז אפער שטארק קראנק געווארען, אנגעהויבען שטארקער וויא פריהער צוהיטען צושפייטענמיט בלוט, ווייל ער איז געפיר שרעקליך אפגעקומען געהארעוועט, געארבייט איבער זינע כחות כפרנס צו זיין ווייב אונ קינדער, אונ עסען האט ער געפיר געגעסען יסורים. הוין א דאר שטיקעל פרויט מיט עפס וואס עס איז דערצו, איז אין זיין מויל נישט געקומען. דעם טעם פון פלייש האט ער שוין לאנג פארגעסען. ביא א שמיגעס א מאל פלעגט ער אלץ שפאסען: פלייש דאס איז נישט קיין יודישע זאך. איך משוגענער האב מיר טאקי איינגערעט א שטיקעל לונגראונדלעכער שבת אין טעפיל!... מען האט אים געפיר אויף אוועגעלע אוועק געפירט אין הקדש אריין אונ ער איז דארט באלד טאקי געשטארבען!...

ו.

ויהי היום איז אין בעזליודעו אנגעקומען איינער פון דיא ארומפאהרענדדיגע חונים אונ האט ביא אונז שבת געדאווענט מיט משוררים. דער עולם איז פון אלע קלייזליך איהם געלאפען הערען. א מתייל האפען זיך נוהג געווען, וויא זאגט מען עפס, וויא פראסטע בעל הבתים. האפען אפגעדאווענט וותיקין. פריער טאקי, זיך גוט קידוש געמאכט אונ דערנאך גענאנגען הערען. ס'איז געווען א שרעקליכע איינגשאפט, מען האט זיך געשמופט אויף דיא קעפ אונ איך האב מיר צווישן דעם עולם אויך אריינגעשמופט הערען דעם חון, ווייל איך האב וויא אלע יודען זעהר ליב געהאט זינגען, דער חון האט געהאט א קליין משורריל, א פייער, אין מינע יאהרען. איך האב איהם עפס אזוי מקנא געווען וויא ער שטעהט זיך ביים עמוד אונטערגעהאלטען דאס בעקיל מיט דער האנד אונ טראלעליקעט, אז איך וואלט פון מיר פאדאי, דאס העמד אוועקגעגעבען אבי זיין וויא ער א משורריל. איך האב אויף דעם דאזיגען משורריל געקוקט מיט גרויס דרך־רארץ דענקמאל ווען מיר יונגליך זעגן אלע געווען אין פאלעש בשעת לייענען. איך בין עפס פאר איהם אין גאנצען במל געווארען, מיר האט זיך געבאקט אויף דער וועלט איז שוין נישטא קיין בעסערעס פון א משורריל. וויא קום

קום איך צו איהם ! אז דאס משורריל האט נאר געעפענט דאס מויל ,
 נוא האט מיינער זיך גענומען איהם אריינקומען אין דעם מויל אונז ווען
 עס וואלט נאר מעגליך געווען אריינצושפרינגען אין איהם וויא איך
 שטעה אונ געה וואלט איך מיך פשוט מתייה געווען . אהיים קומענדיג
 פון דער שול האב איך מיך אלץ געפריווט נאכמאכען דעם משורריל ,
 פייא דיא זמירות האב איך מיך שטארק צולאזט אויף א קולכען אונ
 טראלעליקעט אזוי אז דיא מאמע האט גרויס תענוה געהאט , נאר איך
 האב פלל גישט געמיינט דיא זמירות וויא נאכצומאכען דעם משורריל .
 עס האט מיר עפס זיך געזונגען . דאס מויל האט מיר גישט געקענט
 זיך צומאכען אויף א רגע , מען האט שוין אפגעגעסען ווארמעס אונ איך
 האב טאקי אלץ נאך געזונגען , געמאכט שטיינער . דאס זינגען איז
 לסוף איבערגעגאנגען אין קונדס אריין אונ איך האב מיך געריסען אויף
 אלערלייא משונה ווילדע קולות . אז דיא מאמע האט דא א קוק געטאן ,
 אז איך וויל נאר גיט אויפהערען אונ לאז זיא גישט אפסיל אפדעכען
 נאכן קונעל האט זיא מיך גוט אויסגעבאכעט אונ ארויסגעווארפען פון
 דער שטוב . וואהין לויפט א זינגעל שבת פייא טאג ? מסתמא אין בית
 מדרש אריין , הער-הע ! דארט האב איך געטראפען דיא גאנצע ווייסע
 חברה , דיא אלע רעכטע קונדסים . איך האב געמיינט , אז נאר איך
 איינער האב נאכגעמאכט דעם משורריל , גיין ! אלע אנדערע האבען
 דאס אייגענע געטאן וואס איך . אימליכער פעזונדער איז געווען שטארק
 בעשעפטיגט , דער האט געקוויטשעט , דער געריטשעט , דער האט
 געברומט , וויא דער פאס , יענער נאכגעמאכט דעם פיסטעל זינגער , איינער
 האט זיך משונה געקרימט געריסען אויפן האלז וויא דער חזן אונ דער
 אנדערער האט זיך צולאזט וויא דער פלייטער . דער נאך האט חברה
 אלע אין איינעם זיך א געם געטאן אפצושפילען דארט אויבען אין דער
 ווייבערשער שול דאס שיינע בעמלעריל , מיט וועלכען דער חזן האט
 געזאגט מי שברך . מען האט געמיינקעט , געפישטשעט , געשווישטשעט ,
 געהילכט , געשריגען ביז דער שמש האט אונז אפגעשפריצט מיט וואסער
 אונ אונז מיאוס טאקי ארויסגעטריבען — . פאכט , מוזט איהר וויסען ,
 האב איך טאקי געהאט א דין קעלכען , א שוין געליינקעל , איך פלעג
 א מאל אונטערהעלפען לייזער דעם שניידער בעזעמזען א פלח , אדער
 אונטערהאלטען איהם אין א מלך עליון . לייזער פלעגט דערפייא קוקען
 אויף מיר אונ זאגען מיט א שטייכעל , וויא איינער וואס מוזט איהם
 שטארק תנאה : גוט ממזרק איינער ! אזוי , אזוי , אין דין טאמען אריין
 ממזר ! . . . מיר איז אריין אין קאפ צופעטען דיא מאמע , זיא זאל
 מיך אפגעבען צום חזן . איך האב מיך צו איהר צוגעשטעפערט וויא א
 ולידנע

זל דנע אזוי לאנג אזוי ברייט ביז זיא האט מיר געמוזט פיררען מאקי צום חון . דיא ארמע פארנוויסע אלמנה געביד איז שוין אויך מאקי גערען געווען אזא סחורה וויא איך פטור צו ווערען . אז דער חון האט מיר געהייסען א קוויטש טאן אונ דער נאך געזאגט , ער געהט מיר צו , האב איך פאר שמחה געמיינט , אז דיא וועלט איז מיינע . איך בין גאר ניט אין שטאנד צושילדערען וויא מיר איז דענסמאל געווען אויפן הארצען . דיא מאמע מיינע איז א פנים דערפון געווען שטארק צופרידען , מאקי שטארק וואס שטארק הייסט , ווארים אין א שמועס מיט איהרער א בעקאנטער יודענע האב איך געהערט וויא זיא האט צוא איהר געזאגט אזוי :

— אויך דיא אייגענע מעשה , אסתר , זאלט איהר מיר מאריך ימים זיין , וואס קען א מענש יענעם תכלית פארזארגען ? צופריד דיר שווא ציון , דעם קאפ , צערייס זיך אונ שפרינג דיר אפילו פון דער הויט וועסט דוא גאר נישט מאכען , וויא זאגט מען עפיים אסתר , אז השם יתברך דערהייבט א מענשען ווייסט מען גאר נישט פון וואנען דאס איז געקומען . איך זאג עם אקעגען מיין יתום , זאג איך עם . אויך דיא אייגענע מעשה , לייט האפען געזאגט צו א בעל מלאכה , לאז זיין צו א בעל מלאכה . וואס וואלט פון איהם געווארען ? בעדארף גאר נאט חסד טאן אונ בעווייזען אז ניט אזוי וויא לייט זאגען . נא דיר גאר א חון , געדאנקט אונד געלויבט איז , אסתר , השם יתברך ! מיין יתום איז שוין איצונד פארזארגט , א לייט אויף מיינע ליבע געזאגט געווארען ! איך האב עם גאר אזוי פיל בייא זיין ליבען נאמען נישט פארדינט . דא האפען גאר זכות אבות זיך געמיהט .

מיט דעם חון בין איך מעהר וויא א האלב יאהר ארומגעפאהרען אויף דער וועלט . מיר , שלימזול , איז בייא איהם אויך שלעכט געווען , ערנער פון אלע איבעריגע משוררים . איך האב מיר נישקשה גוט מפייר געקויפט . דער שטייגער איז געווען ווען דער חון האט ערגיץ געדאווענט האפען דיא משוררים בעדארפט אונטערוויילעכס קוקען אויפן עולם , זעהן אויב זיין האוונען געפעחלט , וואס זאגט מען אויף זיין געמבע אונ וויא ער זעמט עברי , אונ אז דער חון האט אין דער היים עמיצען א רוף געטאן ביים נאמען , מיט עפיים א ווינק דערבייא , האט עם געהייסען : נוא זאג גאר , איז מען עפיים צופרידען געווען ? במעט תמיד אבער איז דער גורל וויא אויף צולהעים געפאלען אויף מיר . עם קען אפשר זיין דעריבער , ווייל דיא איבעריגע משוררים פלעגען פאלד נאכן דאוונען מאכן פליטה אונ אויסגעטריקענט ווערען . קוים האט ער גאר א זאג געגעבען : אברהמקע ! אונ דערבייא דערלאנגט א ווינק , אז מיינער ,

וואס האט נישט געוואוסט קיין חכמות, איז ארויס מיט דער שפראכע:
 חזן מען האט געלאכט, מאקי זעהר שטארק עפּים געלאכט! נוא פלעגט
 ער מיר אנגעהערען ביים אויער, דרעהען און דרעהען, ציהען און ציהען
 אז איך זאג אייך, דער שניידערקעס קלעפּ זענען אקעגען דעם
 קאמאנעסליך געווען. א מאל האבען מיר ערגיץ אין א שטעטל
 געדאווענט שבת פרשה שקלים. דער חזן האט צום דאווענען זיך שטארק
 מכין געווען, ווייל ער האט ארויסגעקוקט אויף יענעם שטעטלס חזנות.
 שבת צונאכטס האבען צו איהם זיך פארקליבען מענטשען א גאנצער
 עולם. מען האט געטרונקען פונש, וויין און סאיז געווען א פרעהליכע
 מלוה מלכה. דער חזן האט זיך געפיעסטשעט, זיך געקלאגט אויפן האלד,
 ער האט אביסל זיך צוגעקיהלט און מוז עמדיכע טעג אפהיטען זיין בלי,
 זיך אלץ געקווייגקעלט, געקווייגקעלט און פון דעסטוועגען האט ער דעם
 עולם פארט צוליב געטאן געזאגט "אלהים" און געזונגען א וואלעכיל.
 דעם חזן איז אויסגעקומען גייטיג נאך עפּים צושיקען און וויא ער האט
 א רוף געטאן: אברהםקע! הא-הא, דא האב איך געעפענט א פיסקעל
 און א זאג געגעבען: "חזן מען האט פון אייך געלאכט!" גאנץ הויך אויף
 א קול און פרעהליך, ווייל איך האב געהאט אין קאפ אביסל משקה.
 דער חזן געביד איז געווארען אנגעצונדען, רויט וויא איין אינדיק, דאס
 פנים האט איהם זיך געמינעט און דער גאנצער עולם איז געבליבען
 עפּים וויא צומישט מיט אויסגעלאצטע אויגען. איך האב געמינט,
 אז דער חזן וויל מיר נישט גלויבען. פערביידעוודיגט בין איך גראד
 דענקמאל געווען פונם ביסל פונש, נוא האב איך מיר צולאזט מיט מיין
 זיס צינגעל און אנגעהויבען צושווערען? וויא איך בין א יוד חזן, מען
 האט פון אייך געלאכט! אט-רא דיא דאזיגע מענטשען מאקי האבען זיך
 געקריהמט, שטארק חזיק געמאכט! .. ווער שמיעסט יענער, יענער,
 וואס טרינק אונסודעט זיך אלץ מיט אייך, ער האט חלעפען זעהר
 געלאכט בשעת מיר האבען געארבייט אין דער קדושה עפּים האט ער,
 דאכט זיך געזאגט, קאמישאן. ווייס איך וואס קאמישאן הייסט?
 אינדיקוויטען צו קאמישקעפוטער... דער חזן האט פארפיסען דיא
 ליפען, קלאמפערשט געמאכט זיך לאכענדיג און געזאגט דעם עולם
 אויף מיר, אז איך בין א שוטה, שטארק תמעוואטע, ווייכט נישט
 ווער עס האט מיר געשוירען, צו דיא אלע מעלות בין איך נאך גראד
 איצט אביסל פארלעקט, נאר ער מוז אזא אנשיקעניש האלטען צוליב
 דעם קולכעל, דעם עולם איז געווארען עפּים אויך פריקדע, דיא מלוה
 מלכה האט זיך נישט געקלייט און מען איז זיך פאנאנדערגעגאנגען
 עפּים צושטערקעט. איהר קענט אייך משער זיין, וואס איך האב דערנאך
 געלייזט

געלייזט. דער חזן האט מיר געוויזען וואס פאר א גאט מיר האבען
אונ דאס ביסעל פונש איז מיר פאקיס אויסגעפאלען .

איך בין מיט דעם חזן נויטער ארוםגעפארען , זיך אויסגעשלעפט
אין א סך יודעשע שטעטלעך און אויף שבת נחמו זענען מיר אריינגעפארען
קין צוואנטיגטש. דער חזן האט ארויסגעקוקט וואו אויף צוואנטיגטשער
חזנות . ער האט דארט איינגעלייגט דיא וועלט און געארבייט אויף אלע
פלים , דיא גבאים האבען איהם געפעטען , פארבלייבען דארט אויף
ימים נוראים , און דערנאך וועט מען מיט איהם זיך אויסגלייכען , אלסדינג
אם ירצה השם גומר זיין . איך בין דער ווייל אפסיל בעקאנט געווארען
מיט צוואנטיגטשער קונדסים און בין בה"ש ביא דער דארטיגער נויטער
הברה געווען א שטיקעל חשוב , הייני , אז ס'איז אויסגעקוקען צוליפען
מיט א חורא נאך דעם דארטנען משוגענעם האט מען מיר געלאזט לויפן
פאראויס , אדער אז מען האט בעדארף עמיצען מאכען א פאנפע פלעגט
מען דערצו געהען קליאטשע ביא מיר פון דער קאפאטע און ווען ס'איז
א מאל געראטען ארויסצוגעהען פונם שמש שאפקעלע דעם שופר פלעגט
מען מיר מכבד זיין מיט דעם ערשטען פלאז . עס וואלט מיר אנגעהויבען
אפילו צו ווערען גוט . נאר וואס העלפט עס אבער , אז ס'איז נישטא
קין מול !

הערט נאר מיין סוף ביים זון . ראש השנה קענט איהר זיך
פירשטעלען וויא מיין חזן געפירד האט געהארעוועט . ער האט געארבייט ,
וויא מען זאגט , אויף אלע זאסטעווקעס , גערעקט איטליכס ווארט
א מאל צעהן ארויף און אראפ , אויסגעטייטשט מיט דעם פינגער , פון
דער געמפע פלוצלים אריין אין דעם ביא קול , היינדידידי אהער ,
היינדידידי אהין און איז שטער נישט געקראכען אויף דיא ווענד . דער
באס איז אחרפענט געווארען פונם שטייגער מאכען ביים איטליכס
שטיקעל א ניא שטייגעריל , נאך א מאל לאטומדוסידוסידוס , ווידער
א מאל לאטומדוסידוסידוס ! ער איז אפגענאנגען מיט שווייס און זיך
אלץ געווישט מיט דעם פאטשילען , וואס איז איהם נישט ארויס פון דער
האנד . דעם פלייטער געפירד האט שוין נישט געדינט דער קול , ער האט
בעדארפט אריבערשרייען דעם באס , נאר עפס א פיף , א קוויטש און
אויך , שלוממל , האב כמעט אלע רגע בעדארפט אקוויטשט מאטעניא !
אדער א לאנגען טראטאטאטי ! אוש נוא הפלל מען האט
געארבייט , זיך געריסען אויף וואס דיא וועלט שטעהט . אין דער שול
האט געדאווענט איינגער מאן א גיד , ער איז געווען אפסיל פון
היינטיגער וועלט , א דיקער , א געוויטער , א שטיקעלע לץ און זעהר
א נויטער מענטש . ער פלעגט ליב האבען זיך נארעש צומאכען מיט קינדער

און האט שרעקליך פיינט געהאט דעם חזן פאר ווייניג מיאנסע הויזות .
 אז דער חזן איז אביסל זיך צופאהרען אין דעם "אתה זוכר" וואס אין
 דער מוסק-דינער שמונה עשרה זיך גענאנגען ווי אויף א פאמלישטאונען וועג
 און פלעגט ארויסווארפען געמאקטע, ונאמרליך פא מאלאדעצקי, איז צו
 מיר שטילער הייט צוגענאנגען דער לץ, דער נגיד, און האט מיך עפס
 גאנץ ערענסט א פרעג געטאן: זאג נאר קליינער, קענס-דוא מאכען א
 וויינישעל? און מנייה-דוביה מאקי איז שוין בייא אים אויף דיא ליפען
 פארטיג געווארען א וויינישעל, אזא גרויסע, אזא רויטע, אז איך האב
 מיך שטארק צולאכט. אפער דענקמאל גראד האט דער חזן שוין
 אויסגעמאכט א ונאמרליך און געווארט איך זאל מאכען טראטא-טאטי!
 אז דער עולם האט געזעהן, דער חזן איז עפס געבליבען שטיל וויא
 דערווארגען, האט מען אנגעהויבען פאמלישען אויף דיא שטענדערס. דער
 חזן האט מיט פערס זיך ארוםגעקוקט צו מיר, גלייך וויא איך וואלט איהם
 גענאזעלט, אדער נישט געוואלט אפגעפען וואס איהם קומט. דיא אויגען
 האבען איהם געפייערט און זיין פנים איז געווען רויט, אויסגעפריעט וויא
 א צימערס. דער פאס האט אויסגעדרעהט דעם קאפ צו מיר מיט א פרום,
 וויא א קיה צו א קעלבעל, איך זאל שוין אפגעמפערען, מיין טראטא-
 טאטי! נאר קוים וואס איך האב מיך גענומען קוויטשען האט דער נגיד
 אפגעגען מיר געמאכט נאך א מאל א וויינישעל און איך האב פון דער העלער
 הויט אויסגעשטאסען א געלעכטער הויך אויף א קוויטש! דער חזן האט
 זיך ראקסאלאשעט, פארפוטעט און פארפלוטעט, איז ארויסגעשפרונגען
 פון דיא תאלאבלעס, אראפ פונם גלייכען שליאך, האט איבערגעהיפערט
 א שטיק שמונה עשרה און דערצו נאך געמאכט עטליכע גרייזען, דער
 עולם האט פון אלע זייטען געמאכט פארוואנדערט אי, אי, געקלאפט
 און געסטוקעט. דיא ווייבער דאכט אין דער ווייפערשער שול האבען
 זיך שטארק דערשראקען און אין איין אטעהעם א געשרייא געטאן: אוי,
 עס ברענט!... דא האבען שוין ווידער דיא מאנסקילען זיך דערשראקען,
 זיך אנגעהויבען שטופען און ארויסלויפען פון דער שול. דער פלל ס'איז
 שוין געווען א צערידערט באוועגען. דער עולם איז שרעקליך נישט
 צופרידען געווען. אויף מארגען נאך ראש השנה האט דער חזן מיך
 ארויסגעטריבען און אליין איז ער געביד פבושה וחרפה אנועקגעפאהרען,
 זיך ווייטער ערגיץ ארוימשלעפען. איך, שלימזל, בין איבערגעבליבען
 אין צוויאטשיץ וויא אויפן וואסער.

דער רב, ואל לעפען, האט אין מיטען עגן אנדערענלייגט דיא פאפירען אפצורוקען זיך אפיסיל און צוהאפען דעם אפיהעם. ער האט א קוק געטאן אויף דיא נגידים און געזאגט צו זיין מיט דיא ווערטער: — איך בעט איבער אייער פבזד, רבתי, וואס איך פארנעהם אייך מיט אזא מעשה, איהר זענט דאך מענשען, סוחרים, איטליכער פון אייך איז א טרוד פארדרעהט אין זיינע עסקים און האט אונדאי קיין צייט נישט! נאר וואס זאל איך טאן ס'איז דאך א מצוה מקיים צו זיין צונאט חבת. ער, עליו השלום, האט עס פון מיר פארלאנגט און פארדינט מאקי מיט רעכט מען זאל ממלא זיין דיא בקשה זיינע, אזוי וויא איהר וועט צום סוף אליין ארויסוועהן. ווייטדזשע מיר הונדערט מאל מוחל רבתי! — נישקשה, נישקשה! האפען דיא אלע נגידים זיך אנגערופען. אדרבה, רבי, דיא מעשה געפעלט אונז זעהר. מיר וואלמען נישט מיהד געווארען ויא צוהערען פיו אין סוף ארין, האמטש א טאג מיט א נאכט, אזוי שוין געפעלט ויא אונז. דער בייא האט יצחק אברהם עס טאקי בייא אונז אלע פארדינט, מיר זאלען פון זיינעם וועגען אנועקלייגען אפיסיל צייט און הערען זיין פעשרייבונג. מסתמא וועט דאך עס צו עפס פיהרען. דער סוף מוז אונדאי זיין וואונדער שוין און מיר וועלען קיין תרטה נישט האפען, וואס מיר האפען אזוינס געהערט. פלוצלים האט זיך געעפענט דיא טיהר, דיא רביצען האט אריינגעשטקט דעם קאפ מיט א פרעג: אויב עמיצער קען איצט צום רב אריינגעהן, עפס זעהר מיט א גענייטיגער נאך, און אז ויא האט בעקומען איין ענטפער: יא! האט ויא פאלד טאקי אריינגעפיהרט אין שטייפלע עפס א יודענע א בילד שיינע, א שווארצקענעווידיקע, מיט א פאר אויגען וויא דיא קארשען, נאך אין דיא מיטעלע יאהרען. דיא נגידים האפען פון דער זייט דערלאנגט א געשמאקען קוק מיט אפעמיט און געגעסען מיט דיא אויגען דיא אומבעקאנטע, שיינע יודענע, וואס איז אקעגען א פאר מינוט געבלאפען שטעהן מבלבל אין דערמיט שטייפלע און דיא פארב אזי איהר געשמאקען אין פנים. דערנאך איז ויא מיט א פארנייג צוגעגאנגען צום רב און געזאגט אויף אפיסיל א ציטערדיגען קול, אז ויא האט צו איהם עפס א נאך, ויא קען אבער מיט איהם דער פון נישט היידען נאר אונטער פיער אויגען. דער רב האט זעהר שוין איבערגעבעטען דעם עולם און איז מיט דער יודענע אנועקגעגאנגען אין איין אנדער תדר אריין.

— א רב מענדעלי! וואס מאכט איהר גוטס? האט דיא רביצען

צו מיר זיך געווענדט נאכדעם אז דער רב איז ארויסגעגאנגען. שוין א לאנגע צייט, רב מענדעלי, זענט איהר היא ביא איזו נישט געווען האט איהר עפס געבראכט ניין? דיא מאנסביל מינען, אז נאר פון ווייפער וועגען פערדארף מען דרוקען ספרים, אלסדינג פון ווייפער וועגען, ווייפער האבען גאר קיין נישט נישט, וויא זענן גאר קיין מענשען נישט אונ פערדארפען קיין נאך נישט האבען, גענוג פון ווייפער וועגען אי דאס וואס וויא לעבען, וואס וויא טראגען, האבען קינדער, האדעווען וויא, קאבען ווארמעס, היטען אפ דיא מאנען אונ ווערען פארשווארצט. — געלויבט איזט גאט, וואס מען זעהט זיך געזונט! האב איך

געענטפערט. נישטקשה רביצען, איך האב אין אייך נישט פארנעסען. איך האב אייך געבראכט א "תחינת ארץ ישראל" גאר א שפאגעל נייע. זעהט איהר, רביצען קרוין, איהר בעשולדיגט אומזיסט דיא מאנספארשינען, מען האט אייך חלעבין אויך אין זינען. קוקט, וויט מוחל, אונ בעטראכט דיא תחינות וואס מען מאכט פאר אייך אן. וואס ווילט איהר האבען? מיר דאכט זיך, מען האט שוין גענוג, איבערגענוג אייך, ווייפער, אנגעמאכט. . . . נישט דאס בין איך אויסען.

— איינצי רביצען! האט איינער פון דיא נגידים מיט א שמיכעלע זיך אנגערופען. איהר ווילט חלעבין מאבען א מרידה אונטער דיא ווייפער! הערענדיג אייך וועלען דאך אונזערע ווייפער פארברייסען דיא געהאויבען פאדערען עפס גאר נייע נאבען אונ אונז נאך חלילה וועלען גטען! נאר איך פרעג אייך רביצען, אז ס'איז שוין יא געקומען צוא רייד, זאגט זשע, זאלט איהר מיר געזונד זיין, פאר וואס זשע האט פארט שלמה חמלה אנגעשריבען, אז אפילו אונטער טויזענט ווייפער האט ער נישט געפונען אי איינע א רעכטע?

— טאקי דריפער האט ער נישט געפונען, איז דיא רביצען ארויס מיט א תירוצין, ווייל ער האט געהאט מחילה טויזענט ווייפער, מאנסביל, וואס זוכען צוהאבען א סך ווייפער קענען טאקי איינע א רעכטע אויך נישט האבען, זאגט מיר, איהר וואלט אויף ווייפער שטעלע בעסער געווען, מאנסביל?

— נאר פאר וואס אבער, האט נאך איינער זיך אנגערופען, שטעהט אין אונזערע ספרים, אז דיא גאנצע חכמה פון איין אשה בעשטעהט אין גאנצען גאר אין דעם שפינדעל?

— ס'איז דעריפער, האט דיא רביצען געענטפערט, ווייל דאס האט אנגעשריבען א מאנסביל. אונדאי זענט איהר חכמים, אז איהר געוועלטיגט אונ האלט דיא ווייפער געביד אין אייערע הענד. דער שטארקער פלייבט תמיד דער קלוגער, דער גערעכטער, וויא זאגט מען

עפֿים : דער מלאך־הַמָּוֶת שׁעבֿט אונז בלייבט גערעכט . נאר ווערמליך אין דער ווייט . איך פֿרעג אייך נישט מעהר , וויא קענט אייך אפֿשקנען אזוינס , וואס מיר ווייסען אונז מיר זעהן מיט אונזערע אויגען אז ס׳איז נישט אזוי ! ווייניג ווייפֿער נביאות איז חכמות זענען בייא אונז יודען געווען א מאל אין דיא אלטע צייטען אונז ווייניג ווייפֿער חכמות , פֿריות זענען דא בייא אונז אויך היינטיגע צייטען , וואס שטעהן א סך העכער פֿון אנדערע מאנסביל ? מיר דאכט נישט , אז טאקע דא בייא אונז אין דער שטאדט קען מען אויפֿצעהלען פֿיל ווייפֿער , וואס נאר ווייפֿער פֿריהשקייט אונז חכמה אלעין האבען דיא מאגען צופֿארבאקען אלסדינג , זייער פֿבוד איז זייער עשירות . ווען נישט דיא ווייפֿער וואלט פֿון וויא גארנישט געווארען . פֿון דעםמווענען זאל אויסקומען א מאל עפֿים בייא א שטאדט נאך אנדער בייא עפֿים אין אנדערען וויכטיגען ענין , ווייכט מען נישט מעהר וויא דיא דאזיגע בעלי־חפֿתים , וואס מויען נישט מחילה א קאמין א נעק צופֿינדען , דיא ווייפֿער זענען פֿאר־רעכענט וויא גארנישט . אלץ בעלי־חפֿתים , בעלי־חפֿתים , אפֿילו אין מרחין אריין מחילה רופֿט מען אויך נאר בעלי־חפֿתים . בעלי־חפֿתים אין פֿאר אריין !

— עפֿים זענט אייך מיר חיינט רביצען זעהר שטארק אויפֿגעבראכט , האט דער נגיג ווייטער נישט אנגערופען . עפֿים רעדט אייך מיט פֿארדראס , ס׳איז אייך עפֿים נישט גוט אויפֿן הארצען אונז אייך לאזט אזויס זייער בעס צו דיא מאנסביל געבייך !

— גלויבט מיר , האט דיא רביצען געזאגט אונז אין דיא אויגען האבען אייך נישט געשטעלט טרעהרען , גלויבט מיר , וויפֿיל איך האב גערעדט איז נאך קיין מעשׂר מן המעשׂר נישט וויפֿיל איך האב נאך פֿעדארפט היידען , אזוי פֿארביטערט איז מיר דאס הארץ . דיא ביידע יודענע געבייך , וואס אייך האט זיא דא ערשט נישט לאנג געזעהן , זיא האט בייא מיר חיינט א שטיק געזונט צוגענומען אונז מיר געוויזען מיט אייך גרויס אויפֿהילק , וועלכס עס האט זיא געטראפען , וואס מאנסביל זענען , וואס זיא זענען אין שטאנד צוטאן , אונז וויא פֿינסטער אונז ביטער אונזער ווייפֿערשע לאנגע איז געבייך . אז איך אונז וועה איז אונז , וואס מיר זענען אויף דער וועלט נאר געבוירען געווארען ! האט דיא רביצען טיף פֿונם הארץ א זיפֿן געטאן אונז מיט א טיכעל נישט געווישט דיא אויגען .

— נאט רביצען ! האב איך געזאגט אונז אייך געגעבען דיא תחינת וועלכע איך האב ארויסדערטאפט פֿונעם פֿעקיל , איך ווייס , אז דיא תחינת איז פֿאר אייך גוט , פֿאר אייך איז טאקע חלעפֿין גוט דיא תחינת

— אַמט מאַקי רב מענדעלי ! האט דיא רביצען זיך אָנגערופען . פאר אונז בידנע ווייבער געפיר איז מאַקי גוט גאר תּחִינֹת אַיִן אַיינציגע רפואַה צו הערצער פול מיט מכות מיט וואונדען : אַיִן אַיינציג מיטעל אויס צו וויינען זיך האַטש אַ מאל אונ אויסצוגיסקען דאס שווער ביטער געמיטה אין הייסע ווארעמע קוואלען טרעהרען ס'איז גאר א נועהטיג , א צוועטצעניש וויא דיא מאַנסביל , וואס פארשטעהן גישט אונ ווילען גאר גישט פארשטעהן אונזער הארץ , לאבען , שפאטען פון דיא ווייבערשע תּחִינֹת אונ פארגינען אונז גישט אויך דיא דאזיגע אַיינציגע רפואַה . וויא זאלען זיטצען אַ מאל אין דעה ווייבערשער שול אַ שבת אָדער אַ יום טוב אונ צוועהען דאָרט אַ סך בידנע אומגליקליכע ווייבער , וואס האפען זיך וקוים ארויסגעריסקען פון דער היים : דיא מיט אַ פינסטערער דאליע פון איהר מאן , יענע אַ וויסעט ענוגה , אַיינע מיט אַ שווער טראגען , דיא אנדערע מיט אַ פארביטערט געמיטה פון איהרס אַ ויגענדיגס , קראנק קינד , וואס לאזט זיא דורך דיא געכט גישט שלאפן אונ פארמוטשעט זיא געפיר , דיא מיט געשוואלענע , אפגעקריהטע הענד פונם שטעהן פיים אויבן אונ דיא מיט אַ פארזארגט , אויסגעבלייבט פנים פון דער שווערער פאנטשטשענע , פונם שטענדיגען געהן אין יאך , וויא דיא דאזיגע אלע פאראומערטע דערשלאגענע געפיר שטעהן ארום דער זאגערען דאָרט , יאמערען , קלאגען מיט אויפגעהייבענע אויגען צום פארקווארצדיגען , געטרייען פאטער אין הימעל , בעוואשען זיך מיט טרעהרען אונ וויינען פון זיך ארויס דיא נשמה , ווען וויא , דיא מאַנסביל , זאלען עס געטראכטען אונ צוועהן מיט וייערע אַייגענע אויגען , וואלט חלעפין וויא זיך גישט געעפענט דאס מויל צושפעטען פון דיא ווייבערשע תּחִינֹת אַ דאנק אייך רב מענדעלי ! וואס איהר האט אין מיר גישט פארגעסען . איך וועל אייך פאלד אריינשיקען פאר דער תּחִינֹה . אזוי האט דיא רביצען אַ זאג געטאן צום סוף , זיך אויסגעווישט דיא אויגען . אונ שטילערהייט ארויסגעגאנגען . אלע מענשען אין דעם שטייפל זענין אַ הויפּשע צייט געפליגען שטיל וויא דאס לשון האט וויא אפגענומען . דיא רביצען מיט איהרע הייד האט אויף וויא אַנגעווארפען עפּים אַ מרח־שחורה , איך בין מיר געוועסען אומעטיג אין אַ ווינקעל אונ צוקייטע דער רביצענס אימליכס ווארט . איהרע ווערטער זענין געווען אַנגעזאפט וויא אַ שוואם מיט שאַרפע , ביטערע געפיהלען אונ מיר געשטאכען , געצופט אי אַנגעחאפט פיים הארץ וואס מעהר איך האב וויא צוקייטע . מיר איז דענסמאל געווען צורמוטה עפּים גלייך וויא מען וואלט פאר מיינע . אויגען געפאלטעסט אַ לעבעדיגען מענשען , ארויסגענומען דאס ווארטע , נאך צאפּלענדיגע

הארץ, עם געפפענט, געשניטען אריינצוקוקען און זעהן אלסדינג, וואס דארט אינטענדיג געהט פיר. פאר מיינע אויגען האבען גערוגען בלוט, גאל, מרערען מיט אייטער און אין דיא אויערען האט מיר זיך געהערט א זיפצען מיט א קרעכצען. צווישן א סך משונה טרוערדיגע געשטאלטען האט מיר זיך אלץ געדערעהט אין קאפ דיא בילד-שיינע יודענע, וואס דיא רביצען האט זיא אזוי בעדויערט, זיא איז מיר פירגעקומען וויא זיא וויינט, ברעכט דיא הענט און בלוט גיסט זיך איהר פון דיא אויגען וויא דיא בארשען. וואס איז דאס פאר א יודענע? וואס איז איהר געביידע אזוינס? ווער האט אנעלכע געקענט בעליידיגען? און אין וואס פשטעקט איהר אומגליק? דיא דאזיגע אלע זאכען האב איך אלץ געטראכט ביא מיר אין דיא געדאנקען שטארק פארטיפט, אזוי האב איך אנועקגעטראכט גאנץ היבש ביז איך האב פלוצלים מיך אויפגעוואכט וויא פון א שלאף און א קוק געטאן אויף דעם עולם.

— וואס זיפצט איהר אזוי ר' חנא? האט איין נגיד דעם אנדערען געפרעגט.

— איך זיפן ר' בעריש, האט ר' חנא געענטפערט, אויף דער אבדה, וואס מיר האבען פארלארען. יצחק אברהם איז געווען זעהר א נומצליכער מענטש, מיר האבען אלע אין איהם געהאט א פריינד, א טהוער און א בעל סוד. ער איז אונז צופריא אפגעשטארבען. ער האט בעדארפט האטש נאך עטליכע יאהר לעבען. א שאד חלעבין! מיר מענען אלע מאקי זיפצען אויף אזא גרויסער אבדה. קיינעם איז יצחק אברהם אזוי נישט אפגעשטארבען וויא דער שטאדט, אונז אלע מיין איך!

— מאקי גאנץ אמת ר' חנא, האבען אלע געענטפערט און זיך שטארק פארטראכט.

איהר ר' פייבוש געהערט דאך מאקי צווייטען ווען דיא קבורה וועט זיין, האט איינער א פרגע געטאן. איהר זענט דאך, ר' פייבוש א טהוער אין דער חברה קדישא.

— דיא קבורה, ר' אבא, וועט ערשט זיין בארגען. איינמאל איז היינט שווער געווען זיך אויסצודרעהן, עס איז געווען איין עיכוב מחמת כמה זאכען, און צווייטענס מאקי האט חברה זיך נאך נישט אויסגעגלייכט.

— איך האב נאך היינט א התונה, האט זיך אנגערופען איין בון. איך בין מיט מסדר קידושין.

— און מיר חלשט גאר דאס הארץ, האט געזאגט דער אנדערער בון. פון אלע זאכען וואלט איך גענומען עפים אין מויל. מיר איז שוין

טאקי צייט צוגעסען, איך האב נאך היינט חוץ א גלעזעל ציגארע נישט
טעם מעם געווען.

— מיינע מערידין מוזען מיר אן גאר צרות! איז אריין אין דער
מיט נאך א דין. זאגט מיר, איך בעט אייך, וואס מוזט אייך עפּים צו
איינערע מערידין? מעהרענצימס, זאגט מען, זאל דערצו גוט זיין.
וויס איך? איך האב אלץ ביז אהער געהאלטען פון געקאכטע פלוימען
מיט צענעם.

— צו מערידין איז דיא בעסטע רפואה, האפען ביידע פריהערדיגע זיך
גלייך ארויסגעקערט, זיך גאר נישט וויסענדיג מאכען און גארנישט טאן.
מיר האפען עס בקבולה פון אונזערע מאטעס. . . .

איך בין געזעסען וויא אויף שפילקעס און געציילט דיא מינוטען
דער רב זאל אריינקומען, איך זאל שוין זוכה זיין צוהערען דעם סוף פון
דער גאנצער מעשה און צו וואס בין איך דא אזוי נייטיג געווען. ס'איז
מיר צוגרויס געווען אימליכע רגע און איך בין מיר געווארען ווארמענדיג.
פלוצלים איז אריין דער רב עפּים וויא שטארק צומראגען מיט
א געקנייטשטען שטערען, וואס דאס האט זעהר גוט בעוויזען, אז
אינווענדיג אין קאפ זענען דא פיל מחשבות און ס'איז עפּים נישט
גלאטיק. ער האט עמליכע מאל א פיהר געטאן דיא האנד איבער
דעם פנים און דערבייא אויסגעצויגען דיא האר פונם פארד. דער נאך
האט ער זיך געווענדט צום עולם בזה הלשון:

— זייט מיר הונדערט מאל מוחל רבותי, וואס איך האב אייך דא
געלאזט אזוי לאנג ווארטען. איך בין געווען טרוד מיט דער דאזיגער
יודענע געביד, אצינד בין איך זעהר צומראגען, עס מוזט מיר, לא
עליכם, אפיסיל וועה דער קאפ. דערבייא איז שוין טאקי אפיסיל
שפעטליך, דעריבער וואלט איך געזאגט, לאז דאס לייענען פאר היינט
גענוג זיין. אס ירצה השם מארגען פריא, בעט איך אייך, זאלט אייך
מוחל זיין קומען, וועלען מיר בלי נדר דערלייענען ביז אין דעם סוף אריין.
גאר איך בעט איך צוקומען, אויב אייער גוטער ווילען וועט זיין, פריא,
טאקי גאנץ פריא, באלד נאך דעם דאוונען.

דער עולם איז זיך צוגאנגען. אז איך בין צוריקגעקומען צום בית
המדרש האב איך געמראפען מיין הונגעריג פערדיל געביד וויא ער שטעהט
מיט אויפגעשטעלטע אויערען און קוקט אין ביינעל אריין. נוא חכם
מיינער, האב איך געזאגט און איהם א געהם געטאן פריינדליך בייא
דער משאפרינע, קום עסען סיטשקע! לעת עתה, חכם מיינער, ביסט
דוא נישט קראנק ציעסען סיטשקע. מארגען אס ירצה השם אז דיא

חֲבִיבָה דִּינֵה וועט איינגעקוקן, דענקמאל זעהסט דא, האסט דא בייא
מיר א גאנץ מעסטל האבער.

ח.

קוים וואס איך האב דערלעבט מארגען פריא אפצודאוונען האב
איך עפס איבערגעחאפט אין דער גיך, איבערגעלאזען ווייטער אויף
דעם שמש מיין פיידעל מיט דעם פערדיל אונז מיך געיאגט געשווינד צום
רב, וואס אהינגו איז פאלד טאקי אנגעקומען דער איבעריגער געבליבער
עולם, הויז איין ר' פייבוש אליין האט געפעלט צום מספר. אלע האבען
פשוט געברענגט הערען דעם סוף פון דער מעשה אונז זיך געריכט אויף
עפס נייטס. דער רב האט זיך אנדערגעזעצט, גענומען אין האנט דיא
פאפירען אונז גאבעס וויא ער האט זיך אפסיל אויסגעהוקט האט
ער געזאגט:

— מיר זענען געבטען, דאכט זיך געבליבען דער בייא: יאיד,
שלימול, בין איבערגעבליבען אין צוואנטיגן וויא אויפן וואסער.
יא טאקי דא, דא! אצינד רבתי, הערט ניט מוזל ווייטער אונז ניט מיך
נישט מספיק. אט וואס ער שרייבט ווייטער:

ראש השנה האב איך אין צוואנטיגן געגעסען בייא א יודען, וואס
איז שווער אקוראט צוגעשטימען וואס פאר א מענטש ער איז געווען:
עפס נישט קיין חסיד, נישט פון היינטיגער וועלט, עפס אי אהין אי
אדער אונז דאכט זיך ווידער טאקי נישט אהין נישט אדער: נישט
געקליידט אלטפעטער'ט, נישט היינטיגע מאדיש, נישט, וויא מען זאגט,
פליישיג, נישט מילכיג. עפס נא האלבעפראטען, גלאט פאר זיך
עפס א מין יוד. איך האב דער גאד אין דער וועלט געזעגענט א סך
אזעלכע מיני יודען, גאר איך בין קיינמאל אויף וויא קיין מבין נישט
געווען אונז נישט געקענט רעכט פארשטעהן וואס פאר א מענטשען וויא
זענען. . . . אז איך בין דא געבליבען עלענט, זיך ארומגעבלאנגעט
וויא א שעפעלע אייגער אליין, נישט געהאט מיט וואס א טאג
איבערצוקומען, האב איך מיך מיטש געווען אונז בין געזאגט צו דעם
דאווענען יודען אונז האב איהם דערציילט מיין אומגליק, דיא גרויסע
צרה וואס מיך האט געטראפען. דער דאווענער יוד איז געווען פסע נישט
קיין שלעכטער, א שותק, א רענדיל א ווארט, ער האט מיך שווייגענדיג
אויסגעהערט אונז אלץ געלעט דיא וואנטשעס. דערנאך האט ער
פארטראכטעהייט א מאך געטאן, איך זאל בלייבען בייא איהם אין
שטוב אונז געהייסען מען זאל מיר געבען עפס עקען. בייא דער נאכט
ארום

ארום ויגער צעהן, עלף, אז אויף דער נאם האט מען שוין נישט געוועהן קיין משונענעם הונד אונ אין דרויסען איז געווען אזוי פינקטער האטש אין אויג ארויסצוגעחמען איז ער מיט מיר געגאנגען העט העט אין עק שטאדט, ערגיין אין א פארנווארפן געסעל. אין דעם דאזיגען געסעל, איז געווען רוהיג, שטיל וויא אויף א בית-עולם, עס האט נאר זיך געהערט דארט א רוישען פון ביימער, וואס דער וויגד האט מיט זיין געטרעטשטעט ווי אויף א געשושקערייא פון עטליכע איבערגעבליבענע דארע פלעטליך ערגיין דארט אויף א ביימערל אונ א קויל פון א דריבער אסענדיג רענענדיגל, וואס האט צונויילען געקראפעט אויף אראפגעפאלענע פלעטער אי אויף פארטרעקענטע גראז פון אלערלייא מיני גארטענווארג. איז דער וויגד אויף א רנע אנשוויגען געווארען האט פון דערווייטענס זיך געלאזט הערען א געקלאפערייא ערגיין פון א מיהל אונ א ליארעם, א גערייט פון א ביקטער פלייצענדיג וואסער. קוים האט דער וויגד ווידער אויף דאס זיין אנגעהויבען, האפען מיט איהם, ביים אנהויב, פון דער שטאדט זיך פארטראגען מטושטשע, פארמישטע מיני קולות: א קרעה פון א האהן, א מריקען פון א קיה, א סקריפ פון אהינ-אונ-אדער זיך שליידערענדיגען טויער, א גערידער, א געטימערל פון א בעל-העגלישער פארענדיגער יאזדע אונ א פילען, א האנקען פון א בעל-הפתישען הונד. א פנים אז אין יענעם געסעל זענען נישט געוועהן קיין יודען, זיסט וואלט דאך דארט נישט געווען קיין גערטנער מיט ביימער, אויף דער ערד וואלט דאך נישט געווען צווייעט/צו שפרייעט קיין פלעטער אונ מיין יוד וואלט דאך געמוזט מאפען דעם וועג ער זאל חלילה אין דערמיט נאם נישט ארויף אויף א קיה, אדער נישט אנטלאגען זיך אין צופראכענע טרעפליך פאר איטליכער טויער. מיין יוד איז מיט מיר אלץ געגאנגען געגאנגען, נישט צוריידען אפילו איין ווארט ביז צום סוף זענען מיר צוגעקומען צו א הייפעל אונ אריינגעגאנגען דארט אין א גידערינס, נישט קיין גרויס הייזעל. אין א קליין פאר חדר האט געצאנקט א לעכט, דארט האט מיין יוד אויסגעטאן זיין אויפערקלייד אונ איז אריינגעגאנגען אין צווייטען חדר, מיר אבער האט ער געהייסען ווארטען דא אין דעם פאר חדר. מיר איז גראד אויסגעקומען דארט שטעקן הינטער דער צוגעמאכטער טויער האב איך געהערט אט אזא מין שמייעס:

— גוטען אכנד הערר גוטמאן !

— ווילקאממען הערר יאקאבזאהן ! א, וואס פאר א נאסט ! שאן זייט דרייא וואכען ווארען זיא ניקט בייא מיר. וואס זאל עס דיטען הערר יאקאבזאהן ?

— ליפער הערר גוטמאן וויא האב איך געקאנט ? זיא וויסן דאך

היינט

היינט איז דיא הייליגע פייערטאג'ע יום טובים צייט און דיא היעזיגע
יידען זענען אצונד נאך מער פאנאטיש וויא איין אנדערש מאל, זיא
קענען דאך ביין לאנגע וויא אפהענגיג איך בין פון דיעזע לייט. זייא זאלען
מיד א שטייגער דערנען געהן צו איהנען

— זיא האבען פאלקאממען רעכט הערר נאקאפזאחן. אויפ אזוי
האבען זיא רעכט. יא זיא זינד אפהענגיג, זיא האבען פאמיליע.

— האט איהר שוין געגנדיקט אייער ווערק, הערר גוטמאן?
— א, יא, דאס פוך איזט מערקווערדיג געלונגען. זעהר א
ניטצליכער ספר! שאדע נור, דאס בייא אונז ווער וועניג מענטשען זינד,
וועלכע העברייאיש לעזען.

— זאגען זיא פעסער הער גוטמאן, דאס איהר ביין פעלוינונג
פאר אייער ארבייט האט אונז זיא מיסען אפמאל געביך דארבען און
דערצו נאך אויפערדיקט לייזען פערצאכטונג און רדיפות.

— גלויבען זיא מיר, הערר נאקאפזאחן. דער שרייפער, דער
דיכטער, ברויכט אייגענמליך קיינען אנדערן לאחן אויסער פערשטאנדען
צו ווערדען. פערצאכטונג, רדיפות, מאנגער, דינע שפארנען נור זיין
גייסט צור ארבייט אן. ערסט דענקמאל גלוקסט זיך ארבייטען אונ-
פערדיקטע פערצאכטונג, אויפבאד, איזט עפען זא דעם מענטשען אנגענעהם
ליעב, וויא פערדיקטע אכטונג, פיר דיא ווארהייט, דעם אמת, צולייזען
איזט אייגענמליך ביין לייזען. לייזען הייסט הנפעהנען, צוויאטשען, זיך
זעלבסט פערליינען, זיין געוויססען, זיין הערץ, זיין שכל צו פערקויפען,
זיא ביינען, איין הנף, איין פאלשער מענטש צו זיין איזט איינע גרינגע,
לייכטע ארבייט? חלילה! עס איזט אפער עפען זא שווער וויא איין גנב
צו זיין. דער הנף, דער צבואק, דער פאלשער מוז איימער זא פירכטען,
איימער זא אויף דער הוט זיין, זיך שטענדיג זא היטען וויא דער גנב.
גלויבען זיא דען, דאס אלע ביינע פערפאלגער, וועלכע מיד רודפען,
רעליגיאז, אמת פרום און גליקליך זינד? א, גיין, גיין! איין געוויססער
טהייל פון זייא רודפען, פערפאלגען מיד בלאס אויס גייד, אויס קנאה.
גאנץ פשוט, זייא פיהלען זיך פאר ליידיגע, אויפוועגנע, אויטצולייכע
מענטשען, זייא שטעכט פאר וואס איז דא איין פערשטענדיגער מענטש,
וועלכער אויף זייא א מכין איזט אונ געהקט זייא דורך אונ דורך מיט
אפענע אויגען. זייא שיינען זיך פאר אפענע אויגען זא וויא פלעדער
מינע פאר דיא שטראהלען פון דער ליכטיגער זון.

— ווירקליך, הערר גוטמאן, מיט זעלבע אייגענשאפטען און זעלבע
גוטע מחשבות זינד זיא באמת טאקי פענידענסווערט. מען דארף זיא
טאקי מקנא זיין. וויססען זיא, וואס אייגענמליך בין איך געזט צוא
איהנען

איזענען געקאממען? איינער האט מיר שוין איינגעמאל געזאגט, אז איינער פרויכט גייט א יונגעל, צושיקען א מאל א גאנג. איצונד האב איך אזעלכען געקאממען און האב איינס געבראכט. עס שיינט, ער איז איין עהרליך יונגעל, האטשע אביסל א לעקיש, ניט געשליפען.

איך האב דעם דאזיגען שמיס פאשט אין גאנצען פארשטאנען, דאס הייסט גישט דעם געדאנק, דעם פשט דערפון, דאס איז געווען גישט פאר מיין מוח, איך האב נאר פארשטאנען ווערטער. א טהייל ווערטער זענען געווען פון אונזער לשון יודיש-דייטש, און אויפן פיסעל דייטשע ווערטער האב איך שוין געקענט וויא ס'איז מיך אנשטייט, מחמת ארוםפאררענדיג מיט דעם חזן האב איך אלעמאלי אסאך מענטשען געהערט ריידען. דער חזן אליין פלעגט אויך ליב האבען אריינצווארפען א מאל אין זיין שמיס עפס א דייטש ווארט ווען עס האט איינס געפאכט. א מאל פלעגט איינס נאך גאר אויסקומען צוזאגען, אז ער זינט נאך נאמען און קארחיש דאוונען קען ער אויך. . . . דיא תלמוד תורה האט מיר אויך געגעבען אביסל דייטש פון דיא טייטשונערטער אין חומש, וויא אשטייגער: "ועלמה" און א געפיל. "וסעדו לבכם" און לעהענט אונטער איינער הארץ. "ירכי" מיין דין. "מחשף" ענטפלעקט. "באחו" אויפן געמיינזאכץ. "בין המשפטים" צווישן דיא געמארקען. "ותחללה" און דוא האסט זיא פארשטעקט. "קומיות" האפערליך. וכדומה נאך אזעלכע טייטשען. אין דער צעלניק קלייט האב איך אויך געחאפט עטליכע דייטשע ווערטער פון דיא עלטערע משרתים, וואס פלעגען א מאל אין א שמיס מיט א קנה זיך צולאזען אויף דייטש: "מיין האר, קוקען זיין אן דיא ווארע! איך האב גנאמנות נישט טהייער געביטען. שוין וועלעלער פון פארשטש זאג איך איינען. זיין וועלען, מיין האר, קיין הרטה נישט האפען." נאר חוץ דעם גאר פארשטען טאקי אלע יודען דייטש. ס'איז דאך פארט זייער מוטרעשפראכע. . . .

דיא מיר האט פלוצליס זיך אויפגעפענט און מען האט מיך אריינגרופן אין דעם צווייטען חדר. מיין יוד איז דארט געזעסען אן דעם היטל. דר דייטש האט מיך אנגענומען ביא דער האנד און געזאגט צו מיר גאר פריינדליך: — נוא ליבער, יונגער מענש! דוא ווילסט ביא מיר אין הויז זיך שטעלען? ביא מיר וועסט דוא גישט האפען קיין שווערע מלאכות. דוא וועסט געדארפען מאן געוויינליכע זאכען אונגען א מאל א גאנג.

איך האב אויסגעמאלעפעטשעט א פאר אויגען אונעפס אזוי תעוואטע געקוקט, אונדער דייטש האט גישט געקענט זיך איינהאלטען א שטייכעל צומאן. ער איז מיר אפער פאלד זעהר געפעלען. זיין פנים האט אויסגעזעהן עפס אזוי גוט און ער האט מיט מיר עפס אזוי

פריינדליך גערעדט, נישט וויא אלע אנדערע, וויא דער שניידער, דער
 חזן א שטייגער און וויא דיא מאמע מינע אפילו, און געקוקט אויף מיר
 מיט אזא ריהיגער גוטער מינע, אז עס האט מיר צו איהם עפס
 געצויגען. איך האב אויפגעהויבען דיא האנד צו מיין שטייטשען מיטצעל
 (ווארום איך בין שטענדיג געגאנגען אין א שטייטשען מיטצעל, ביא
 ווינטער ביא זומער אין די גרויסע היטצען, בשעת אפילו איך בין געגאנגען
 בארשים) האב עט א קאפ אויטערנעהויבען און געהאלטען איבער דעם
 קאפ, דערנאך האב איך עס א ריק געטאן אויף איין זייט, אויף דער
 אנדערער זייט קאפ, אביסל א בייג געגעבען צום פנים, א שלעפ געטאן
 פון הינטען, אהין אהער, א קאפעטשקע העכער, און מיט דער
 אנדערער האנד א טאפ געגעבען דיא פאות, א קראטין דיא פאמיליאָרע.
 איך האב פשוט אליין נישט גיוואוסט וואס צוטאן מיט דעם קאפ און מיט
 דעם מיטצעל, ביז לסוף האב איך מיר געמאכט א הארץ און האב עס
 אויף גאטס פעראטה ראפטאם אראפגעחאפט פונם קאפ. איך האב
 בשעת מעשה געפיהלט וויא איבער מיין הוילען קאפ ווערט עפס א
 קיהל ווינטעלע, גלייך מען וואלט מיר געשוירען, אלע רגע האב איך
 געמוזט מיר ביא איהם א טאפ טאן. כ'איו מיר פריגעקומען עפס
 ווילד משונה !

— נוא, מיין ליבעס קינד, האט דער דייטש געזאגט אינ מיר
 ארויפגעלייגט ווין האנד אויף דעם אקסעל. דוא ביסט א גוטער פורש !
 וויא הייסט דוא ?

איך בין געשטאנען פארדולט, אקוראט וויא א מאל פאר גענעם
 דייטש. אין דער תלמוד-תורה, האב געעפענט א מויל, אויסגעשטעלט
 דיא אויגען און געקוקט לעקישעוואטע נאר וויא איין אנגעמאהלטער גולם.
 — וויא הייסט דו ? האט דער דייטש מיר גאך א מאל אפגען געטאן.
 — איך ווייס !

— שטייטש, דוא ווייסט נישט וויא דוא הייסט ? ווער דער-
 זשע ווייסט ?

— דיא מאמע, האב איך געגנטפערט, דיא מאמע מינע פלעגט
 מיר רופען : צחק אברהמאָע ; דער תלמוד-תורה מלמד — איטצע
 אברהמאָעלע ; דער שניידער : ממזרוק איציק אברהמאָעל ; דער שוסקער,
 בשעת ער פלעגט מיר צו ווינטשעווען ווען איך האב געטראגען דיא
 פאמיניצע, האט מיר גערופען איטצוגיא אברהמוגיא, און דער חזן
 — אברהמאָע. היינט וויא זאל איך וויסען וויא אזוי איך הייס ?

— גערעכט ! האט דער דייטש געזאגט מיט א שטייכעל, נאר
 זיבען געמען וויא יתרו האסט-דוא פארט נישט. דוא האסט נאר איין
 צונויפגעפארטען

צווייפֿנעפֿארטען נאָמען: יִצְחָק־אַבְרָהָם זַעֲהָר אַ שׁוֹיגער, נאָך דיא אַכּוּת. אײַך וועל דײַך טאָקן אַזוי רופֿען. דוא תּײַקט בײַא מײַר אײַנאָק אַבְרָהָם, אָדער אַבְרָהָם. נוא, ווײַלכט דוא בײַא מײַר זײַן אַבְרָהָם? — אײַהר זאָלט מײַך אָפֿער נײַשט תּרְנֵעֶנען, שְׁלֹאנען. אײַך האָב שׁוין הֶלַעפֿען קײַן גאָנץ בײַגדעל נײַשט.

— בײַא דעם דײַטש האָפֿען טרערערען זײַך געשטעלט אין דיא אײַגען. ער האָט מײַך אָנגענומען בײַא דער פֿלײַצע אונ אַרײַנקוקענדיג מײַר אײַן פֿנים געמאכט אַזוי: געפֿיך, געפֿיך! עס ווײַזט אױס ער האָט זַעֲהָר פֿיל געלײַטען. אַזוי יונג אונ האָט שׁוין געפֿיך קײַן גאָנץ בײַגדעל נײַשט! נא, נא, האָט ער זײַך אָנגערופֿען דער נאָך צו מײַן יודען, נא, ער אײַזט ווײַרקלײַך פֿלוצפֿ, זַעֲהָר נאָאזוי, מַסְעוּוּאטע, אָפֿער אײַן גוטער בורשע.

מײַן יוד האָט געשׁוויגען אונ נאָר געגלעט דיא וואַנמאַשעס.

— נײַן! האָט דער דײַטש ווידער צו מײַר געזאָגט. אײַך וועל דײַך אױף מײַן וואָרט, נײַשט אָנרירערען, דוא בײַסט דאָך אַזאַ מענש ווײַא אײַך, הײַך דעם בײַסט דוא נאָך אײַן עלענדער אױף. נײַא רוחי, אײַך וועל דײַך נײַשט שְׁלֹאנען, נוא פֿלײַבסט דוא בײַא מײַר?

— נא! האָב אײַך געענמפֿערט אונ בײַן געבליבען פֿיים דײַטש.

דער דײַטש איז געפֿיך געווען זַעֲהָר אַרעם, נאָר דיא אַרעמקײַט אָפֿער האָט בײַא אײַהם אײַן הײַז קײַן שְׁלױמֶה נײַשט געהאט אַרויס צו ווײַזען זײַך מיט אײַהר אומבײַנקײַט, פֿוילקײַט, אָפֿגעלאַזענדיגט אונ מיט אַלע אײַהרע אײַברענגע מאַוסע סײַמני דלות ווײַא געוועהנטלײַך בײַא אַלע אַנדערע, אונ בפרט נאָך בײַא יודישע אַרעמע נײַשט קײַן פארמעגלײַכע לײַט. אײַן שטוב בײַא אײַהם איז געווען רײַן, אַלסדיג אױף זײַן אָרט. עס האָט געלײַכטען געפֿינקעלט אײַן אײַטליכס ווײַנקעלע. דיא מאַדאם זײַן ווייב, האָט אָכטונג געגעפֿען אײַן אײַטליכער שפּאַרניגע, נײַשט געזעסען קײַן רגע לײַדיג: געקאכט, געפֿאָקען, געשפּירט, גערײַניגט, געאַרבייט געגעהט, פאררײַכט גהעט, אונ בײַא דיא אַלע דאָזיגע מלאכות, וואָס מאַכען אײַן אַנדערע בײַז ווײַא אַ רוח, איז זיא שטענדיג געווען רוחיג שטיל, מיט אַ פֿרעהלײַך פֿנים. צו אַלסדיג האָט זיא געהאט צײַט, ווײַא פארטראַגען זיא איז געווען איז אײַר נאָך אײַפֿערעגעבליבען צײַט צוהאַלטען אַ מאל אַ בוך צוֹלײַגען אונ וויסען וואָס טהוט זײַך וואָס הערט זײַך אױף דער וועלט. דער מאַן איז בײַא אײַהר געווען געהויכט אונ געקרוינט, זיא האָט פֿון אײַס אײַ פֿון זײַן שרײַבען געהאַלטען עולם־ומלואָה, נײַשט צוגעלאָזען צו אײַהם קײַן שום ענמת־נפֿש, וואָס האָט אײַהם געקענט שטערען פֿון דער אַרבייט אונ איז געווען מיט אײַהם באַמט אײַן גוף, צײַן

אין נשמה. וייער עלטסטע מאכטער, א פיינע איין איידעלע, פלעגט צוהעלפֿען דער מיטער, פלעגט וואשען, פֿרעסען, טאן וואס מען פֿעדארף און זעהר שיין שטריקען. זיא האט געהאט אויף איבערצופייטען גאר איין קלייד, אפֿער וויא שיין און היין איז עס תמיד געווען, גאר שפאנעל-נייא וויא ערשט פון דער גאדעל! אלע טאג אין איין פֿעשטיגסטער צייט פלעגט זיא לעהרנען מיט איהרע צווייא קליינע שטועסטערליך, וועלכע זיא האט מדריד געווען, געגעבען א גוטע עדנקאציע, וויא תמיד געצוואנגען און געפיהרט היין ווייס אנגעטאן. — דער עלטערער זון האט געלערנט אין אוניווערסיטעט, וואס פון דארט פלעגט ער אפֿט שיקען צו דיא עלטערען הייסקע ווארעמע פֿרייף, אין וועלכע ער פלעגט זיין מרייטען און בעטען, זיין זאלען זיך נישט זארגען, אפֿעסען זיך דאס הארץ דערפון, וואס זיין זענין נישט ביכולת איהם צוהעלפֿען מיט עפֿים געלד אויף וויינע הצמרכות. אמת מאקי, ער לייזט אביסיל דחקות, אפֿער ער האפט, אז ער וועט וויא עס איז זיך אויסדרעהן און נישט שטארבען פאר הונגער. נישקשה, פלעגט ער אויסלאזען מיט א מרייטע, דאס וואס איהר האט מיר געגעבען האבען עס אנדערע רייכע טאמעס און סאמעס וייערע קינדער בשום אופן נישט געגעבען, איהר האט מיר געגעבען א סך מעהר פון געלד — איהר האט מיר געלעהרענט, אויסגעאיינעלט מיין הארץ, אריינגעלייגט אין מיר גוטע געפיהלען: ליבשאפט צו מענשען, רחמנות צו פֿידנע אומגליקליכע לייט, און מיר געוויינהט זיך צוגענגיגען מיט ווייניג, איבערצוטראגען צרות אונטער א שלעכטע צייט מיט א פֿרעהליך געמיטה. אזעלכע מדות טובות, וואס רייכע עלטערען קענען זיין מיט גאר וייער געלד און דעם גאנצען פארמעגען וייערע קינדער נישט געבען. . . . דעם זעהנס דאזיגע פֿרייף פלעגען אלע אין שטוב זעהר אפֿט ליעגען הויך, זיך פֿשעת מעשה פֿרייען און צוגלייך זיך פֿעוואשען מיט מרעהרען. תכלל דאס איז געווען זעהר א מהייערע, זעלטענע פאמיליע. איך האב דענסמאל אפֿער נאך גאר אזוי ווייט קיין שכל נישט געהאט דאס אלסדינג צופארשמיין אקוראט וויא איך האב עס איצט דא פֿעשריבען, איך האב נישט מעהר וויא געפילט, אז גוטמאן און זיין ווייב זענין עפֿים גאר אנדערע מיני מענשען, נישט א שמייער וויא לייזער דער שניידער מיט לייזעריכען. וויא ר' עזריאל דער מלמד מיט זיין פֿלוניתמע און אויך נישט אפילו וויא דער רייכער צעלניקער מיט זיין דיקער, געזונטער צעלניקערען, דיא אשת חיל, וואס האט געהאט א פֿיסק אויף שרויפען, געטראגען א האלז פֿערעל, א ויידען קלייד און אין גאנצען איז זיא געווען פארשטיקט, פארשלומופֿערט. האב מעהר נישט וויא גלאט געזעהן,

אז דאס איז נישט דאס הויז, נישט, מיטטערהעס געזאגט, יענע יודישע
אפגעלאזענע, צוקראכענע קינדערליד, נאר אין תוך אריין צופארשטעהן
דעם ווערטה לייערען, דאס איז דענסמאל נאך נישט געווען פאר
מיין מוח.

דער דייטש מיינער איז געזעסען טאג וויא נאכט אין זיין פעזונדער
חדר, ארום איהם האפען זיך געוואלגערט ביכער אויפן טיש און אונטער
דעם טיש אונער האט אלץ געשריבען. ער איז געווען אין דעם שרייבען
זעהר פארטיפט און מען האט געשיינפערליך געזעהן, אז ער האט דערפון
היות. ער פלעגט דערביי א מאל רעדען צו זיך אליין, לאכען אדער
קריטצען מיט דיא ציין גלייך וויא ער וואלט מיט עמיצען עפס געהאט
וואס צוטאן. האט מען איהם א מאל אין דערמיט מפסקין געווען מיט
עפס א זאך, האט ער זיך א האפ געטאן פלוצלינג גלייך וויא ער
וואלט אראפגעפאלען פונם הימל, געקוקט עפס צוטראגען און
געגנטפערט בוידעם נישט געשטויגען, נישט געפלייגען. איך פלעג
נישט איין מאל מאכען מיט דיא אקסלען און אנועקגען, נישט צו וויסען
וואס ער האט געזאגט. שטיינעל האב איך אים פארשפארט צופוטצען,
ווארים ער איז זעהר זעלטען אויסגעגאנגען, דערפאר האט בייא
איהם דער האלאט און דיא שטעקשיך שטארק מיאוס קריעה געריסען.
מיין עיקר ארבייט איז געווען פאלגען א גאנג. ער פלעגט מיך אפט
שיקען אויף דער פאסט, אפצונעהמען און אויפצולייגען ברעף אדער
פאסילקעס. א מאל פלעגט ער מיך שיקען צו איינעם מיט א קוויטעל
אדער מיט א בוך וכדומה נאך אזעלכע גיינג. דאכט זיך אין פלוג וואס
איז דאס פאר איין ארבייט? זעהר א גרינגע זאך. נאר אפער גיין,
ס'איז נאך אזא ביטערע, מיאוסע שווערע ארבייט גאר נישטא! אז
איך פלעג א מאל אפמראנגען איינעם א קוויטעל פלעגט ער פארדרעהן
שטארק מיט דער נאז, גלייך וויא ס'איז איהם פארגאנגען א ריח פון
שארפען ערשט אנגערופענעם חריין, און מיט א ביז פנים מיר הייסען
קומען מארגען, מארגען האט ער געזאגט איבערמארגען, איבערמארגען
האב איך איהם אין דער היים נישט געמראפען, און ביים קומען צו
איהם שפעטער נאך א מאל פלעגט ער שוין אויף מיר א היק טאן: וואס
ווייל אטא-דאס יונגעל פון מיר האפען? עפס איז דאך פון איהם נישט
פמור צו ווערען! איין אנדערער פלעגט פשוט אנזאגען לייגע משרתים
מען זאל מיך נישט לאזען אויף דער שוועל; א דריטער פלעגט
איבערלייגען דאס קוויטעל, קוויינגלען זיך און אנועקגען, מיר
נישט צוזאגען אפילו א ווארט; א פערטער פלעגט זיך אנרופען: זאג
דעם הערר דינגעס אז איך בין נישטא אין דער היים! פארשטעהסט-

דוא ? — חבלל מען פלעגט מיך מרייבען, אויסווייבען וויא איין עפוש.
 אז מען האט מיך נאר דערזעהן פון דערנױטענס מיט א קוויטעל צו
 מיט א ביכעל פלעגט מען פראכט דיא מױר פערשליסען, אדער אַנױצען
 אויף מיר א הונד, א משרת. . . מען האט געזעהן אז פיל פערקומען
 פשוט דעם שלאק, דער רוח נעהמט וויא צו פאר א ביכעל, עס
 מארדענעט עפּים מיט וויא דיא ביינער. פאר וואס וויא האבען דערפאר
 אזוי מורא ? דאס האב איך דענקמאל גישט געקענט פארשטעהן. האט
 איינער אונטער זעהן א מאל וך שוין דערפארעכט אונ צוגענומען א
 ביכעל פלעגט ער עס פאלד טאקי א שלידער געפען צו אלדע-שווארץ
 יאהר ערגיץ אונטער א בעט, אדער אונטער א פאנק אונ מיר געפען
 א צעררשען קערביל אהן א נוסער. . . . יענע צייט איז פאר מיר
 געווען זעהר א ביטערע. איך ווינט, אלע מינע שונאים זאלען
 געפרייט ווערען, געהן מיט ביכליך צו יודישע גיידים, הערען דערביי
 זייערע שטענדיקע רטליך, זעהן וויא עס ענדערט וך וויא דאס געשטאלט,
 וויא וויא פלאנען וך אן, ווערען אש-להבה אונ אנקוקען וייער פינגסטער
 פרצוף-פנים !

מיין יודיל, אדער הערר יאקאבזאהן, פלעגט אפט קומען צום
 דייטש שפעט ביא דער נאכט, זיטצען דארט אפיסיל אונ שמייעסן. אונ
 ווען איך בין נאר גישט מיר געווען פלעג איך א מאל וך צוהערען אונטער
 דער מױר צו זייער שמייעס, גלאט אזוי אפי דיא צייט צופארמרייבען.
 איינמאל האב איך געהערט וויא יאקאבזאהן האט עפּים דערזעהלט פון
 א דאקטאר שטיינזעהרץ אונ וך אלץ שטארק געהידושט. עט, האט גוטמאן
 וך אנגערופען, וואס חידושט איהר וך דא אזוי אונ ווערט נתפעל ? דער
 דאקטער שטיינזעהרץ איז א קליין מענשעלע אונ דעריבער טאקי איז
 ער אזוי רייך אונ ביא אלע גאר דיא נשמה. איז דען ביא איך גייס, אז
 מען ווערט א קליין מענשעלע איז מען דאס לעפען אונ מען דערגרייכט
 אלפרייג אויף דער וועלט ? — איך בין דערצאפעלט געווארען הערענדיג
 דיא דאזיגע ווערטער ! סמייטש, גוטמאן, מיין הערר גוטמאן זאגט
 אויך, אז א קליין מענשעלע איז דיא נשמה אונ איז רייך ! . . . איך
 האב פאר גרויס וואונדער א שפרונג געטאן, וך אנגעהאפט פייס
 קאפ אונ בין געווען שטארק צוטראגען. גוטמאן אפער האט מיך גראד
 צורוף געגעבען, אונ אז ער האט דערזעהן מיין נאכעש פנים דענסמאל
 איז איהם אומגעגליך געווען וך איינצוהאלטען גישט צוא טאן א
 שמייעל. מיין יודעל האט אנקוקענדיג מיך געשאקעלט מיט דעם
 קאפ אונ געמאכט : עדי ! ער איז נאך טאקי אלץ תפענואטע, דער
 אייגענער לעקיש וואס פריהער ! . . . אין א קורצער צייט ארום האב

איך ווידער געהערט אונטער דער טהיר, וויא יאקאבזאָהן האט אַן אַ שמיץ גערעדט פון איסר ווארגער, וויא רייך און גליקליך ער איז, אין שטאט דער גאנצער פיהרער. זיין חשיבות, זיין שטארקייט איז עפיש נאר שלא פדרך המבע! — ס'איז גאנץ פשוט, האט דארויף גוטמאן געזאגט: איסר ווארגער איז א קליין מענשעלע. און איז פייא דעם גביר דיא נשמה. דאס אלסדינג איז דווקא פדרך המבע, ס'איז גאנץ גאטליך און מען האט זיך דא גאר גישט צוהידושען. — יא, מאקי זעהר אמת גוט אויף דער וועלט איז מאקי נאר א קליין מענשעלע! האט יאקאבזאָהן געזאגט מיט א זיפן, זיך פאלד מאקי געזענעט און אונגעזאגטען.

מ.

פרוך הבא קליין מענשעלע! ווידער דאס קליינע מענשעלע, נאך א מאל מאקי מיינע ערשטע פריהערדיגע געדאנקען! דאס קליינע מענשעלע איז מיר געווען זעהר איין אונגעלייגטער גאסט, פונקט וויא געוואונשען אין דער רעכטער צייט ווען איך בין געווען זעהר צופראכען, פאראומערט, דערשלאגען פון דיא צרות, וואס איך בין אויסגעשטאנען, און בין שטארק גערען געווען האמט אפסיל זיך אויסצורוהען. א גאנצע גאכט, נאך דעם פריהערדיגען שמיץ, האב איך שטארק אומרוהיג מיר געווארפען פון איין זייט אויף דער אנדערער און פייא מיר אלץ געטראכט אזוי: איסר ווארגער איז א קליין מענשעלע א נשמה, און א רייכער גליקליכער מענש. הייסט דאך א-פנים, אז מען איז א קליין מענשעלע איז מען א רייכער, א גליקליכער! און א פנים מאקי, וויא ס'איז מיטע, קענען מענשען ווערען קליינע מענשעליך ווען זייא ווילען, און אז זייא ווערען קליינע מענשעליך ווערען זייא אי רייך אי גליקליך און דערגרייכען אלסדינג אויף דער וועלט, האב איך דאך מאקי האט א-פנים זעהר רעכט, וואס מיר האט המיד זיך אלץ געגלוקסט ווערען א קליין מענשעלע. יא, דאס אלץ איז זעהר רעכט, מאקי זעהר גוט! דיא שאַלח איז אבער ייא אזוי ווערט מען א קליין מענשעלע? וויא קומט דיא קאמץ איבערן וואסער ווען אפילו איך זאל מיר דא אפילו בייגען, קרימען, איינהויקען זיך אין צעהנגען וועל איך דאך פארט גישט ווערען א קליין מענשעלע. א-פנים אז א קליין מענשעלע צו זיין איז א גרויסע קונץ מאקי א קונץ וואס א קונץ הייסט, נאך א סך א גרעסערע וויא צו מאכען מיט דער רייף און אלע אנדערע קאמערדאנטסקע שטוקעס, דרינען בויא אורא

אונדאי שטעקען עפּים א גרויסע המצאה, ווארים זיסט, וואלטען דאך אלע געקענט זיין קליינע מענטשליך, נשמהליך, רייכע און גליקליכע לייט! . . . אט דיא דאזיגע אלע געדאנקען האב איך זעהר לאנג אלץ געטראכט, געטראכט אויף מיין געלעגער און אז איך בין לסוף אנשלאפען געווארען האט מיר זיך געהלומט וואונדער שיינע זאכען: וויא איך פּענענען אויף דער גאס א קליין מענטשעלע, וואס ארבייט מעשים דרעהט זיך און ווארפט זיך אויף אלע זייטען. אט שפּרינגט ער צו צום קהל-שטיבעל, האפט זיך דארט אריין צווישן א געזעמל קהלס-לייט, דרעהט און מאכט מיט זיין געביך דיא קאמעדיע. דער עולם לאזט זיך נישט לאנג פּעטען, געהט זיך צום בייטעל און פּעצאהלט אימליכען גאנץ ביין פאר דיא אנשטעלען. . . . פון דאנען איז ער וויא א גלגול אריין צו דעם בעל-טאקסע אין בונזעם, איהם געטאן א געשמאקען קיטצעל, ביידע האבען געלאכט, עס האט זיין עפּים משונה הנאה געטאן, און איז דערנאך ארויסצוריק אין גאנצען וויא אפגעגילדט, פונם בעל-טאקסעס קעשענע. דער בעל-טאקסע געביך האט דריי מאל אויסגעשפּיגען און באלד טאקי זיך געמאכט גאר אנדערע קעשענעם! . . . פונם בעל טאקסעס קעשענע איז ער פּוטץ אריין אין דעם מויל פון א פאר שיינע נפשות, פשעת זיין האבען זיך געזעטצט מאכען "ספּראוועמאנע צענעם" אויפן פלייש, נאר וואס זיין זענין פרייט געווען ארויסוואנען פינף-אונד-פערציג גראשען איין אקע, האט ער זיין עפּים א שמיך געגעבען אריינגעהאפט זייער צונג אין זיין הענטל, זיין געביך האבען זיך פארלאקעט און גאר א זאג געטאן זעבט זיג! . . . פון זייער מויל. וואס איז געווארען נישט פאר ביין יודען געדאכט, א האלעווע האט ער וויא א דבוק זיך אנגעמשעפעט אין עפּים א גביריל, מיט איהם געדרעהט געדרעהט, געקעהרט וועלטען און געמאכט פון איהם א לעדערנעם דישעל. . . . פון דעם לעדערנעם דישעל איז ער מגולגל געווארען אין א "קאכלעפעל", פונם קאכלעפעל אין א טלית-קטן, פון א טלית-קטן אין א קורץ רעקול, און פלוצלים זיצט ער גאר ביימערדיג אויף דעם קהלשען צאפ, וואס פאשעט זיך געוועהנטליך צווישן דער טשערעדע שטאדט-המות! . . . הכלל דאס קליינע מענטשעלע האט געארבייט, געטאן און וואס ער האט געטאן איז עפּים אויסגעקומען נאר גוט, גוט און גוט. איך האב איהם אזוי שטארק מקנא געווען, אז איך האב אזש אנגעהויבען מיך צונופציהען, האב ארויסטער גענומען דיא פיס אונטער זיך, זיך געקריסט, געקנועטצט און איינגעהאלטען דעם אטוהעם ביז איך האב אויפגעהערט צוויינגען, צוויינגען, צוועהן און צוהערען, און פלוצלים בין איך, אז וואויל איז מיר, געווארען א קליין מענטשעלע, אזוי קליין וויא א פלויא! איך

האב מיד פשוט כחנה געווען. ס'איז מיר אפגעגאנגען דיא פיגער, ליכטיג געווארען אין אלערמ'ס אברים, באלד טאקי בין איך געווארען א נשמה, ביא איטליכען דאס לעבען, אונ דאס גליק האט מיר אנגעהויבען צוגעהן פון אלע זייטען, איך בין געפארען אין א קארעטע אנגעטאן וויא א שררה, אלע האבען מיר אפגעגעבען כבוד, מיר צוגעטראגען דאס שעהנכטע דאס בעסטע, מיין קוויטעל איז געגאנגען. איך האב געטאן וואס איך וויל אונ געפירט דיא גאנצע שטאדט ביא דער גאז, איטליכער האט פון דער ווייטען אויף מיר געמייט מיט דיא פיגער: אט פארט דיא נשמה, אט געקט דיא נשמה, אט רעדט דארט עפ'ס דיא נשמה, אד, קוקט נאר אן דיא נשמה! שא, וואס זאגט עפ'ס דיא נשמה? וואס, איהר האט גדרגעלט? לייגט עס איין ביא דער נשמה! איהר האט עפ'ס א משפט, א בוררות? גערט חלעפין צו דער נשמה! איהר בעדארפט אפער א טובה האבען? צו א טובה איז נאר דיא נשמה! א חכם, א בעל עצה, א חשוב, א מאכער, א גבאי, א צונויפגעהמער איז טאקי נאר דיא נשמה! . . . פלוצליס אפער האב איך אנגעהויבען זיך אויסצוגלייכען, אויסצוגלייכען, עפ'ס האט אנגעהויבען ליכטיג צו ווערען מיר אין דיא אויגען אונ גוט מארגען דיר ממזרוק איציק אברהםעל! איך אליין טאקי ליג צולייגט, וויא פייס טאמען אין ווינהויז, אויף מיין געלעגער. איך טאפ מיד, דא א טאפ, דארט א טאפ, יא, וויא איך בין א יוד, איך בין עס טאקי אליין! איך של'מכול מיט מיין אייגענעם כבוד, אין גאנצען וויא גרויס איך בין. פון וואנען האב איך פלוצליס דא מיד גענומען? אד, האב איך עס אביסיל מיד פייגט געהאט פאר וואס איך בין אויפגעשטאנען אונ פאר וואס איך בין עס טאקי איך אליין! . . . נוא, האב איך דערנאך ביא מיר געטראכט, גיטק'שה! איך וועל שוין דערגעהן וויא אזוי מען ווערט א קליין מענשעלע. מיין מויל זאל דא אפילו זיין מוז איך עס דערגעהן. דא האב איך באלד אנגעהויבען ווידער זיך צוגעטראכמען אזוי: פשעת מיר האט זיך געהלומט אז איך בין געווארען א קליין מענשעלע, א רייכער, א גליקליכער, א פייגע-בריה אונ א גאנצער מאכער אין דער שטאט האב איך דענסמאל, דאכט זיך אויפגעהערט צווייגקען, צופיהלען, צוועהן אונ צוהערען, איז דאך א פנים משמע, אז מען קען אנדערש נישט זיין א קליין מענשעלע ביידען טאקי מען מוז פריהער אויפהערען צווייגקען אונ צופיהלען, דאס הייבט פשוט איז פשוט מען זאל לגמרי נאר נישט דייגקען, נאר נישט פיהלען, גענער זאל אפילו דא פאר דיר דיא כפרה ווערען אונ זיך א מעשה אנמאן. נאר וואס מ'הט מען אפער דערצו? וויא אזוי הערט מען עס אויף צו דייגקען אונ צו פיהלען? דאס איז דאך

טאקע דיא גאנצע קלאסע, דרייען ליגט דאך מאקי דער הויך פערראפּען!
 איך בין געפאלען אויף אַ הקצאה — פּרענען מײן הערר. איך האב
 אפּער קריק מאקי זיך קנעב געווען, כּמייטש! ווען גוטמאן זאל וויסען
 דעם כּוד דער פון וואלט ער דאך אליין געביד געווארען א קליין מענשעלע!
 ער וואלט דאך געווען רייך. זיך נישט אזוי געמייטשעט אונ פארשפּארט
 זיך געביד שווארצען דאס פנים, שיקען ביכליך אונ אונטערטוארפען
 זיין דיא מיינונגען פון איטליכען געוונדער. איך האב איפּערנעקלעחרט
 דיא וואך אויף אלע זייטען אונ בין געבליבען זיין גארנישט.

דעם גאנצען טאג דער נאך בין איך ארויפגעגאנגען וויא א דולער,
 דער קאפ האט מיר זיך געשפּאלטען, איך האב נישט געוואוסט וואס
 איך טהוא אונ אויף וואס פאר א וועלט איך בין. צו וואס איך האב מײך
 צוגעריהרט האב איך אַנגעמאכט שאדען, איך האב יענעם טאג צופראכען
 צוויי טהע-גלעזער, עטליכע פארצעלאנענע טעלער זענען מיר פון דער האנד
 ארויסגעפאלען, איפּערנעקלעחרט א טיטער מיט טינט אונ פארשיטען
 דיא יוצרות ביים סאמאנאר אויפּשטעלען: אין דעם ארט פונם וואסער
 האב איך אריינגעשאטען קיילען אונ אין דעם ארט פון דיא קיילען
 אריינגעקאסען וואסער, אלע אין שטוב האבען מײך אַנגעקוקט עפּים
 שטארק פארוואונדערט, זיך געשייטקעט אונ געפּוהלט אדפּנים, כּיאיז
 מיט מיר עפּים נישט גלאטיג. גוטמאן האט אַנזייזענדיג אויף מיר דער
 מאדאם זייער, אַנידערנעלייגט א פינגער אויפּן שטערען אונ איהר
 געזאגט שטיל: ביים וונגעל איז דא, אין קאפ, עפּים נישט רוהיג. גארעש
 תּמעוואטע האט ער תּמיד אויפּגעזעהן, נאר היינט זעהט ער עס נאך
 מעהר אויס. ער איז געביד וויא שטארק דערשלאגען. ער איז נאך גאר
 א קינד! . . . א לאנגע צייט בין איך געווען עפּים בייז וויא זעהן
 רוחות! זיך אלץ געקריקט אונ נישט געווען צופרידען. דאס הארץ האט
 מיר געקלאפּט שרעקליך שטארק, עס האט מיר דארט אינוועניג
 גערויטשט, זיך גערידעוועט וויא אין א מיהל, עפּים וויא א קול האט
 מיר אלץ געשריגען: יצחק אברהם! וואס וועט פון דיר זיין דער תּכלית?
 ביז וואנען וועסטו דא אזוי פארשווארצען ווערען אונ זיין פארוואנעלט?
 ווער א קליין מענשעלע יצחק אברהם! טהוא אלסדינג וואס דוא קענסט
 אונ ווער א קליין מענשעלע, וועסטו דא לעבען גליקליך, אין עזער,
 אין פּבוד אונ אויפּגלייכען דיר היינע פיינער! . . . דאס קול האט נישט
 אויפּגעהערט קיין רגע מיר צופיקען דעם קאפ. איך בין ארויפגעגאנגען
 וויא א געמיינער, שטארק צומייטשט אונ מיר קיין עצה נישט געקענט
 געבען וואס מען טהוט, וואס מען הייבט אן. פּלוצלים איז מיר וויא
 א בליין אריין דער געבאנק — זיך שטעלען פאר א משרתיל ביים
 דאקטאר

דאקטאר שטיינערן ! ביא איהם וועל איך נאך גוט מיך צוקוקען צוא
איטליכס פומצעלע אונ מיט דער צייט דערנעבן דעם סוד וויא אזוי מען
ווערד א קליין מענשעלע . מען בעדארף זיין אזא מענענע , אזא
דערשלאגען יונגעל וויא איך בין געווען , צופארשטעהן דענסמאל מיין
הארץ אונ דיא משונה שטארקע געפיהלען , וואס דער דאווענער געדאנק
האט אין מיר אויפגעוועקט . איטליכער אויף דער וועלט , אפילו אזעלכע
וואס פארשטעהן איין עסק אונ קלוגע אין מלידעלמא זאכען , מאקי
איטליכער געוונדער האט זיך זיינע מאנקאליעס , זיינע זאכאפאנעס ,
זיינע גארעשקייטען , שטאכטעס , וואס רעדט זיך זיין איין , וואס
ליגען איהם איינגעפאקען אין הארץ , אונ איטליכענס איינגערעדטע
זאכען קומען פיר דעם אנדערען עפס משונה ווילד , אהן טעם אהן
ביח . קיינער קען נישט אונ וויל נישט אריין אין גענעם לאגע , פיהלען
זיין הארץ אונ פארטראגען זיינע גארעשקייטען , איטליכער געהמט נאר
א באה פון זיך . איינער לאכט פונעם אנדערען אונ אלע זענן
משוגע !

איך האב אויפגעזוכט א מעקלער , איהם צוגעזאגט א שיין
מעקלעריי , אזער זאל מיך אריינדרעבן פאר א משרתיל ביים דאקטאר
שטיינערן . עס האט נישט געדויערט לאנג האב איך אפגעטראטען
פון מיין גוטען הער גוטמאן , כמעט פון איהם זיך אפגעטראגען ,
פארגעסען דעם וויא געוונד אונ איבערגעגאנגען אויף מיין ניא ארט
צום דאקטאר !

מיט מיין אריבערטערטען דאס ערשטע מאל דיא שוועל פונם
דאקטארס הויז בין איך געגליכען געווען נאר צו א וואגן , וואס האפט זיך
אריין צוגאכט אין א שפעלטיל פון אונזער בעט , זומאט דארט איבער
דעם גאנצען טאג אונ געהמט זיך ארויס דיא אויגען קוקענדיג ווען וועלען
מיר , מענשען , זיך שוין אפפארטיגען פון אונזערע געשעפטען , זיך
אריינלייגען אין בעט . זיאל שוין קענען למול מאכען מיט אונז
פעקאנטשאפט , איבערשמיטען אביסיל מבח דער פרנסה , דיא גאנצע
פונד פון איהר קומען איז דאך טאקי נאר דאס שטיקעל פרנסה — צו
האפן פון אונז , פינע בריות . דיא זינקה דער דאקטאר שטיינערן,
דער פינע ברית , איז פארטראגען געווען ערגיין אין וויכטיגע זאכען ,
געשארט גאלד פון אלע זייטען אונ איהם איז נאר אויף דעם זיגען
נישט געקומען , אז היינט פריא האט צו איהם אין הויז זיך פערקליבען
עפס

עפֿים אַ וואַנץ — מִמְרוֹק אַיִצִיק אַבְרָהָמֶעל , וואָס וועט איהם דאָ גוט נאָכקוקען אַלע זיינע גינג , האָפֿען דעם כִּטְרִיה זיינעם אין דער פֿרִנְסָה אונטֿער זיך בייא איהם דיא קונץ וויא צופאַרטוואַרפֿען זיך אין אַ קליין מענשעלע . אַ גאַנצען טאָג האָב איה געאַרבייט , געטאָן דיא מלאכות , וועלכע דיא מאַדאָם האָט מיר געגעבֿען אונטֿער שטילערהייט אין האַרץ אַלץ גענאָרט , איה זאל שוין דערלעבֿען זעהן דאָס קליינע דאָקטאָריל ! מיט אַ-מאַל עפֿענט זיך פֿאַר נאָכט אויף דיא טהיר אונטֿער קומט אַריין אַ הויכער מענש , אַ בורלאַק מיט אַ בויף , הויף אונטֿער גרויס וויא גוגל כּנז . וויא איה האָב איהם נאָר דערזעהן האָב איה אויסגעשטעלט אַ פֿאַר אויגען אונטֿער נאָך מיין שטייגער נאָך איהם אַנגעקוקט שטאַרק תּמְעוּמָט . דעם בורלאַק איז מיין קוקען נישט געפֿעלען , ער האָט מיר דורכגעשטאַכען מיט זיינע אויגען אונטֿער אויף מיר ביי אַ היק געטאָן : מִשְׁטָא מי טאָק סְמאָטריש פֿאַלוואַן ! אזא לטון האָב איה נאָך קיינמאַל נישט געהערט אונטֿער האָב גאָר נישט פֿאַרשטאַנען דעם פֿרוש דערפֿון . אוי , אוי ! האָב איה אַנגעהויבֿען ציטערען , פֿלאַטערען , גלייך וויא ער וואַלט מיר געוואַלט קוילען , איה היים איציק אַבְרָהָמֶעל , היים איה , אַבְרָהָמֶעל ! . . . איה בין אַ יתום . . . דא אַ מִשְׁתַּל בין איה דא ! . . . יוידנא מִשְׁטָא מי פֿאַלשאַי דוראק ! האָט זיך אַנגערופֿען דער בורלאַק , נוא-זשע דוא , פֿון היינט אָן סְמאָטרי , אז איה וועל קומען זאַלסט-דוא פֿון מיר געשווינד צונעקומען דעם פֿעלץ דיא קאַלאַשען , קלישעס ! איה האָב מיר פֿאַר אים עפֿים אזוי איבערגעשראָקען , אז איה האָב אין גאַנצען וויא גרויס איה בין מיר דערלאַנגט אַ וואַרף אויף דער ערד אונטֿער שטאַרק אַרומגעחאַפֿט מיט מיינע הענטליך דעם בורלאַקס געזונטע פֿיס , אויסצוטאָן איהם דיא קאַלאַשען . גאט האָט מיר געהאַלפֿען איבערצוקומען פֿשלום דעם דאָזיגען שרעק אונטֿער בורלאַק איז אַריינגעגאַנגען אין דעם זאל . איה האָב שפּעטער אַפֿיסיל אַריינגעפֿראַכט דעם סאָמאָוואַר אונטֿער גאַנצען אַווענט דעם שיינעם פֿאַרשוין מיט דער מאַדאָם בעדינט . בייא דער נאָכט האָב איה אויף מיין געלעגער אַלץ געטראַכט , ווער זאל עס זיין אַט דער דאָזיגער בורלאַק , אַט-דאָ דער פֿעמפֿיק ? אַ גאַנצע נאָכט זיטצט ער עפֿים אַליין מיט דער מאַדאָם אונטֿער מיט איהר קומציוניאָ-מוצוניאָ , ער זיא — ליובעניאָ , אונטֿער איהם צוריק — קעמפֿעלע . וואָס איז דאָס עפֿים פֿאַר אַ מין קעמפֿעלע ? אונטֿער וואו איז ערניץ דער דאָקטאָר אַליין — אזוי האָט אַ פֿאַר מעג פֿכּד דער פֿעמפֿיק געמאַכט זיינע לאַנגע ווייזטען . וויא ער איז נאָר אַרויס אַדער אַריינגעגאַנגען האָב איה מיר אויסגעצויגען אויף דער ערד , אַנגוטאָן אַדער אויסצוטאָן איהם דיא קאַלאַשען , ער פֿלעגט פֿשעט מעשה

זיך האלטען בייא דיא זייטען אונ קוקען מיט גדלות אויף דער שטעליע ,
 ס'איז איהם קיין פֿיטצעל אפילו נישט אָנגענאָגען , אז ער האט מיט
 זיינע גראַפֿע פֿיס וויא דיא קאפּיטעס מיר צוגעקלעקט דיא פינגער .
 איך האב טאקי לעת עתה נאך אלץ נישט געוואוסט ווער זאל עס אזוינס
 דער פֿעמפּיק זיין , אט-א דער געזונטער עשו ? אפּגעפארטיגט זיך
 איינמאל אין אַווענט פון מיין ארבייט אונ איבערנעלאזט דאס קעמפּעלע
 שפּילענדיג זיך מיט דער ליובעניא בין איך מיר ארונטערגענאָגען אונטען
 אין דער קעד , אביסעל בעסער בעקאנט צו ווערען מיט דער קעכנע אונ
 האב זיא דארט אַגב עפּיס מיט אַרחמנות-פּפּימעל געמאן א פֿרעג :

— זאגט מיר , איך בעט אייך , ווער איז עס אט-א דער , וואס
 קומט אפּט צו גאסט , איז עפּיס א גאנצער שטעלעקע מיט דער מאדאס
 אונ שלאפט אין דער ספּאלנע ?

— הא , וואס ? ! האט דיא קעכנע געמאכט אונ מיר אָנגעקוקט
 פארוואונדערט , וואס זאגסטו דא ? ס'מיינט , עמיצער שלאפט אין דער
 ספּאלנע ! וואס הייסט עמיצער ?

— וויא איך בין א יוד ! האב איך מיר אָנגעהויפּען צושווערען ,
 זאל איך אזוי אויפֿגעריכט ווערען ! זאל איך אזוי הערען שופּר של משיח ,
 וויא איך אליין מיט מינע אייגענע אויגען אונ אויערען האב איהם
 געזעהן אונ געהערט אריינגעהן אהין ! ס'מיינט , אונדאי , איך זאל מיט
 אייך טאקי אזוי געזונט אונ גליקליך זיין ! וויא הייסט ער עפּיס דארט
 ביים שפּיטץ-נאמען , קעמפּעלע , צי קאטעריל ? ווייסט איהם דער
 שווארץ יאהר !

— נוא , אונ דער בעל-הפּית ? האט דיא קעכנע געפֿרעגט מיט
 א פֿרעהליך פּנימעל אונ דיא אייגעליך האפּען איהר זיך צופלאקערט
 אזוי וויא אין אויווען בשעת חלה באקען .

— דער בעל-הפּית ! האב איך געענטפֿערט אונ בייא דעם נאמען
 עפּיס אביסיל געשטאמעלט , וויא איינער וואס ווערנט זיך אונ וויל פאר
 יענעם עפּיס נישט ארויסריידען . דער בעל-הפּית געכטיגט א פֿנים
 נישט אין דער היים . ער האט געמוזט ערניץ אַוועקפארדען ארבייטען
 אין זיין עסק

— נוא , אז ס'איז יא אזוי דיא מעשה , האט דיא קעכנע געזאגט
 מיט עפּיס א ווילד געלעכטעריל , בין איך טאקי א באלען אליין ארויפֿצוגעהן
 זעהן . איך וועל מיר אויסזוכען עפּיס איין אויסרייד . ס'איז בראי חלעבין
 צוועהן , אז דיא דאמעס זענען נישט בעסער פון דיא דינסטען זאלען
 זיא נישט מאכען אזוי קיין חן !

אין עטליכע מינוט ארום איז דיא קעכנע צוריק אראפּגעקומען
 פארפלאכט

פארפלאמט, רויט אנגעצונדען וויא א העליש פייער אונ האט אויף מיר געפיר געעפענט א פיסק מיט טויטע קללות:

— א דוא עקבראש, יונגאטש איינער! ביסט דאך ווערטהען מען זאל דיך דא צעברייסען וויא א הערינג, ס'איז דאך א העזה פון זאזא סמארקאטש, פון אזא פארשטונקענע נשמה, פון אזא שטיק פלייש א ווערעמדיג פחוריל! אברחם עזות פנים צו דיין קאפ צו'דיין לייב אונ לעבען! וואס עס האט געזאלט זיין מיר אונ כל ישראל, רבונני של עולם, טאקי צו דיין קאפ! פארהאפט זאלסט דוא ווערען, רבונני של עולם. א קיין תחית חמית זאלסט דוא נישט אויפשוטען! אזוי יונג אונ קען שוין צונויפפיהרען פלאמקעס לאקש בוידעס פאלעצע! סמייטש אויף קיין גוט ארט זאלסט דוא נישט ליגען, דער הערר אל'ין סמייטש, ויטצט דאך עס מיט דער מאדאס דארט אין ספאלנגע!

— גאט איז מיט אייך, וואס זאגט אייך? בין איך ארויס מיט דער שפראכע — פאריכטען מיין מזל בייא דער קעכנע, בעמראכט זיך נאר וואס אייך הערט. סמייטש אט-א דערהויכער בורלאק, אט-א דער גראפער פעמפיק! . . .

א רוח אין דיין טאטענס-טאטענס טאטען אריין שייגען! האט דיא קעכנע זיך צושריגען אויף א גווייטש אונ א האפ געטאן דיא קאמפערע, סמייטש שייגען, דעם בעל-חבית רופסט דוא בורלאק! ארויס שייגען, ווארים איך וועל דיר דא פלעטען דעם קאפ!

איך האב מיר ארויסגערקט געשווינד פון דער קעד אונ בין מיר ווידער ארויפגעגאנגען אויפ'ען שא קיטש. אז איך האב מיר אנדער געלייגט אין דער פערעדנע שלאפען האב איך נישט געקענט פאר גרויס וואונדער קיין אזוי צומאכען אונ אלץ בייא מיר געמראכט: וואס הער איך אונ וואס זעה איך? דער דאקטאר איז גאר א הויכער, א גרויסער, א דיקער! היינט וואס-זשע האט גוטמאן געזאגט, ער איז א קליין מענטשעלע! זאל גוטמאן זאגען א ליגען, אזא גראכען ליגען? גיין, עס קען נישט זיין! גוטמאן האט קיינמאל קיינעם נישט אפגענארט, וואס גוטמאן האט געזאגט איז תמיד אמת געווען. וואס טהוים זיך דא אזוינס? דא מוז אנדא עפס זיין. . . אפ'שר גאר שטעקט דרינגען פשוט, אקאמעדנע? וויא באלד אז מענשען קענען א מאל זיך פארווארפען אין א וואלף, אין א וואקעלאק אונ אנגעהמען אלערלייא געשטאלטען, וואס דאס איז דאך א געוויסע זאך, אזוי קלאהר וויא דער מאג אונ איך האב עס א סך מאל געהערט דערצעהלען פון אלטע יודען מיט גרייז גרויע פערד, מילא איז דאך גאנץ גרינג צוגלייבען, אז מענשען קענען אויך א מאל זיך פארווארפען אין קליינע מענשעליך אונ דורכדעם

דורךדעם מאכען א גליק! נאך א מאל, אז א מענטש קען ווערען א וואלף — א תיה רעה, וואס לויפט ארום משוענער ווייס און בילט, וואס פֿרעקט און איז מוזיק וועמען ער בענענענט, איז דאך נאך דעם פון א מענטשען אין א קליין מענטשעלע זיך צופארקערקען עפיש גאר נישט אזוי שווער. מען בלייבט דאך טאקי פייא דעם פֿריהערדיגען מענטשליכען געשטאלט, מיט דעם אייגענעם פֿנים וויא איינליכער, גאר פון גרויס ווערד מען קליין. . . . יא, איך געה דאנקען גאט, דאכט זיך, אויף א שטיקעל דרך. דיא מעשה דער פון איז א-פֿנים טאקי אזוי. דא שטעקט הוקעס-פֿנקעס! מען מוז דיא נאך פֿעטראכטען, גוט נאכקוקען און דערנעקן דעם סוד, דיא וועלט זאל אפילו זיך איבערקערען!

מיט דעם דאזיגען נייעם געדאנק מיינעם, האט מיין קינדערשער שכל, וויא איהר זעהט, געשטעלט פֿעכטער א פֿיסעל און שוין געמאכט א טריט ווייטער. אנשטאט וואס פֿריהער איז מיין גלויבן אין דעם קליינעם מענטשעלע געווען מגוש גראב, שמוארק קינדעריש, גלאט פֿפֿשטות עס קומען אויף דער וועלט אראפ פארטיגע קליינע מענטשעליך, איז ער איצט שוין אויסגעפֿיינטער, אויסגעאיידעלטער, עס ליגט שוין אין איהם א פֿונג, עפֿים א פֿח, א רוהניות נאך מיט א דרך הטבע, דאס הייסט: קומען אויף דער וועלט קומען מענטשען טאקי אלע גלייך וויא זייא זענן, גאר א טהייל מענטשען קענען זיך פארנווארפען און ווערען א מאל קליינע מענטשליך דורך שמות, דורך רוחות. דרינען ליגט שוין גאר עפֿים אין אויפֿערטסברא! . . .

אז איך בין אין עטליכע טעג ארום געשטאנען הינטער דער טהור, וואס געהט אריין פון דער פֿערעדנע אין דעם דאקטארס קאפינעט איז מיר אויסגעקומען צוהארקען אזא מין שמעם צווישן דעם דאקטאר און זיין רופֿא.

— היינטיגע וואך, דאקטאר, האט איהר געהאט אהן עין-דערע זעהר א גוטע. איך האב אייך נישטקשה א סך צוגעשארט. איך טהוא פאר אייך דאס מייניגע בשלמות, צופויק אומעטום אייער גרויסקייט, וואס גאר עפֿים זאג איך, מען בעדארף האפען אייך, אייך, גאר אייך, און איהר פאר מיר מאכט זיך נישט וויסענדיג.

— וואס זאגסט-דוא געמזעל? סמייטש און געכמען, ערסט געכמען?

— וואס דאקטאר געכמען? וואס איז אזוינס געגען געכמען?

— ער האט א קורצען זפרון! וויא הייסט, דוא האסט פארגעסען

געמזעל? צוליב וועמען האב איך געכטיגען קראנקען. געהייסען שטעלען א דרייסיג פֿאווקעס? צווישן אויגז גערעדט, ער האט אזוי בעדארפט דיינע פֿאווקעס נאך איך מיט דיר, א נאס טיכעל צום קאפ וואלט גאנץ

גענוג געווען. פֿע, מענטש זיך חלעפֿין שטעלען געטעל! נאר צוליב דיר, וואָר האַפֿטיג בין איך געבטען געווען אַ קליין מענטשעלע! . . .

— איינער, דאָקטאר, זענט געווען געבטען: אַ קליין מענטשעלע, וויא איינער זאָגט, אונ איך בין געווען צו ליב אייך אַ קליין מענטשעלע תּמיד, אי אַייערנעכטען, אי געבטען אי היינט. צווייטן אונז גערעדט, האט דער היינטיגער חולה בעדארפט אַ דאָקטאר? ער האט פֿראַכט דעם קאָפּער. אויף מיר קוקענדיג נאר האט ער אייך גערופֿען אונ איינער איז שוין דא אַ האַפֿעננג, אז ער וועט אייך טאָקי שוין בעדארפֿען אַקעגען אַ פֿאר וואָכען רופֿען אונ נאָך צווייט מאל אין טאָג. . . .

— נוא, נוא, וואס-זשע ווילשט-דוא געטעלע?

— פֿיאַווקעס, דאָקטאר! איך האב אַ סך פֿיאַווקעס! . . .

— וויא רודיג געטעלע! דוא וועסט שוין שטעלען פֿיאַווקעס. שא! האַכט-דוא נאר גוטע סחורה געטעלע? דוא וויסט דאך, איך בין אַ מקפיד אין אַזעלכע זאכען.

— עכט פֿרישע פֿיאַווקעליך דאָקטאר, גאט זאל מיר אזוי העלפֿען!

איך אליין האב אויך פֿיינט יענעם צונאָרען. . . .

הע-הע! אזוי איז נאר דיא מעשה? האב איך געטראכט פֿייר מיר אין האַרץ נאכדעם וויא איך האב געהערט אזא שמועס אונ דיא זאך אַפֿיסיל בעסער צונעמען ליגענדיג פֿייר דער נאכט אויף מיין געלעגער. א-פֿנים וויא איך הער דא אונ זעה הייסט אַ קליין מענטשעלע נישט פֿשוט ויין אַ קליינעמישקער, וויא איך נארעלע האב פֿרייער געמיינט. מען קען נאר ויין אַ גרויסער, אפילו אַ גאנץ גרויסער אונ פֿארט אַ קליין מענטשעלע. מען קען דר פֿייר טאקי אפילו פֿלייבען אַגרויסער, תּמיד טאקי אַגרויסער. . . . איך בין מיר משה, אז אַ קליין מענטשעלע הייסט נאר צאפֿען פֿרעמד פֿלוט אונ אויסנארען געלד. אַט וואו דער הונד ליגט בעגראפֿען! איצט-דא האב איך אַפֿיסיל שוין אַנגעהויפֿען רעכט צופֿארשטעהן אונ קומען צום אַמתן שכל. אַט וואס הייסט רייבען זיך אין דער וועלט, צווייטן לייט! נאר וואס העלפט עס אָפֿער וואס איך ווייס שוין פֿון דעם סוד אז איך בין דאך נישט קיין דאָקטאר, קיין רופֿא אונ קען נישט שטעלען קיין פֿיאַווקעס? מען מוז זוכען עפֿים אַנגערע מיטעל, עפֿים פֿמו אזוי וויא אזא וועג נאר אויף איין אַנדער אָפֿן, עפֿים צאפֿען אונ פֿארט נישט צאפֿען פֿשוט פֿלוט. דערצו מוז אַנדאי ויין נאך אַ סך אַנגערע מיני תּחבולות, וואס מען מוז וויא דערנעהן. דא האב איך שוין פֿשוט סערהר נישט וואס צוטאן. וואס-זשע טהוט מען ווייטער? הא! חלעפֿין דאס איז נאר נישט קרום, דאס איז חלעפֿין גאנץ גלייך. טאקי איסר וואָגער! מען בעדארף זיך אַריינדרעהן צו איסר וואָגער. וויא איך

בין א יוד צו איסר ווארגער ! דאס הארץ זאגט מיר עפּים צו איהם,
צו איסר ווארגער ! איסר ווארגער איז דאך אויך א קליין מענשעלע אונ
זעהר א גרויסער פארגעס. הא ? ! . . .

אט אזעלכע געדאנקען האפען מיר זיך געדרעהט אין דעם קאפ אונ
מיך נישט געלאזען שלאפען במעט דיא גאנצע נאכט . איך בין דיא נאכט
עלטער געווארען מיט עטליכע יאהר מעהר אונ געפיהלט אין מיר עפּים
א פארגענדערונג . אויף מארגען האב איך נישט געמאכט לאנג שיהות ,
אויפגעזוכט מיין בעקאנטען מעקלער, איהם צוגעזאגט נאך א בעסער
מעקלערייא וויא פריהער אונ נאך אין עטליכע טעג ארום האט ער מיך
אריינגעשלייערט צו איסר ווארגער

יא.

איסר ווארגער איז געווען איינער פון דיא פארגעמסטע בעלד
הבתים אין צוויאטשיין, אלע האפען פאר איהם געהאט דאס ניינעדהיגע
קדחת אונ עם האט מיט איטליכען געווארפען אז ער האט ארויסגעדרעמט
א ווארט . וואס טייטש איסר, עפּים א קלייננכטיג איסר ! איסר אליין
האט נישט געהאנדעלט, נישט אריינגעטאן קיין האנד אין קאלטע וואסער
אונ פון דעסטוועגען האט ביא איהם אין שטוב תמיד געקאכט וויא אין
א קעסעל, דער אריין יענער ארויס, קינד אונ קייט אלע ביא רב איסרן .
מיינט איהר אפּשר, איסר איז געווען א גרויסער למדן, א גרויסער
יחסן ? חלילה ! אפילו נישט קיין קליינער . ער האט קוים קוים געקענט
דאוונען אונ איז געווען וויא מען זאגט "המכה בעברתו" דאס הייסט
שטומפּיג אויף דער עכרי . פון דעסטוועגען האט ער געהאט א טלית
אונ תפילין נאך זעהר א גרויסען, זעהר א גראפען פון עטליכע בנרי
פקועהליך, ארומגעלאמענעט מיט רויטע קרייזעס. דארט אינווענדיג
האט זיך געפונען אי א סידור "דבר החיים" מיט אלע גייטיגע דינים,
אי א תהלים מיט מעמדות, אי א "הוקיל" אונ א "שערי ציון" . א האנד
צום שרייבען האט ער געהאט זעהר א שווערע, דיא פען האט וויא
אויף צוילחבעים בשום אופן נישט געוואלט ביא איהם געהן אין זיינע
שליחות, ער האט זיא געשטופט אהין אונ זיא איז גאר פאקראכען קיין
בויפערק, זיא האט געשפריצט, געמאכט קלעקען, געקריצט,
געדרויגעט אונ זיך געשטעלט דיבאם. ער האט איהם געפויך גענוג צרות
געקאכט איטליכס ווארט אונ איידער ער האט ביא איהר ארויסגעקומען
שווארץ אויף ווייס זיין חתימה "איסר" זענין איהם דיא אויגען פונם קאפ
שיער נישט ארויסגעקראכען אונ איז פשוט אפגעגאנגען מיט שווייס .

ער פלעגט דערנאך זיך ווישען דעם שטערען מיט דעם ארבעל פונם העמד אדער פון דער באפאטע און כאפען גלייך וויא ער וואלט געהאקט האלץ. דיא מעלה קען מען אויף איהם זאגען, אז אין דעם אויסלייגען איז ער נישט געווען וויא אנדערע א שטארקער מחמיר, ציין אזוי האט בייא איהם נישט געשפילט אזא וויכטיגע ראלע שטעה פארענט צי הינטען אדער שטעה אפילו נאר ניט מאכט אויך נישט אזוי אויס, מען וועט זיך אנשטויסען נישקשה, און ווען ער פלעגט דרינגען א מאל עפס מסופק ציין, דא איז איהם דיא פֿען בוקא בייגעשטאנען אין דיא נויטען, זיא פלעגט זיך טאן א יאג מאכען א צוק מיט א קלעק און דערמיט האט ער שוין געקענט יוצא זיין לכל הדעות, פון זיינע אלע זאכען שטעל איך דא אויך ארויס זיין "ווייבא" מיט זיבען גרייזען און זיין עכר נעמטען אין דער הגדה: "תברח אבי, אברהם ואבי, נחור ונעכדו" וועלכס דערפון וועט אויך בעסער געפעלען ווייס איך נישט, מיר אבער זענען ביידע גלייך זעהר געפעלען. מילא דאס האט איהר זיין לזכרות, און וואס אנפלאנגט זיין יחוס איז נישט געווען מיט וואס זיך איבערצונעמען, ער האט נישט געשטאמט פון דער גילדענער פאן און האט אין דער יוגענט קיין פלעצעליך מיט פוטער נישט געגעסען, דער אמת טאקי איז, אזוי וויא איך בין עס שפעטער דערנאנגען, ער איז געווען א קליין מענשעלע און דער מיט האט ער א ים בעסער געמאכט וויא ציין אנדערער מיט זיין תורה אדער מיט זיין סחורה. בייא דעם צווייטשער גביר איז ער באמת טאקי געווען נאר דיא נשמה, נאר עפס — איסר. הבלל איסר, איסר, נאר איסר! איסר איז געווען זיין נשמה, זיין פוס זיין האנד, זיין אלץ מיט אנאנדער און דורכדעם ממילא א גרויסער חשוב דער גאנצער פלוקל אין דער שטאדט. אט פון דעם רב איסרן האב איך א סך זאגען מיד אויסגעלערענט. ער, טאקי נאר ער איז מיין אמתער רבי. ער האט מיר געעפענט דיא אויגען; ער האט מיר אין דעם מויל א פינגער אריינגעלייגט און מיר געגעבען צופארשטעהן זעהר פיל זאכען, וואס געהן אין דער וועלט פיר, מיר פארענטפערט הארבע קשיות, דערקלעהרט גומזות רעמענישען בייא אונז אין דער פיהרונג; ער האט מיד געשטעלט אויף א שטייגער, מיד אויסגעהיבען, אויסגעשליפען און געמאכט פון מיר א פלי, קורץ, ער האט מיר געוויזען א וועג און ענטפלעקט דעם סוד וויא צונוערען א קליין מענשעלע.

בטבע איז איסר געווען א פארביסענער, זעהר א באהאלטענער מענש, מען האט בייא איהם קיינמאל נישט געקענט וויסען דאס מינדעסטע וואס ער דיינקט און וויא מען האלט מיט איהם. וואס ער האט געמיינט האט ער נישט גערעדט און וואס ער האט גערעדט האט ער נישט געמיינט. אפילו

אפילו דאס ווייב זיינס האט בייא איהם גארנישט געוואוסט, ער האט פון איהר אונ פון ווינע קינדער זיך געהאלטען תמיד ווייט, אלע אין שטוב האבען פאר איהם געהאט דרך ארץ, ער האט גישט גערעדט, גישט געמעגהט קיין סך אונ קוים האט ער עפיים ארויסגערעדט א ווארט האט עס געמוזט פּעשאפען ווערען טאקי גיך אין דער הייסקער רגע. ויין פנים איז שטענדיג געווען אלץ איינס, תמיד גרענקסט אונ וויא עפיים פארטראכט. קיין הויך געלעכטער האט מען פון איהם קיינמאל גישט געהערט וועלטען גאר פלעגט ער מיט א פארמאכט מויל טאן עפיים א שמייעל, גאר דאס זוינערע שמייעלע איז אבער געווען גישט מעהר וויא א ציה מיט איין ווייט פון דיא דינע ליפען, דער איבעריגער טהייל פנים האט דערפון אפילו גישט געהאט קיין רמז דרמיוזה, איז געפליפען אייז-קאלט, דיא אויגען גלעזערנע אזוי וויא פריהער. א גוטען פרוידער אבער האט ער געהאט, אין וועלכען ער האט געקלעפט מיט לייב אונ לעבען, מיט איהם איז ער שוין געווען בעריידעוודיג זיך גישט פארשטעלט אויף קיין האר, מיט איהם האט ער לייב געהאט צופארפריינגען אפט דיא צייט בייא א גלעזול וויין אונ אריינצולאזען זיך אין א שמייעל, מיט איהם איז איסר עפיים וויא איבערגעביטען געווארען אונ איז גישט געווען גאר דער איסר. פאר איהם איז געווען ויין הארץ אפען אויף ביידע מויערען אונ ער האט אהין געקענט אלע צייט פראנק אונ פרייא אריינגעהן, איבערלייענען דארט אונ וויסען איסר'ס אלע סודות. ווער שטייט אונ איסר איז נאך געווען א קאפ פארלעקט, דענסמאל פלעגט ער שוין גאר אנוועקנעהמען דיא האנד פונם הארצען אונ וואס אויף דער לונג דאס אויף דער צונג. ער פלעגט געוועהנטליך מיט ויין גוטען פרוידער זיך פארקלייבען אין ויין בעזונדער חדר, אנוועקשמייעסין אונ אויסברידען זיך פרייא דאס הארץ. איך האב שוין לאנג געקומען דיא נאמור צושטעקן הינטער דר טהיר אונ זיך צו הערן צו דעם וואס מען רעדט. איך וויל דא איך איבערגעבען א מקצת פון איסר'ס שמייעסין מיט ויין גוטען פרוידער צו וועלכע איך האב מיד אונטערגעהערט, וואס דאס וועט אייך אביסיל האמטש דערקלערען איסר'ס גאנג, איסר'ס שיטה אין דעם לעבען אונ איסר'ס בליק אויף דער וועלט, אונ וועלכע איך האב אייגענ-פעסט מיד געהאלטען.

— הער גאר אויס גוטער פרוידער! האט איסר ווארגער איינמאל זיך אנגערופען אז ער איז געקומען מיט ויין גוטען פרוידער עפיים פּרעהליך, אביסיל פארקנאכט אונ מיט אים זיך אנדערגעזעצט בייא זיך אין חדר-הער גאר, דוא, טפוש איינער! איך זאג דיר, אז אזא טהייער, אזא גוט פאלק וויא יודען זענען איז אויף דער גאנצער וועלט גישטא, טאקי זעהר

זעהר א גוט פאלק, א גאלדענס, גנאמנות, מען קען פון זיין האפען — א גראשען!

— זאג בעסער, איסר, א נארעיש פאלק. ס'איז נאך אזעלכע נאראנים וויא יודען איז דער גאנצער וועלט גאר נישטא!

— גערעכט, גוטער ברודער! וואס אמת איז טאקי אמת, ס'איז נאך אזא טהייער, אזא גוט, אזא נישטליך אזא גאלדען און אזא נארעיש פאלק וויא אונזערע אהה-ברה-הניקעס גאר נישטא, נישטא, נישטא!

— וואס האסט-דוא עפיש אזוי זיך צורעדט, איסר, אין דיא שבתים פון דיא בנסת ישראל? גענוג גערעדט! דערצאל נאר בעסער מיט וואס האט זיך אויסגעלאזען דער סוף פון דער היינטיגער אסיפה? — וואס פאר איין אסיפה? וואס פלוידיגערסט-דוא מיר עפיש גוטער ברודער!

— רעדט דבורים, איסר! וואס הייסט, דוא האסט פארגעסען דיא אסיפה? היינטיגע אסיפה מכת דעם פלייש!

— ווייס איך פון וואס דוא רעדסט, טפוש איינער! א וויכטיגע זאך אפסקיל דיא אסיפה! זיא האט געהאט אזא ממשות, מיטערהענס געזאגט, וויא אלע אנדערע ווייטערע אסיפות, דוא האסט בעדארפט שטעהן דארט און זעהן עפיש שיינס. אריינקומענדיג אהינצו האב איך געטראפען א גערידער. דער עולם האט עפיש געווישעט געווישעט ווי דיא פליגען. איך האב זיך מייב געווען, וואס וועל איך דא מיד שטעלען א ים פרייען מיט דעם גאנצען פעקיל, און נישט לאנג געטראכט האב איך הויך א זאג געטאן, גלאט אזוי אין דער וועלט אריין: מה רעש אז מעהר מיט עטליכע גראשען? ס'איז נאך נישט גאר אזא אומגליק. גלויבט מיר יודען, א סך א גרעסער אומגליק וועט זיין, אז דער בעל טאקע וועט אין פעם ווערען און חלילה זיך וועלען אפזאגען! גלויבט מיר יודען ס'איז אזוי. — טאמיר מיינסט-דוא, איך האב געוואוסט וואס איך האב גערעדט פאר וואס ס'איז אזוי? אסור! נוא, האסט-דוא בעדארפט זעהן וויא עטליכע שייגע בעלי-הבתים, וואס האלטען זיך פאר קלוגע, גענוטע מענשען האפען געמאכט ערענטע פנימליך, זיך גענומען פאר דיא בערדליך און מיט א נארעש קנייטשעלע זיך אנגערופען: טאקי אמת ס'איז אזוי. מען האט גאר נישט צורידען, ס'איז געוויס אזוי. . . . דער איבעריגער עולם האט אקעגען דעם נישט געהאט וואס צעגענטפערען גלייך וויא אקעגען א געוויסער, שוין איין אויסגעמאכטער זאך און זענען אלע במעט געבליבען עפיש וויא דערווארגען, עמיצער זאל עס זיך בערעכענען, האטש זיך אליין פרעגען: פאר וואס איז עס אזוי? איינער נאר, עפיש א שייגען, א ממזר ברה-הנדה, אויף וועלכען איך האב שוין לאנג איין אויג, האט

נישט געוואלט נאכגעבען אונ אלץ געטענהט. ס'איז גאר נישט אזא אומגליק, אדרבה, אדרבה. . . . אהן א בעל מאקסע קענען מענשען אויף דער וועלט אויף לעבען. גאר דיא קלוגע, געניטע בעלי הבתים, וואס פארשטעהן איין עסק האבען אויף איהם געקוקט וויא אויף א יונגעל, נישט קיין געניטען מענשען, מיט וועמען ס'איז גאר נישט פרא צוהייבען אונ האבען איהם אפילו נישט מוצה געווען מיט א ווארט. פון דעם וועגען וויל איך דעם דאזיגען שייגען פערזאנען, דוא וועסט מיר מוזען, גוטער פרוידער, אויף איהם אנשרייבען א שיר המעלה צולייגען איהם א גוט קנייטעל עס זאל גוט אנרייסען. . . . דוא וויסט דאך איך האב דערצו א שווערע האנד.

— דאס, איסר, איז א שפעטערדיגע זאך. מסתמא וועט שוין זיין רעכט. לאס איך שוין גאר דערלעבען הערען מיט וואס דיא אסיפה האט היינט זיך אויסגעלאזען.

— וואס פארשטעהסט-דוא דא נישט טפוש איינער! ס'איז דען נאך אזא גוט, אזא גאלדען פאלק וויא ינדען ערגיין דא? מען האט אלסדיג נאכגעגעבען ארויפגעצויגען נאך עמליכע גראשען, מעהר נאך וויפיל מיר האבען אליין זיך געוואונשען, אונ מען איז זיך פאנאגדער געגאנגען שטארק צופרידען. איך בין, טפוש איינער, אדואי צופרידען.

— אדואי איסר מענטש-דוא צופרידען זיין, אבער

— וואס אבער? טפוש איינער! וואס אבער? אבער א רחמנות! ווילסט דוא אפשר זאגען, א רחמנות אויף א שטאדט ארעמע לייט! געה שוין געה נארעלע איינער מיט דיין נארעשען פוסטען ווארט רחמנות! רחמנות, האבען אויסגעמראכט גאר שלאפע, שליממזליקעס, שאף, וואס ווייל זייא פיהלען זייער שלאפקייט, אז זייא זענען מוזיגעניכטען, אהן פח אהן פריהשקייט צודערלאנגען זייער וואונש, צונעהמען אלסדיג וואס זייא פארלאנגען אז זייא פעהלען אי געגעל אי ציין זיך צוראנגלען אונ וועהרען, דעריבער האבען זייא אויסגעמראכט דאס ווארט רחמנות, עס גינמען פאר א בלייזין, שרייען מוסרען בעמען רחמים, מאכען רחמנות-פנימליך אונ מיינען דערמיט צופועלין. ס'איז אבער שווינדעל, גוטער פרוידער, לויטער שווינדעל! מען פארשטעהט נישקשה אזעלכע אנשטעלען, אזא מוסר מיט אזעלכע מוסר-זאגער, איך בין שוין פרוידער איין אנגעלעבענטער, איין אויסגערייכערט לולקעלע, א שטיקעל מבין פרוה-השם אין דעם פיר העולם תאמשע נישט אזא גרויסער למדן. מען פרויכט גאר דערצו נישט קיין גרויסע לומדות, גענוג חלעבין גאר א גלייכען שכל, א שטיקעל תפיסה קען מען שוין תופס זיין אין וואס דיא

נאנצע וועלט בעשטעהט. זיא בעשטעהט פון צווייא צדדים: פון שטארקע און פון שלאפע, פון וועלף, חיות רעות און פון שאף, בהמות טהורות, דיא געהמען און יענע גיבען דאס הייטעל. אנדערש קען עס גאר נישט זיין, ביים איבער דיא יוצרות וועט אויסקומען פונקט דאס אייגענע. לאז דער שלאפער גאר בעקומען כח, שווימט ער ארויף פון אויבן, ווערד ער דער פריין און צופיהרט זיך דיא הענטליך; לאז דאס שעפעלע דערטאפען גענעל און ציין, וועט ער שטארק קראמצען, שארפען דיא ציין און אראפציהען דיא הויט. פרייו א שטייגער איינעם פון דיא רחמנות-שריער, פון דיא שליכטזלינקעס און מוסר-זאגער געבען עפס א התמנות אין קהל אויף איין אנדערעס א שטעלע, אפי ער וועט גאר דערשטעקען זיין כח, אז ער האלט דיא בייטש, הייבט ער שוין אן צושטייטען און צוגענועלטיקען פיר רמה. געהם איינעם א געפעכיל און גיב דיא טאקסע איהם איבער, הייבט ער דאס אייגענע אן, לערנען פלק מיט דעם עולם — צופען, רייטען און ארויסציהען דיא קלייא פון דיא בייגער. "גי דאי באך איז אינואנא פאנא!" איז דא א ווערטיל. זעהר א גלייך, אמתדיג ווערטיל! משוגע צי חסר דעה האט פאן בעדארפט זיין אינוואנען איבערגעבען דיא לייצען. פלייב דיר בייא זיין רחמנות-פנימלעל דוא גוטע פשרה נשמה, דוא פרים שעפעלע, זאג דיר מוסר וויפיל דוא ווילסט, פון דינע גענעל און ציין, ווען דוא זאלסט וויא גאר בעקומען, וואלט חלעבין טויענטער מאל נאך ערגער געווען!

— חלילה, איסר! וואס פאלט דיר איין? איך מיין גאר נישט קיין רחמנות, נאט אייך גאר רחמנות! עפס אנדערש גאר מיין איך, דוא איסר, זאג איך, מענטש אודאי זיין צופרידען, מתיבא-יתי. אבער איך!

— רעדט-זשע, טפוש איינער, ווערטער! אזוי דוא ווילסט אויך צופרידען זיין! געה זשע, וויא מוחל, צו אלדע שווארצע-אהר אהין. . . . שטעק אריין דיא לאפע, וועסט-דוא אויך האפען א לעק. ביסט נישט קראנק חלעבין אליין צופעשטעהן דיין שטעמיל. דער רוח נישקשה האט זיך אויך נישט גענומען. מארגען, ברודער, געהט א נייע סדרא פון קהלשע ענגים, מען וועט מוזען אפיסיל צוקעלען. היינטיגע וואך געהט בייא אונז תרומה, ווען, זאקסט-דוא טפוש איינער, האפען מיר פרשה שקלים?

— זעהר קלוג טפוש איינער, האקסט-דוא געטאן-וואס דוא ביסט אצינד געקומן, האט איינמאל איסר אין איין אנדער שטיקס געזאגט צו זיין גוטען ברודער. איך געה ארום מיט א פול הארץ מתישבות, וויא א קיה מיט

מיט פולע אייטער, און קען אין מיר שוין מער נישט איינהאלטען.
 איך מוז שטילערהייט א מאל האטש דאס הארץ אפריידען, אזוי פיל
 הערען און זעהן וויא איך און שטענדיג שטוינען, טראגען אין זיך איז
 איבער אלע מעגליכע כחות. זאל איך נישט האבען צו אלדע שטארק
 יאהר אזא שווערע האנד וואלט איך אויף פאפיר מיך א מאל אויסגענאמען
 און אנגעשריבען א שיין טראגער חלעפין. פארזיך נאר דעם וויין. הא,
 וואס זאגס דוא אויף איהם? דאס האב איך היינט געקומען א מתנה
 פאר עפס א געשעפטיל.

— זעהר א גוט גלעזיל וויין איסר. נאר דערזעהל מיר, וואס איז
 דאס געווען פאר א געשעפט.

— עט, א געשעפטיל, לעמילס עפס א דעלע. ער האט מיך
 שוין לאנג געבעטען איך זאל אים דרינגען א טובה טאן, גלייך וויא איך
 וואלט געווען א זאקאנטשיק. נאר דיא נאראנים אפער בייא אונז אין שטאמ
 מיינען, אז אלסדינג איז אנגעלאנגט אין מיר, אזוי איך וויל נאר, קען
 איך העלפען, אז עטליכע שרייבערליך עסען בייא מיר א מאל שבת פיש,
 ווייל דאס חיות געהט וויא אויס נאך יודישע פיש, מיינען וויא שוין,
 אז איך בין מיט אלע טשינאוונקעס פון גרויס ביז קליין איין לעבען און
 אלסדינג געווענדט זיך אין מיר. נאר זאל זיין אזוי טיפוש איינער זאלען
 זייא, דיא נאראנים, טאקי אזוי זיך מיינען און מיך קומען אלץ פערטן טובות.
 בייא מיר איז פאר זייא תמיד איין ענטפער: מיר וועלען זעהן, מיר וועלען
 זעהן. מיט א ממה נפשך זאג איך עס, שפילט יענער אויס, הייסט עס איך
 האב געזעהן, האטש איך האב אזוי פיל געזעהן וויא איך זעה מיינע
 אויערען און געהס דערפאר אראפ פון אויבען א מנה יפה. אי וואס
 יענער פארשפילט, פארליהר איך דאך נישט מיין ווערט, מיינע תקיפות.
 יענער דיינק זיך ער האט פארשפילט נאר ווייל איך האב נישט געוואלט
 זעהן, אפער ווען איך וואלט טאקי גאמט געוואלט זעהן, וואלט איך
 גאנץ זיכער טאקי אויסגעפירט. נוא האט יענער אויף מיר אפיסיל
 תרעומות, לאז ער מיך קומען ווארנען, לאז ער מיך רופען קנאקניסעל
 אפער איך האב מיין שם "תקיף" נישט פארלוירען. עט, ער וועט זיך
 איבערגעזונען, נאך א מאל טאקי קומען געטען מיין לאסקע און איך
 וועל איהם ווידער נאך א מאל טאקי ענטפערען: מיר וועלען זעהן, מיר
 וועלען זעהן. פארשטעהסטו דוא? — לעמלין האב איך אויך אזוי
 געענטפערט: מיר וועלען זעהן און איהם דערבייא טאקי פתורת עצת
 אנצוהערעניש געגעבען, אפצושטעקען דארט עפס, פארשטעהסטו דוא?
 דארט וואו מען בעדארף. . . . איך האב זעהר גוט געזעהן, אז
 מיין זעהן אליין קען איהם אזוי פיל העלפען וויא א טויטען פאנקעס.

לעמיל אפער איז בייא זיך געווען גאנץ זיכער, אז איך זעה און פֿעט
דעם גביר ער זאל אויך זעהן. היינט בייא מאג געהענדיג אין דער גאס
האסט-דוא פֿעדארפט זעהן, וויא לעמיל מיטן ווייב זענען ביידע מיך
פֿעפאלען פאר איין עדה יודען מיט א שמחה און מיט מרעדערען אויף דיא
אויגען: רב איסר, מאטעגיא, נשמהגיא! מאקי פֿריהער גאט דערנאך
אויך, נשמהגיא, האבען מיר צופארדאנקען מיט אונזער עסק וואס מיר
האבען היינט אויסגעשפילט, ווען איהר רב איסר זאלט זיך דא גישט
געווען אריינגלייגען וואלטען מיר געבויך געקענט געהן מיט דיא האר.
מיר וועלען עס מאקי דער גאנצער וועלט זאגען, רב איסר! פארשטאנען
האב איך, אז דא האט געהאלפען מיין אנצוהערעניש, לעמיל האט
אפנים גוט אויסגעפאלגט מיין געה. האסט פֿעדארפט זעהן פֿשעת
מעשה וויא זייא האבען מיר דא אזוי געדאנקט וואס פאר א קרים איך
האב זיך געטאן, גלייך וויא איינער רעדט: וויפיל געזונט און לעבען
האט מיך אייער עסק געקאסט! וויפיל מיה האב איך דערבייא געהאט
ביז איך האב געפונעלט! — לעמיל האט מיר שפעטער אביסיל אפגעשיקט
א היום מיין רח"ש און דערצו נאך עטליכע פֿלעשליך גוטען וויין. גוא,
טיפוש איינער, וואס זאגסט-דוא אויף דעם וויין?

— הלואי איסר, לאז מען אזוי האבען צוואגען אויף דיר, אויף
דיינע נאראנים און אויף דעם גאנצען שווינדעל. . . . לחיים!

— ווער דער ווארגען טיפוש איינער! שווינדעל, זאגט ער,
שווינדעל! פאר וואס הייסט דאס בייא דיר שווינדעל? וואס זענען דען
דיא אלע עסקים, אלע מסחרים, האק-אונ-פאק פון אויפען ביז אראפ,
גישט קיין שווינדעל? איך זאג דיר אלע עסקים, אלע אפילו אין עולם-
הבא זאכען. פארשטעסט-דוא? אויף וואס בעשטענען דיא אלע מסחרים
נאך גאר פון דער התחלה, וויא אזוי ווערען זייא געפיהרט און מיט וואס
לאזען זייא זיך אויס לסוף? אפשר אויף דעם אמת מוזט-דוא זיכער
מיינען? ניין, ברודער! אמת איז גאר א ווערטיל, וואס אימליכער
פארשטעקט עס אויף זיין גאנג, אויף איין אנדער אופן וויא עס פאסט
צום ענין. דער אמתר אמת איז גאר נישטא אונקען מאקי גאר גישט
זיין, ווייל אונזער שכל קען איהם גישט משיג זיין און ער וואלט אויך
פאר אונזערע מסחרים גאר גישט געווען קיין גוט ארטיקעל. מוזענמער
קאנטארען, מוזענמער קליימען און מוזענמער אנדערע מסחרים, וועלכע
דוא זעהסט היינט בייא אונז וואלטען וויא פוימיגע זיך פאנאנדער געפליגען
און עס וואלט פון זייא קיין זכר, קיין שריד ופליט גישט איבערגעבליבען.
א סך נגידים אונזערע וואלטען מיט דיא מארפעס זיך ארוםגעשליפען. —
אפשר אויף ארבייטען, מיינסט דוא, בעשטעקט עס אלסדינג! הלילה
ארכייטען

אָרבייטען אַרבייט אַ האַלץ-העקער, אַ וואַסער־פיהרער, אַ טרענער, אַ בעל מלאכה וכו' וכו', מיט אַרבייט וועסט-דוא קיין סך נישט פארדינען, דוא זאלסט אפילו צוועצטער-הייט אַרבייטען וועסט-דוא פארט צעהן מאל אין טאג פֿגערן פאר הונגער. געה גיב זיך טאקי אפ, א שטייגער, מיט לעמילס א דיעלע, וועסט-דוא דארויף פארבריינגען א סך צייט וועסט האבען דאס לויפעניש, זיך אפשרייבען דיא פינגער אונגלסוף, אז וועט דיר שוין געראטען אויסצופיהרען עס, וואס וועט דיר קלעקען דאס פארדינסט? דיא חלה וועט דיר נישט קלעקען אויף דער חמוציא. חלילה אפער אז געראטען דיר נישט, איז פארלוירען דיין מיה אונגלייכסט נאך בייא דער וועלט א קאילעקע, א טויגעניקט, וואס פארשטעקט נישט מאי דקא-אמרי רביצען אונג קען א קאמין איין עק נישט צווינגען, דוא האסט פוילע פיש אונג פארשטונקענעם הערינג. . . . קנייטש ברודער נישט אזוי דעם שטערען! איך זאג דא דיר גאר נישט אזא פילוסופיא, נאר פראסטע, היינע ווערטער. פילוסופיא טויג אויך אויף בפרות. צוגרויסע חכמות איז דוקא א גרויסער חסרון, דיא וועלט האט עס פינט אונג היט זיך דערפאר וויא פאר פייער. גרויסע בריות, געלערענטע מענטשען געהן ארום אין צעריסענע שטיוועל אהן פאדעשוועס. א סך, גאר נישט דער ערך בעסער געהט עס אין דער וועלט דעם קליינעם מענטשעלע. מען בעדארף גאר אזוי נישט טויגען זיין א ברירה דער עיקר וואס מען מוז אפער קענען איז: הנגהנען, צוואטשען, לינגערען, ווארפען זיך צוהין אונג אהער וויא עס קומט אויס צום עסק. וואס זאל מען טאן? געלד מוז מען האבען, אהן געלד ביסט-דוא דאך אונדאי גארנישט, נאך טויענט מאל קליינער וויא דאס קליינסטע קליינע מענטשעלע. דוא ביסט אי קליין אי געמיין. וואס איז, ברודער, אין דער וועלט א קבצן? דוא קענסט דען דיר גאר אזוי משער זיין אפנים וויא נגידים האבען פינט א קבצן! דאכט זיך וויא היידען א מאל מיט אים אונג האבען אויף איהם א מאל קלאמפערשט רחמנות, אין אמתיא אפער קענען זיין איהם נישט ליידען, ער איז וויא גרויס אין דיא אויגען אונג טראכטען צונוואס דרעהט זיך גאר ארום אזא נפש אויף דער וועלט. עפס קומט ער וויא פיר וויא א קאלטען, איין איבעריג פינגערעל, א שטיק ווילדפלייש, אפגעזיין אנשיקעניש אונג עס גיט וויא עפס א שטאך אין הארץ אז וויא דערזעהן איהם. וויא דאכט זיך אלץ, אז ער איז אויסען אויף זייער לעבען — אויף זייער פייטעל, אז ער איז להוט נאך זייער נשמה — נאך זייער געלד. איך האב אסור נישט קיין ווערטער איך זאל דיר עס אזוי ווייט ארויסזאגען. ביסט דוא ברודער א קבצן, ביסט דוא אפגעשטארבען פון דער וועלט. דייע פריהערדיגע פריינד, באס וויא זענן

רייך, האלטען זיך פון דיר ווייט, מאכען וויא דיר א מאל א ווייזט, האט
עס גאר א פנים וויא איין אויפגעקומענע גבירה האפט זיך א מאל אראפ
ערגיין אין א קליין שטעטל אויף קבר אבות צו א געשטארבענעם מאטען
א קבצן און פוצט זיך דער ביא אויס אין פעריל אין דימנעמען, דאס
אנעמע קליינע שטעטל זאל פון איהר הנאה האבען. . . . אין חומש
צי אין שיר השירים דאכט זיך שטעהט אויך וויא זאגט מען עפס:
העני חסד נחמס (עני השוכ במת) דאס הייסט: א קבצן שטעקט מיט
קברות-פלעטליך. . . אין געלד פרוידער בעשטעהט דיא גאנצע חכמה,
אלסדינג. . . האסט-דוא געלד האסט-דוא דיא און יענע וועלט. גאר
בייא דער צייט געלד צוהאפען הייסט, צוויין א קליין מענשעלע און א
קליין מענשעלע הייסט הנפגען צוואמשען, וואס אין דער קארט. . .
לחיים גוטער פרוידער!

— לאמיר זיין געוונד, איסר, און האפען תמיד אזעלכע לעמליך:
גוא איסר, דיין גביר, בייא וועלכען דוא פישט דיא נשמה,
וואס איז ער אזויגס?

— אט בון איהם פרוידער וויל איך נישט ריידען. פארשטעסט-
דוא? איך וויל פון איהם נישט ריידען, פון דער צייט, וואס איך האלט
איהם אויף דער אנגענדע וויל איך פון איהם נישט ריידען.

— וואס הייסט, איסר, אויף דער אנגענדע? גאט איך גאר א
זייס! וואס הייסט דוא האלטסט דיין גביר אויף דער אנגענדע? א מיהל
איז ער, צו אלדע שווארץ-יאהר, אדער א קרעטשע, וואס דוא האלטסט
איהם אויף דער אנגענדע?

— וואס מאכט עס אויס, טיפוש איינער? וואס איז דיא נפקא-
מנא א גביר, א מיהל, א קרעטשע, א רוח, א טיפעל און דער
שווארץ-יאהר ווייסט וואס נאך אזעלכעס? אפי איין אנגענדע! . . .
הע-ע-ע, פרוידער! דוא פיסט נאך גאר א מלמד, א פריץ. מען מוז
דיר נאך אלסדינג אויסטייטשען. גוא איך וועל עס דיר איצט דער וויל
וויא ס'איז דערקלעהרען. לאמיר טאקי אנהויפען פון א מיהל: א וואסער
אדער א ווינט איז אויף דער וועלט א גרויסער פח, קומט דאס מענשעלע
וואס וויל מיט אלסדינג זיך בענוטצען, שטעלט אנדער א געבייא מיט
קעדר אי שטיינער און מאכט אז דאס וואסער אדער דער ווינט זאל
דרעקן דיא קעדר. דיא קעדר הרעהן דיא שטיינער און עס מאהלט
זיך. פארשטעסט-דוא? היינט טיפושיל מיינער לאמיר געהן ווייטער.
ראשית חכמה איז פח, דארויף שטעהט דיא וועלט מיט אלע זאכען.
א גייד איז אין דער וועלט אויך א גרויסער פח. אלע ווערען פאר דעם
גייד פטל. אלע קריכען און שאפקעווען פאר דעם רייכען אי אזעלכע
אפילו

אפילו, וואס זיין קומט פון איהם לחלוטין גאר נישט ארויס, וואס זיין האבען פון איהם נישט געהאט א מאל, האבען פון איהם נישט אצינד אונ וועלען קיינמאל פון איהם נישט האבען אי שפעטער אפילו א טונק וואסער, גלאט ווייל א רייכען קומט פֿבוד, ווייל א נגיד קומט אלסדינג. האטט איה אסר זאג: דער עיקר וואס אין א נגיד בעדארף מען שפעטען איז נאר זיין געלד. פארשטעהסט-דוא? זיין געלד איז נומער 1 אונער אליין איז נומער 2 אזא נגיד, וואס נומערט דיר כלל נישט, ער זאל בייא דיר אזא ארט פארנעהמען וויא גארנישט, וויא באלד אז נישט דער עיקר וואס-זשע איז מיט איהם דער יחוס? קוק זיך אויף איהם אפילו נישט אום אונ הער איהם אזוי וויא אין טשערניוויטין דיא מנילה. . . . היינט בעדארףסט-דוא וויסען ווייטער, אז א קלוגער בעדארף מיט אלסדינג אין דער וועלט זיך בענוטצען. פארשטעהסט-דוא? אצינד וועל איה דיר עס איבעררענן נאך א מאל, זאג-זשע טיפושיל איינער זאג: אויף כח בעשטעהט אלסדינג, א נגיד מיט געלד איז אין דער וועלט א גרויסער כח, אונ א קלוגער בעדארף מיט אלסדינג אין דער וועלט זיך בענוטצען, ככן בעדארף מען פונם רייכען קענען מאכען א נומצען. וואס מיינסט-דוא, מען זאל בייא איהם געהמען נאר געלד? גיין! מען בעדארף אויך לעבין איהם קענען שטעלען א ווינטמיל, ער זאל מיט זיין ווילדען כח טרייבען אונ דרעהן איינער רעדער. עס זאל זיך מאהלען. אדער לעבין איהם זיין אזוי וויא א קאמעדיאנט לעבין דער קאמעדיא, אדער וויא א ציגאנער לעבען זיין בער. האסט דוא מיר אפגעמאסטען א גוט מעסטיל מיט א ווערק, נוא, געה מאהל דיר גענומענהייט אין מיין ווינטמיהל. האסט דוא בעצאהלט פאר א בילעט, געה-זשע דיר אריין אין דער קאמעדיע אונ זעה דיא שיינע אנשטעלען, אדער האסט-דוא מיר געגעבען עמליכע גראשען וועל איה דיר הייסען מיין בער מאנצען. פארשטעהסט-דוא? איה האלט מיין גביר אויף דער ארענדע. דוא ווילסט צום גביר — צו מיין ווינטמיהל, גיב זשע מיר מעסטיל, איה בין דער ארענדאר. דוא ווילסט מען זאל פאר דיר מאכען דיא קאמעדיע, דיה יאונטערהאלטען. אפסיל מיט אנשטעלען בעצאהל מיר פריהער פאר א בילעט, איה בין דער קאמעדיאנט, אדער ווילסט דוא אפשר מיין גביר זאל זיך פאר דיר שטעלען אויף דיא לאפעס, ליינען זיך פאר דיר אין דער ליינג אין דער ברייט אונ פרומען, ארויס פריהער מיט עמליכע גראשען אונ גיב מיר זיין מוחל וואס מיין גוטער ווילען נעמט זיין, איה בין זיין ציגאנער! . . . היינט פארשטעהסט-דוא טיפושיל? גענוג פאר היינטיגעס מאל געלערענט! . . . להיום, נומער פרוקער!

— לְחַיִּים , אִסָּר , פֶּאָר דִּיין ווינטמיהל , פֶּאָר דִּיין קאמערדע אונ
פֶּאָר דִּיין פֶּער ! ביינע רעדער זאלען זיך דרעהן , דִּיין קאמערדע זאל
אָנגעהן אונ דִּיין פֶּער זאל טאנצען

יב.

עס פארשטעהט זיך אִסָּר'ס דרך , אִסָּר'ס בליק אויף דער וועלט
איז פֶּאָר מיר תחלת געווען צוהויף אונ א סך ווערטער גאר פרגנום. איך
האב גאר נישט געוואוסט מיט וואס מען עסט עס . נאר דאס אָפֿער האב
איך באלד אין דער רגע אויפגעחאפט: "בייא דער צייט געלט צוהאבען
הייסט , צו זיין א קליין מענשעלע , אונ א קליין מענשעלע הייסט תנפֿהנען ,
צוויאמשען , וואס אין דער קארט"אט-א דא בין איך שוין דערגאנגען
דעם רעכטען סוד . אָפֿער וואס הייסט אזוינס תנפֿהנען צוויאמשען האב
איך גאך לעת-עתה נישט רעכט פארשטאנען . איך מוז אייך דא
בעמערקען , אז דענסמאל האב איך גאך נישט גוט געוואוסט בכלל
צוואונטערשיידען וואס מען מעג אונ וואס מען טאר נישט . איין עברר
האט בייא מיר געהייסען : קוקען אויף דיא פֿהנים פֿשעת דוכנען ; נישט
שלאנען קיין פֿפרות , נישט געהן צום תשליך , שניידען דיא געגעל
פֿסדר , נישט איבערהיפֿערען א פינגער איבער א פינגער , אונ נישט
צולייגען צו דיא אָפֿגעשניטענע געגעל דרייא פֿיטצליך שטיקליך האלין ,
אָפֿגעשניצט פון א שטענדער צי פון א טיש , זייא זאלען דינען פֿאר
פֿשרה עדות , נישט גלויבען אין א בעל שם , נישט גלויבען אין א לין ,
נישט גלויבען אז אין דער גרויסער שול דאונגען בייא דער נאכט מתים ,
נישט גלויבען אין עולם-התוהו , דאס הייסט נישט גלויבען אז א סך
מענשען געהן ארום צווישן אונז , זייא האנדלען כאכט זיך , זייא מאכען
געשעפטען , זייא פֿאהרען אויף ירידין , קויפען אונ פֿארקויפען , הוא-
הא-הוא ! אונ באַמט זענין זייא גאר מתים , טויטע-געשטארבענע געפֿיך
אויף דעם עולם-התוהו נישט גלויבען , אז צום בעזלודעווער
רב פֿלעגען קומען מתים צום משפֿט אונ דער פֿלאַך-הדומה האט זייא
אחין געפֿירט וייא א פֿארמייע רעקרוטען , אָדער נישט צו גלויבען אז
דער דאזיגער רב טאקי האט געהאט קפיצת הארץ , געווען א חשוב אין
הימל אונ געהאט אין דער האַנד דעם שליסל פון קינדער , פון שנייא
אונ רענען , נישט גלויבען אין א גלגול, דאס הייסט נישט גלויבען , אז דעם
מענשענס הייליגע נשמה ווערד מגולגל אין בַּחמוז , חיות אונ עופות ,
אז א געחיסער עושר איז געווארען א מאל א חזיר ; איינער , עפֿיס א
ביינע-פֿריה — א קעלבל. נישט פֿאר אונז געדאכט ; גאך איינער , עפֿיס
א גרויסער

א גרויסער פאדראטשיק — א פויגל, וואס האט שטארק אנגעפויפט, גישט פאר יודישע קינדער געדאכט; ווייטער איינער, עפּים א גלאקנע איז געווארען א פיש געביד, פונקט מיט אזא גאלאס, אזא שטימע וויא פון א שליען, אונ נאך וויינער א בעל טובה עפּים גאר א באטין, רחמנא ליצלן... קורץ, אט אזעלכע זאכען האבען בייא מיר געהייסען עברות, אבער חנפהנען, צוויאטשען אונ זיין א קליין מענשעלע דאס איז אין מיין צעמיל גישט געשטאנען. מהיבא-תיתי פאר וואס גישט זיין א קליין מענשעלע? מען איז דאך רייך אונ גליקליך. א קליין מענשעלע האט מען גישט דיא הענה, צוהרגנען, צושלאגען אונ אז מען שלאגט טהוט דאך עפּים אזוי וועה! א שניידער, א שניידערקע אז דעלאנגט א טעלעמעטשע ווערד דאך אזש פונקטער אין דיא אויגען. ווער שמעקט אז א חזן דרעהט ביים אוינער קען מען טאקי יאהרצייט פארנעסען, אונ אויסציהען זיך אויף דער ערד אנצונטאן אדער אויסצונטאן יענעם קאלאשען בשעת יענער האלט זיך בייא דיא זייטען אונ קוקט אויף דער סטעלע דאס איז חלעבין אויך עפּים גישט קיין געשמאקע זאך. אונבאי האט מיר זיך געגלוקט זיין א קליין מענשעלע מיט דיא אלע פישטשעווקעס, פטור ווערען מיט א מאל פון אלע צרות אונ לעבען גליקליך אין עושר אונ אין פבור. דעריבער טאקי פלעג איך בעסטענדיג מיט גרויס חשק מיך אונטערהערען הינטער דער טהור בשעת איסר ווארגער פלעגט שמעסין מיט זיין גוטען ברודער. איך האב זיך אנגעהערט זעהר פיל זאכען אונ דערנאך טאקי זוכה געווען צופארשטעהן זיינע ווערטער. איך האב איהם מיט דער צייט א פך בעסער פארשטאנען וויא דעם תלמוד-תורה מלמד. אמת טאקי א לעקיש בין איך געווען אין דער יוגענד, זעהר נארעשעוואטע, גאר וויא שפעטער האט זיך ארויסגעוויזען בין איך גישט געווען א גאר פון דער נאטור, וואס דען-זשע? דיא מעשה דערפון איז גאר געווען וואס תמיד פון דער קינדתייט אן בין איך געווען פארוויקט, פארוואגעלט אונ דער שלאגען. מען האט מיך אויפגעהאדעוועט מיט שמין מיט קלעפ, מיט קולאקעס אונ מיט טויטשעלענג. ווער עס האט גאר געוואלט האט אין מיר אריינגעלייגט אונ געבראכען מיר דיא דארע ביינער. נוא וויא זאגט מען עפּים: פו על חטא ווערד מען גישט פעט. פון א סך שלאגען ווערט מען טאקי דערשלאגען. א קאטעוועס עפּים וואס מין לייב, דאס אויסגעמארעטע, אויסגעדעווערטע לייב מיינט האט אין זיך געביד אריינגענומען! איך געביד לייד הונגער, קעלט, פיהל אז געהן מיר אויס דיא פחות עס שמעקט מיך אין אלע גלידער ס'איז מיר גישט גוט, אנשטאט מען זאל זאגן ארחכות, אקניד געביד געהט אויס, א מענטש אדער לאז זיך זיין אפילו גאטס א געשעפעניש צאנקט געביד וויא

אליכט, ער איז הויט אונ ביין, געהקט מען נאך אונ מען בייסט מיר
 מיין בארע קווארע שטיקעל פלייש, געהקט מען נאך אונ מען גיט מיר
 נאך ווערטיג אי שטענדיג, געהקט מען נאך אונ מען צופט מיר דאס
 איבערגע שטיקעל הויט אויס!... איך בין פשוט געווען דערשטעמעלט,
 פארטומעלט אונ פארמאראטשעט. היינט דערצו נאך בין איך געבוירען
 געווארען אין בעלזידעו, וואס אין תוך אריין איז זיא אקליין שטעטיל,
 אונ א קליינשטעטלידיגער פלייכט טאקי א קליינשטעטלידיגער. דיא
 קליינשטעטלידיגע לייט זענן חלעפין עפס גאר אנדערע מיני מענשען מיט
 אנדערע חישים, מיט איין אנדער מעס, איין אנדער ריח, איין אנדער מוח, זיין
 שטיינען נישט, זיין שמעקען נישט, ני מע, ני מו, ני באקיריקוא, נישט פיש
 נישט פלייש, עפס מיני ברואים... איך וויל דערמיט איך נישט מער
 אויסקריינען, אז איך זאלט זיך נישט וואונדערען וויא אזוי א גאר וויא
 איך פלעג אמאל פארט פאלען גלייך אונ דיינקען מיט א גאנג. אמת
 טאקי, א גאר בין איך געווען אונ בין מיט מיין בארעשקייט געפאלען
 אימליכען אין דיא אויגען, אפער פון דעסמווענען נישט קיין נאטורליכער.
 גאר גלאט אפארדולטער אפארלאזטער, א דערהרגעטער. עס האט מיר
 אין קאפ נישט געפעהלט קיין קלעפקע, גאר דיא קלעפקע איז נאך
 נישט געווען אפגעטעסעט. אט-א דאס בין איך געווען. דעריבער האב
 איך מיד נאך געקענט עפס אויסלערנען, מיד עפס אנשטויסען אונ
 דעריבער האב איך געקענט איבערגעקען רב איסר ווארגערס תורות.

בייא איסר ווארגער האב איך אנועקנעדיגט א סך יאהרען, אין
 דער צייט האב איך מיד אויסגעשליפען, האב נוט פארשטאנען אונ
 געקענט אלסדינג וואס א קליין מענשעלע בעדארף צוקענען, ווארים איך
 פלעג זיך שטארק צוהערען מיט קאפ אונ בין געווען א מתמיד. איך
 האב שוין געקענט אין מיין גראד אפארבייטען בעשעס, מאכען פוילע
 תנועות אונ גען אלץ מיט שפיטצליך. דיא גרעסטע תנאה האב איך
 געהאט אפצוטאן איינעם אויף טערקיש, גלייך וויא איך וואלט מיד אין
 איהם נוקם געווען, אונ זיך אויסדרעהן גלאט וויא אויף א טעלער. דאס
 געפיהל פון יאשר, פון רחמנות האט בייא מיר נישט דערלעבט דעכט
 אויסצוואקסען. יאשר האט רב איסר ווארגער געזאגט, איז א שטיקעל
 גומילאסטיק, וואס לאזט זיך ציהען וויא מען וויל, דאס איז א פי תנה
 פחוטר. פון וועלכען דר מענש האט פנד צומאכען עפס, נאך זיין פארלאנגען
 אונ צוביינען עס אזוי צי אזוי; רחמנות — דאס איז איין אויסגעטראכט,
 פוקט ווארט, אין גאנצען נאך אשווינדעל! איך אז איך בין שטארקער
 פון דיר איז בייא מיר דער יאשר אונ דוא אז-דו ביסט שלאפער פון מיר
 מילקט-דוא מיד אייגריידען עפס רחמנות. אזוי איז געווען בייא זיך

איסרס א ווערמיל. איך בין געווען איסרס איין אמתער תלמיד, האב מיר אלץ געגעבען מיה מיין רבין צופרידען צושטעלען, מאן אלסדינג נאך זיין געשמאק, איהם אין אלץ צופאטראפען, איך בין איהם שטארק געפאלען אז ער וואלט פאר מיר וויא מען זאגט קיין זאך בארשטש נישט גענומען. אז איך בין עלטער געווארען האב איך אנגעהויבען מיר אלץ צופעטראכטען אונ זיך אליין צופרעגען: "מתי אעשה לביתי?" דאס הייסט, ווען וועל איך שוין אנהויבן עפס צומאן, איך זאל אויפגעריכט ווערען? "וואו באתי במים" אונ איך בין דאך שוין א בחוריל! אמת מאקי, איסרס הנדה קען איך גוט מיט אלע פשטליך, נאר "לא תמדרש עקר" נישט דאס לעהרנען איז דיא קונץ, דער עקר איז דאך דיא מלאכה. איך האב אלץ זיך מיט געווען אזוי לאנג אזוי ברייט ביז איך בין געפאלען אויף אזא הקברה. סטייטש, האב איך צו מיר אליין געזאגט, וואס פאר א נאר איך בין! איסר אליין זאגט: "א קלוגער בעדארף מיט אלסדינג אויף דער וועלט זיך בענומען אונ דעם נגיד בעדארף מען געהמען אויף דער ארענדע מיט איהם צושפילען דיא קאמערדע אונ צומאכען דיא קאפעקע" איסר אליין איז דאך אויך א נגיד, סטייטש, איך וועל איהם געהמען אויף דער ארענדע אונ וועל ווערען איסרס ארענדאר, איסרס נשמה! איסר אליין איז דאך אויך א כח, נוא, וועל איך מיר שטעלען אוינטמיהל, איסר זאל דרעהען מייע דעדר! סטייטש, געפראמענע טויפען פליהען מיר אין מויד, אין דער האנט האלט איך איין אפגעשיילט אייעלע אונ שרייא עסען!... איך וויל אייך דא נישט אים ברייען, איך האב אנגעהויבען צוואמשען אונ איסר'ן תפנהנען, מיר אויסגעזוכט טויזענטער וועגען וויא צו איהם זיך צו-צושמיכלען, וויא אריינצוקריכען אינוועניג איהם אין הארץ ביז איך האב איהם למל דער מאפט אונ אנגעהויבען אין א גוטער שעה ווערען זיין נשמה! איסר איז דאך נישט מעהר געווען וויא א מענש, ער האט אויך ליב געהאט מען זאל איהם תפנהנען, קעטשקען, איהם בעוואונדערען אונ פון איהם שטארק תנאה האפען; הנם ער האט זייער גוט געוואוסט וואס פאר א האפט, פאר א ממשות דאס תפנהנען האט. ער אליין אשמייער אז ער זאגט איינעם: איהר זענט דאך א חכם, א גוטער, א פרימער, א בעל-צדקה, א פשרער, עהרליכער מאן, הייסט עס גאר קאפיר: איהר זענט א פראסטער נאר, איין אכזר, א צוואק, א קארנער הנגד אונ א גנב שפגנבים, דאס שווארצאפעלע פונם אויג! אזוי איז שוין א-פנים אויף דער וועלט, אז אימליכער לאזט זיך אייגריידען, אימליכער האט ליב זיך צונארען... נאר נישט אזוי גיך טוט זיך וויא עס רעדט זיך. עס האט לאנג געדויערט ביז מיר איז געראמען צו-ווערען איסרס

חשוב. אייך וועט אפשר קשה זיין וויא אזוי ווערד עס פון א משה
א חשוב? אי, האט מיר קיין פארמיגעל נישט, אזוי אזוי קענט אייך
דאך נישט דיא וועלט! כמעט אלע משה'ס זענען חסידים און כמעט אלע
חסידים זענען משה'ס... אז דער עולם האט דא ארויסגעזעהן מין
חשיבות, אז איך בין איסר'ס נשמה, זיין חשובער משה, האט מען
מיד אנגעהויבען צוגלעמען, אפצוגעבען מיר אפרייטען גוט מארגען, וויא
אומעטום אין דער וועלט פיהרט זיך אז מען בעדארף עפס האפען צו דעם
פריי זעהט מען פריהער זיך צו-צושארען צו זייער חשובע משה'ס, זיין
צוגעפאלען, אריינצולאזען זיך מיט זיין אין עפס אשמיסע מיט זייער
ריידעליך, ווערען קלאמפערשט מיט זיין גאהענטע שמעלקעס און אגב
טאקי אריינשטופען זיין עפס אין הענטיל, מען טראכט זיך דערפריי,
לאמיר זיין פארשטופען דאס מויל, לאזען זיין זיך נישט קרימען, נישט
בילען. אדער גאר אזוי: נישטקשה, לאזען זיין דעם פריי שפייס וועג
געהענדיג אריינלאזען אין אויער א גוט ווארט, א משה קען ביין זיין
אדון א מאל זעהר פיהל העלפען, דאס וואס א משה פועלט א מאל
קענען עס גרויסע לייט נישט פועלין. דער משה ווייסט ביים אדון דאס
הארץ און פארזעהט אייך מיט אנעלכע זאכען, וואס מען טאר נישט
זאגען... האט איינער בעדארפט עפס צו איסר'ן (און ווער האט דען
נישט בעדארפט צו איסר'ן?) דא האט ער שוין פריהער אפגענימט מין
לאסקע, איך זאל בעטען פאר אייך סטאנציע און דערמאנען אייך
צום גוטען ביין א שמיסע. פון געלט און מתנות איז שוין קיין ריידע
נישט געווען. יענער האט געמיינט, אביי ביין מיר האט ער געפועלט,
אז איך זאל ביין מין רב איסר'ן פארנווארפען פאר אייך א ווארט איז ער
שוין געהאלפען, האמט איך האב מיר געוואוסט מיינס, אז איסר אליין
קען אייך אזוי פיל העלפען, טאקי אויף איסר'ס רייד, וויא א מוילען
באנקעס. וואס ארט עס מיד? לאז ער מיינען און געבען געלד. און ווען
אפילו ס'איז אייגענליכקייט געווען צוהעלפען, וועט דאך איסר געהען
געלד און טאן זיינס גאר אן מין שתדלנות. יתה-איד-שיטה אזוי צו
אזוי, וועט דאך איסר אלץ געהען געלד און מאכען וויא דער שטייגער
זינער: מיר וועלען זעהען, מיר וועלען זעהן! היינט צו-טאג איך
נאך דא אין דערמיט? נאר ווייטער טאקי, וואס ארט עס מיד? לאז
יענער מיינען און געבען געלד. אט אויף אזא אופן האב איך מיר אנגע-
הויבען ביסליכנויים געהאל צו-ווערען, צוגעהען אויף זיך לייב און טאקי
צוגעפאלען שיינע עמליכע גילדען.

יג.

— נאר איין ווארט, נישקשעה. נישט מעהר וויא איין ווארט! האט זיך געהערט הינטער דער טהיר עפּים א גראב קול און פאלד טאקי איז אריין געמאנען אין שטיבעל א געשטונקענעם יודיל אהן אקאפאטע נאר אין א פערלאטעם לייבעל, פון וועלכען עס האפן ארויס געקוקט שטיקליך פארשמורטע ציצית, וואס האבען זיך געבאמבעלט אויף דיא קניע, און אין גראבע פתחתונים מחילה מיט גרויסע מגושמדיגע שטיינעל, אויף וועלכע ס'איז געלעגען אפּשר אפּוד פלאטע און וואס האבען פון זיך ארויסגעגעבען א שטארקען ריח עפּים פון שוויים אין-איינעם מיט דיאד. — אבער! האט דער רב געזאגט א קוק געבענדיג אויף דעם דאזיגן פארשוין. וואס וועסט-דוא עפּים זאגען בעני?

— וואס זאל איך זאגען? האט בעני געענטפערט און זיך א קראטץ געגעבען אין דער פאטיליצע. עט, גארנישט זאג איך. געלד פאר היינטגין חרש, האב איך שוין ביא אייך אפּגענומען, וואסער האב איך נאך געבטן ביא דער נאכט אפּגעגעבען. איך האב געבטן דיא גאנצע נאכט במעט געהאט דאס פיהרעניש. יצחק אברהם'ס שטארב האט מיר גוט אפּגעפיהרט. מייע בעל-הבתים, וואס לעבן איהם אין שבתות, האבען דאס וואסער אויסגעמאסען, געבליבען א גאנצען טאג אהן וואסער. נישט געהאט מיט וואס צוקאבען. ווער איז שולדיג? דער וואסערפיהרער. יענעם גלוקט זיך שטארבען און אויסגעקען געהט עס אויס צום וואסערפיהרערס קאפ. געה פיהר זיין דיא גאנצע נאכט וואסער! אז איך האב אקעגען טאג צוגעמאכט איין אויג קוקט דיא מאמע זאל לעבען און וועקט מיר: בעני, בעני! שטעה אויף, פארקניטעל דיא טהיר, איך געה צום ערשטין מנגן הערען קדושה, פון דער שול געה איך אויפן הייליגען ארט, היינט האב איך יאהרצייט. גיב דא אכטונג צום טעפיל קאליש, וואס איך האב צוגעשטעלט אויפן פריפעטשיק. איך פטר ארויס דיא מאמע און לייג מיר ווידער צו. קוים וואס איך האב א דרעמיל הער איך פיק, פיק, פיק. דער האהן מיט דיא היינער זענן אראפ פון דער סידעלע. שטעטן און פיקען געשמאק א ריפטעל פרויט אויפן מיט. א.קיש, א.קיש! שרייא איך. א.קיש אהין, א.קיש אהער זיין פיקען טאקי אלץ. לעבן מיר איז גראד געלעגען א הילצערן לעפיל, א פליישיגס, האב איך דאס לעפעל און לאז מיר צו דיא היינער. פלוצליך הארד איך, אויפן פריפעטשעק לויפט דאס טעפיל, מייער האפט אין איילעניש און שטעקט אריין אין דעם מילכיגען טעפיל דאס פליישיגע לעפעל און מאך אן א שאלה! דער לעפעל איז פליישיג, נאר ווייל

ווייל ס'איז נישט געקארבט מיט דרייא קארבען . הלילה נישט ווייל מען
עסט דערמיט פלייש'נס . איך זאל אזוי בעהיט ווערען פון קריינק! דאס
טעפיל ווידער איז מילכיג , נאר ווייל מען האט דרינגען קיינמאל נישט
געקאכט קיין פלייש . זינט מיין ציג איז מיר געפערט קומט אפילו אין מיין
גבול קיין מידה נישט אריין . איהר מענט מיר גלויבען אויף מיין
יודעשקייט . . . היינט , רבי , פסקעט מיר א שאלה !

— עפס א גרויס טעפיל ? האט דער רב געפרעגט .

— גרעסער פון מיין קאפ , האט בעני געענטפערט , אפשר אקעגען
איין איימער . איך זוף מיד דערמיט אן פול וויא א פעסעל אונ ארבייט
אונזעך דעם גאנצען טאג אהן א פאפאס .

— פֿשר . האט דער רב געזאגט , אונ איידער בעני איז ארויסגעגאנגען
איז אריינגעלאפען עפס אנווייפער מיט א יאמער , א קלאג :

— רבי , איך האב שוין מער קיין כח נישט אויסצוהאלטען ! איהר
האט אונדא זעהר גוט געמיינט , וואס איהר האט צווישן אונז געמאכט
א לעבען אונ נישט צוגעלאזט קיין גט , נאר אזא לעבען אויף אלע מיינע
שונאים געזאגט געווארען . אייערע טהייערע ווערטער זענען צו איהם
אזוי פיל צוגעשטאנען וויא איין ארבעט צו דער וואנד . ער טהוט זיך
טאקי זיינס אונ מאכט מיר אלץ דעם טויט . איך שווארץ דאס פנים ,
לייא , בארג קויף-איין אויפן מארק אייער , היינער , וויא ס'איז עפס
צופארדינגען אבי צודערהאלטן דיא נשמה פון דיא הונגער'יקע ,
אפגעריסענע , אפגעשליסענע קינדערליך , אונ ער וויסט נישט מעהר
וויא דיא חסידארגע , וואו ער פארבריינגט דיא גאנצענע טעג מיט
זינע לייט אונטערן אויווען , טרינקען , שמיעסן פאמישטען , אונ אז ער
קומט א היים מוז איהם אלסדינג זיין . ער זאל עס האמש א קוק טאן
אויף דיא קינדער . וויא געהן איהם פלל נישט אן , וויא זייא וואלטען
געווען פרעמדע . צו א מיר רעדט ער נישט קיין גוט ווארט , גלייך וויא
איך וואלט געווען צו איהם פארקויפט , זיינס א דינסט , וואס איך בין
נישט ווערטה צו-וואשען איהם דיא פיס אונ טרינקען דאס וואסער , איך
הער נישט מעהר פון איהם אלץ שטיא , טפושטע , שפלה ! אונטער
עפס א יום-טוב פאחרט ער זיך אונזעך צו זיין רבין , געהמט פייא מיר צו
דאס לעצטע אונ ליגט דארט אפ אציט מיט זיין קומפאניע , אעלכע וויא
ער . עס זאל עס איהם אנהויבן ארען א היים , עפס א ווייב מיט קינדער ,
וואס זענען זשענדע א שטיקעל פרויט אונ קומען געביד אפ . רוף איך
א מאל מיד אן אקעגען דעם עפס א ווארט סטראשעט ער מיד , ער מוז
מיד נאר אונזעקווארפען מיד מאכען פאר אויסטע ענגה , אונ ווייזען
מיר ווער עלטער איז , וואס א יודענע איז אזוינס . היינט אין דער פריא

קומט

קוקט ער פונם קליינעל, אין שטוב איז קאלט, האמיש וועלך צומרייכען, שוין מער פון צווייא טעג איז קיין רויך פון מיין קוימען נישט גענאנגען. דיא קינדער דראשען, ציטערען אונ פערטען עסען. דאס קליינע קינד אין וויג איז שוין הייזערדיג, שרייענדיג, וויל געבייז זיגען אונ בייא מיר איז נישטא קיין באפ מילך. פון וואנען זאל עס זיך געהמען אז איך דארב אונ צווייא טעג איז אין מיין מויל קיין לעפעל געקעקטן נישט געקומען. שטיא, מאכט ער מיט א קאלט געמיטה, לייג מיר אריין אין קלומעקיל אהעמד מיט דער שפּת דיגער באפאטע. איך האב פארשטאנען אז ער קלייבט זיך פארהערן אהין מיט זיין פנופּיא. עס געהט דאך אהנופה. דאס הארץ איז מיר געווען זעהר פארביטערט געהם איך אונ רוף מיד אן: גולן איינער! וואס טראכטט דוא זיך? קוק האמיש אן דייע קינדער, וויא זייא ביידעווען, ליידען אונ דוא האסט אין זיגען פוסטע, גארעשע זאכען! מילא דאס ווייב איז א גארנישט, א שטיא, א יודענע, א צויג, אפער דיא קינדער, גוואלד דייע קינדער!... וויא איך האב עס איהם גאר ארויסגעערעדט אז ער פאלט עס אויף מיר אן מיט א פּעס, מיט א געפילדער: אזוי שטיא! דוא וועסט עס מיד אזוי זידלען אונ אנרופען גארעשקייטען אזעלכע הויכע זאכען, וואס זענען נישט פאר דיין ווייבערשען מוח! אזוי דוא שפּלה איינע! נוא היינטגס מאל איז איין עק, איך מוז דיך אויף אייביג, טאקל אויף אייביג אונעקווארפען, אז דוא זאלסט פלייבען אנויסטע עגונת. נישקשה איך וועל מיר דארט ערגיין חתונת האפען, איך מעג נישקשה, אונ דיך מוז איך אנלעהרנען, דוא זאלסט וויסען וואס איז אזוינס א יודענע.... ער האט זיך נישט געקיהלט מיט דיא הייד אונ מיד גאך אנגעהויבען צוקניפען. גאט, זעהט זייט מוחל וויא ער האט מיר צוקניפען דיא הענד. פרזין אונ פלויא מיר געמאכט דאס לייב! גוואלד רבי, ראטעוועט מיד! לאז ער מיר געבען גט. איך האב שוין מעהר קיין פח נישט אויסציהאלטען!...

— געה שוין, געה א היים! האט דער רב געזאגט. איך וועל נאך היינט שיקען דעם שמש, ער זאל איהם צו מיר בריינגען.

— קוים איז דאס ווייבעל ארויסגענאנגען האט דיא שמשטע זיך אריין געחאפט, אנגעטאן דיא יפע אויף איין ארבעל מיט אליילעד אונטערן ארם.

— גאט העלף! האט זיא געזאגט צום רב נאכדעם וויא זיא האט פריהער מיט דער האנד אנגעריהרט דיא מוזה אונ א קיש געטאן דיא פינגער. איך האב אייך געוואלט אויף א רגע מטרות זיין מיט א שאלת נשים. גאט אייך וויט מוחל דעם ליילעד.

אין דער צייט ווען דער רב איז פּעשעפּטיגט געווען מיט זיינע רבנישע

רַב־נִישֵׁע זאָכען איז דער עולם אין שטייפֿעל געוועסען עפֿים משונה פֿאר טראַכט. דיא נגידים האָבען זיך געפֿלאָנען, געקוקט מיט פֿארדראַם און זענען געווען עפֿים שטאַרק צוקאָכט, גלייך וויא איינער וואָלט פֿלוצלם פֿון דער העלער הויט אויף וויא אָנגעפֿאלען און זיין גערופֿען שווינדלער פֿאר אַ וועלט מענשען.

— וואָס זיפֿט איהר אזוי ר' חנא? האָט איין נגיד זיך אָנגערופֿען און אליין אויך עפֿים וויא אַ קרעכץ געטאָן.

— עט, ר' בעריש, האָט ר' חנא געמאכט מיט אַ קנייטשעל. אויך ווייס העלפֿין נישט, וואָס יצחק אַברָהם וויל האָבען מיט זיין מעשה. עפֿים קומט דא פֿיר אזעלכע ווערטער, וואָס פֿאָכען פֿלל נישט פֿאר איהם. וואָס זאָגט איהר ר' בעריש צו דיא שטענדיקע טליך? איהר זענט אַ מבין וואָהין זיין דערלאנגען? ווער ווייסט ביז וואָנען דאָס לייענען וועט גאָר געדויערען, אויך האָב היינט אַסור נישט קיין צייט. אויך זיין דא וויא אויף שפּילקעס.

— אויך זיטן אויך העלפֿין וויא אויף שפּילקעס, האָט ר' בעריש געענטפֿערט. אויב אויך בין אַ מבין, פֿרעגט איהר, וואָהין דיא שטעכ־ווערטליך געהן, וואָהין זיין דערלאנגען? אַי-אַי בין אויך אַ מבין ר' חנא! פֿע, פֿע. אויך וואָלט מיך אזוינס פֿון יצחק אַברָהם קיינמאל נישט געריכט! ער איז, דאָכט זיך נישט געווען קיין נארעשער מענטש און פֿארשטאנען איין עסק... אפֿשר וואָלט אַ סבֿרא געווען מיר זאלען איצט טאָן אַוועקגעהן. מיר זענען דאָך פֿעשעפֿטיגטע מענשען. אַט העלפֿין, פֿאלגט מיך לאַמיר אַוועקגעהן.

— היליָה, היליָה! האָבען זיך עמליכע נגידים אָנגערופֿען, עס וועט אויסזעהן אז מיר האָבען זיך געפֿונען געמראָכען. אַרבעט, דוקא זיטצען און אויסהערען ביז אין סוף אַריין.

ר' חנא האָט ווייטער אַ זיפֿן געטאָן און ר' בעריש האָט מיט דער האַנד זיך אָנגענומען בייא דער נאז און געפרוקט עפֿים אונטער זיך וויא איינער וואָס איז שטאַרק פֿרוג.

— א, גוט מאַרגען, גוט מאַרגען! האָט ר' פֿייבוש געזאָגט אַרייַן קומענדיג אין שטייפֿעל זעהר פֿרעהליך און דאָס פֿנים האָט איהם געפֿלאַכט וויא בייא איינעם, וואָס איז אַפֿיסיל פֿארלעקט. אויך בין ביז איצט טרוד געווען און נישט געקענט מיך אויסרייסען אַהער. וואָס איז דיא מעשה? האָט ער געמאכט אַ קוק געבענדיג אויף דיא נגידים, וואָס זיגט איהר עפֿים אזוי אומעטיג?

— וואָס איז דיא מעשה, ר' פֿייבוש, וואָס איהר זענט אזוי פֿרעהליך? האָבען דיא נגידים צו איהם זיך אָנגערופֿען.

— מען האט שוין א-פנים דערנױל אפגעלייענט אהן מיר, האט ר' פייבוש געזאגט, א שאד חלעבין, וואס איך האב נישט געהערט. עס האט געמוזט זיין זעהר שיין.

— אזא יאהר זאלט איהר האפען, האט ר' פער'יש געפרוהט אונטער זיך.

— נישקשע ר' פייבוש ס'איז פאר אייך נאך אויף גענוג איפערגעבליען קען. האט איינער פון דיא נגידים זיך אנגערופען.

א, גוט מארגען רבי! האט ר' פייבוש געזאגט צום רב, וואס איז צוגעקומען צום מיש. זייט מיר מוחל, וואס איך האב מיר פארזאמט, איך בין ביז אצינד פארטראגען געווען אלץ וועגען יצחק אברהם'ן. חברה האט ערסט זיך אויסגעלייבט וועגען דעם קבורה געלד. ביידע צדדים האבען אפילו זיך איינגעשפארט, פארעקשהנט. חברה איז אפער געווען גערעכט און האט מאקי אויסגעפירט. פון וועמען דען זאל חברה אפגעקען א פינגעל אז נישט פון אזא פעמען בר-מינן? א שאד חלעבין רבי, וואס איהר האט דער וויל געלייענט און נישט געהערט. אזא מעשה חלעבין מעג מען הערען, זיא איז מתוק מדבש. איך האב מיר געכמען פשוט בחיה געווען זיא הערענדיג פון אייער פשרין מויל. דער סוף מוז זיין גאר אנטיק א-ווא, א שאד חלעבין וואס איך האב נישט געהערט!

אוראי ר' פייבוש, האט דער רב געזאגט, האבען מיר דערנױל אהן אייך דא היבש אפגעלייענט, גאר ס'איז נאך געבליבען שירים. אט וועל איך מיר מאקי געהמען ליענען ביז אין דעם סוף אריין.

יד.

דער רב האט נישט געמאכט לאנג קיין שיהות און אנגעהויבען נויטער ליענען אזוי:

פוצען און קליידען זיך דאס איז געווען מיין בעסט פארנגיגען וויא דער שטייגער איז פון אלע אויפגעקומענע משרתים, וואס האבען ליב ארויפצוציהען אויף זיך אלסדינג וואס נור זיא קענען, צוגעהן געהאנגען מיט בלישטשענדיגע קיטעליך און פינגערליך און זייערע שטימוועל זאלען גלאנצען וויא דיא שפיגעליך, בכדי דיא וועלט זאל זיך אויף וויא וואונדערין און חדושים. שבת פלעג איך געוועהנטליך מיר אויספוטצען וויא א טאק און דורכנעהן זיך מיט מיינע חברים צו-ווייזען זיך אויף חדושים פאר דער וועלט און צופעמראכמען דיא אלע נויפלך און מיידליך, וואס געהן קומפאניעסורים שפאצירען. איך האב געקענט אין

דער שטאט פֿמעט זאלע דיגסטען און געוואוסט היסטאריעס פון א כּך ווייבליך, צווישן וועלכע איך האב געהאט זעהר פיל בעקאנטע. אז איך האב איינמאל שבת נחמו געשפאצירט מיט חברה אין דער שטאדט, וואו עס האבען זיך געשטאטען יודישע מעכטער אין זיידענע און סאמעטענע מלבושים, בעהאנגען מיט פערעל און מיט אלערליי מיני צירונג איז מיר אקעגען געקומען עפּים א מיידעל, אַנגעזאן זעהר פראסט אין א ציטצען קליידעל, היין וויא זילפער, איהר פנים האט געשיינט וויא דער ליכטיגער מארגענשטערן און פארטונקעלט אלע אנדערע מיט זייערע פערעל און דימענטען, זייא האבען אקעגען איהר זיך אנגעזעהן וויא א ליכט אקעגען דער זון. בייא דער זייט איז איהר געגאנגען א יונגער כאן א סטאטעטשגער זעהר שוין געוואקסען, איהר שיינקייט האט מיר פארנומען דיא אויגען, איך בין געפליבען א היבשע צייט שטעהן וויא צוקאכט און נישט געהערט נישט געזעהן וואס ארום מיר טהוט זיך. אז איך האב שפעטער אביסיל מיך פאמיעמענט האב איך זיא מעהר שוין נישט געזעהן, זיא איז דורכגעגאנגען צווישן דעם עולם און פארשווינדען געווארען אזוי- וויא א פליהענדיגער שטערען אין דיא זומער-נעכט גאר איהר בילד אפער איז מיר געפליבען איינגעפאקען טיף אין הארצען און פון יענער צייט אן האב איך זיא נישט געקענט אויף א רגע ארויס- שלאגען פונם קאפ. עס האט תמיד פאר מיר זיך אויסגעמאהלט איהר פנים איהר געשטאלט און בייא דער נאכט אין דער פינסטער האבען אקעגען מיר געפינקעלט געלויבטען איהרע פרענענדיגע אויגען וויא צווייא אַנגעצונדענע סטעארנאווע ליכט. עס האט מיר זיך אלץ געדאכט, אז זיא איז מיר שוין לאנג בעקאנט, איך האב זיא אין מיין לעבען שוין א מאל געזעהן, גאר ווען און וואו האב איך נישט געקענט מיך דערמאהנען. איך האב מיר פירגענומען, אז איך מוז מיך דערגעהן ווער זיא איז און אויפזוכען זיא וואו זיא זיטצט.

א מאל בין איך צווישן טאג און נאכט גראד געגאנגען ערגין אין א פארלעגען געסעל. דער בלויער לויטערר היטעל האט בייא דיא פרעגען זיך בעדעקט מיט שווארצע פאסטען, קמארע, אין וועלכע עס האבען צייטענטיג זיך דורכגעווארפען פליטצען וויא לאנגע פיערנדיגע שטרייפ- ליק. אין דעם געסיל איז געווען שטיל, נישט קיין פוס פון א מענשען און איך בין מיר געגאנגען זעהר פארטראכט, עפּים שטארק מוהר- שחורהדיג. פלוצליך דערהער איך א ביטער געשרייא, וואס האט מיך אַנגעהאפט ביים הארץ. איך גיב א פליק, אקעגען מיר לויפט איינער מיט א פעקיל גיך און געשווינד וויא א גנב, וואס וויל אנטרינען ווערען. שטעה! האב איך א געשרייא געטאן, זיך געשטעלט בעהארצט איהט

אקענען און אויפגעהויבען אויף איהם מיין גראפען שטעקען. זענער האט זיך שטארק דערשראקען, ארויסגעלאזט פון דיא הענד דעם פעקיל און אליין איז ער אנגלייפען, גיך פארשווינדען געווארען. נישט ווייט פון מיר לעבן א פליט איז געלענען אונף דער ערד עפס א מענטש. אז איך בין צוגעלאפען צו איהם מיט דעם פעקיל האט ער אפילו קיין ריהר זיך נישט געטאן. אין דרויסען איז מונקעל געווארען פון א שטיק שווארצע המארע וואס האט זיך אנגערומט אויפן אין הימל. איך האב אין איילעניש אן דעם מענשען ביים קאפ און מיטער איהם. פלוצלים האט אנגעהויבען צופליטצען, איין פליטין נאך דעם אנדערען און איך דערזעה אקענען מיר א פאר אפענע ברענענדיגע אויגען. עס האט מיר א קלאפ געגעבען אין הארץ, דער קאפ האט מיר זיך פארדריעהט און איך בין געבליבען שטעהן שטארק פאר מישט, איך האב דערקענט זיא דאס איז געווען זיא

זיא האט מיר דערצעהלט, אז בשעת זיא איז פריהער אפטייל געזאנגען אליין דא אין דעם געטיל איז אונטערגעשפרונגען עפס א מענטש, ער האט איהר דערלאנגט א שטארקען זעטן איבער דער האנד און געשווינד ארויסגעהאפט בייא איהר דאס פעקעל מיט העמדר, וואס זיא האט אנגענומען ערניץ אין איין ארט צוגעהען. ווען איך זאל נישט געווען אונטערגומען, האט זיא געזאגט מיט מרעהרען אין דיא אויגען, און אפגעהומען ביים גנב דיא זאכען וואלט זיא געבראכען געווארען פון פרויט און נאך אריין אין א מיאוסין רוף בייא לייט, קיינער וואלט איהר מעהר נישט געגעבען קיין שטאד ארבייט. זיא האט מיר גיבאגט פונם גאנצען הארץ, דאס פנים האט איהר דערבייא געפלאמט און איטליכער בליק פון איהרע פייערדיגע אויגען האט מיר געסמאלעט, געבריהט, איך האב געפיהלט, אז דאס הארץ ווערד מיר אינוועניג צושמאלצען וויא וואקס. גאט זאל אייך פגעזאלען! האט זיא צולעצט געזאגט מיט א ציטערדיג קול און געוואלט געהן איהר וועג. — גיין, גיין! האב איך מיר אנגערופען צוקאכט, איך וועל אייך בשום אופן נישט לאזען געהן איצט איינע אליין, איך מוז אייך אונטערהייערען ביז צו איינער היים. זיא האט זיך עפס וויא געקווינקעלט, דאס פנים איהרער האט געזאגט, אז איהר איז עפס פריקער צוגעהן אין דער צייט מיט א פרעמדען יונגען מאן, נאר איך האב זיא נישט געלאזט קומען צום ווארט, געשווינד גענומען צו מיר אין האנד איהר פעקיל העמדר, און בין מיט איהר געזאנגען וויסער דורך געסליך וואהין זיא האט מיר געפיהרט. דעם גאנצען וועג האבען מיר נישט גערעדט כמעט קיין ווארט. איך האב גאר הינטערווילעכס אויף איהר געקוקט און געציטערט וויא אין א קדחת

און ווען זיא האט מיך אנגעהערט פייא דער האנד בשעת מעשה, אז
זיא פלעגט אלץ וועלען צוגעהערען פייא מיר דעם פעקיל, איז מיר דורך
דעם גאנצען לייב דורכגעלאפען עפּיס א דראָש, דאס פלוצט איז מיר
געבליבען שטעהן פארגליווערט אין דיא אדערען און עס האט מיר
פארגנומען דער אטמהעם. אזוי זענען מיר פיינע גענאנגען ביז זיא האט
מיך צוגעפיהרט צו א שטוב, וואס אויף דעם שווערליך אין הויף אריין
איז געהאנגען א קליינע ווייסע ווינעסעקע מיט שווארצע פתיכהטע אוזות:
דא וואָלט גאלדע יאקאבזאהן דיא געהאָרן. יאקאבזאהן! האב
איד א זאג געטאן פארוואונדערט און האב מיך דערמאָנט אין
יאקאבזאהן, וואס האט מיך א מאל ארויסגעהאלפּען אין דער גויט.
יא, האט זיא זיך אנגערופּען, איד הייס גאלדע יאקאבזאהן, וואס איז
עס עפּיס אייך אזא וואונדער? — אייער טאטע איז מיר פון נאָכן לאנג
בעקאָנט, האב איד געענטפּערט, ער האט מיר א מאל געהאלפּען אין
א שלעכטע צייט. — מיין טאטע איז שוין עטליכע יאהר טויט, האט
זיא געזאָגט מיט א זיפּן. און איידער מיר האפּען זיך געזעגענט האט
א שטארקער דונער געטאן און א שלאָס רענען האט אנגעהויבּען
צופלייצען וויא א מבול. זיא האט מיך געפּעטען אריינצוגעהן מיט איהר
צו זיך אין שטוב איבערנוואַרטען דאָרט דעם רענען. עס פארשטעהט
זיך, אז איד האב עס געטאן פּשקחה און בין פון דעם רענען געהר
שטארק צופרידען געווען. פון מינגעטווענען האט געמענט גיטען א מבול,
גאר קיינמאל גישט אויפּהערען און איד זאל פלייפּען מיט איהר אין
איינס אין שטוב וויא אין נח'ס תּבה.

דיא שטוב, אין וועלכער איד בין אריינגעגאנגען, איז פּעשטאנען
פון איין חדר איבערגעטהילט אין דערמיט מיט שפּארגלישע ווענטליך.
איין העלפט איז געווען א קפּאלנע און דיא אנדערע העלפט — א חדר
אויף צווייטען. זייס ערשטען אַנבליק האט מען געקענט זעהן גרינג
ארויסזעהן, אז דאָרט וואוינען מענטשען אַרעכע אפּער גישט-קין פוילע,
אפּגעלאזענע. דאָרט האפּען זיך געפונען עטליכע אלטע בייגקליך מיט
א קאנאפּקעלע איבערגעצויגען מיט א געבליכען, אפּגעפלאקעוועטען
סיטץ. לעבין וואָנט איז געשטאנען א קאמאדע איבערגעדעקט מיט
א טישטוך, ווייס וויא שנייא און דאָרויף איז געווען אויסגעשטעלט:
שטאכטעלינען: א פאר קליינע פארצעלאַנגע שטעכליך מיט רויטע
קוויטען, א צווייא בלויע געשליפענע קעלישקעליך און א פּושקעלע פון
טשערעפּאשקעס, א שפּיגעלע מיט קליינע פארשידענע פלעשליך וכדומה.
נאָך אזעלכע קליינגקייטען, וואס זענען געווען דאס גאנצע ציהרונג
דאס שיינעלע אין דער שטוב, דערצו האט מען נאָך געקענט צורעכענען

דיא עטליכע בלוטענטעפליך אויף דיא פענקסטער אונ דעם אויסגעשטריקן
טען פארטרעט פון משה רבינו מיט דיא לוחות אין דער האנד . לעבין
פענקסטער איז געשטאנען א מיש , אנגעלייגט מיט ליינוואנד , מיט
פאסטעס פערעמליך אונ מיט אלע אנדערע זאכען וואס צו דער ארבייט .
אריינקומענדיג אין שטוב האט גאלדע מיר פארגעשטעלט פאר איהר
מוטער , א דאכע , א שלאפע יודענע פון א יאהר פופציג , אונ אין
קורצען איהר דערצעהלט דאס גאנצע פענענענים איהרס , ערשט נישט
לאנג . דיא מוטער האט מיר געמאכט א שיינעם ברוך-הבא אונ מיר
געבעטען וויסצען . לעבין עק מיש אויף א בייגקל איז געוועסען א קליין
מיידעלע פון א יאר אכט , זיא האט קלאמפערשט עפס וויא גענעהט
אונ הינטערוויילעכס אויף מיר געקוקט מיט חמירע אייגעליך . גאלדע
האט זיך אויך געוועזט לעבין מיש אונ פאנאנדערנענומען דאס פעקיל ,
וואס זיא האט געבראכט . עטליכע מינוט בין איך געוועסען שטיל וויא
א התר-בבור אונ נישט גערעדט קיין ווארט . אויפן הארץ איז מיר געווען
עפס פערעליך , איך האב געקוקט וויא גאלדע ארבייט מיט איהר וויסע
פוחקע הענדליך אונ עס האט מיר עפס שטארק הנאה געטאן . דערנאך
איז געווארען א רייד איבער דער פאגאדע , וויא גייטיג דער רענען איז .
דיא אלטע האט אפער א מאל צעהן איבערגעחורט , אז דאס געהט
נישט קיין רענען נאר ברויט אונ האט געמאכט האפנונגען , אז נאך דעם
רענען וועט מיט עטליכע גראשען זיכער וועללעלער ווערען דער מקה
פונם פוד מעהל . גאלדע האט עפס זיך איבערגעווינקען מיט דער מוטער
אונ איז ארויסגעגאנגען . דיא אלטע איז געבליבען לעבין מיר , האט
אלץ גערעדט אונ ארופגעקומען אין שטימעס דארויף , וויא דער מאן
איהרער האט א צייט געביך געבריינקט אונ פארבריינקט דעם לעצטען
גראשען ביז ער איז געשטארבען אונ איבערגעלאזט זיא , וויסע אלמנה ,
מיט צוויי קינדער וויא אויף דעם וואסער . נאר גאט אפער האט זיא
געפענטש מיט א מאכטער , וואס איז ווייט אין דער וועלט צוזוכען איהר
גלייכען , איהר גאלדעניוא איז גוט אי פרום מיט אלע מעלות . זיא ארבייט
געביך טאג וויא נאכט , נעהט , שטיקט אונ נעהט זיך דיא אויגען ארויס
איבער דער נאדעל וויא ס'איז ארויסצובריינגען דאס שטיקעל פרנסה .
מען לעבט מאקי אין דחקות אין צרות , איהר ביטערע , שווערע ארבייט
קלעקט קוים קוים אויף דיא גייטקסטע געדערבעניש , נאר נישט צו
פארזינדלען , מען לעבט דאך פארט , גאט ווייכט וואס פון אויגו וואלט
געווארען ווען נישט גאלדעניוא . אודאי מעג איך מיר פרייען , זיך
שעמען גליקליך מיט אזא מתנה פון זיין ליבען גאמען , נאר וויא ווייכט
אין מיר אפער דאס הארץ , האט זיא געזאגט מיט א שטארקען זיפן

אונ מרעהרין האפען איהר זיך געשטעלט אין דיא אויגען, קוקענדיג וויא גאלדעניוא ארבייט אויף אונז אלע מיט נויט־שנויים געביך, שטעלט איין דאס געזונט, דאס לעפען און פארגינט נישט אויף זיך אליין אויס־צוגעבען א מאל, איהר זאלט זאגען אפילו א צופראכענעם שילונגער. וואס איך בעט זיא א מאל: גאלדעניוא סערצע! האב רחמנות אויף דיין לעפען, קוין דיר עפיים אויף צנדערקוויקען זיך און רוה זיך אביסל אויס, נשמה מיינע, ענטפערט זיא אלץ מיט א געלעכטער: איך בעדארף מיר נישט קוויקען, כאמע, עס גידעט מיר חלילה נישט ביים הארץ. לאזען זיך קוויקען יענע וואס זימאצען פארליינט דיא הענד און ווייסען אליין נישט וואס געהט זיא אפ. אויף אויסרוהען זיך איז דא בייא אונז א גרויסער מאג שבת. אזוי ענטפערט זיא אפ תמיד מיט א ווערטיל און מוהט מאקי ווייטער דאס איהרגע שטיל, פיין וויא א שטילע מויב, לאז מיר זיין פאר איהר קאפ! . . .

אין מיטען שמיס איז אריינגעקומען גאלדע און אנדערע שטעלט אויפען טיש א מאן מיט פיער גלעזער מוהע.

אז מיר האפען אפגעטרונקען מוהע האט דער רענען אויפגעהערט, גאלדע האט געהייסען איהר שוועסטעריל זיך געהן לייגען שלאפען. געה שיינדעלע, האט זיא צו איהר געזאגט און זיא א גלעט געמאן איבער דעם קעפעלע, דיר איז שוין צייט צושלאפען. דוא וועסט בעסער פריהער אויפשטעהן. דיין לעהרער וועט שוין היינט נישט קומען. — שיינדעלע האט א קיש געמאן דיא מוטער אי דיא שוועסטער, געזאגט אימליכען א גוטע נאכט און געאנגען שלאפען. מיר איז שוין אויך צייט געווען צוגעהן, איך האב מיר אויפגעהייבען פונם ביינקעל זיך געזענעט און אוועקגעאנגען.

דיא האלפע לבנה האט געשיינט און איז וויא א גילדען שיפעלע זיך געשווימען אין דעם גרויסען, בלויען ים פון דער לופט, וואס איז געווען רוהיג, שטיל אהן א שום ווינטעלע. דער הימל האט מיט מוזענטער ליכטיגע שטערען אראפגעקוקט וויא א פארליפטער חתן אויף דער געליפטער ערד, וואס איז געווען אנגעמאן אין א גרין קלייד פון גראז, פארפוטצט מיט אלעגרייא שיינע בלומען, פון וועלכע עס האפען געשמעקט זיסע, געשמאקע ריחות וויא פון דיא מדייערסטע פארפיקעם. זשאבעס האבען לוסטיג געקוואקעט אין דיא מייכליך און ערגיץ פון א גארטען האט זיך אנגערופען אויף זיין קול א סאלאווייא, איין בריה אויף דער וועלט. א פפרה אלע חגנים. . . מיר האט עפיים אויך זיך געזונגען אויפן הארץ. איך האב געהענדיג אונטערגעזונגען און אליין נישט געהערט וואס, נאר צוקומענדיג נאדענט לעפין דער היים האב

האב איך מיך עפּים וויא א האפ געמאן אונ דערקערט אז איך וויל לייער
דעם שניידערס א נוגודיל וויא מען פעזעמט א פּלח . א , אין דער ערד
אריין פאלגע ! האב איך אין שפּאס געשאלטען לייערען אונ מיט א
פּרעהליך שמיידעלע איהם אפגעשיקט צו אלדע שווארץ-זאָהר .
הערט א מעשה ! נאך אזא פּרעהליך פענענעניש האט דיא באנצע
נאכט מיר זיך גאר געהלומט עפּים טרויערדיגע קצענעס , וויא מען וויינט
מיך אפּ מיט טרעהרען אונ קולות פון מענשען שרייען עפּים ארויס וויא
פון דער ערד , גוואלד וואס האט מען צו אונז געהאט !

טו.

איך האב אנגעהויבען צונוערען בייא גאלדען אין שטוב איין
אפּטער נאכט , עס האט מיך געצויגען אהינצו עפּים וויא א מאננעט .
מיך האט געצויגען צו איהר גישט איהרע מעלות אונ מדות טובות וויא
זיא דערנעהרט זיך בשר אונ האלט אויס שוין פיין איין אלטע מוטער
אונ א שוועסטעריל מיט איהר ארבייט , גיין , אזעלכע זאכען האט איהר'ס
א תלמיד גישט געקענט שעטצען . געלד , דאס איז געווען בייא מיר
דער ארשין אויף-צומעסטען דעם מענשענס מעלות וויא אויך דאס עכטע
געוויקט אפּצו-ווייגען אלע מיני מדות טובות , א קלוגער א פּרוה , א
מענש האט בייא מיר גערייסען דער וואס האט געלד אונ לעבט אין
וואוילטוי , וויא אזוי ער האט עס בעקומען אונ אויף וועמענס הוצאות ער
לעבט , דאס מאכט גאר גישט אויס , אין אזעלכע זאכען געהן אריין
פאדראפּנע נאר ארמעלייט , שליוולניקעס מחמת קנאה אונ פאדראס ,
וויא אויך מחמת דעם , בכדי מיט זייער פּעריידען יענעם צופארגלעמען
דערוויל וייערע אייגענע פּעהלער , וואס זייא זענין שליוולניקעס ,
טויגעניקסטען אונ צוקיהלען זיך אפּיסיל דאס הארין , צומרייסטען זיך
קלאמפּערשט פאר דער וועלט , אז זייער ארעמקייט איז גאר פאר זייער
גוטען חאראקטער , דערפאר וואס זייא קענען גישט וויא אנדערע זיין
פאלשע , נידעריגע מענשען . גיין , גישט גאלדעס שיינע גוטע מעלות
זענין מיר געפעלען , מיר איז געפעלען געווען גאר איהר שוין פנים , מיך
האט געצויגען צו איהר א מנושקדיגע ווילדע ליבשאפט . וואס איך האב
מיט דער ליבשאפט געמיינט דאס האב איך מיר נאך אליין קיין חשבון
גישט געקענט אפּגעבען , איך בין דערוויל צו גאלדען געגאנגען , תחלת
האב איך איהר געפראכט ארבייט , מיר געלאזט געהן בייא איהר העמדיע .
מאנישקעס

מאנישקעס און דערנאך פלעג איך מיר שוין אזוי קומען גלאט וויא א
נומער בעקאנטער .

אין דער גאנצער צייט וואס איך בין גענאנגען צו גאלדען פלעג
איך דארט אלץ טרעפען יענעם יונגען מאן, וועלכען איך האב דאס
ערשטע מאל בענענענט שפּת געהענדיג מיט איהר שפּאצירען . ער איז
געווען דארט זעהר הייכעש וויא איין אייגענער , א גאנצער פּוּבּליק .
ער פלעגט לעהרנען מיט שיינדעלען, העלפען אין שטוב, פרייגען א מאר
מיט זיך פונם מארק גייטגע זאכען, אויך א מאל לייזען און געבען
אונטער איין אייגענער צייט, קיינער אין שטוב האט איהם נישט געהירצט
און איהם גערופען פראסט פייס נאמען מיכיל . מיכיל איז געווען א
שרייפער, וואס פלעגט לערנען מיינליך און יונגליך שרייבען און ציטען
דערפון זיין שטיקעל פּרונד . פון א שטיקעס א מאל מיט דער אלטער
האב איך מיר דערנאנגען, אז מיכיל איז דער פאמיליא א גאנצע
אנהאלטעניש, א גרויסע פאדפארע, אהן איהם וואלט אויסגעקומען א
מאל זעהר שלעכט, ער איז איהרער א ווייטער קרוב און איז גאלדעניס
שוין כמעט א חתן . לעת-עמה איז דאס נאך פאר דער וועלט פסוד, נאר
אין א קורצער צייט פארהאפט וואס אס-ירצה-השם מאכן הנאים און פרעכען
טעפ . דיא דאזיגע ווערטער האבען מיר געשטאכען אין דער זיכערער
רופ, נאר איך האב מיר געמאכט נישט וויסענדיג, גלייך וויא עס געהט
מיר גאר נישט אן . פון גענער צייט האב איך געהאלטען מיכלען פאר
מיין ערנסטען שווא, וואס שטעהט מיר אין וועג און האב אלץ געטראכט
וויא איהם פייא צוקומען . איך פלעג מיר וויא א קעמפּעלע צושארען צו
גאלדען אי צו דער מוטער מיט גוטע, ויסע ריינדעליך, שפּילען זיך מיט
שיינדעלען און פריינגען איהר אפט א צוקערקעלע אדער עפּיס א שפּילכען,
אין דער האפענונג צו ווערען דורכדעם א חשוב און אראפּשטופען מיכלען,
אונעקשטעלען איהם אין דער זייט . איינמאל האב איך מיר אפילו
געפריפט צוגעבען עפּיס געלד, אז איך האב בעמערקט, אין שטוב איז
עפּיס איינג, נאר גאלדע האט מיר געהייסען צוריקגעהטען דאס געלד
עפּיס מיט אזא שטייכעלע, וואס האט מיר געלעהרענט דרך ארץ און
וואס איז א סך ערגער געווען פון א פאמיש . דאס האט נאך מויענעט
מאל מעהר פארשטארקעט מיין שטארה צו מיכלען, עס האט מיר געפרענט
וויא א העלעש פייער, נאר וואס מער אפער דיא שטארה מיינע צו איהם
איז געווארען אלץ שטארקער, האב איך מיר אלץ מעהר פארשטעלט,
גערעדט מיט איהם ויס און געווינען איהם תמיד א פרעהליך פנים .
פארשטעלען זיך, דאס האב איך שוין אין גענער צייט וויער גוט געקענט,
ווייל דאס איז דיא ערשטע זאך, וואס א קליין מענשעלע פעדארף קענען .

אז איסר האט שוין פירגענומען זיך, איינעם צופעגראפען פלעגט ער
 איהם אויפגעהקען זעהר פריינדליך, לויפען איהם אנגען מיט א שמחה
 און זיך קישען מיט איהם אין דיא פיסקליך. מאכען יענעם דיא מיתה
 פנשיקה, דאס הייסט קושענדיג בייא יענעם דיא נשמה צוגעהקען, איז
 אי פיל זיכערער אי מען איז נאך מקיים דיא מצוה פון וואהבת לרעה
 כבוד לזוט איין חכם האט געזאגט, דערמיט, וואס מען קלייבט אויס
 פאר דעם חכם א שיינע מיתה, א שטילען טויט, אז קיין הארץ אפילו
 זאל נישט קרעהן... איך פלעג קומען צו גאלדען אויסגעפוטצט און
 אויכגעשמיט דיא האר מיט א סך פאמאדע בכדי דערמיט צוגעפעלען
 און אראפזארפען אין איהרע אויגען מיכלען, וואס איז געגאנגען פראסט
 געקליידט, נאר בייא גאלדען האבען קליידער נאר נישט אזוי אויס-
 געפאכט, זיא האט מיר נאר איינמאל דעלוקאט אנציהערעניש געגעבען,
 אז פון אויסגעפרייטע פאמאדע אויף יענעם קאפ געקומט מען דעם
 באטער. מיכל האט דערפריי א שמיכלעל געטאן און אינוועניג אין מיר
 האט געקאכט, געזאטען אויף איהם דאס בלוט. שיינדעלע האט א מאל
 זיך אנגערופען: פֿע, מיכל, וויא דוא געהסט! איציק אברהמיל
 שיינט טאקי, ער איז אויסגעפוטצט, אויסגעצוואגען מיט רויטע געקעליך
 און פאמקסענע ליפעליך וויא א שייין מיידעל. — נארעלע, האט מיכל
 איהר געענטפערט גאנץ רוהיג, וואס זאל איך טאן, אז איך בין ארעם
 און האב נישט אזא דיענסט, וואס זאל מיר אויף אלסדינג טראגען. —
 מיר האט זיך געדאכט, אז מיכל גיט מיר א שטעכונערטיל, אז איך
 בין א משרת און וויל מיר דערמיט בייא איטליכען שטארק אראפזארפען.
 איך האב עס אפער אראפגעשלונגען, פארביסען דיא ליפען און נישט
 אפגעגענטפערט קיין קרום ווארט.

אויף אזא אופן איז אנועקגעגאנגען דער גאנצער ווער און א שטיק
 פונם אסיען. איך בין שיער אויס דער הויט נישט געשפרונגען פאר גרויס
 ליבשאפט נאר ס'איז נאר נישט געווען צומאכען. מיכל איז מיר געשטא-
 גען וויא א ביין אין האלז. איך האב געזעהען אז ווען איך וועל מיר נישט
 איילען דעם ביין ארויסגעהקען וועל איך דערזארגען ווערען. עס האט
 שוין געהאלטען, אז אט אט ווערד מיכל א חתן פאר גאלדען. דיא
 אלטע האט איהם ליב געהאט וויא איין אייגען קינד און זיא האט
 געוואלט דערלעבען דעם טאג ציועהען איהם פארבונדען מיט איהר
 טאכטער אויף אייביגע יאהר. זיא האט א פאר מאל געמאכט א שמיסע
 פון דיא הקנות, וואס מען געבארף דערצו האבען און אלע אין שטוב
 זענען געווען פרייהליך. שיינדעלע איז אַזש געשפרונגען פאר פרייד,
 געשטיפט, זיך גערייזט מיט מיכלען און געפאלען איהם דערנאך אויפן
 האלז

האלו ארומנעהמענדיג איז איהם מיט פיידע הענטליך . גאלדע האט געקוקט אויף זייא מיט פייכטע ברענענדיגע אויגען , וואס האבען אויסגעדרוקט זעהר פיל תענוג און איז רויט געווארען וויא פייער . ס'איז איהר דענסמאל אין פנים גישט געווען אריינגעקוקען וויא אין דער ליכטיגער זון , אזוי שיינ איז זיא געווען . איך האב אויך געמאכט א פריינדליך פנים , וויא א היימעשער מעגלש וואס מ'הוט איהם הנאה אז אין הייז איז א שמחה , נאר אין הארץ אפער האט מיר געברענגט א גיהנם . אנועקגעהענדיג פון דארט האב איך געקריצט מיט דיא ציין און געשווארען , אז איך מוז זוכען עפס א תחבולה וויא צום גיכסטען אפרוימען מיר דעם וועג צו גאלדען .

עס האט גישט לאנג געדויערט און דיא תחבולה איז מיר געקומען אין האנד אריין . אין יענער צייט גראד איז געווען א נאפאר . איך האב אפגעארבייט שטילערהייט דורך איסערען און מען האט מיכלען גענומען פאר א רעקרוט !

אז איך בין געקומען צו גאלדען איז דארט אין הייז געווען תשעה-באב . דיא אלטע איז געלעגען אין בעט , קראנק , צופראכען און אויפן קאפ א נאם טיכעל מיט קאלט וואסער . גאלדע איז געווען פליך וויא דיא וואנד מיט רויטע געשוואלענע אויגען און זיך ארומגעדרעהט לעבין דער מוטער צופאטעקט דיא האר , פארזארגט , פארואקערט וויא אדערשלא-גענע . שיינדעלען איז נאר גישט געווען צודערקענען , זיא איז אייג-גענורעט געזעסען אין א ווינקעלע , פארלייגט דיא הענטליך און געקוקט מיט אראפגעלאזענע אויגען אויף דער ערד . ביא מיינ אריינקומען האבען אלע מיט א מאל זיך צו-ווייגט מיט הייסע מרעהרען , אהן ווערטער , וויא אומליקליכע בשעת זיא דערזעהן זייער בעסטען פריינד . — וואס איז אזוינס געשעהען ? האב איך וויא א תם אפרעג געטאן און געפליבן שטעהן פארוואונדערט . אקעגען א פאר מינוט איז געווען שטיל , דערנאך האט דיא אלטע אויף א וויינענדיג קול ארויסגעזעצט און זיך געווארען מיט מרעהרען : אך וועה און וויינד איז מיר , מיכל גישטא מיכל . . . דיא האפערס האבען גענומען מיכלען ! . . . עס האט איהר זיך געעפענט א פרישער קנואל מרעהרען , גאלדע איז לעבין איהר אויפן בעט געזעסען אנגעפייגען , מיט פיידע הענד אויפן פנים , דיא קראנקע מוטער האט איהר ארויפגעלייגט דיא האנד אויפן קאפ און אלע האבען געווייגט , געיאמערט וויא מען בעקלאגט א מייטען . איך האב געמאכט א מרויערדיג פנים , געויפצט , געקעכצט און אין הארץ האט מיר הנאה געטאן קוקענדיג אויף גאלדען , וואס צו איהר פארשטעלט מיר איצט שוין קיינער גישט דעם וועג , איך האב זיא געזעסען מיט דיא אויגען , אנגעקוקט

זיא פון אויבען ביז אראפ וויא א וואלף קוקט אויף א שעפעלע, אונ בייא מיר אין הארץ געטראכט: גישקשה, דוא וועסט זיין מינס, וועסט פון מינע לאפעס זיך שוין נישט אויסדרעהן. . . .

אפאר חדשים נאך דער דאזיגער סצענע זענין פארגאנגען. מיכלען האט מען אפגעגעבן אונ אוועקגעפיהרט וואהין מען בעדארף. בייא גאלדען אין שטוב איז געווען אהערפן, אלסדינג האט געטרויערט אונ פארלירען זיין געשטאלט. דיא בלוטענטעפליך זענין געשטאנען פאר- דארט, ווייל ס'איז נישט געלעגען אין זינען וויא אין דער געהעריגער צייט צוגעגיקען, דיא קלייניגקייטען אויף דער קאמאדע זענין נישט אויסגעשטעלט געווען מיט א שיינעם סדר וויא פריהער אונ אויף ימשה רבנו" איז געלעגען א געדיכטער שטויב. ער האט אויסגעזעהען עשים מכה-שחור-הדיג אונ ארויסקוקט פון אונטער דעם גלאז עפים וויא סטראגע, זעהר שטארק ברויז. מיר ווייניגסטענס האט זיך אזוי געדאכט אונ איך פלעג מיר היטען אויף איהם א קוק צוגעבען. שיינדעלע האט אויפגעהערט צולעהרען, נישט געהאט מעהר מיט וועמען זיך צושפילען, זיא איז אראפ פונם לייב אויסגעגאנגען וויא א לעכט אונ איז געווארען גאר אויס קינד. אויף גאלדען איז געלעגען דיא ערד, קיין פרעהליכע מינע האט מען פון איהר נישט געזעהן, ס'איז איהר עפים וויא נישט ניהא געווען דאס לעבען. דיא אלטע פלעגט קוקען אויף איהרע קינדער, שאקלען מיטן קאפ אונ זיך בעוואשען מיט טרעהרען. זיא פלעגט אלץ איינפאלען אונ צייטענווייס ליגען אין בעט. איך פלעג עפטערס אהין קומען זיטצען בשעת גאלדע פלעגט ארבייטען, פלעגט זיא שטארקען מיט גוטע, זיסע ריידעליך אונ מיט מינע טרייסטווערטער געווכט אלץ וואס ווייטער ווייטער זיך אריינצוגנבהנען אין איהר הארץ. שפעטער אפסיל האב איך בעמערקט אין שטוב איין עלענד. גאלדעס האנד-ארבייט אלליין, וויא זיא האט זיך געמושטעט, געפלאגט אונ קריעה געריסען, האט נישט משפיק געווען אויף דיא אלע לעבענס-בעדערפניש, ווייל דיא בעלזונג פאר איהר ארבייט איז געווען זעהר קליין, דרינגען האט בעשיינפערליך זיך ארויסגעוויזען וויא מיכיל געהט אפ, וויא שטארק גיטצליך ער איז פאר דער ארעמער פאמיליע געווען. זיין חלק הילף האט איצט געפעהלט. דערצו איז נאך גראד דענסקאל געווען ווייניג ארבייט מען האט בעדארפט געהן איינקאל אין דער אפטייק אריין נאך ארעצעפט פאר דער אלטער אונ דארזיף איז נישט געווען קיין גראשען. איך האב מיר איינגעשטעלט אונ פארגעלייגט גאלדען צוגעהערען בייא מיר עפים געלד. גאלדע איז רויט געווארען, האט אראפגעלאזט דיא אויגען אונ נישט געענטפערט קיין ווארט. מען האט געזעהן, אז בייא

זיין איהר אינוועניג אין הארץ איז נישט רוהיג, דאָרט רוישט
א שרעקליכער שטורמטוינד פון ביטערע געפיהלען. איך האב גאלדען
געגעבען צופארשטעקן, אז איך זיין איהר עס נאר אויף א צייט אויס,
זיין מוז עס געקומען צוליב דער קראנקער מוסער, וואס זיין גענייטיגט
זיך אצינד אין דעם רעצעפט, וואס זעהר מעגליך דרינגען היינט אפ איהר
לעבען. דיא אלטע האט בשעת מעשה זיין איהר אין בעט גראד
א שטארקען קרעכץ געטאן, גאלדע איז פארצאפעלט געווארען, גענומען
זיין מיר מיט א ציטערדיגער אייז-קאלטער האנד דאס געלד, ארויף-
געחאפט אויף זיך א שאל אונ איז געשווינד ארויסגעלאפען פונם שטוב....
זיין מיר אין שטיבעל בין איך איינמאל שפעט זיין דער נאכט
געלעגען אויף מיין געלעגער אונ נישט געקענט קיין אויף צומאן. עס
האט פון מיר זיך אפגעטאן דער שלאף. דיא ליבשאפט מיינע צו גאלדען
האט מיך שרעקליך געמוטשעט, נישט געלאזט רוהען אונ איך האב
מיך גענומען מבראכטען וואס קען דערפון ווערען? ביז וואנען נאך וועל
איך מיך אזוי פייניגען אונ נישט פריינגען דיא זאך צו איין עק. נאר אויף
וואס פאר איין אויפן אבער פריינט מען עס צו איין עק? — תנונה
האבען? נאר דאס איז פאר מיר זעהר א שווערע זאך, דאס לוינט מיר
נישט מברכה טעמים: ערשטענס, וועל איך דורכדעם מוזען אויסטרעטען
פון דינסט זיין איסערען, אונ אנוועקגעקען פון איסירען הייסט אזוי פיל
וויא אויפקערען צוויין א קליין מענשעלע, א חשוב, אפזאגען זיך פון
פארדינען גרינג געלד, פון א גליקליך לעבען אהן צער אהן מיה אונ
אויפגעבען אלע מיינע האנגונגען אויף שפעטער; צווייטענס, וואס וועל
איך זיין איהר געקומען? גארנישט! זיין איז דאך הויל, גאקעט אזוי
וויא דיא מאמע האט זיין געבוירען. זיין וועט מיר אנהאפען א סך
קינדער, פופקעליך, וואס וועלען מיר פארדערען דעם קאפ, איך וועל
אויפגעסען דאס ביסעל געלד אונ וועל דערנאך גלייבען א קבצן,
א מויגעניכטס, א לא יוצלח צו קיין זאך נישט אין דער וועלט, וועל
ליידען, פארשווארצט ווערען וויא א מאל אין דער וועלט איך בין פאר-
שווארצט געווארען, אונ צוליב וואס? צוליב א ליבשאפט!... וואס
א שטייגער, האב איך געטראכט, וואלט דערצו געזאגט איסר? איסר
וואלט זיכער געמאכט דעם גרעסטען געלעכטער אונ געזאגט, אז
ליבשאפט איז נישט מעהר וויא א שיין פנימל, א זיפגעבולבע, וואס
שפילט פארן אויג אין אלערלייא וואונדער שיינע קאלירן אונ פלוזלים
צושפרינגט עס, מען ווייסט נישט וואהן עס קומט אהין, דאס איז
אשפילכען, א קלייניגקייט, וואס מען בעדארף עס מאקי נאר פאר
א קלייניגקייט בעקומען אונ וואס עס לאזט זיך זעהר גרינג איינהאנדלען

אפי מען איז נאר קיין שוטה נישט. ליבשאפט דאס איז א שווינדעל
זאך, וואו דעם מענשענס הארץ שווינדעלט אין דיא געפיהלען פונקט
אזוי וויא דער קאפ שווינדעלט אין פראקטע סתרישע געשעפטען.
דער שפיטץ איז, דאס איז א מסחר, א דעליקאטע, קונסטציג אויס-
געארבייטע געטץ, צופאנגען דרינען נאראגים, שוואכע מענשליך,
וואס צוקריכען וויא א שנייא אונ צוגיסען זיך וויא באלד מען גיט זיין
נאר עפס א ווארם.... וואס דען-זשע, זאל איך קיין נאר נישט זיין
אונ דערגרייכען מיין וואונגש נאר פראקט, אויף איין אנדער אופן? נאר
דאס איז אפער א ריינע אומקעגליכקייט. וויא איך האב געקענט גאלדען
איז נאר אומקעגליך געווען אזעלכס אפילו צוטראכטען. זיא האט תמיד
געקענט עפס זיך אזוי האלטען, אז מען האט געמוזט האבען פאר
איהר דרך ארץ אונ דיא צונג האט זיך נישט געלייגט ארויסריידען אין
איהרע אויגען עפס א מאוס ווארט. איינמאל האב איך מיר ארויס-
געהאפט מיט עפס נישט אזא שיין ווערטיל, וואס בייא אנדערע געהט
עס איין, נישט צומאכען בארויס קיין שום פרוש, האט זיא דערבייא
געמאכט עפס אזא מינע, אז איך בין ביטל געווארען אונ אקעלט איז
מיר דורכגעלאפען אין אלע אברים. ניין, אזעלכע וויא גאלדע לאזט
זיך נישט אייגנהאנדלען מען זאל אפילו קלוג זיין וויא צעהן רוחות.
וואס-זשע דען, לאס איך אין גאנצען א שפיטא טאן אונ זיא פארגעסען?
דאס האב איך געפיהלט איז איבער מינע כחות, גיכער וואלט איך מיר
אפגעזאגט פון מיין לעבען איידער פון איהר. דיא ליבשאפט מען זיך
זיין אין גאנצען א שפילכען, אפער איך האב אזא שפילכען בשום אופן
נישט געקענט אונקווארפען. איך האב געטראכט, געטראכט אונ ווידער
געקומען צום ערשטען. אין ברידה טאקי חתונה האבען. אי וואס, דאס
קען מיר דאך שאדטען? נוא, דערצו וועט מען מוזען געפינען עפס
א תחבולה, מאכען עפס א פשרה עס זאל אי אהין אי אהער גוט זיין.
חתונה מוז מען האבען אונ וואס גיכער איז אלץ בעסער, מעהר פלאנען
זיך האב איך שוין קיין כח נישט. עס מוז באלד געהמען איין עק.
גאלדע בעדארף זיין מינע. מיט דעם דאזיגען געדאנק בין איך אנשלאפען
געווארען אונ געהאט זיכע גוטע תלומדות.

איך בין אויפגעשטאנען אפויסל שפעטליך אויפן טאג אונ בייא
מיר אפגעמאכט עס זאל אפילו דוגערען אונ פליטצען מוז איך תינת
פארגאכט מיט גאלדען מיר דעקלעהרען. דענסמאל איז גראד געווען
פאר פסח, גאלדען איז זעהר אייגנ געווען, זיא האט בעדארפט זעהר
פיל האבען אונ נאך נישט געהאט קיין אנהויב אויף יום טוב. צו מיין
זאך איז דאס געווען סאמע דיא בעסטע צייט. אז איך בין געקומען צו
גאלדען זיין

נאלדען האב איך זיא געטראפען איינע אליין וויטצענדיג איבער דער ארבייט, דיא אקטע איז געלעגען אין פעט אונטער דיא ווענטליך אונ שיינדעלע לעבין איהר, מען האט פון דארט נישט מעהר געהערט וויא א היקטען, דאס האט געהיקט דיא אלטע אונ דאס שיינדעלע, ביידע האפען געקייכט אין איין אטעהעם, גלייך וויא זייא האפען זיך פארהערט ווער פון זייא קייכט שטארקער, דערצו האט נאך צוגעשווישט אלטע א גריל אונ אין איינעם איז ארויסגעקומען עפּים א שרעקליכער קאנצערט. נאדדע איז געווען פארזארגט, אלץ גענעהט, געמאכט מיט דער נאדעל אונ נישט פארגיגען זיך אפילו א רגע דעם קאפ אויפצוהייבען. איך האב מיר געמאכט א שמיטעס, זיא געמוכרט פאר וואס זיא הארעוועט אזוי איבער דיא קרעפטען, פארליהרט איהר געזונט אונ האט נישט קיין רחמנות נישט אויף זיך אליין, נישט אויף איהר פאמיליע, וואס האלט זיך אין נאנצען נאר אויף איהר, אונ נישט אויך אויף איהרע גוטע פריינד, וואס איהר געזונט איז זייא שטארק טייער אונ וואלטען פאר איהר דאס לעפען אוועקגעגעבען... גאלדע האט בייא דיא דאזיגע ווערטער אויף מיר א בליק געטאן אונ אין דעם בליק איז געלעגען עפּים אזוינס וואס איז שווער איבערצוגעבען. איך האב גערעדט נאך מעהר געהארצט, וואס ווייטער ווייטער אלץ מיט מעהר פייער אונ ארויס לסוף מיט דער גאנצער שפראכע, אז זיא איז מיר ליב וויא דאס לעפען אונ איך וואלט מיך געשעטצט איבערגליקליך ווען איך זאל מיט איהר חתונה האפען. גאלדען איז דיא נאדעל פון דיא פינגער ארויס געפאלען אונ געבליבען וויטצען צומישט אנגעשפארט דעם קאפ אויף ביידע הענד. אויף א פאר מינוט לערך בין איך אנשוויגען געווארען, עס האט מיך געשלאגען א שווייס אונ דאס הארץ האט מיר שטארק געקלאפט גלייך וויא איך וואלט איבערגענאנגען א הויכען פארג. האס היקטען אונ קייכען פון אונטער דיא ווענטליך איז אלץ גענאנגען שטארקער אונ שטארקער, א צובראכענע שויב אין דעם פענקטער האט זיך געשאקעלט אהין אונ אהער פונם ווינד אונ צוגעקלאפט צום טאקט עפּים זעהר מרה-שהרהדיג. מיר האט זיך געעפענט ווייטער א מזיל, איך האב גערעדט מיט היטץ, גערעדט, גערעדט אונ אלץ איינגערעדט גאלדען. איך האב געשילדערט איהר איינטיגע לאגע וויא זיא איז געמועטשט פון אלע זייטען, איך האב איהר אנגעוויזען אויף דער קראנקער, שלאפער מאכע מיט שיינדעלען וויא זייא ליידען געבויך אונ קומען אפ. נאר צוליב זייא אליין בעדארף זיא עס טאן. בייא מיר וועט דאך אלע אס ירצה השם זיין גוט, מיר וועלין לעבין גליקליך אונ צופרידען, אז גאט אונ לייט וועלען הנאה האפען. גאלדע האט מיר אריינגעמוכט

ארינגעקוקט אין פנים און הייסע טרעהרען האפען אין גרויסע טראפענס וויא פערעל איהר געקאפעט פון דיא אויגען. לאזט מיר צוהוה א קורצע צייט, האט זיא זיך אנגערופען עפס מיט א קול פון געבעט, גלייך וויא איינער וואס אין דער קלעהם. איך וועל מיר אפסיל בעמראכטען, זיך מנישט זיין מיט דער מאמע און אייך פאלד געבען א קלאהרע תשובה.

אז איך בין געקומען אויף מארגען צו גאלדען האב איך זיא געמראפען זימפענדיג אונטער דיא ווענטליך לעבין דער מאמע. דיא אלטע האט מיר אנגענומען בייא דער האנד און געזאגט, אנטוויצענדיג מיר מיטן קאפ אויף גאלדען, אז זיא איז מרוצה אפצוגעבען מיר אין דיא הענד אריין איהר מתייערען ברילאנט, איהר שאטין, איהר מתנה פון זיין ליבען נאמען, נאר איך זאל אפער וויסען חאמיש א צעהנטחלק פון איהר וויא זיא מתייער צוהאלטען, וויא זיא צושטאמען. דערבייא טאקי האט זיא צוגעשטעלט א פונקט, אז איך זאל מיר אפזאגען פון מיין שטעלע, ווארום וויא פאר א חשוב איך בין, בין איך דאך פארט טאקי נאר א משרת. און איהר גאלדעניון אפגעבען פאר א משרת איז איהר נישט לכבוד, אויך נישט איהר משפחה. איך האב מיר אקעגען דעם געשטעלט, איהר אויסגעוויזען וויא ס'איז נישט גוט, נישט קלוג, אפצוזאגען זיך פון אזא גילדענער שטעלע, וואס טראגט מיר פיל זיין און קען דארט מיט דער צייט ווערען א מענטש וואס א מענטש הייסט. א סך מיוחסים הלעבין ליגען מיר א מאל צו דיא פיס, זענען מיר מקנא און וועלען מיר ערשט שפעטער אם ירצה חשם נאך מעהר מקנא זיין. גישקשה איך בין שוין איצט אזא מיוחס וויא זיא אלע. נאר וויא דיא מעשה איז, אצינד אפ זאגען זיך איז זעהר קרום, א גרויסע עברה. לעת-עתה איז פיל גלייכער אין אלע אופנים, איך זאל לעבין איסרין אי נאך דער חתונה טאקי ווייטער בלייבען. וואס מאכט עס אויס, זאל זיך דאכטען איך בין א קרעמער און זימן גאנצענע טעג אין קלייט, אדער איך בין א סוחר און פאהר דיא גאנצע וואך ארום. אין לידיגע צייטען וויא אויך שבת און יום טוב וועל איך מיר צוגריינגען בייא זיך אין דער היים. לעת-עתה מוז זיין אזוי און שפעטער איז דאך גאט א מאמע. מסתמא וועט שוין זיין רעכט.... אי וואס, אייך קוקט אלץ פיר פארט עפס משרת, ס'איז אייך עפס פריקרע פאר דער וועלט, נוא וועלען מיר אפמאכען דיא חתונה שטיל אהן רעש, אהן געפילדער און זיך מוזען בעגעהן אהן דיא אלע מיוחסים. אויך מיר אנוואזשנע וואך! פון וועמען מען האט דא צוריידען!... דער שפיטץ איז געווען מינע רייד זענען אנגענומען געווארען און מיר האפען געמאכט-א האנדשלאג. זעה-זשע דוא זאלסט אפטיטען מיין ברילאנט און חשוב האלטען מיין קינד, מיין מתייערע

נִשְׁמָה, הָאֵם דִּיא אַלְטֶע נאָך אַ מאַל מִיך געפֿעמטן אונ זיך צו-וויינט , גאלדע מיט שיינדעלען האָבען אויך געוויינט גחליפעט אונ איך בין דענקמאל געווען אויף דעם זיבעטען הימל פאר פֿרייד , וואס מיר איז געראטען אָפֿצומאכען . דיא נאך גלאט וויא איך האב מיר געוואונשען .

לג בעומר אין א שיינעם טאג בין איך מיט גאלדען אין איינעם מיט דער מוטער אונ שיינדעלען זיך דורכגעפֿאָרען גישט ווייט אין א דערפֿעל אונ פאר א מנון יודען דארט שטיל אָפֿגעשטעלט א חופּה .

טז.

דיא ערשטע צייט נאך דער חתונה האב איך געהאט מיט גאלדען זעהר א גוט לעבען , אלע אין שטוב זענען צופרידען געווען . איך בין טאקי וויא פֿרידער געווען ביא איסרין אין חיזו , האב מִיך געהאלטע אין איהם איינענפֿעסט אונ געארבייט אין מיין נאך זעהר געשמאק , נאך א סך געשמאקער וויא אַ מאַל . מיר איז קיין רגע גישט ארויס פֿונם זינען , אז איך בין אַ בעווייבטער אונ בעדארף האָבען געלד . איך האָב מיר גוט איבערגעזעהרט אין קאפּ דיא אלע הלכות קליין-סענשעלע מיט אלע פֿרושים פֿון ר' איסרין , אויך מיט מיינע אייגענע חזקות , וואס איך האָב דרינגען וויא אַ למדן מופֿלג אויפֿגעטאן שטארק שכלדיג גאר אַ הריפות . לאז דיא וועלט פֿון איצט אן פֿיהלען וואס פאר א גרויסער למדן , וואס פאר אַ בלי-שלימה , אַ משאצקעלע איך בין ; לאז זיא גוט מאַקי פֿיהלען אז איך האָב אַ ווייב , אז איך בין אַ בעל-הוצאה אונ בעדארף היינט אַ סך האָבען ; לאז זיא געבען געלד אונ אויסשטעלן מיינע הוצאות , גישקשה , דיא וועלט איז גישט קראַנק , דער רוח נועם זיין גישט געקמען ! אזוי האב איך ביא מיר אין האַרץ אָפֿגעמאכט אונ ארויפֿ-געצויגען דיא מקהים אויף מיינע אלע שטונקעס, וואס איך האָב אָנגעהויבען שטארק מיט חשק צומאכען . איסרס גביר , דער בער , האט געמאנצט ביא איסרין אין דער קאמערדע , אונ איסר אליין האט געמאנצט וויא אַ בער אין מיין קאמערדע . מיר האָבען ביידע געהאט גרויס שפֿע, דער נאָרעשער עולם איז צו אונז געגאנגען אונז געצאהלט געלד אין טאג אריין, מיר האָבען געמאכט גוטע געשעפטען אונ זענען ביידע צופרידען געווען . איך האָב בעקומען אַ גרויסען חשק צו געלד , וויא פֿיל איך זאל גישט געווען פארדינען איז מיר זאָל געווען ווייניג אונ האב שטארק געציטערט איבער'ן קערפֿיל . אין דער היים ביא מיר האט מען געלעבט זעהר קארג , איך פֿלעג זעהן איינשפֿארען, איינקארנען וויא ווייט גאר מען קען אונ זעהר פֿרוז זיין אז פֿלעגט אונעקנעהן איין איבעריגער גראשען . דיא אלטע פֿלעגט

זיך דארױף פֿלאַנען און אַ מאל זאָגען, אז אײַך צעהל דיא גרױפען אײַן
 דעם מאַפּ און פּאַרגײַן קײַנעם נישט דעם פּיסען. אײַך פֿלעג מײַך צוריק
 פֿלאַנען און אײַהר געפֿען שטעכענעמלעך, אז אױף פֿרעמדס אײַז אײַמליכער
 אַ ווערן, אז מען זאל מײַך אומזיסט האַדעווען מײַכאַר-תּיַי וואַלט אײַך
 אױף מײַך קאַרנער נישט געווען. גאַלדען פֿלעגט אַזעלכע ווערער קײַנעקען,
 זיא פֿלעגט אַזש געל און גרין ווערען און נישט אײַנמאל נאר אײַז מײַכאַר
 דעם צווישן אונז ארױסגעקומען אַ רױז. סײַז אַ מאל געגאַנגען אזױ
 ווייט, אז אײַך האב מײַאום מײַך צוקריגט מיט גאַלדען, זיא גראב
 פֿעלדײַגט, געזידעלט וויא אײַך האב געקענט, בין אײַן אײַן פֿעס
 ארױסגעלאפֿען פֿונם שטוב, אַ שטאַרקען קלאפּ געפֿענדיג מיט דער טהור,
 און אַקענען אַ וואַך נישט אַ הײַם געקומען. דיא פֿריהערדיגע הײַסעס
 ליבשאפט מײַנע האט אַלץ וואס ווייטער ווייטער זיך אַפֿגעקיהלט, גאַלדעס
 שײַן פֿנים אײַז בײַא מיר געווארען אַ געוועהנטליכע זאך, אײַך האב שײַן
 דרינען גאר נישט עפֿים אזױנס ארױסגעוועהן, אַ פֿנים וויא אַלע פֿנימער
 מיט אַ נאז, מיט אױגען. גאַלדע האט בײַא מיר פּאַרלױרען דעם חן און
 אױסגעוועהן פֿראַסט אַ ווייפֿעל וויא אַלע ווייפֿלעך. אײַך האב אײַן האַרץ
 קרטה געהאט אױף דעם גאַנצען שידוך, צו וואס האט עס מיר געטויגט,
 האב אײַך בײַא מיר געטראכט, צוגעהמען אױף מיר אזא שווערען יאך,
 אַ גאַנצע געזינד, וואס פֿרעכען מיר אַפּ דעם קאפּ און פֿריינגען מײַך אױס,
 נאר אַ בײַזע שעה אײַז אױף מיר דענסמאל געווען, וואס אײַך האב מײַך
 געלאזט פּאַרפֿיהרען פֿון אַ שײַן פֿנימערל און אױסגעפֿראכט דארױף אזױ
 פֿיל געלד. אײַך האב מײַך געחידושט וואו אײַז דענסמאל געווען מײַן
 שכל, מײַן פּאַרשטאַנד, וויא קום אײַך צו אזא נאַרעשקייט! האב
 גערעכענט וויפֿיל דיא נאַרעשקייט האט מײַך אַפֿגעקאסט און מיט וויפֿיל
 אײַך וואַלט אײַצט רײַכער געווען, אז אײַך זאל זיא נישט געווען טאן.
 דאס האט מײַך שטענדיג געערגערט אזױ, אז אײַך פֿלעג מײַכאַר דעם
 תּמיד זיך קרימען, קנקען אױף אײַמליכען אײַן שטוב מיט אַ פֿינגער
 פֿנים און האב נישט גערעדט דאָרט מיט קײַנעם קײַן גלײַך וואַרט. אײַן
 אַ צײַט פֿון אַ יאָהר צוויי אײַז גאַלדע פֿון מיר גענוג אױסגעשטאַנען, זיא
 האט געהאט פֿון מיר דיא גאל, נאר זיא האט אַלסדינג אַראפֿגעשלאנגען
 און פֿלעגט אפֿילו נישט. הױך וויינגען, קײַן פֿיפֿס אפֿילו נישט געטאן.
 אײַן מיטען דרינגען פֿעדאַרף זיך גראד טרעפֿען, אז דער גביר, בײַא
 וועלכען אײַסר אײַז געווען דיא נשמה, זאל גאר פֿלוצלעך אַ שטאַרב טאן
 און דיא ווינטמיהל מוז פֿלייכען שטעהן, דיא רעדער קענען מעהר זיך נישט
 דרעהן! מיט דעם גבירס טויט ווערד מײַן ר' אײַסר אױס נשמה אױס מאכער,
 און מיט ר' אײַסרס אױס-נשמה ווערען ווער אײַך דאך אױף ממילא אױס נשמה
 אײַס

אויס אלץ מיט-אנאנדער. דער עולם האט מיט דער צייט שוין אויפגעהערט
זעהן מיט בקשות צו איסרין, ווארים ער איז דאך שוין מעהר נישט
געווען קיין ארגנדאר, ער האט דאך שוין מעהר נישט געהאט דעם בער.
דערצו נאך איז איהם שוין טאקי שטארק צוגעטרעטען דאס עלטער, ער
איז אויסגעוועפנט געווארען, עפנים גאר עובר במל, גאר נישט דאס פנים,
נישט דער שכל, דיא חכמה, וואס א מאל. היינט אז איסר איז אויס
חשוב געווארען, פארשטעהט זיך דאך, בין איך אויך אויס חשוב
געווארען און שוין מעהר נישט גענאלטען, אקוראט וויא איין אפגערופענע
מטבע. בייא איסרין בין איך נאך אפילו אלץ טאקי געבליבען דער
אייגענער חשוב און נישט אויסגעהערט בייא איהם צוגילטען, גאר וויא
באלד אבער ער האט מיר שוין מעהר נישט געקענט נומצען האב איך
איהם בעדארפט אויף ניניציג טויזענט פפרות/האב איך איהם אזוי געהערט
וויא אין טשערנעוויץ דיא מגלה. אזוי האט דאך מיך געלערענט טאקי
ר' איסר אלץ, איך האב דאך דאס בקבלה טאקי פון איהם, דאס זענען
דאך זיינע אייגענע ווערטער. איך האב נישט לאנג געטראכט און
אפגעטרעטען פון איסרין, וואס ער האט בייא מיר א פנים געהאט
וויא א נבלה.

א געפנט בעשעפעניש מאכט אויף דעם מענשען נישט אזא
טרויערדיגען, שלעכטען רושם וויא א בעשעפעניש, וואס איז וויא
געפנט און האט נאך אין זיך פארט א סימן לעבען. איך זאג עס
אקעגען מיר און אקעגען נאך א סך אנדערע נפשות, וויא א שטייגער
אקעגען. איין אויסגעווארענעם בעל מאקסע/איין אפגעוואנטען קבארשטיק,
איין אויסגעמאכטען פלייסקודש און אלערזייא כיני אראפגעווארפענע
קהלם לייט. מילא א פגירה איז האטש א פגירה, עס לעבט נישט און
בעדארף נישט קיין שום זאך, יענע לייט אבער, יענע נפשות אז זייא
ווערען פלוצלים אויס און פארליהרען זייער פרנסה, אין וועלכער דאס
חיות זייערע איז געהאנגען א צייט מיט יאהרען, זייא געביך ווערען
אמת טאקי פגירות, אבער לעבעדיגע, צאפעלדיגע פגירות, וואס ווילען
עסען, טרינקען, האטש אפיכיל משקה, און בעדארפען אלסדיג טאקי
האבען, גאר וואס העלפט עס אבער, אז זייא קענען זיך נישט ריהרען
אז זייא זענען, לא עליכם, גרויסע ביטערע קאלעקעס, האבען דאכט
זיך א מויל, הענט און פיס און טויגען נישט פון דאנען אהין! . . .
דאס הארץ חלעבען בייכט קוקענדיג אויף אזעלכע לעבעדיגע פגירות,
אזעלכע שליכטמולדיגע, מחילה פארשטונקענע בעשעפעניש!

אט אזא מין בעשעפעניש בין איך געווען נאכדעם אז איך האב
אפגעטרעטען פון איסרין. איך האב נישט געוואוכט וואס מען טהוט,
צו וואס

צו-וואס מען געהאט זיך, ווארים חוץ מיין קליינענשעלדיגע פרום-
האב איך דאך גארנישט געקענט און צו קיין שום זאך נישט געטויגט.
דיא לאגע מיינע איז דענסמאל געווען זעהר א שולעכטע, איך האב
געלעבט פונם גרייטען, געביטען קערפליך און געגעסען, און בייא
איטליכען קערפלי וואס איך האב צוביטען איז מיר אפגעפאלען א שטיק
פלייש, געשטארבען געווארען איין אבר. שטענדיג בין איך געווען אין
פעס, האב קיינעם אין שטוב נישט פארגונען דאס לעבען און צו איטליכען
בעזונדער זיך געזוכט. בייא איטליכען גראשען, וואס איך האב גאלדען
געגעבען אויף דער הוצאה, פלעג איך איהר פארצאפען דאס פלוט,
אלץ זאגען, וואס וויל מען פון מיר האבען? איך קען נישט אויסהאלטען
אזא געזינד. דיא אלטע האט פון מיר געקייטעט דיא ערד, זיא האט זיך
פארעסען און האט פאר שגרי לכ מסוכן קראנק זיך אריינגעלייגט אין
בעט אריין. מען האט געזעהן אז עס עקט איהר זיך דאס לעבען, זיא וועט
נישט געדויערען לאנג. איך בין זיך מודה, אז איך האב איהר געוואונשען
דעם טויט און עס האט מיר אין הארץ הנאה געטאן, וואס באלד וועל
איך פטור ווערען פון א פערסער און דיא הוצאה וועט קליינער ווערען.
דעריבער האב איך מיר פארשטעלט, זיך געמאכט קלאמערשט וויא
איהר קרייגק ריהרט מיר אן בייא דער נשמה, איך בין גאר אויס געגיש
איך האב נישט געזשאלעוועט אויף קיין דאקטאר, אויף קיין אפטייק,
אפי נוכער זיא זאל שוין זיך איבערפעקלען, האב זיא בעדינט וויא א
געמרייא קינד, גאנצע נעכט נישט צוגעמאכט איין אויג, איהר איינגע-
געבען דיא רפואות און געמראכט דערבייא, ווען וועט דער מלאך המות
דיך שוין צוגעהען. בייא איטליכען אין שטוב בין איך געהייבען געווארען
פאר מיין געמריישאפט, דערפאר וואס איך לייג מיר דא אזוי אונעק און
מען האט מיר פארגעסען אלע צרות, וועלכע מען איז פון מיר פריהער
אויסגעשטאנען. גאלדע פלעגט מיר אפט טרייבען פון דער מוטערס בעט,
איך זאל געהן אפיסיל מיר אויסרוהען, גאר זיא האט עס בייא מיר
נישט געקענט פשוט אופן פועלין, געה דא האב איך איהר דארף
געזאגט, דא נעביך, געה חלעבין לייג זיך אפיסיל צו און איך וועל
מיר דא בלייבען אליין, נישקשה. איך דערמאהן מיר איצט מיט שרעק
זענע ווינטערדיגע נאכט ווען דיא אלטע איז געלעגען שטארק פארדולט
מיט פארנלאזטע אויגען, גערעדט עפס נישט צו דער זאך און אין
הארץ האט בייא איהר שרעקליך געחריפעט אזוי, אז מען האט געהערט
אויף דער גאנצער שטוב, גלייך וויא עמיצער וואלט געווען האלץ.
גאלדע איז נישט טויט נישט לעבעדיג געוועסען לעבין פעט אויף
בייגקעל מיט רוטע פארטוינטע אויגען און געבראכען דיא הענט
שיינדעלע

שיינדעלע, דיא אויסגעבלייבטע, אויסגעדארטע, אויסגעטריקענטע
שיינדעלע לעבין איהר, האט מיט א פינשטער פנים געקוקט אויף דער
נוטה-למותר מאמע, געקוקט און געחליפעט און חליפענדיג זיך שרעקליך
פארהיט. פלוצלינג האט דיא אלטע זיך אויפגעוועזט, געקוקט אויף
איהרע קינדער און מיט פנים הארץ דערלאנגט א ניפץ. איך בעט דיר,
האט זיא אויף א שלאף קול צו מיר זיך אנגערופען, נאכדעם אז זיא
האט פריהער אקעגען א מינוט שוויגענדיג מיך אנגעקוקט מיט אזא
פליק, וואס האט מיך דורך-אונ-דורך גענומען אין אלע גלידער, איך
בעט דיר האב רחמנות אויף מינע קינדער! זיא בלייבען געבידעלענט
וויא א שטיין — יתומים אהן פאטער און מוטער, אהן א קרוב אהן א
גואל. . . . איך וועל רוהיגער געהן פון דער וועלט, רוהיגער ליגען און
קבר אז דא וועסט מיר עם הייליג צוזאגען און מאקי מקנים זיין. . . .
זיא האט ווידער א מאל א ניפץ געטאן, ארויפגעלייגט זיין האנד צו
גאלדען, דיא אנדערע צו שיינדעלען אויפן קאפ און זיא געבענשט
שטילערהייט, קוים, קוים, וואס מען האט געהערט איהר קול. ביידע
קינדער זענען צושמאלצען געווארען וויינענדיג און צוגעפאלען צו דער
מוטער, וואס האט זיא געהאלט, געקושט, צוגעקוועטשט צו איהר
הארץ. זיא איז פאלד מאקי אהן פֿח אנדערגעפאלען ווידער אויף
איהר געלענער, זיך אויסגעקערט מיט דעם פנים צו דער וואנד, א חראפע
געטאן — און אנשלאפען געווארען אויף אייביג. . . . גאלדע מיט
שיינדעלען האפען ארויסגעלאזט אזא יאמער אזא ביטער קלאג, אז א
שטיין האט עם געקענט אפילו ריהרען. איך האב פארשטעלט דעם פנים
מיט ביידע הענד און. . . . מיאז א וועהמיג, א חרפה, א שרעק
צוזאגען — און עפֿים א שטייבעל געטאן צופרידען, וויא איך וואלט פון
מיר א שווערע משא אראפגעווארפען.

דיא אלטע, דאס איז געווען לעת-עמה דער צווייטער קרבן, וואס
איז דורך מיר געפאלען. שפעטער אפיסיל האט בעדארפט געהן.
נאנג אויך דער דריטער קרבן — דיא דארע, אויסגעטריקענטע
שיינדעלע!

יז.

מיר איז דערנאך שטארק נמאס געווארען צוויטצען אין דער היים
מיט פארליינטע הענד און לאזען שוועלען דיא נוסע מתנה, דאס
שטארקע געפיהל פון א קליין מענשעלע, וואס איך האב אין מיר געהאט.
זיין עברה חלעבין, אז אזא געפיהל ואל פארפאלען ווערען, אזא נוסע
ברגה

מתנה זאל פוילען, ווערען א לעגער כחורה, אין דער צייט אז איך בין
נאך יונג מיט אלע קרעפטען און וואלט דערמיט געקענט מאכען דאס
פעסטע געשעפט, געהן אין גאלד! איז דען נאר, האב איך געטראכט,
איין צוואנטיג, א וועלט און ווייטער איז שוין מעהר נישטא קיין
אנדערע שטעדט מיט יודען, וואו מיין כחורה זאל האבען איין
אפגאנג? — דיא וועלט ברוך השם איז גרויס. עס זענען דא נאך יודישע
שטעדט, יודען זענען אומעטום יודען, מיט איין טבע, מיט איין
חאראקטער און יודישע גבירים זענען אויך דא אהן עין-הרע וויא
מיסט, וואס לאזען זיך מסתמא געהמען אויף דער ארענדע און וואס
מען קען מיט זיין מאכען דיא שפיל! צו וואס-זשע זאל איך פארנויסטען
מיין לעפען, פוילען דא אין דער היים ביז איך וועל אויפגען מיין
ביסיל געלד און ליידען דערגאנג דחקות, צרות און לייד וויא א מאל,
וואס אז איך דערמאהן מיר נאך אצינד ציטערט אויף מיר דיא הויט
אונז עס שטעלען זיך מיר קאפויר דיא האר? גיין, מען טאהר דא מעהר
אזוי נישט בלייבען! כל זמן איך בין נאך יונג און האב נאך שיינע
עטליכע גילדען מוז איך פרייווען דאס גליק און אויף מזל זיך אנוועקלאזען.
זיין געזונט! האב איך אין איין שיינעם מארגען געוואנט גאלדען,
וואס איז דענסמאל געווען מעופרת, און בין אנוועק אין דער
וועלט אריין.

גלופסק איז דער פעסטער פלאמין, וואס איז מיר באלד געפעלען,
זיין איז א גרויסע יודישע שטאדט מיט א סך נאראנים, וואס לאזען
זיך פיהרען בייא דיא געז פון אימליכען בעוונדער און אימליכער טראגט
נאך דיא גאז וויינע אנטקעגען, שטופט זיך מיט איהר פאראוס, בבדי
מען זאל זיין אנגעהמען בייא איהם צום ערשטען, ווייל ער מיינט, אז
לאזען זיך פיהרען בייא דער גאז איז א חויב, א יודישע זאך, וואס
אנדערש קען עס גאר נישט זיין. גלופסק איז א שטאדט מיט זעהר פיל
חברות, מיט אלערהאנד גבאים, מיט אלע מיני פלי קדש און מיט
אלערלייא שיינע יודען, אונגאט, וואס ער שפייזט פון דיא גרויסע
געשעפעניש, וויא דיא געהענגערטע בופלאקסען ביז דיא אייער פון
דיא פנים, שיקט דארט דיא דאזיגע מיני געשעפעניש אויף צו זייער
פרנסה בכבוד. קורץ, גלופסק איז מיר באלד טאקי זעהר געפעלען,
אקוראט וויא געוואונשען, זיין איז פאר מיר געווען דאס, וואס א
שטענהנדיגע זומפניגע בלאטע איז פאר א זשאבע, וואו זיין קען זיך
קוואקען און צופיהרען אביסיל דיא הענד. דענסמאל בין איך אלט געווען
א יאהר דרייא, פיער און אפער פינף, זעקס, זיבען און צוואנציג
ואיך האב מיינע יאהרען נישט געזעהלט און נישט געוואוסט ווען איך

בין געבוירען געווארען, ווארים צו-וואס האט עס מיר געטויגט וויסען? , געלד האב איך בייא מיר געהאט און דאריבער איז מיר גרינג געווען בעקאנט צו-ווערען מיט דיא גלופסקער פיינע בריות . איך פלעג תחלת זאגען קלאמפערשט אז איך טראכט דא מאכען עפּים א געשעפט , אבער אין אמת אריין האב איך נאר ארויסגעקוקט אויף מיין ארענדע , ווארום חוץ דער ארענדע האב איך געטויגט אויף סים סאט בפרות . מיין גאנצע כונה איז געווען צונעהמען דארט דעם-גרעסטען גביר אויף דער ארענדע און מאכען מיט איהם דיא קאמעדיע וויא ר' איסר ווארגער א קאל מיט זיין גביר . וויא איהר ווייטט דאך איז דער גלופסקער גביר בייא זיך זעהר פראסט , ער האט ליב זיך אפצונגעבען מיט אלע נאכעשקייטען און צו-וויסען אלסדינג וואס קאכט זיך בייא איטליכען אין טאפ . און דאס איז דאך פאר מיר געווען טאקי אזוי וויא אנגעמאכטען, אזעלכען וויא ער האב איך דאך טאקי וויא אין לעבען אריין בעדארפט האפען. נאר וויא אזוי אבער קומט מען צו איהם? וויא אזוי דערטאפט מען איהם אין דיא הענד אריין און מען מאכט פון איהם א בער? דערצו, האב איך ארויס-געזעהן, קען מען אנדערש נישט קומען סיידען צו-ווערען איין עכטער גלופסקער הושב , אריינצודרעהן זיך וויא איין אייגענער צווישן גלופסקער כלי-קדש און ווערען מיט זייא פארקניפט און פארבונדען . איך האב אנגעהויבען מכם דעם שטארק צומראכטען .

דערטויל איז אנועקגעגאנגען א היבשע צייט און איך בין מיט דעם פלאמין אלץ וואס ווייטער מעהר בעקאנט געווארען . שדכנים האבען מיר נישט געלאזט רוהען און ארום מיר זיך געדרעהט וויא דיא בינען . וויא איז געפעלען געווען, אז איך בין איין אלמן , פון וואגען וויא האפען דאס גענומען ווייס איך אלליין נישט , פאר וויא איז גענוג געווען דאס אלליין, וואס איך בין א מאנסביל און זימן א צייט אהן א ווייב , מסתמא בעדארף איך און וויל חתונה האבען , אנדערש האט זייא זיך נאר נישט געלייגט אין קאפ . דעריבער פלעגען זייא מיר בעפאלען וויא דיא היישרעקען און מיר אנשלאגען שידוכים . איך פלעג זייא צוהערען תמיד מיט א שמייכל און בייא מיר טראכטען, וואס ארט עס מיר, לאזען זייא זיך היידען, ס'איז דאך דערטויל גלאט גוט, א פארגינגען צושמעסען פון פלות , צופארבריינגען דיא צייט אין א שמעס איבער שיינע מיידליך און נאך דוקא מיט עהרליכע יודען, וואס שמעלען ארויס זייער שיינקייט, זייער פיינקייט, וואס לויבען אפ אין טאג אריין זייערע מעלות און לעקען פון זייא דיא פינגער מיט גרויס חשק און התלהבות . מהיבא תיתי , האב איך געטראכט, לאזען יודען זיך ריידען, אפילו צונעמטער הייט, נעמען קען עס ארען? ... דיא שדכנים האבען

דערנוייל מיך צומארגען אויף טעלעליך אונ מיט זייערע בייד מיך
אריינגעבראכט אין א גוטען שם פייא דער גאנצער שטאדט, אז איך
בין שטארק רייך, אונגעשטאפט מיט געלד, א יחסן, א קלוגער, א בריה
א מענטש, איך זינג נאר מחיה, דערצו בין איך נאך א דיכענט, אהן
א גאל, מיט א יודעש הארץ אונ מיט גילדענע מעלות. — גאנץ גוט,
האב איך מיר געמאכט, רעדט, רעדט יודישע קינדער, נאט איך
א טרוינג בראנפען אונ רעדט וויא ווייט איהר קענט!... איינער פון
דיא שדכנים האט מיר צולעצט אנגעשלאגען א שידוך, דוקא נישט
מיט קיין געלד אבער מיט א גרויסען פייגע בריה, מיט א פערדיקטען
יחסן, איינער אין דער וועלט.

דער גרויסער פייגע בריה, מיט וועלכען מען האט מיר גערעדט,
האט געהייסען מיט אפערנארענדיגען נאמען: ר' יוסף מארקיל ר'
מאניש ליבעלעס. ער איז געווען איינגעטונקט אין גאלע יחוס, געשטאמט
פונם פארצייטיגען גלופסקער רבי'ס געזינד, פל ימיו האט ער קיין האנד
אין קאלט וואסר נישט אריינגעטאן נאר פון דעם יחוס זינעם תמיד זעהר
שיין געלעבט אונ אויסגעגעבען קינדער. נאט האט איהם געלייטעליגט
מיט א סך דארע, שווארצע, מאוסע מיידליך, צו אלע מעלות נאך
גרויסע שליכטמואלניצעס, נאר ער האט וויא אלע אויסגעבראכט, וויא
מען זאגט, אויפין לויט. גרויסע נגידים וויא א שטייגער אויפגעקומענע
משרתים, פלוצלים רייך געווארענע קליינע מענשעליך, פלעגען פשוט
אויסגעהן מיט ר' יוסף מארקיל ר' מאניש ליבעלעס זיך משה' צוויין אונ
זיך איינקויפען דורכדעם אין יחוס. קוים האט זינע א טאכטער דעלעבט
אלט צו-ווערען פערצעהן, פופצעהן יאהר האט זיך שוין געפונען אויף
איהר א בעל, וואס ער איז געשווינד פארלאפען אנדערע דעם וועג,
ארויסגעחאפט דיא טהיערע מציאה פון זינע הענד אונ נאך איהם
געגעבען אין בייטיל אריין. דאס מיידעל וועלכע מען האט מיר גערעדט
איז נאך געווען שווארצער, מאוסער פון איהרע אלע איבעריגע
שוועסטער, מיט איין אויסגעוויקט פנימל, קליין, דאר וויא א גרוגרת
דר' צדוק, דאס הייסט, וויא ר' צדוקס איין אויסגעמירקענטע פייג.
אין פארגלייך מיט גאלדען האט זיא א פנים געהאט וויא א מאלפע
אקענען א מענשען. דער שדכן אבער האט אין איהר קיין שום חסרון
נישט געפונען, פייא איהם אין דיא אויגען האט זיא געהאט דעם יודישען
חן. מילא, האט ער געזאגט, אז זיא איז אביסיל טונקעל, אדער
ווייט איך נאך וואס אזוינס, נוא מילא וואס מאכט עס אזוי? ווער קוקט
אויף אזעלכע בארעשקייטען אונ וועמען בעדארפען אזעלכע קלייניגקייטען
אנגעהן? מילא וואס מאכט עס א יודען אזוי שווארצליך צו ווייסקליך
אביסיל

אביסיל, אלץ איינס חלעבין! דער עיקר איז דאך דער קרן אליין, אט אויף וואס מען פערבארף קנקען. און אויב דער קרן, וואס איך גיב אייך דא פיר איז גוט, דאס, דאכט זיך, קען א פלינדער אפילו אויך אנטאפען. עס פארשטעהט זיך, אז איך האב געלאכט פון דעם שדכונ'ס דאזיגע ווערטער, פונ-דעסמיווענען האב איך הגאה געהאט איהם צוהערען און דער שידוך איז מיר אלץ וואס ווייטער מעהר אין קאפ אריין. עס האבען מיר זיך געעפענט דיא אויגען און איך האב דערזעהן, אז דער איינציגער וועג, אויף וועלכען איך קען קומען צו מיין ארענדע און מאכען א גליק איז טאקי נאר דורך אזא מין שידוך. ר' יוסף מארקיל ר' מאניש ליבעלעס איז דאך א פלי-קדש, א שטיקעל קאפלעפעל א גפאי אין א סך חכרות און איז זעהר איינגעזעהן ביא דעם גביר וואס לייגט אויף איהם גרויס פבוד און האלט זיך מיט איהם עצות מכת יודישע זאכען, היינט אז איך זאל ווערען זייער איין איידעם וואלט איך דאך געווארען זעהר גרינג דעם גבירס נשמה, ער וואלט דאך ביא מיר געטאנצט נאר א וואונדער, איך וואלט געהאט שפע, אריין אין דיא גרויסע אלפים און געלעבט גליקליך נאך א סך פעקער וויא איך האב מיר א מאל פירגעשטעלט! נאר אי וואס דער קרן? זיא איז דאך מיאוס? נוא מילא פאמת טאקי וואס מאכט עס אויס! נוא אז גאלדע איז שוין א שיינע, מילא וואס-זשע קומט מיר פון איהר שיינקייט ארויס? אלסדינג איז גוט מיט גרויס. . . איך האב מיר דערמאנהט אין גאלדען און געהאט גרויסע צרות, וואס זיא היינט מיר וויא א קאלטען און איז אויסען אויף מיין נשמה. איך האב זיא אין הארצען געשאלטען און געמראכט וויא מען ווערד איהרער פטור. דער שדכן האט דערווייל טאקי געטאן זיינס, מיר אלץ געפיקט, געפיקט דעם קאפ און געזאגט, אז פאם איך וועל מיר נישט איילען וועט אונטערשפרינגען איין אנדער פאלן און וועט אויסהאפען אזא גליק, אזא קשרע מיציאה ביא מיר פון דיא הענד. עס וועט מיר דערנאך משונה פאנג טאן. איך האב מיר געלאזט איינגריידען און דער שדכן האט וויא א פריה מיר פלוצלים צונויפגעפיהרט מיט ר' יוסף מארקיל ר' מאניש ליבעלעס, פאר וועלכען ער האט אנגעזאגט אויף מיר חרים ונקעות און אויסדערצעהלט שבתים נאך מעהר וויא אויף א יודענס א מצבה. אלץ גוט, אלץ שוין, נאר דער עיקר וואס דער מהותן האט געפאדערט איז געווען, איך זאל נישט האבען פונם ערשטין ווייב קיין קינדער. פונעמדע קינדער אנהיינגען זיין טאכטער האט ער נישט געוואלט פשוט אופן. איך האב איהם פאר-זיכערט אז איך האב נישט קיין קינדער, דער שדכן האט איהם פון זיין זייט אויך וועגען דעם פערזעהיגט און איהם געשווארען ביא זיינע

הייליגע נאָמנות איז בייא נײַן חלק עולם האָב וקדומה נאָך אַזעלכע מיני
שבעות. מיר האָבען למזל געמאכט אַ תקיעת-בָּף און אָפּגעלייגט דיא
הנאים אין אַ קורצער צייט שפּעטער. אַיך האָב מיר געשטאק גענומען
בראָטען צוגעפֿיגען עפּים אַ מיטעל, וויא אַיך זאל דערנוייל אין דער
דאָזיגער צייט לויז ווערען פון גאלדען, שאַ, שטיל, קיין האָהן
זאל נישט קרעהן.

אָקענען אַ דרייא וואָכען נאָך דעם תקיעת-בָּף איז אין צוויאָטשיץ
אָנווענט-צייט אַרייַנגעפֿאהרען אַ בויד און ניד אָפּגעשטעלט לעבין גאלדעם
שטוב. אַ באַלטע אַלולדיגע לופט האט געוועהט און אַראָפּגעפֿלאָזען פון
אַ טהייל ביימער דיא געלע פֿלעטליך, וואס האָבען ליגענדיג אויף דער
ערד זיך שטילערהייט געשטאָקעט צווישין זיך עפּים זעהר אומעטיג און
אָנגעמאכט אויפֿין האַרץ אַ מרה-שחורה. פונם בויד איז אַרויסגעקראָכען
אַ מענש, וואס איז פֿאמעליך צוגעגאנגען צו דער טהיר און געפֿליבען
דארט אַפּיסיל שטעהן מיט אַזאַ מינע, גלייך וויא איהם וואלט עפּים
פֿריקע געווען אָנגעזעהמען בייא דער קליאָמקע. דער דאָזיגער פֿארשוין
איז געווען טאקי אַיך מיט מיין פֿבור אליין. ביים אַרייַנקומען אין שטוב
האט מיר אַ קלאפ געטאן אין האַרץ און אַיך בין געפֿליבען שטעהן לעבין
דער טהיר אָהן לשון. גאלדע איז אַיינע אליין געזעסען אויף דער ערד
אין אַ ווינקעל, אָנגעשפֿארט דעם קאפ מיט דעם פֿנים אַראפּ אויף
אַ ביינקעל, גלייך וויא זיא האט געדערעמעלט און נישט פֿעמערקט וויא
אַיך בין אַרייַנגעגאנגען. אויפֿן פֿענסטער האט מיט אַרויסגען פֿלאס
געברענגט אַ חלדדיג לעכטיל, לעבין איהם איז געשטאנען אַ גלאז וואסער
מיט אַ שטיקעל ליינווענט. אַיך האָב באלד פֿארשטאנען וואס דאס
אלסדיג פֿעטייט און אין מיר האָבען געקאכט פֿארשידענע געפֿיהלען.
אַיך האָב מיר דערמאָהנט אין מיין ערשטען אַרייַנקומען אַהער, וויא
פֿרעהליך, וויא שיינ דא האט דענסמאל אלסדיג אויסגעזעהן, וויא
שטארק צופֿרידען האט דא אַ מאַל זיך געלעבט איין אַרבע פֿאמיליע,
אלע האָבען זיך ליב געהאט, האָבען געהאט גוטע האָפֿנונגען אויף
שפּעטער און געלעבט מיט דער האָפֿנונג דערנוייל זעהר גליקליך,
פֿלוצליס האָב אַיך מיר אַהער אַרייַנגעחאָפּט וויא אַ באַטץ אין אַ געסט פון
גליקליכע, צופֿרידענע טויבען און האָב פון איטליכען געמאכט איין
עק. מיכיל איז ערגיץ פֿארוואָנעלט, דיא אלטע מוטער און שיינדעלען
האָב אַיך געטריבען אין דער ערד אַריין און אַצינד וויל אַיך אין גאָנצען
אויף עקען מיט גאלדען, פֿארוויסען איהר אויף אַייביג דאס לעבען...
אַיך האָב געטאן אַ מריט ווייטער. גאלדע האט וויא פון שלאָפֿ זיך אויפֿ-
געחאָפּט און מיר אָנגעקוקט אַ רגע, עפּים וויא צומישט. מיט איהר
בלייד

בזייד פנים, אויף וועלכען ס'איז געלעגען אויסגעדרוקט דיא גרויסע צרות, וואס זיא איז אויסגעשטאנען, אי מיט איהרע רויטע פארשטאלענע אויגען, אין וועלכע עס האט זיך אפגעשפיגעלט איהר פינצטער געמיטה, האט זיא אין מיר אויף אנויילע דער וועקט א מענטשליך געפיהל פון רחמנות אונ איך האב נישט ווילענדיג א זאג געטאן: וואס מאכסט-דוא גאלדע? — א טהיערער גאסט חלעפין! האט גאלדע מיט א טיפען זיפן זיך אנגערופען אונ אוועקגעקערט דעם קאפ, נאך אזא לאנגע צייט שווייגען האט ער זיך פארט דערמאנט אונ איז געקומען מנחם-אבל-זיין דעם ווייב! אט וואס איך מאך. שבעה זימן איך... אך, שיינדעלע, שיינדעלע!... זיא האט עס געזאגט אזא טרויערדיג, אז עס האט געקענט ריהרען אפילו א שטיין. גאלדע! האב איך ווייטער א זאג געטאן, געמאכט עפס מיט דער צונג אונ אליין נישט געוואוסט וואס איך רעדט. — וויסט אונ פינצטער איז מיר דאס לעפען, האט גאלדע גערעדט וויא צו זיך אליין, איך וואלט מיר בעסער געוואונשען דעם טויט ווען נישט ער... קום, האט גאלדע אויפגעשטעהנדיג פון דער ערד געזאגט שוין ווייכער אביסיל, מיר אריינגעפיהרט בייא דער האנד אין ספאלגניע אונטער דיא ווענטליך אונ איז מיט מיר צוגעגאנגען דארט צו א וויגעלע, וואס אינוועניג איז געלעגען א שלאפענדיג קינד מיט ביידע צוגעמאכטע הענטליך אויפן מיילכען אונ א ויס שמייקעלע איז איהם צייטענווייס איבערגעפליגען איבער זיין פנימל. אט צוליב וועמען איך וויל לעפען, האט גאלדע געזאגט אנווייזענדיג מיר אויף דעם קינד אונ דאס פנים איז איהר דערבייא געווארען לעבעדיגער פרעהליכער. דאס קינד האט פלוצלים געעפענט דיא אייגליך. זיך גענומען זויגען א פינגער, געעפענט אונ געמאכט קינדערשע אשטעלען. דיא מאמע האט גאר אנגעקוואלען אונ פאר געסען אין דער מינוט איהרע ביטערע צרות, גלייך וויא זיא אליין איז געווארען א קינד. קוק גאר, זוהן, האט זיא אויף קינדערש גערעדט צום קינד, קוק גאר ווער דא שטעהט. טיא-טיא! מיט ליב דיר דיין גאסט! אט איז דיין טיא-טיא, טיא-טיא!... עס האט אין מיר פלוצלים אנגעהויבען צוויידען דאס בלוט, איך האב דאך דעם מחותן געגעבען א ווארט, אז איך האב נישט קיין קינד אונ אצינד זעה איך גאר ליגט פאר מיר דא א קדיש, וואס טויג מיר פלל נישט צום עסק. דאס געפיהל פון רחמנות איז אין מיר פאלד אויסגעקלאשען געווארען, איך בין געשטאנען אנגעלאדען מיט א ברוגזדיג פנים אונ אנגעקוקט ביז דאס אומגליקליכע קינד געפיד, וואס האט אנגעהויבען צומאכען פיסקליך אונ זיך שטארק צושריגען אוועק-קערענדיג פון מיר דאס קעפיל.

שא, שא! האט גאלדע צו איהם געמאכט, שא נארעלע, וואס האסט
דא אזוי מורא פאר דיין טאטען? און בשעת זיא האט זיך אנגעפיינען
צום קינד האב איך ארויסגענומען פון דער בונעם-קעשעניגע א געשריפט
און האב עס געשווינד אריינגעווארפען איהר אין דיא הענט אריין מיט
דיא ווערטער: אט האסט-דא דיר פון מיר אגט!... גאלדע איז געפליפען
שרעקליך צומישט גלייך וויא מען וואלט איהר מיט א דופע געגעבען
אין קאפ, זיא האט אויסגעגלאצט א פאר גלעזערנע אויגען און געקוקט
גישט צורידען א ווארט. הער נאר אויס גאלדע! האב איך צו איהר
געזאגט, וויא דיא מעשה איז, דא ביסט שוין מעהר גישט מיין ווייב,
מיר געהרען זיך שוין ביידע גישט מעהר אן. נאר אז דא וועסט קיין
נאר גישט זיין, גישט מאכען דערפון קיין רעש און האלטען בייא זיך
דאס קינד וועל איך דיר מסתבא גישט פארלאזען און וועל דיר צייטענ-
ווייס צושקען עפיש געלד. בייא דיא דאזיגע רייד מינע האט גאלדע
אויסגעשלאסען עפיש מיט א משונה ווילדען געלעכטער אזוי, אז איך
האב געמיינט, זיא איז זיכער אראפ פונם זינען. דער דאזיגער ווילדער
מין געלעכטער איז איבערגעגאנגען דערנאך אין א ביטער געשרייא.
ארויס! האט זיא אויף מיר געשריגען און אנגענומען דערבייא א שטאלצע
מינע, דא ביסט גישט ווערט א רגע צוגלייפען דא אין שטוב וואו עס
האבען געלעבט א מאל עהרליכע לייט, וואס זענען דורך דיר געגאנגען
פון דער וועלט. זיא רוהיג, איך וועל אזא פארשוין וויא דא גישט
גאכאגען. ס'איז מיר גאר א חרפה צוזאגען וועמען איך האב געהאט
פאר א מאן. מענסט דיר גאנץ רוהיג חתונה האבען! איך און מיין
קינד בעדארפען גישט דיין הילף האבען. פל זמן איך לעב וועל איך
מיר נישקשה מיט מינע הענד פאר פארדינען אונזער בעדערפעניש,
ארויס פון באנען און פארנעם גאר אז דא האסט ערגיין א קינד!
ארויס, אררויס!....

איך האב געשווינד מיר ארויסגעחאפט פונם שטוב און בין באלד
סאקי בייא דער נאכט נאך אנועקגעפאהרען.

יח.

דער שווער מינער ר' יוסף מארקיל ר' מאגיש ליפעלעס איז געווען
א טהיער שליסעלע, וואס האט געעפענט פאר מיר אלע טהיערע פון
דיא גרעסטע גלופסקער פייגע-בריות און מיר ענטפלעקט א סך סודות
פון דער גאנצער בנפאיא שטאדט-פיהרער. זיין יחוס און זיינע זכות
אבות

אבות זענין מיר ביאנעשטאנען צונעהמען לסוף דעם גלופסקער גביר
אויף דער ארענדע און ווערען ביא איהם דיא נשמה. וויא אימליכען
איז בעקאנט האט דער גביר פון תמיד אן ליב געהאט צושפילען
א ראלע, דיא גאנצע שטאדט, ארעם און רייך, קליין און גרויס אלע
האפען פאר איהם געשאפקעטעט און געבעטען זיין לאסקע, נאר זינט
אבער איך האב איהם גענומען אין מייע הענד אריין און געמאכט פון
איהם א פער האט ער ערשט אנגעהויבען צומאכען אנשטעלען, ער
האט געארבייט, געמאכט תנועות און געטאנצט אזוי וויא מיר האט
זיך געוואלט. איך האב געמאכט מיט איהם דיא שפיל כדת איסר
ווארגער וחקליין מענשעלע. יודען האפען גענעפען געלד, געצאהלט
פאר אלע אנשטעלען אין טאג אריין און איך האב פחוש טאקי ארויס-
געזעהן איסר'ס ווערטער: "אז אזא טהייער, אזא גוט, אזא גאלדען
און אזא נארעש פאלק וויא יודען זענין איז אויף דער גאנצער וועלט
נישטא מיין ודוי וועט אייך דא געפען צופארשטעהן א מעשר מן
המעשר פון מיין דרך און פון מיין אויפגיהרונג אין מיין לעבען :

על חטא שחמאתי באיש-קטן ובארענדע ובאמוץ הלב. דאס
הייסט פשוט, איך בין געווען א קליין מענשעלע מיט אלע פישט'שיונקעס.
א כפרה, האב איך געוואנט, אלע פרנסות, אלע מלאכות אין דער
וועלט. פון וויא קען מען אייביג נישט אויפקומען, מען בלייבט דער-
גידערינט, דערשלאנען, תמיד דאס כפרה-היהנדעל און נאך א גס אז
מען פגרט האטש נישט צעהן טאל אין טאג פאר הונגער. בעסער,
האב איך געוואנט, לאזען אנדערע הארעווען, פראצעווען און דיא
בפרה ווערען, איך אבער וויל לעבען, און האב מיך געווארפען נאר
אויף א גייעם מין פרנסה — צוהאלטען גבירים אויף דער ארענדע!
דאס הייסט גארנישט טאן, גארנישט ארבייטען, נאר אנשטעפען זיך
וויא א זלינגע אין רייכע, שטארקע מענשען און דרעהן, מאכען דיא
קינץ מיט זיין אייגעם. זעהר א גרינגע, איין איינבריינגענדיגע
פרנסה, וואס איך האב זיא מקיים געווען מיט אלע איהרע פוילע
תנועות און איהרע פונות און מיט אלע אפשניטצליך וואס אין איהר
שטעקט! דיא ארענדע מייע האט מיך פארפיהרט, מיר פארשטאקט
דאס הארץ, איך האב אויפגעהערט צוגלייבען אין אמת, אין ארענטליכ-
קייט, אין רחמנות, אין פריינדשאפט און אין אלע אנדערע גוטע
מענשליכע געפיהלען. איך האב נישט מעהר געוואוסט נאר דאס, וואס
מיר טויג, וואס מיר נומצט און געריסען ביא אימליכען, אי ביא
ארעמקע, ביא אלמנות און יתומים וויא ווייט און וויא אזוי איך האב
נאר געקענט. אז איין ארעמאן האט פאר מיר געוויינט, גענאכען ריקעס

טרעהרען

טַרְעֵהָרֶען האָב איך איהם אזוי פיל געהערט וויא דעם קאטער . וואס מױג מיר דיײַנע טַרְעֵהָרֶען ? פֿלעג איך בֿשעת מעשה טראכטען , גיב בעסער געלד ! מן לי תרכוש והדמעות בח לך . דאס הייסט אויף קליינ־ מענטשעלדיג לשון : זשיד דאנאוי ראשי ! אָדער הונט , גיב געלד אונ מיט דיא טַרְעֵהָרֶען דערװארג זיך אליין ! ...

ועל חטא שחמאתי בפער ובפלענדעניש . איך האב גענומען א גביר , גאטס א מין בעשעפעניש אויף צווייא פיס מיט א געשמאלט וויא פייא א מענשען אונ געמאכט פון איהם א פער ! איך האב געהאלטען אין דער סבבא , וויא ר' איסר ווארגער נאך פֿדורו האט געזאגט , אז א גביר איז פייא יודען א גרויסער כח . אלע אין דער שטאדט וואו ער וואוינט קוקען איהם אין מויל־אריין אונ ווילען איהם אלץ פֿאטראפען אין אלסדינג וואס זייא טהוען . אין זייערע האנדלונגען צווישין זיך , אין זייער מנדל זיין דיא קינדער אונ זייער לעפען פייא זיך אין דער פאמיליע , אין זייער באנצען הילוך וויא אויך אין זייער גלויבען , אין זייער פֿרומקייט אונ אמונה זאכען זעהט זיך בעשיינפֿערליך ארויס דעם גגידס גוסט , זיין געשמאק אונ זיין האראקטער . דיא אלע דאזיגע הנהגות פון עפֿיס א שטאדט , גוטע צי שלעכטע , קלוגע צי נארעשע , געווענדט זיך זעהר פיל טאקי אין דעם , וואס פאר א מין מענש דער דארטיגער גביר איז . דאריבער אז איך האב געשפילט מיט דעם גביר אין פֿלענדעניש אונ געמאכט נארעשע היות , וואס האט אונז שטארק געפֿאסט צום עסק . זענן דורך מיר א סך טאקי פֿארבלענדזט געווארען אונ האבען געפֿיך מיואס זיך נארעש געמאכט . וואס מעהר נארעשער איז אלץ אויסגעקומען שטענער , יודישליכער . א נאר האט אנגעהויבען שטארק צוגילטען , ווער שמיסט דערצו נאך איין עס־הארץ , דער איז נאר ארויף אויף א הויכער מדרגה . . . איך , וועה איז מיר , פֿלעג קוקען אונ הנאה האבען פון מיינע נאראנים . איך פֿלעג אויף זייא קוקען וויא דער אַקסענ־ הענדלער אויף זינע אַקסען אונ מיט א פֿכעהליך הארץ אפֿשאמצען דעם ריוח וואס מען קען פון זייא האפען .

על חטא שחמאתי בגלאנסנעס ובגאלגאנסקע היתהער . דיא גלאנסנעס אין דער דומע האב איך גיהאלטין אין מיינע הענד . זייא האבען געמוזט טאן אלסדינג וואס איך האב געהייסען , וואס מיר האט געמיינט , ווייל זייא האבען דאך נישט געקענט מיט מיר איינברייסען אונ מורא געהאט איך זאל זייא הלילה נישט אויסמאכען . זייא האבען זיך געמענט זיין אפֿילו פֿשרע מענשען האבען זייא געמוזט דורך מיר טרפה ווערען , אקוראט וויא דיא פֿשרע , גרויסע גאלגאנסקע היתהער וואס דיא דינים געפֿיך האבען זייא געמוזט אסרען אונ זייא זענן טרפה געווארע

געווארען גאר טהא-טעמא, ווייל איך האב אזוי געהייסען, ווייל איך האב געחאלטען בלאט מיט דעם בעל-טאקסע און איהם האט דאך נישט געטויגט, מענטשען זאלען זיך בלאט עסען אזעלכע גרויסע הירגער וואס קוקט פאר זיין שחיטה-געלד וויא פאר קליינע.

ועל חטא שחמאתי בדאנאסען. איז איינעם נישט געפעלען געווען-אמאל מיינע הנהגות אין דער שטאדט, ער האט נישט געקענט צוועהען דעם שרעקליכען שווינדעל וויא מען פארבלענדזט דעם עולם דיא אויגען, וויא מען פארדרעהט איהם דעם קאפ, וויא מען פיהרט איהם ביים דער גאז. און מען פארפיהרט איהם ביז דעם האלז אין מיאוסע בלאטעס אריין, אזעלכען פלעג איך און מיינע לייט פאר-זארגען מיט א שיר-המעלה, האס חיסט א דאנאסעל, וואס מיר פלעגען שיקען אהין וואו מען בעדארף און אויף אזא אופן האבען מיר א סך מילער פארשטאפט.

על חטא שחמאתי בהוקעם-פוקעם. פשוט איז פשוט איך בין געווען א פאקוסניק, וואס ווייט אזעלכען אויף דער וועלט צוונגען. איך פלעג מאכען מיט דער רייף, צאפען פון דער וואגד געלד, מאכען פון שנייא גאמעלקעס, אריין יענעם אין דער גרנגר, שטענען פון דער-ווייטען און דערלאנגען א בייס, מאכען פון שווארץ ווייס, ריידען מיט א מענטשען און פון דער העלער חויט ארוםשטעקען איהם מיט פעדערען, האבען פיש פאר דער געמיץ און מאכען פונם מויל אהאלעווע וברומה נאך אזעלכע פאקוסען, וואס פינעמע אפילו דער פערזיגסטער פאקוסניק איז נישט ביכולת געווען זיין צומאכען.

ועל חטא שחמאתי בזויבארעס. יענע מעלות וועלכע מען בעדארף האבען אין מענטשען ביים אויסקלייבען זיין צו עפיים א התכנות, וויא א שטייגער: עהרליכקייט, א קאפ מיט שכל, א מויל און א פען וכדומה, דיא דאזיגע אלע מעלות, מיט וועלכע מען קען א פנים האבען פאר דער וועלט און פיל נוסצען. פריינגען דער שטאדט, זענין פאר מיר און פאר מיין בנופא געווען גאר חסרונות. איך האב בעדארפט דוקא אזעלכע, וואס האבען נישט קיין פנים פאר דער וועלט און קענען קיין נוסצען נישט פריינגען דער שטאדט. ווארים דאס וואס האט געטויגט דער שטאדט האט לחלוטין מיר נישט געטויגט. איך האב גאר בעדארפט האבען עפיים א לאפענדימזעל, א לא-יוצלה, א לעדערנעם דיטעל, וואס איך זאל איהם בייגן וואהין איך וויל, וואס פאר א גראשען זאל ער פארקויפען זיין נשמה, וואס ער זאל זיך שטארק מכניע זיין און חנפחנען מיד מיט מיין גאנצען פעקיל. און ווייל דער גלופסקער עולם איז דאך געווען תמיד שטארק פארנארעשט וויא א קליין קינד און זיך

נעלאזט

יעלאנט פיהרען בייא דער נאז, דעריבער האט ער תמיד בשעת
וויבארעם אויף א גלאסנע אדער אויף א רב וקדושה אויסגעקליבען
יענעם לאפענדיגן, יענעם מויגעניכטס, יענעם לעקיש וועלכען איך
האב געוואלט אונ דורך וועלכען ער פלעגט דערנאך בעקומען בויב
וועהטיג. וואס ווייט דען א נארעש קינד צופערעכענען וואס שפעטער
וועט זיין? ער איז זעהר גערען צופאלגען אלסדינג, אבי מען גיט איהם
א שמיך איבער דיא ליפליך מיט אפיסיל וויין, מען רוקט איהם אריין
אין הענטיל אלעקעכיל אונ מען פארשטופט איהם דעם מויל מיט
א קנישקעל... אי דערנאך וועט איהם דערפון גרימען אין בייכעל
אונ עם וועט איהם פאקיס ארויספאלען, נוא מילא וועט איהם טאקן
וועה טאן. מיין עולם, מיין נארעש קינד געביד, פלעגט דאס קנישקעל
נישט בעקומען, ער פלעגט עם שפעטער אויסקריינקען אונ איז דורך
דעם שטארק געביד אראפ פונם פנים.....

על חטא שחטאתי בחברות, בחאפ-לאפ ובחאטע פאקעשקע.
חברות האב איך זעהר ליב געהאט פאר דעם גרויסען נוסצען, וואס
מען האט פון זיין. מתעסקים אין אונזערע חברות בעקומען דאך
א נאמען: בעלי-בתימים, פלי-קדש, אונ צו דעם דאזיגען טיטעל
פאלט זיין נאך שטילערהייט צו איין אפער, זעהר א היבשער א שייגער
גראשען. מיין שווער האט דערגרייכט דעם טיטעל דייסטוויטעלעך
טאניגע גפאי, דאס הייסט א גפאי, וואס חברה'ש געלד איז בייא איהם
אין דיא הענד בסוד סודות אונ קיינער חוץ איהם ווייסט נישט וואהין
דאס געלד קומט אהין... איך בין אויך אריינגעטרעטען אין א סך
חברות אונ זיך דערגינג צום טיטעל גאמן, דאס הייסט איינער פון
יענע מיני מתעסקים, וואס מען גלויבט זיין אויף גא מנות, אלסדינג
וואס זיין טהוען איז געטאן אונ זענין נישט מחויב קיינעם רעכנונג אפצו-
געבען. מיר האבען אלע איטליכער אויף זיין שטייגער געמאכט חאפ-
לאפ אונ אלסדינג איז געבליבען חאטע פאקעשקע....

ועל חטא שחטאתי במאקסע. דיא מאקסע, אדער דאס קעס-
טעלע, איז דאס פארעפושטע, אומריינע ארט, וואס דארט פלאדען
זיך וואנצען, טאראקאנעס, ווערעס אונ נאך אזעלכע מיני שרצים; זיין
גיט בייא אונז ארויס יענע מיני מענשעליך, יענע מיני שלעק, וואס
עסען אפ דעם קאפ אונ טהוען אן גרויסע צרות; זיין איז איין
אנשיקעניש, א פלאג, וואס מאכט קאליע דאס בלוט, פארדארבט
אויך דעם גייסט, דיא נשמה, אונ פארגיפטעט אונז דאס גאנצען לעבען
זיין איז אזא גיפט וואס געהט דורך אונ דורך אין אלע אברים, אין אלע
ינדישע זאכען, אומעטום לאזט זיין זיך דערהיילען אונ האט א חלק אין
אלע

אלע צרות. דורך דער טאקסע זענען יודען קראנק, דאר, אויסגעמאגערט
און ליידען ביטערע שלאפֿקייטען, וואס געהן איבער בירושה פון דור צו
דור, נאר דערפאר וואס זייא איז אוממעגליך צועסען גענוג פֿלייש —
דאס איינציגע שפייז, וואס איז שטארק נייטיג צום מענשענס געזונט.
דורך דער טאקסע געפינט מען זיך בייא אונז תמיד איין אויסרייד וויא
צופערניסען דעם עולם, איטליכער גראשען טאקסע-געלד ציהעט וויא
א מאגנעט צו-זיך צונאך א סך יודישע גראשענס, ביז עס ווערד פון זייא
אהיפש בערגעל. דורך דער טאקסע שפרינגען האפטעסווייס ארויס און
האבען בייא אונז א קיום יענע מיני גפשות, וואס פארשווינדלען דעם
עולם מיט אלערליי נארעשקייטען און נאגען איהם אויס. עס שפרינגען
דורך איהר, ארויס און האבען פון איהר זייער גאנצע ינקה דיא אלע
גאטסקטראפטשעס, קאכלעפעל באקאקעס און אלערליי מיני בעלי
טובות, וואס געהמען צו פשוט דאס היות מיט זייער גוטסקייט און
פרומקייט, קורץ, דורך דער טאקסע בעקומען א סך מענשעליך דעם
בז, דיא שליטה צומאן אלסדינג וואס זייא טויג און וואס זייא ווילען.
איה אלליין, וועה איז מיר, בין דאך געווען איינער פון יענע מענשעליך,
איה אלליין פלעג דאך נהנה זיין פון דער טאקסע און געהאלטען פאר
איהר תמיד שטאל און אייזען, ווייל איה האב געוואקסט דעם סוד, אז
כל זמן בייא יודען וועט זיין דיא טאקסע וועלען זייא בלייבען אין גלות
בייא אנעלכע מענשליך וויא איה מיט מיין גאנצער כנופיה, מען
וועט זייא קענען האלטען אין דער מורא וויא קליינע קינדער, ארויפ-
פיהערען זייא אויף נארעשקייטען, און טאן מיט זייא אלסדינג וואס
מען וויל. איה האב געהאלטען פאר דער טאקסע און דיא טאקסע האט
מיר געהאלטען אויף דיא פיס. איה האב געעסען אומזיסט דאס
שעהנסטע דאס בעסטע פלייש און דיא ארמעלייט האבען געצאהלט
טהייער און געגריזעט ביינער, זייא זענען געווען דיא שאף און איה דער
וואלף, איה האב געביסען, געווארגען און גענוג יודיש פֿלומ אין מיין
לעבען אויסגעזויגען...

על חטא שחמאתי ביראת שמים וביודישע גזרות. אלע
פאלשקייטען מינע האב איה אריינגעלייגט אין דער יראה, עס פלעגט
עפֿים אויסקומען, אז אלסדינג וואס איה טהוא איז נאר לשם שמים,
איה געהט מיר אן גאטס קרינדע און וויל פארהיטען זיינע יודען, זייא
זאלין בלייבען טאקי דאס וואס זייא זענען. און ווייל פאר מיר מיט מיין
כנופיה איז גלייכער געווען יודען זאלען בלייבען נאראנים, דערשלאגענע
מענשען, דעריבער קענט איהר דאך שוין פארשטעהן וויא מיר האט
נישט געשמעקט יענע קלוגע זאכען, וואס וואלטען זייא געקענט דיא
אויגען

אויגען עפענען, וויא שטארק איך האב, קלאמערשט פון גאטס וועגען, מיד נארעש געמאכט אונ זיך אפגעגעבען מיט אלע קרעפטען דאס מינדסטע נארעשקייט צודערהאלטען, וויא ווייט פאלש איך בין געווען אונ וואס פאר א מין מעס מין יראת שמים האט געהאט. . . . איז א מאל אנגעקומען עפס א גוטע זאך אויף יודען האב איך עס גערופען א גזרה אונ איינגענוענדעט אלע תחבולות אין איינעם מיט מיינע לייט דיא דאזיגע גזרה מבטל צוויין. יודישע קינדער א שטייגער זאלין זיך לערנען שרייבען רעכענען בוכי צופארדינען דערנאך זייער פרויט בבורד האט בייא אינא געהייסען א גזרה יודען זאלען זיך מראגען שוין אונ גישט זיין מעהר פווי-ומבונה מיט יענע קליידער, אין וועלכע זייערע שונאים האבען פארצייטען זייא געצווינגען זיך אנצומאן, האט ווייטער געהייסען א גזרה. מאמיר איז דא א סכרא, אז דיא טאקסע זאל מבטל ווערען, האט אויך געהייסען א גזרה. הכלל אלסדינג וואס אונזער פנופיא האט גישט געטויגט האט געהייסען גזרות. . . דערנוייל האבען מיר צו דיא גזרות גישט דערלייגט, פארקעהרט פיל האבען דערפון געמאכט א פרוקסא אונ לעפען זיך דארט ערגיץ. . . גאנץ שוין נאך ביז אצינד. מיר, פושע ישראל, מיר א שטייגער איז פון לאפענמיטזליך אונ יארמולקעס גיטקושה גענוג געלד אין קעשעניע אראפגעפאלען.

ועל חטא שחטאתי פכנופיא ובכל-ולך; בלעקען, במאניפארנעס, בנצחנות, בספארשטיקעס ובספראוועטשנע צענעס, בעזות בפאקטערע ווען, באציעות ובצינינערש; בקאמערדעס, בקהלשטיפעל ובקוממיות זאגען; ברכילות ובראציעסלאזען; בשטותים, בשקרים, בשוויגנדעל, בשלישית געלד, בשייגען ובתקיפות. דער פרוש פון דיא דאזיגע אלע זאכען ליגט פון אויבען אויף, אונ איך פארשפאר עס גאר צודערקלעהרען.

הכלל איך בין געווען א קליין מענשעלע אונ האב דורכדעם געלעבט אין עושר אונ אין בבור. דעם גביר מיינעס האב איך געהאלטען אויף דער ארענדע אונ מיר ביידע האבען געמאכט דיא קאמערדע. איך בעדארף דא פאר מין גביר זיך גישט מתודה זיין, ער לעבט נאך אונ ער וועט נאך צייט האבען אלליין זיך מתודה צוויין.

יב.

אויבען האב איך געזאגט אז במבטע בין איך גישט געווען מין נאר, מין שומה, איך בין נאר געווען א דערשלאגענער, א פארטוואגעלטער, אזוי

אזוי מוז איך אצינד בערערקען, אז כפי עם זעהט אויס בין איך א-פנים
פון דער נאטור אויך נישט געווען אזוי גראב שלעכט, נישט מעהר
איך בין געווען פערפיהרט. דיא צרות, וואס איך בין א מאל אויס-
געשטאנען פון דער וועלט האבען מיר פארשטאקט דאס הארץ און מיר
געמאכט שלעכט. אז איך האב געטאן א מאל א שרעקליכע מעשה-רע-
פלעגט אין מיר דערנאך דורכלויפען עפיש נישט קיין פערעליכער געדאנק,
וואס פלעגט מיר אויף א רגע א שטאף מאן וויא א שפילקע. איך
געדיינק איסר ווארגער האט א מאר צו זיין גוטען ברודער אין איין
פעס געזאגט: "מען בעדארף נישט קענען אנקוקען אזעלכע לייט וויא
גוטמאן, יענע אלע שיינע נפשות וואס מאכען ביכליך. מען מוז אין
תוך אריין וויא האסען, שפיינען אויף וויא קלעק און אויסוויכען וויא
וויא ווייט מען קען, אין ווערע ד' אמות טאדער מען נישט שטעהן,
ווארים וויא זענען ערגער פון פייער, וויא זענען א מאל אויסען
אריינגוקריכען זענעם אין דער גגרת און אנצושטאן גרויסע צרות מיט
זייערע בעשרייבעמסען און שטעכענדיגע ווערטליך, אלץ אנלי ואשמה,
קאדעכטיג און שפיצענדיג. דאס גאנצע שטיקעל נס נאך וואס דער
אייזעל האט נישט קיין הערנער, וואס אזעלכע שליכמוזען האבען נישט
קיין געלד, קיין העלער פייא דער נשמה און זענען, געלויבט איז השם-
יתברך, גרויסע דלפנים, וואס בעדארפען פארט אנקומען א מאל צו
אונזער גראשען, זיסט וואלט מען געהאט פון וויא צווינגען און צוואנגען,
מען וואלט חלילה זיך געקראצט און פון וויא געליטען נאך ערגער וויא
פון דיא וואנגען." — עס פארשטעהט זיך אז איסר'ס דאזיגע ווערטער
זענען פייא מיר פאררעכענט געווען וויא תורת אמת און האמש מיר האט
הארציג באנג געטאן פייגט צוהאפען אזא מענטשען וויא גוטמאן, וואס
ער איז מיר געלעגען טיף אין מיין זעל, נאר ר' איסרן האב איך דאך
געמוזט הערען, ווען נישט וואלט דאך מיר קיין סברא נישט געווען צו-
זיין א קליין מענטשעלע, איין ארעגנדאר און וואלט געפיג געמוזט ווייטער
ליידען צרות און קלעפ אויפן פוד. מיין פוס איז פון יענער צייט צו
גוטמאנען נישט געקומען, איך האב איהם און אזעלכע מענטשען וויא
ער אויסגעוויכט וויא איין עפוש. איז מיר א מאל צו דיא הענד געקומען
עפיש א מין פרישיון מיט דיא ביכליך האב איך אין איהם מיר נוקם
געווען וויא אין דעם ערנסטען שונא און האב אים געטאן שפיטצליך וויא
ווייט נאר איך האב געקענט. ווער דיא כפרה, האב איך פשעת
מעשה געטראכט, פאר מיין מינדסטען גאנעל, דוא אזוינער און אזוינער,
דוא אנהאפער, דוא אנשיקעניש, דוא פושע-ישראל איינער! ליג אין דער
ערד און פאק בייגעל דוא אפיקורס איינער! . . . נאר אז איך בין

שוין געווען שטארק רייך און האב שוין מעהר נישט פערדארפט מורא האבען אז איהר וועל ליידען ביידעווען, אט דענסמאל האט מיר אנגעהויבען צוטיאנקען מיין הארץ, דענסמאל פלעגט מיר אלץ זיך פירשטעלען דער גוטער, דער גוטער און שטילער גוטמאן. אף, וואס פאר א גוטער, פאר א טהייערער מענטש ער איז געווען! אף, וויא פרויגליך, וויא צוגעלאזט ער איז געווען צו אלע מענשען! ער האט מיר ליב געהאט און מיר געהאנדעלט נישט וויא א משרת! ער איז געווען געביידע איין ארימאן, האט געליטען דחקות, פון דעסמטוענען וויא לוקסטיג און צופרידען איז ער תמיד געווען! . . .

א מאל, געדיינק איך, האט זיין ווייב געביידע געוויינט, ס'איז שוין געווען באהענגט צו פסח, אין גאנצען עטליכע טעג און דא איז נאך אין שטוב נישט געווען קיין סימן אויף יום-טוב. ער האט מיר ארוםגעשיקט א גאנצען טאג מיט פיקליך, נאר קיינער האט נישט אין דיא הענד אפילו נישט געוואלט געהען. איטליכער צו וועמען איך האב אפגעטראגען קרויטליך האט שטארק פארדערעט דיא נאז און מיר נישט געענטפערט קיין גוט ווארט. דיא מאדאם, דיא טהייערע מאדאם, זיין געטרייא ווייב, האט געביידע געוויינט און איז געווען זעהר פאראומערט. "אף, האט צו איהר גוטמאן זיך אנגערופען און זיא געטרייט, זינדיג חלעבין נישט, נשמה מיינע, מיט דינע טרעהרען! אונז איז נאך בעסער פון א כד אנדערע רייכע, מיר זענן דאך עהרליכע לייט. מיר האבען חלילה בייא קיינעם נישט צוגענומען, קיינעם קיין שלעכטס נישט געטאן. מיר ליידען. . . נאר פאר דעם אמת צו ליידען איז א כד בעסער און שטענער וויא פון דעם שקר גליקליך צו זיין. זארג נישט, מיין לעבען, זארג חלעבען נישט! גאט האט געהאלפען, גאט וועט ווייטער העלפען. א ברירה וועט ער דען האבען? מסתמא וועט ער דאך מוזען וויא ס'איז עפיים ארויסהעלפען. וואס נוצט מיר פאמת צווייא דעק מיט א פעלץ? טראגען מראגט מען דאך נאר אין ראק נישט קיין צווייא, און דער פעלץ איז חלעבין אויך איבעריג, עס געהט דאך צו זוכער, ליגענדיג אין באסטען קען איהם גאר דער מאיל אויפגעסען. אט חלעבין אפראם פויל זיך נישט, געהט טאקי פאלד דעם פעלץ מיט מיין ראק און געה פערזעמין זיא, פארקויף זיא, טהוא מיט זיא וואס דוא ווילסט, וועלען מיר האבען מצות אויף פסח, ברפס און מרור מיט אלע זיבען זאבען". דיא דאזיגע סצענע האט מיר תמיד זיך פירגעשטעלט פאר מיינע אויגען. איך האב געזעהן אז גוטמאן איז גליקליך געווען אהן געלד, איז דאך א-פנים מושמעות אז דאס גליק בעשטעהט נישט אין געלד נאר נאר אין עפיש אנדערש. ער האט נאך געזאגט בזה הלשון: "אונז איז בעסער

פון א פד אנדערע ריכע, מיר זענן דאך עהרליכע לייט. איז משמע
א פנים, אז נאר עהרליכע לייט זענן גליקליך און צופרידען. דערפריי
איז מיר נאך תמיד געלעגען אין זינען וואס ער האט א מאל געזאגט
נאקאפזארנען: "ליידען הייסט חנפחנען, צוויאמשען, דער חונף, דער
צוויאק מוז תמיד זא פירקטען, תמיד זיך היטען אזוי וויא דער גנב".
איד האב אנגעהויבען פעשיינפערליך ארויסצוזעהן וויא אמת, וויא ריכטיג
זיינע ווערטער זענן. גוטמאן האט נאר מיט דעם שכל זיינעם פארשטאנען
אז דעם חונף, דעם צוויאק איז אזוי שלעכט וויא דעם גנב, ווארים
זיין אלע מונען תמיד מוזא האבען און זיך היטען מען זאל זיין גישט
דערטאפען, מען זאל גישט דערגעהן זייערע מיאוסע זאכען, און זיין
תמיד אין דער מוזא, זיך בעדארפען תמיד צוגעהאלטען איז עפס
גישט אזא געשמאקע זאך. איד אבער האב דאס איינגעזען מאכן געפיהלט
ביי מיר אין הארץ, אז א פאלשען מענשען איז עפס גלאט שלעכט,
נאר אהן אלע מעים. עפס קארמשעט עס איהם, עפס ליגט איהם
וויא א שטיין אויף דעם הארצען, עפס קאכט אין איהם דאס בלוט.
דער קאפ ווערד איהם שיער גישט צוועמזט, ער פרענט וויא א פלאם
פייער, עפס איז איהם איינג דיא וועלט און ער ווייסט גישט זיך
וואהינצומאן, ער וואלט געשפרונגען אויס דער הויט און פון זיך אליין
גערען געווען צואנטלויפען ערגיץ וואו דער שווארצער פעפער וואקסט,
העט ווייט ווייט צו אלדע שווארץ-יאהר! — נא, איד האב טאקי בחוש
געפיהלט, אז ליידען הייסט חנפחנען, צוויאמשען. איד בין דאך געווען
רייך, אנגעשטאפט מיט געלד און בין פארט גליקליך געווען.
איד פלעג האבען בייזע, פיטערע חלומות, עס פלעגט מיר זיך אויס-
דאכטען אז איד האלט א חלף און קוילע, איד פלעג הערען קרעכטצען,
זיפצען, הארהעלען, גוסען און מיינע פאלעס זענן געווען פארשמירט,
פארשלוספערט אין בלוט. מיכל, דער גוטער, דער שטילער מיכל פלעגט
מיר אפט זיך דרעהען פאר דיא אויגען, טויט בלאס וויא דיא וואנד.
ער פלעגט אויף מיר קוקען זעהר בעטריבט, מיר ווייזען אויף דיא קייטען
אין וועלכע ער איז געווען געקאוועט און מיט א טרויערדיג פנים מיד אלץ
פרעגען: גוואלד, יצחק אברהם וואס האסט-דוא צו מיר געהאט?
גוואלד, גוואלד יצחק אברהם וואס האב איד דיר געטאן? . . .
דיא אלטע און שיינדעלע פלעגען אויסוואקסען וויא פון אונטער דער עדה,
ביידע פלעגען הוכטען זיך פארקייבען ביידע פלעגען זיך איינגעסען אין מיר
מיט רוטע פרענענדיגע אויגען און שרייען: אט איז אונזער בלאד-המות!
אט איז ער דער רוצח, דער קוילער! פלוצלים פלעגט פון זיין ווערען
א הויפען ביינער, פון דיא ביינער פלעגען ארויסקריכען ווערעם און

גיפטיגען שלאנגען, ויך לאזען צו מיר מיט אפענע מיילער אונ מיר
 בייסען שטענען וויא מיט שפילקעס. . . מעהר פון אלע פלעגט
 מיר קריינקען גאלדע. ויא פלעגט מיר ויך אויסדאכטען וויא ויא ויזט
 דעשלאנגען פארנויסט, פאראומערט מיט עפּיס א שטיקעל ארבעט אין
 דיא הענד, ויא שמשאפעט געהט אונ צושטעכט ויך דיא פינגער,
 נאר ויא פיהלט אבער נישט, גיט ויך אפילו נישט קיין קרים, ויא
 שמשאפעט געהט אלץ ווייטער וויא א מאשינע אונ שאקעלט מיטין פוס
 א שווערע קריפענדיגע וויג צווינגנדיג דערבייא "אליו-לוליו-ליו-ליו-ליו"
 אויף א משונה אומעטיג קול. דיא וויג אבער איז ליידג, קיינער איז
 אין איהר נישטא. גאלדע! שרייא איה, וואו איז ער? וואו איז דאס
 קינד? גאלדע וויגט אונ ויגט ווייטער נישט צוויידען מיט מיר קיין ווארט:
 א-ליו-לוליו בידנע קינד,

וועה איז דער מאמע וועה אונ ווינד!

אינזעניג אין וויגעלע

ליגט א קלאהר וויס ציגעלע.

ציגעלע מע! ציגעלע מע!

גוט-נשע שרייא גוט נשע וויין,

ביסט דאך עלעגט וויא א שטיין.

ציגעלע מע! ציגעלע מע!

וויסט אונ פינגסטער איז דיין וועלט,

לייד-נשע שטייט הונגער אונ קעלט.

ציגעלע מע! ציגעלע מע!

דארט אין דוויסען הער נאר הער,

וואנעט א וואלף, ברוקט א בער

ציגעלע מע! ציגעלע מע!

ליידיג, ליידיג איז דאס וויגעלע

נישטא, נישטא מיין וויס ציגעלע!

א-ליו-לוליוא בידנע קינד,

וועה איז דער מאמע וועה אונ ווינד!

בייא דיא דאזיגע ווערטער שטעהט גאלדע אויף, פלוסיגע טרעה-

רען קאפען איהר פון דיא אויגען, ויא שטרעקט אויס דיא הענד אין
 אלע וויסען אונ שרייט אויף א ווילד קול "נישטא, נישטא מיין וויס

ציגעלע

(קל"מ)

ציגעלע! איך לויף ארויס פונם שטוב שטארק צוקאכט, עס דאכט זיך מיר וויא וועלך אונ בערען יאגען מיך נאך, זיין קנאקען מיט דיא ציין יונגע ביינדיליך אונ איך הער ביטערע קולות פון ציין אומגלוקליך ציגעלע. . . .

דיא דאזיגע אלע פינסטערע חלומות אונ ביטערע געפיהלען האבען מיך היינטיגס יאהר אזוי זאמיטשעט, אז איך האב אנגעהויבען צוקרייגען איך האב געפיהלט אז איך וועל נישט לאנג געדויערען אונ מיך געחאפט וויא עס איז אויפצושרייבען מיינע אלע הנגות, אלסדינג וואס מיט מיר האט זיך פאסירט אונ וואס איך האב געטאן אין מיין לעבען בברי דאס זאל מיר זיין לכפרת עון. גאלדען האב איך לסוף אנגעשריבען א ברעף אין וועלכען איך בין זיך מתודה וויא שלעכט איך האב אקעגען איהר געהאנדעלט אונ פעט זיא רחמים מוחל צוויין מיינע שווערע זינד. איך שרייב דארט אונ פעט רחמים זיא זאל קומען מיט אונזער קינד, אזויב ער איז נאך דא אויף דער וועלט, בברי איך זאל זיין מינדליך מחילה בעטען אונ קענען רוהיגער שטארבען. נאר דרינען איז שוין עמליכע וואכען אונ גאלדע איז נאך נישטא! איך בעט אייך רבי, איהר זאלט פאר מיר זיך פארנווענדען אונ פועלין בייא גאלדען זיא זאל מיר מוחל זיין, וואס איך האב איהר פארנויכט, פאראומערט איהר גאנץ לעבען. גאלדע, ווייכט איהר דאך, האט על פי דין נישט געקענט חתונה האבען, זיא האט געלעבט אונדאי אין צרות אין לייד אין דער צייט ווען איך האב געלעבט אין עושר אונ אין פבוד אונ האב אין גאנצען פארגעסען זיא אונ דאס אומגלוקליכע קינד, וואס איך האב איהר אנגעווארפען אונ פארלייקענט אז איך בין זיין מאמע. זיא האט נישקשע געהאלטען ווארט אונ מיך אויך פארגעסען. זיא האט מיך דיא גאנצע צייט, וואס איך בין פון איהר אנועק, געלאזט צורוח אונ ס'איז איר א חרפה געווען צוזאגען וועמען זיא האט געחאט פאר אבאן. גאלדע איז שטאלץ, זיא איז אבער גוט. אז איהר וועט זיא בעטען פאר מיר וועט זיא מיר מוחל זיין. זאגט איהר, אז יצחק אברהם איז געווען פארפיהרט, ער האט זיא נישט פארשטאנען צושעטצען, ער האט געמיינט, אזוי וויא א סך אנדערע, אז א ווייב איז נישט אזא גרויס יום-טוב, מען האט מיט איהר זיך נישט וואס צוצערעמאניען. זאגט איהר אז יצחק אברהם האט פארן מויל אנגעהויבען זיא אמת ליעב צוהאבען, ערשט דענקמאל האט ער אנגעהויבען צופיהלען אז "א ווייב מיט מערות איז א מדיענער נאך, מדיענער פון די מענטשן אונ ברייאנטען א סך".

כ.

דא, רבי, האט אייך איין גאנצען מיין צוואה פון מיין גרויס פארמענען און עשירות וואס איך לאז איבער, וויל איך אז מען זאל אזוי טאן: מיין ווייב זאל מען מסלק זיין אייך פתובה מיט דער תוספת פתובה, וואס זיא האט פארמאלנע פון מיר ארויסגענומען, דאס גאנצע ציהרונג לאז זיא זיך אויך געהען און געהן געזונטערהייט. זיא וועט דאך מסתבא אליין נישט וועלען פלייפען אין הויז און זיך אנדאן איילען התונה האפען. זיא וואקסט דאך פון אזא הויז, וואס דאךט לאזט מען פתולות אדער אלמנות נישט לאנג זימען אהן שידוכים... גאלדע זאל געהען אזוי פיל וויפיל מיין אומזיגע ווייב, גאר אקעגען דעם ציהרונג זאל מען אייך דערלייגען מיט געלד. דאס הויז וואס איך זיטן אליין זאל געהערען מיין עלטערען זון, דעם פכוד, וואס איך האב געהאט מיט גאלדען, און ווייטער פון מיין מזמן באפיטאל פעדארף ער געהען א גלייכען חלק מיט מייע צוויי יונגליך פונם צווייטען ווייב. דאס מיין עלטערע זון איז הלילה נישטא אויך דער וועלט פעדארף אייך גאלדע נישטגען. דאס גרויסע געמויערעטע הויז מינים מיט א באפיטאל פון 85 טוענט רובל עולמות געלד לאז איך איבער אויף מנחה-זאכען אזוי: אזוי וויא איך ווייס זעהר גוט, אז דיא יודישע תלמוד-תורות טויגען להלוטין גאר נישט און האפען נישט קיין שום זין, מען געהט ארעמע קינדער און מען פאקטריפט זיין — גאט זאל מיר גיט שטראפען פאר דיא רייד — אין א שטאל, וואו זיין וואלנערען זיך אין מיסט, אין פלאמע וויא דיא קעלפער, מען לערענט מיט זיין דארט נישט קיין ווארט, וואס מען פעדארף, מען מאכט גאר פון זיין דראפעס, טויגעניכטען, אומגליקליכע מענשען, וואס טויגען נישט שפעטער נישט צו גאט, נישט צו קיין לייט, און אזוי וויא איך ווייס ווייטער. אז דיא תלמוד-תורות קאסטען נאך יודען זעהר פיל געלד, מען רייסט דארזיף פון טויטע אי פון לעבעדיגע, מען געהט אויף פון דער טאקסע און דאס געלד געהט גאר קאבוד, עס פאלט אריין שלעכטע מענשען אין דיא הענד, זיין האפען הנאה און ארמע געביד ליידען, זיין טהוען כל הפלגות און הייסען נאך פייע מענשען, גבאים, בעלי רחמים, וואס פארזארגען יודישע קינדער און לעהנען זיין תורה; דעריבער, פכדי נישט צולאזען מעהר אזעלכע מיאוסע זאכען, גיב איך אנוועק מיין הויז אויף א תלמוד תורה פאר ארמע קינדער. דאךט זאל מען מיט זיין לעהרנען וויא עס געהער צו זיין אלסדינג וואס איז נייטיג: יודיש, רוסיש, שרייבען און רעכענען, דאס אלסדינג זאל זיין

שפעטער

שפּעטער צוניטן קוקען אין דער וועלט, פֿשר צופארדינען זייער פֿרויט.
דערפֿריי זאל מען דארט מאַכען אַ שולע פֿאר פֿעלי מלאכות, וואו מען
לעהרענט אלערליי מיני מלאכות, פֿכדי דיא לעהרעניונגליך זאלען
נעבן גישט ליידען פון דיא שניידער און שניידערקעס, זאלען גישט
פֿעדארפֿען בייא זייא אנוועק זיין אַ צייט מיט זאָהרען און נעבן מראַנען
פאמיניצעס. אַ בחמנות חלעפֿין, פֿיל יתומים, לעהרעניונגליך, פֿלייגען
דורכדעם קאליעקעס, אָהן אַ גאנץ פֿיינדעל נעבן, און לסוף ערשט
הייבן זייא גישט אָן צוקענען דיא מלאכה. דיא חכמות פון דיא
קלייטען אין דעם דאזיגען מויער זאלען געהן אויף אויסציהאלטען דיא
תלמוד-תורה מיט דער רעמעסלעני (פֿעל-מלאכהישע) שולע. אייך רבי
און דעם הערר גוטמאן מאַך איך פֿאר פֿיהרער, משגיחים איבער דיא
דאזיגע צווייא וואוועדעניעס. דעם גרויסען פֿליגל אין הויף גיב איך
אייך פֿיידע אָפֿ פֿאר אדירה, איהר זאלט דארט פֿיידע וואווינען מיט
איינער פאמיליעס און אייער געהאלט צום לעגען זאלט איהר פֿעקומען
פון דיא זיכערע חכמות. איך פֿעט אייך, רבי, אז איהר זאלט למען
השם וויא צום גיכסטען שיקען נאך דעם העררן גוטמאן קיין
צוואטשיטש און אנהויפֿען צוטאן דרינען, וואס איך פארלאנג דא.
איהר, רבי, זענט אַ צדיק, אַ גוטער, עהרליכער מאַן, אַ סימן,
איהר זענט דאך אַ גרויסער אביון. ווען איהר זאלט וועלען וואלט איהר
דאך אויך געקענט זיין רייך און האבען געלד אויף פֿראצענט וויא זיין
אנדער בן. גוטמאן איז חלעפֿין אויך אַ צדיק, אַ גוטער, אַ טהייערער
מענש, האטש ער געהט אָהן אַ היטעל און צוגעפוטצט דיא פֿארד.
ער האט אייער טהייערען האראקטער. איך פֿעט אייך, רבי, האט
איהם ליב, ער אייך וועט זיכער ליב האבען, ווארים ער האט ליב אלע
מענשען, ער איז אַ ווארמער יוד, מיט אַ יודיש הארץ און ער וואלט
פֿאר יודען זיך מקריב געווען, אזוי אַמת ליב האט ער זייא. ער איז
נאר פֿרוג אויף דיא צוואקעס, פֿארפֿרוקטע נשמות, וואס גיבען זיך
אויס פֿאר פֿרוקע פֿשרע יודען, ווייסען דאכט זיך גישט מעהר וויא גאט
און ציצית און שטילערהייט טהוען זייא פֿל הפֿלגות, פֿארפֿיהרען דיא
יודען נעבן אין דער פֿלאטע און טהוען זייא אָן גרויסע צרות. רבי,
איהר וועט שפּעטער אליין ארויסנעהן, וואס פֿאר אַ טהייערער מענש און
אַ ווארמער, אַמתער יוד גוטמאן איז. ער וועט אייך שטארק צוניטן
קוקען אין דיא אלע זאכען, וואס איך פֿעט דא אייך צוטאן. ווייטער,
דיא חכמות פון דעם עולמית געלד זאלט איהר אין איינעם מיט
גוטמאנען געברויכען אויף גאך גוטע זאכען אין דער שטאדט, וועלכע
איהר פֿיידע וועט געפיגען פֿאר זייטג. אויב עס וואלט אַ סבָרָא געווען
אינצופֿיהרען

איינצופיהרען אין דער שטאדט עפּים אזא מין חדר פאר א סך קינדער , מיט אַמט גוטע קלמדים און לעהרער , וואס דארט זאל געלערענט ווערען געטרייא יודישע למודים און וועלטליכע זאכען , וואס דארט זאלען דיא קינדער זיך אויסלערנען צוויין עכטע יודען און אויך ניטצליכע , פארשטענדיגע מענשען , אויף אזא מין שטאדט-חדר וואלט מיר זעהר , זעהר ניהא געווען איהר זאלט אלע יאהר געבען א געוויסע סומע פון דיא הכנסות פונם עולםית געלד , נאר פתנאי , אז איהר מיט גוטמאנען זאלט האבען דיא השגחה איבער דעם דאזיגען מין חדר . איהר רבי זאלט קוקען אויף דיא יודישע למודים , זייא זאלען געלערענט ווערען פון מיט א גוטען דרך , אקוראט וויא עס פעדארף צוויין , און גוטמאן . זיין זייט זאל האבען איין אויג אויף דיא איבעריגע ענינים און השפלה זאכען . איך ווייס , אז אזא מין שטאדט-חדר , וואס זאל געפיהרט ווערען דורך אזעלכע מענשען וויא איהר און גוטמאן וואלט פאר יודישע קינדער געווען א גליק . נאר איך ווייס אפער צוריק , אז ווייל טאקי פאר יודישע קינדער וואלט אזא חדר געווען א גליק , דעריבער וועט עס א סך מיני מענשעליך כלל נישט שמעקען , זייא וועלען אקענען דעם זיך ארויסשטעלען , זייא וועלען אריינלייגען זייער שמאדשטיק אין דער יראה , קלוימערשט איז אזוינס עפּים נישט יודעשליך און וועלען זוכען אלע מיני מיטעל אזעלכס נישט צולאזען . פון דעכטווענען איהר , רבי , זאלט פון אייער זייט פרויען טאן ווענען דעם אלכדינג וואס נאר מעגליך אולי ירחם , אפשר וועט גאט פארט רחמנות האבען אויף יודישע קינדער , זייא זאלען קליינער ווערען און זעהן מיט אפגענע אויגען ווער וויל זעהר רעה און ווער זייער טובה , וואס פאר זייא איז שלעכט און וואס גוט . — איך וויל עס דערווייל פאר זייא פרויען אויף מינע אייגענע צווייא קינדער . איך וויל און פארלאנג עס פונם גאנצען הארץ , אז איהר , רבי , און גוטמאן פיידע זאלט איהר לעהרנען מיט מינע קינדער , איהר פיידע זאלט זייא מדריד זיין , בכדי זייא זאלען זיין יודען , ניטצליכע מענשען און געפעלען אי גאט אי לייט .

דיא דאזיגע אלע פאפירען מינע , זאלט איהר , איידער מען וועט מיר מיין רעכט טאן , פירלייגענען דיא אלע היגע גידיים , מיר וועט עס זיין א פפרת עון און זייא א מוסר . אזיב איך און מינע ווערטער וועלען נישט ווירקען אויף זייער לעבען , זייא זאלען זיך פעכערען און אוועקווארפען זייערע שלעכטע , נארעשע גינג פייס לעבען , לכל הפחות וויל איך זייא אויס לערנען וויא צושטארפען , זייא זאלען האמטשע שטארפען וויא מענשען . . . וויפיל גידיים איך האב

ביז אהער בייא אינז געקענט זענן ביז דער לעצטער מינוט געבליבען
דאס וואס זייא זענן געווען אונ געשטארבען אהן שכל . האבען תמיד
אין זייער גאנצען לעבען אין זינען געהאט נאר זיך אליין , נאר זיך ,
אונ ביים מויל אפילו נישט קליינער , נישט בעסער געווארען . לאזען
זייא הערען מינע ווערטער אונ לאזען זייא אויף מיר קוקענדיג זיך
אויסלערנען האטשע שטארבען , אוועקנעהן פון דער וועלט זייא
מענשען . . . שטארבט , זאג איך אייך , נגידים , שטארבט , שטארבט
זייא מענשען !

מינע דאזיגע פאפירען זאלט איהר מוחל זיין , רבי , הערנאך
אפצודרוקען , לאז דיא גאנצע וועלט וויסען , אז מיט בייבקיט איז מען
נישט גליקליך . גליקליך איז מען נאר מיט א גוט הארץ אונ מיט מעשים
טובים . בעסער פארשונארבט צו ווערען אונ לידען אפי זיין א בראווער ,
עהרליכער מאן , איידער צוהאבען פון פיגעלמילך אונ זיין א קליין
מענטשעלע . דיא דאזיגע אלע פאפירען וועט איהר מוחל זיין געבען
רב מענהעלי מוזר ספרים , ווארום ער ווייסט שוין הלכות הדפסה .
א הויז דעם פאקרט ער ארום אין גאנץ פוילען וועט ער עס קענען
אומטום אפזעטצען . פאר זיין טירקא דערבייא זאלט איהר איהם
ארגענטליך בעצאהלען , ער איז דאך געפיר איין ארעפאן . איהר זאלט
איהם געבען פון מינע קליידער א פאר באפאטעס , העמדער ,
זאקען , הויזען וכדומה אזעלכע קליינעקייטען , לאז ער געפיר האבען
אין וואס זיך אנצוטאן אונ א פנים האבען פאר מענשען , לאז ער
געפיר נישט געהן אפגעריסען , אפגעשליסען , פארשמורט אונ איך
בעט אייך אויפער . פארשמונקען וזייא אלע אנדערע יודישע
מוזרי ספרים .

כא.

אז דער רב האט אפגעלייגעט אין גאנצען אונ אנדערענעלייגט
דיא פאפירען איז צווישן דעם עולם אין שטיבעל געווארען עפוס
אקאכעניש . דיא נגידים זענן געווען שטארק אין פעס . א טהייל
האבען געביסען פאר פארדראם דיא ליפען אונ האבען געשוויגען
א טהייל האבען געווישעט וזייא דיא פליענען אונ א טהייל האבען
געזיפצט אונ געזינקעט .

— הא ר' הנא ! האט איין נגיד זיך אנגערופען אונ דערבייא
א שטארקען זיפן געטאן , וואס זיפצט איהר אזוי ר' הנא ?
— טא-טא-טא ! האט ר' הנא געמאכט אונ געשאקעלט מיט

דעם קאפ . עט , וואהין ער איז פארקראכען ! היינט געה גלויב מענטשען . דיא וועלט איז שוין חלעפין קיין וועלט גישט אזא חרפה , אזא בושה ! אשערק , וויא איך בין א יוד ! עס קומט דאך שוין טאקי היינט אויס , ר' בעריש נוא-נוא אזא מעשה , אזא בושה !

איך האב שוין אפער פריהער פארשטאנען , האט ר' בעריש געשטופערט , וואהין דיא קויל פליהט . סיר , נארען , האבען נאך בעדארפט וויסען וויא דיא פערד אונ ווארטען ביז דיא קויל וועט אויז טרעפען , פאר וואס זענן סיר נאך פריהער גישט אונעקגעזאגען ? איך האב דאך אייך געזאגט : ר' חנא קומט ! וואס-וועט זענט אייך דא געבליבען הערען ביז אין דעם סוף אריין דיא אלע שטעקונערטליך . נאר אפער צוריק שטיעסענדיג נוא מיטלא ? אונדאי איז עס אפיסיל גישט גלאטיק , אפיסיל טערפגע . נאר צוריק שטיעסענדיג אפער , וואס איז אזוינס דיא מעשה ? עט , מען האט שוין אזעלכע זאכען געהערט . גישט אזא גרויסע סכנה חלעפין ! אונדאי לבתחלה , זענט אייך טאקי גערעכט , מיט אפיסיל פרייזקע , עס לאפטשעט ביים הארין , נאר פדיעבד איז עט , חלעפין , גארנישט . א נאר בלייבט א נאר אונ דיא וועלט בלייבט א וועלט , טאקי וויא פריהער א וועלט

גיין , גיין , רבי ! האבען עטליכע גידיים געשריגען אויף א קול שטארק אויפגעבראכט , אזעלכס איז נאך גישט געהערט געווארען , מען זאל געהמען מענטשען אונ וויא זאגען אין דיא אויגען אריין אזעלכע מיני זאכענישען ! וואס שווייגט אייך ר' חנא ? וואס שווייגט אייך ר' בעריש , ר' פייבוש , ר' זאבא ? ! סטייטש , סטייטש אזעלכע מענטשען , מען זאל געהמען מענטשען , פרוך היטס אנגעזעהענע , פיינע פריות אונ מאכען פון וויא מחילה לעמעשקע ! ווער האט איהם געבעטען אזוינס צוזאגען ? וואס געהערען זיך מיט איהם אן אנדערע ? אויף דיר אליין זאג , שרייב האטש צוועטשטערדייט , אפער וואס געהט דיר אן זענער ? סיר זאגען בפירוש : גיין , גיין ! ר' חנא , ר' בעריש , ר' פייבוש , זאגט , זאגט גיין , גיין ! וואס איז , אין דער קאשע וועלען סיר זיך לאזען שפיען , אין דער קאשע ?

— פאר ר' מענדעלי , האט דער רב צו סיר געזאגט , אונעק-קערענדיג זיך מיט א קאלטער מינע פון דיא גידיים אונ וויא געלאזט שרייען , איך פעט אייך ערשטענס ר' מענדעלי , אייך זאלט סיר זאגען ווער איז אזוינס ביא אייך אין צוואנטיגטש דער הער גוטמאן ? איז ער טאקי אזא עהרליכער מאן ? קענט אייך איהם ?

רבי, האב אידס געענטפערט, גוטמאן געהט מיט א געפוצטער
פארד, נאר איין עהרליכער מאן איז ער מאקי.

— גוא, האט דער רב געזאגט, אבי ער איז איין עהרליכער
מאן ארט מיד נישט זיין געפוצטע פארד, מען זאגט: בעסער א יוד אהן
א פארד וויא א פארד אן א יודען (בייא דיא ווערטער האט דער רב א קוק
געטאן אויף עטליכע פיינע לייט פון דיא נגידים). צווייטענס בעט איד אייך,
אזוי וויא איהר זענט א צוויאטשיצער זאלט איהר מאקי מוחל זיין
פאהרען אין אייער צוויאטשיץ מאקי פלי נדר מארגען, איהר וועט
אפגעבען דארט דעם הערן גוטמאן מיין פריי אונ איהם בעטען, אז
ער זאל למען השם גיך קומען אהער צופארען, בכדי מיר ביידע זאלען
באלד קענען חתנים זיין צונאח חת, אונ דריטענס, זאלט איהר ליבער
הארצעדיגער ר' מענדעלי אפדרוקען דיא דאזיגע אלע פאפירען אין א
בעזונדער כפריל אונ עס פארקויפען אין גאנץ פוילען, פאר זעהר א וואל
וועלען מכה, בכדי דער עולם זאל עס מעהר קויפען. אייך וועל איד
מסתמא גוט בעלויגען.

קען מען אריינגעהן? האט פלוצליים זיך געלאזט הערען א קול
אונ דער בייא מאקי עטליכע קלעפ מיט דיא פינגער אויף דער צונגע
מאכטער טיהר, אונ אז דער רב האט אפגעענטפערט: "גוא-גוא
אריין!" איז אין שטיבעל אריינגעקומען דיא רביצען אונ דיא געכטיגע
אומבעקאנטע שווארצחנעוודיגע יודענע מיט דיא אויגען וויא דיא קארשען,
וויפיל מענשען עס זענען געווען אין שטיבעל האבען בייא איהר אריינגע-
קומען געפיהלט עפס א דרד-ארץ, אונ זענען גלייך אלע מיט א מאל
וויא פארשמוקט געווארען.

גוט חלעבין, וואס איהר זענט דא! האט דער רב געזאגט צו
דער יודענע אונ זיא געבעטען זיטצען. פריהער אביסיל, אביסיל
פריהער ווען איהר וואלט געווען קומען וואלט גאר גוט געווען. איהר האט
זיך עפס געזימט, וואס איז דיא מעשה, הא?

— איהר ווייסט דאך, רבי, האט דיא יודענע בגעמוותדיג
געענטפערט אונ מרעהרען האבען איהר זיך געשטעלט אין דיא אויגען.
איד האב דאך אייך געכטען דערצעהלט מיין אומגליק, דיא גרויסע
צרה, וואס מיד האט געטראפען. דיא שטאדט האט אפגעגעבען מיין
איין איינציג קינד, מיין איין אויג אין קאפ, אונ איד האב פון איהם
א לאנגע צייט שוין נישט געהאט קיין פרייע, אזוי וויא אין וואסער
אריינגעפאלען. היינט אין דער פריה אין א שטימעס מיט מענשען איז
גראד צורייך געקומען, אז איינער עפס א הינער יודישער קאלדאט איז
צוריק געקומען פון דער קרים, פונם ארט, וואס דארט איז ערשט
נעוועז

געווען דיא גרויסע שרעקליכע מלחמה. מין הארץ האט מיר עפס
געזאגט, איך זאל מיר זעהן מיט דעם דאזיגען סאלדאט. ביז איך
האב מיר צו איהם דערפֿרעגט וואו ער זימזט איז אוועק א היבשע
ציט. גאט האט געהאלפֿען, איך האב איהם לסוף אויפגעזוכט. אז
איך האב איהם באזוכט ומזפתים געפֿרעגט אויף מין ווען אויסגעמאלט
זיין געשטאלט און איהם אנגערופֿען ביים גאמען, האט דער סאלדאט
אויס געשטעלט אויף מיר אפֿאר אויגען און געבליבען וויא צו מיכט
דער גאך האט ער זיך אנגערופֿען מיט א זיפֿן: "אויב אזוי, קען
איך אייער ווען. דאס הארץ טהוט מיר וועה אנצוזאגען איך נישט קיין
פֿרעהליכע בשורה. אייער ווען, אייער ווען איז געבֿיד — פֿארוואנדעט!
ער האט געקומען א גרויסע ראג. איך מיט גאך צוויי סאלדאטען
האבען מיר איהם געפונען פֿאכענדיג מיט דער נשמה אויפֿן פֿרייען פֿעלד
צווישן געפאלענע דערהרנעטע סאלדאטען געבֿיד. קוים וואס ער האט
געזיפֿעט. אז מיר האבען געהענטער צוגעלייגט צו איהם דיא אויערען
האבען מיר דערהערט פון איהם עפס א פֿארדומפֿסט קול, גאנץ שטיל;
אך, עס פֿרענט, עס פֿרענט! וואלד, אביסיל, האמש א מרער וואסער!
און אז מיר האבען איהם אין מויל אריינגעגאסען אביסיל וואסער, אין
גאנצען וויפֿיל ביא אונז האט דענסמאל זיך געפונען, האט ער אויפֿ-
געעפענט דיא אויגען, אונז שארף אנגעקוקט, זיך אנגעטאן א פֿל
און מיט אלע קרעפטען ארויסגעלאזט א געשרי: "שמע ישראל!
זא צאריא אי זא אטעמטשעקטווא!" (פֿאר דעם קיכר און פֿאר דעם
פֿאטערלאנד) — הורא! האבען מיר אלע א געשרי געטאן און איהם
אונגעוויפֿען פון דער פֿיכטער, פֿארבלומיגטער ערד, דיא אויגען
האבען איהם פֿאלד ווידער זיך צוגעמאכט. ער איז געווען שטארק
פֿארדולט, דאס פֿגים טויט, בלייד וויא דיא וואנד און איינגעשמוקט
מיט פֿארפֿאקען בלוט. מיר האבען איהם געמראגען אויף דיא הענד און
געבראכט אין לאזערעט אריין. דארט ליגט ער אונט שטארק קראנק,
אפֿגעשוואכט געבֿיד. פֿאר מין אנטקאנג אהער בין איך צו איהם
אריין, איך האב געפֿעלט מען זאל מיר צו איהם צו-לאזען, זעהן וואס
ער כאכט. מין הארץ האט עפס צו איהם געצויגען, ער איז א פיגער,
פֿראווער יונגעמאן, זיין גאטשאלסטווא איז פֿעוואקסט וויא ער איז
פֿשעט מלחמה געזאנגען אין פייער, שטארק פֿעסארצט און זיך געשלאגען
וויא א ליב צוויי מאל האט ער אפֿגעשלאגען ביים שונא אונזער
פֿענדעל און דערהאלטען דערמיט דעם כבוד פון זיין פֿאלק. ביים
געזעגענען זיך מיט איהם האט ער מיר איפֿערנעגענען דעם אדרעס פון
זיין מיטער און מיט הייסע מרעהרען אויף דיא אויגען מיר געבעטען.

באם עס וועט אנטקענען א היבשע צייט און פון איהם וועט נישט זיין
 קיין שום ידיעה, זאל איך מוזנע זיין דער מוטער אלסדינג, וואס מיט
 איהם האט זיך פאסירט. לאז זיא פידנע געביך האמטש וויסען, וואו
 איהר קינדס געפיין זענן אהינגעקומען, לאז זיא האמטש וויסען וויא
 אמת געטרייא איהר ווען האט פיו דער לעצטער מינוט זיא געליבט.
 יא, ער האט מיר גאך דערפריא מיטגעגעבען זיין פאמערטיל וואס ער
 האט אויספיעט פאר דער מלחמה בייא א פאמעהאגראף פון זיך אראפ-
 צונעהמען, מיט דער בקשה, איך זאל עס דער מוטער ניינער איבער-
 געבען. — אט האט איהר עס! אך וועה איז דער מאמע! האט
 דיא יודענע געביך צום סוף זיך צו-ווייגט, אך וועה איז דער מאמע,
 וועה און ווייגט!

דיא רביצען האט אויף דער יודענע קוקענדיג זיך אויך צו-ווייגט.
 אין שטייפל איז געווארען א חשבות, אויף איטליכען איז אנגעפאלען
 א מרה שחורה. עס האט זיך געלוקט עפנים וויינען. דער רב האט א
 היבשע צייט געשווינגען, מען האט געוועהן, אז ער געהט פשוט אויס
 פאר גרויס עגמת גבש, דערנאך האט ער אנגעהויבען מיט דיא
 מרויסקווערמער:

— גענוג הלעבין אזוי צו-וויינען. גאט קען העלפען אייער קינד
 זאל גאך געזונט זיין! אודאי איז אייך געביך נישט גוט, גאר וואס
 קען מען מאכען? מען פעדארף גאר נישט פאללירען דעם במחון. —
 זעהט איהר רבותי! האט דער רב זיך געווענדט צום עולם, דיא דאזיגע
 יודענע מיט אזא געבראכען געמיטה געביך, דאס איז

צדקה תציל ממות! האט פלוצליך זיך געלאזט הערען פון דרויסען
 א משונה טרויערדיג קול. דער רב האט נישט אויסגעפיהרט זינע הייד,
 זיך געלאזט געשווינד ארויסלויפען פונם שטייפל און געבעטען אלע וואס
 זענן דא געווען, זייא זאלען איהם נאכגעהן.

אין דרויסען איז געווען זעהר א גרויסע עדה מענשען, ס'איז
 געווען אזוי אייג, א שפילקע אפילו נישט דורכצו-ווארפען, אז איך
 האב מיר צום לעצטען קוים מיט צרות דורכגעשמופט צווישין אזא עולם
 האב איך דערהערט דעם רב'ס קול, וויא ער זאגט עפנים שטעהענדיג
 לעבין דער מטה און בעט דיא שווארצהנעוודיגע אומפיקאנטע יודענע
 אין דעם גאמען פונם מת, זיא זאל איהם מוחל זיין. דיא יודענע איז
 וויינענדיג צוגעפאלען מיט דעם קאפ צו דער מטה און אויסגעווייגט איהר
 שווער, ביטער הארץ.

— רבותי! האט דער רב זיך אנגערופען צו אינז אלע, דיא
 דאזיגע

דאזיגע יודענע מיט אזא ביטער געמיטה געביד, דאס איז יצחק אברהם'ס פריהערדיגע ווייב — גאלדע . . .

כב.

צוריקקומענדיג צום בית-המדרש האב איך געטראפען מיין פערדיל געביד אין ועהר א שלעכטער לאגע. וויסע חברה, קונדסים, האבען איהם אויסגעריסען במעט אלע סטרינעס, איפערגעלאזט איהם אפשר נאר אקענען א פערציג. עסען האט ער געהאט מבזח, ער איז געשמאקען מיט איין אראפגעהאנגענע אונטערקמע ליפ געקוקט אין ביידעל אויף דיא ספרים אונ געטראכט. וואס א פערד מראכט קנענדיג אין ספרים, דאס איז נישט פאר אונזער מוח צופארשטעהן, איך ווייס נישט מעהר, מיינער קוקט אונ מראכט, לאז זיך זיין האמש פערדיש, אפער אלץ א קוק איז דאך עס פארט. . . . נישט דאס בין איך אויסען. נוא, חכם מיינער! האב איך פריינדליך געזאגט אונ אנגענומען מיין שליממולניק בייא דער טשאפריגע, דיר קומט היינט א סך האפער. דוא האסט מאקי געטאן א גרויסע חכמה, וואס דוא האסט מיר געפיהרט קיין גלופסק. דוא האסט מיט דיין חכמה געבראכט א גרויסען נומערען אי מיר אי דער ליטער אטור. דוא וויסט, פערד! וואס דוא האסט געטאן? וואס פאר א שיינעם חבור מיר איז אצינד בעשעהרט דער וועלט ארויסצוגעבען נאר צוא ליב דיר מאקי, צו ליב דיין מוח, וואס האט גראד א געהם געטאן גלופסק? — פון היינט אן פיהר דוא מיר, חכם מיינער, איך לאז אפ דיא לייצען אונ לייג פאר דיר אנועק דיא בייטש!

אויף מארגען האב איך מיר גרייט געמאכט מיט אלע גייטיגע זאכען אונ בין אנועקגעפאהרען קיין צוויאמשיין.

ארויספאהרענדיג פון גלופסק נישט ווייט פון דער ראגארקע איז אונטערגעפאהרען א פאמשט מיט דריי פערד וויא דיא לייבען. אין וועגעלע אין געזעסען א יודענע, וואס איך האב ווא באלד אויף דער רגע דערקענט. אז איך האב ווא א פרגע געגעבען: זייט-זשע מוחל גאלדע, זאגט וואהין איהר פאהרט? איז דיא פאמשט ווי א פיל אויסען בויגען אנועקגעפליגען אונ צו מיינע אויערען איז, צווישן דיא פארטראג גענע קולות פונם גלעקיל, דערגאנגען נאר דאס איינציגע ווארט: קרים!

א היים אז איך בין געקומען, האב איך מיר דערוואקסט אין שטאדט, אז גוטמאן איז ארויסגעפאהרען פון צוויאמשיין אונ מען ווייסט

ג'שט וואו ערניין ער געפינט זיך היינט. איך האב מיך געאיילט גיכער
אפצודרוקען דעם דאזיגען ספר אונג פון דא מדיע, אז ווער פון אייך
רבותי, וועט זיך בעגעגענען ערניין מיט הערן גוטמאן, אדער ווער
פון אייך ווייכט וואו ערניין ער געפינט זיך, זאל ער מוהל זיין תיבה
ומיר טאקי איהם צומעלדען, אז ער זאל למען השם ולמען השם וויא
צום גיכסטען קומען קיין גלופסק. טאמיר האט ער גישט אויף הוצאות
זאל ער האטש פארזעמלען א משבון, גישקשה, אונג קומען, ווארים
דער רב דארט קוקט אויף איהם ארויס, זיין זאלען ביידע איינפירען
א בעריהמטע תלמוד-תורה מיט א בעל-מלאכהישער שקאלע, אקוראט
וויא מען בעדארף אונג מתקן זיין דארט גאנץ א סך אנדערע
נומע זאכען.

ישראל בני רחמנים! האט רחמנות אונג טהוט עם צוליב ארעכט
יודישע קינדער!

